

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

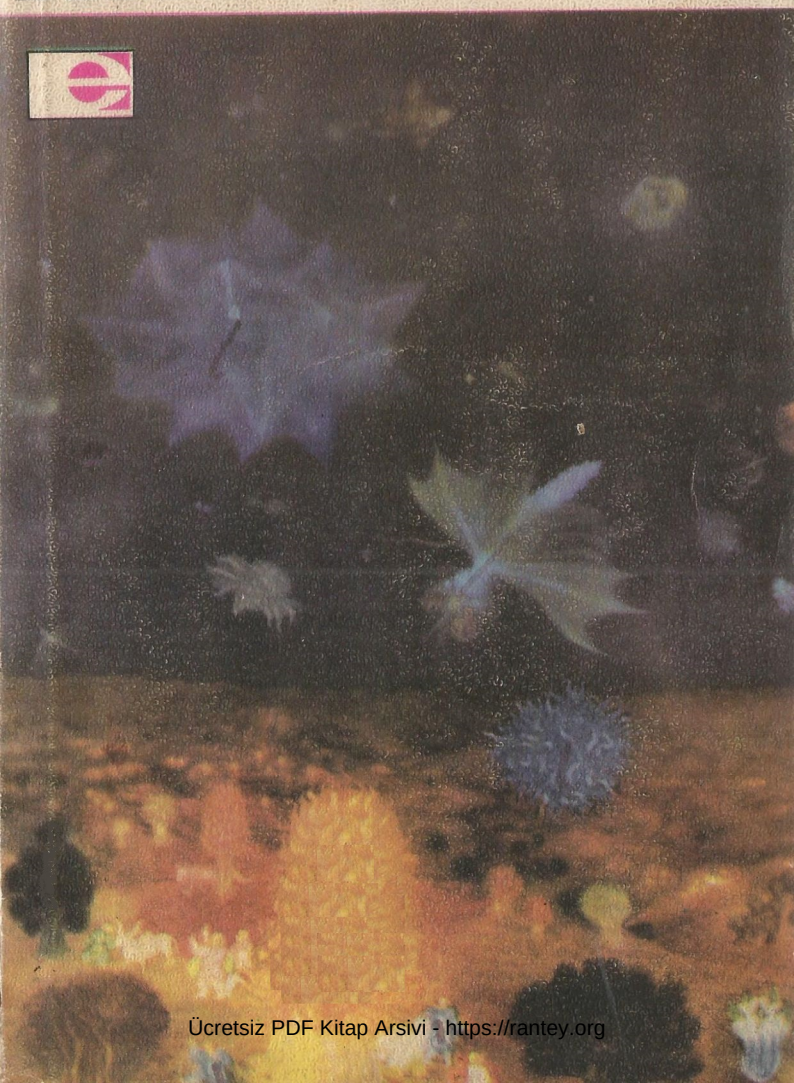
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

arthur hailey roman
HAVAALANI

HAVAALANI

roman

arthur hailey

üçüncü baskı

e yayınları : 24

Arthur Hailey, peşpeşe yayınlanan romanlarıyla daima büyük ilgi uyandıran bir yazar. **Otel/Hotel** (e yayınları 45), **Havaalanı/Airport** (e yayınları 24), **Ekâbir/in Higt Places** (e yayınları: 71) ve **Tekerlekler/Wheels** çevrildiği bütün dillerde en çok satan kitaplar listesinde yer aldı. Kendi alanında büyük bir usta olduğunu bütün romanlarıyla doğrulayan yazar, ancak titiz ve uzun çalışmalardan sonra bir konuyu yazmaya başlıyor.

HAVA ALANI/Airport, Arthur Hailey'in romanı e yayinlari 24 Kapak: E. Brauer/K. Kaldi ● Yayın hakkı: Arthur hailey — Kesim Ajans ● Dizgi: Güryay, Baskı: Divan Matbaacılık ve ticaret, Cilt: Alibaba Ciltevi **e yayinlari**, idare **Ankara Caddesi 13/2 telefon: 26 81 42** Dağıtım: **Narlıbahçe sokak 29 kat: 3 Telefon: 27 87 20** kısa yazışma adresi **posta kutusu 12 İstanbul** birinci baskı: Ocak 1970. İkinci baskı: Aralık 1970, üçüncü baskı Mart 1972.

arthur hailey
HAVA ALANI

roman

**Evet koparıp attım yeryüzünün sıkıcı bağlarını,
Gümüş rengi kanatlarımla dansettim gökyüzünde.**

John Gillespie Magee Jr. (1922 - 1941)
Kanada Kraliyet Hava Kuvvetlerinde Teğmen.

BİRİNCİ BÖLÜM

18.30 - 20.30 (A.B.D. merkezî saati)

OCAK ayının bir Cuma günü saat 16.30 da Lincoln International (Illinois) havaalanı işliyordu ama, güçlükle.

Birleşik Devletlerin tüm merkez batısı gibi, son on yılın en hırçın, en sert kış fırtınası altında sendeliyordu havaalanı da. Rüzgâr    gün boyunca esmişti. şimdi, yorulan bünye üzerindeki ateşli noktalar gibi, aşağı yukarı her yerde zayıf köşeler, zincirleme giden irili ufaklı aksilikler dikkati çekiyordu.

United Airlines'ın ikiyüz kişilik yemek yüklü kamyoneti, mufaklarla havaalanı binası arasında kaybolmuş, herhalde kara saplanmıştı. Karanlığa rağmen girişilen araştırmalar henüz ne aracı, ne de sürücüsünü bulmaya fırsat vermişti.

United Airlines'ın 111 sefer sayılı uçağının - hiçbir yere uğramadan, doğru Los Angeles'e gitmesi gereken bir DS-8 - saatlar önce havalanmış olması gerekiyordu. Yolculara verilecek yemeklerin kaybolması, işi daha da g  leştirecekti. Çeşitli nedenlerden ileri gelmekle birlikte, bu tür gecikmeler, Lincoln International'ı kullanan yirmi hava şirketi arasında paylaştırılmış en az yüz seferi etkiliyordu.

Alanda, kar tabakasını aştıktan sonra tekerlekleri ıslak toprağa saplanan Meksika Hava Yollarına bęlı bir Boeing 707 uçağının tıkadığı   -sıfır sayılı pist kullanılmaz haldeydi. İki saat süreyle harcanan

büyük çaba hiç bir sonuç vermemişti. Kendi olanaklarını tüketen Meksika Hava Yolları, TWA hava şirketine çektiği SOS'le yardım istiyordu.

Üç-Sıfır sayılı pistin kullanılmaz hale gelmesiyle işi güçleşen hava kontrol kulesi de «değişken usul» e başvurmak zorunda kalmıştı. Bu klâsik ve geçici çare, tıkanan havaalanına soluk alma fırsatı veriyordu : Hiç olmazsa yerel hava trafiğini kademelendirmek için, uçakların havalanmasına izin veren artık hareket edilen alan değil, varılacak alandı. Bu yöntemi Minneapolis, Cleveland, Kansas City, Indianapolis ve Denver kentlerine yaymakla varış sayısını biraz olsun sınırlandırabilmişlerdi. Bu çareye rağmen, biner ayak (*) arayla gökyüzüne kat kat sıralanan uçaklar, yere konmayı bekleyerek havada dönüp duruyorlardı; içlerinden birçoğunun yakıtı tükenmek üzereydi herhalde. Yerde durum daha da betardi : En az kırk uçak sabırsızlıkla yola çıkmayı bekliyordu. Ama önce geciken varışları eritmek gerektiğinden, kontrol kulesi seferleri kaldırmıştı. Bütün pistlerin ağzı, pistlere soluk aldırarak bütün boş yerler, kiminin motörü işleyen hareket hazırlığı içindeki uçaklarla kaplanmıştı. Alandaki depoların hepsi, kelimenin tam anlamıyla tıklım tıklım mal doluydu : Büyük çabuklukla başarılan malların gereken yerlere gönderilmesi işlemi fırtına dolayısıyla yavaşlamıştı. Sinir içindeki denetimciler, sık sık, bozulabilecek yiyecek maddelerini — New England (Maine, New Hampshire, Vermont, Massachusetts, Rhode Island ve Connecticut eyaletlerinin tümüne verilen ad)'a gönderilmek üzere Wyoming'den gelen camekânda yetiştirilmiş çiçekler ; Alaska'da Anchorage'a gidecek bir ton Pensilvanya peyniri; Islanda'nın beklediği don-

(*) Ayak : 30 santimi biraz geçen, İngiliz uzunluk ölçüsü.

durulmuş bezelyeler; doğu kıyısından gelip kutup yoluyla Avrupa'ya gönderilmeyi bekleyen canlı istakozlar — gözden geçiriyorlardı. Istakozlar «doğrudan doğruya anavatan kıyısından gelen» yiyeceklere saldıracak Amerikalı turistler için bazı Paris ve Edinburg lokantalarının ertesi günkü listelerinde yer alıyordu. Konşimento şartlarına göre, hava ister fırtınalı olsun ister durgun, çürüyebilecek malın gideceği yere taptaze varması gerekiyordu.

Birkaç saat önce kuluçka makinesinde dünyaya gelen dörtbin hindi yavrusu yüzünden, durum, özellikle Amerikan Lines için üzücüydü. Bir savaş plânı kadar dakik olan kuluçkada kalma ve uçakla taşıma süreleri, daha hindiler yumurtlamadan, haftalar önce hazırlanmıştı. Hindi yavruları, doğumlarından en geç kırksekiz saat sonra batı kıyısına teslim edilebilirdi; yavruların, ilk yiyeceği, ilk su damlasını almadan dayanabilecekleri sürenin tavanıydı bu. Sakin havalarda, bu yol, yavruların yüzde yüze yakın bölümünün ölmeden gidecekleri yere varmalarını sağlıyordu. Başka bir çareye başvurma da imkânı yoktu : Yol boyu yiyecek verilirse civcivlerden müthiş bir koku çıkacak, uçağın içinden bu kokuyu atmak, iki-üç gün mümkün olamayacaktı. Yine de şirket, bir uçağı yolcuların hizmetinden alıp malların taşınmasına ayırmıştı. Bu gece hindi yavrularına, VIP'ler (*) dahil tüm uçak yolcularından fazla önem verilecekti.

Yolcu salonunda durum kargaşalığa dönüşmek üzereydi. Birçok sefer geciktirilmiş ya da kaldırılmış olduğundan, binlerce yolcu halka açık bölümlere yığılmıştı. Aşağı yukarı her yerde, bavul yığınları yürü-

-(*) **V.I.P.** : Very Important Persons / Çok önemli kişiler, kalandorlar deyiminin kısaltılmış biçimi.

meyi güçleştiriyordu. Havaalanı binasının oldukça geniş merkezinde kargaşalık, bir rugby maçında sahaya ortasını ya da Noel öncesi büyük mağazaların içini andırmaktaydı.

Damın tepesinde gururla yükselen «LINCOLN INTERNATIONAL — HAVAYOLLARININ KAVŞAĞI» yazısı durmadan yağan kar tanelerinin hareket halindeki perdesi ardında hepten kaybolmuştu. Mucize sayılması gereken, diye düşünüyordu. Mel Bakersfield, her şeye rağmen çarkın dönmeye devam etmesi.

Havaalanı genel müdürü Mel Bakersfeld - uzun boylu, ince, disiplinli ve çalışkan bir adam -, kontrol kulesinin üst katlarından birinde, karlı havalarda iniş ve kalkışı düzenleyen büyük komuta masasının yanında duruyordu. Bakışı, geniş camların ardından karanlıkları delmeye çalışıyordu. Diğer günler bu camdan salonun tepesinden bakıldığında uçuş pistleri, uçakların beklemesini sağlayan boşlukları ve girişleriyle havaalanının bütünü görülüyor, uçakların yerdeki ve havadaki hareketleri kolaylıkla izlenebiliyordu. Dizi dizi ışıqla belirtilen pistlerin çevresi gece bile rahatça seçilirdi. Buradan daha iyi bir görüş sağlayan tek yer vardı : Kulenin son iki katındaki hava kontrol merkezi.

Ama o gece kar görüntüyü iyiden iyiye gizliyor, en yakın lâmbaların halesi dışında hiç bir ışıql geçir-miyordu. Mel sıkıntıyla gülümsedi : Kış, bir sürü meteoroloji kongresi için iyi bir tartışma konusu sağlayacaktı.

Fırtına, beş gün önce, Kolorado dağlarının rüzgâr altındaki yamaçlarından başlamıştı. Önce, minicik alçak basınç bölgesiydi bu; hem öylesine önemsizdi ki, hava tahmin raporu hazırlamakla görevli uzmanların dikkatini bile çekmiyor, farkedendenler de onu dikkate almayı gereksiz buluyorlardı. Sonra, bu mi-

nicik alçak basınç bölgesi, bir habis ur gibi büyüme-ye başladı. Şiştikçe şişip önce güney - doğu sonra da kuzey yönünde ilerlemeye koyuldu.

Kansas ve Oklahoma'yı geçtikten sonra Arkansas üstünde hareketsiz kaldı, azgınlığı her geçen saat biraz daha artmaya başladı. Ertesi gün, bu dev yığın Missisipi vadisini aşip sonunda Illinois üzerinde patladı, Karayel'den esen rüzgâr, birden çöken kutup soğuğu ve bir gün içinde yirmibeş santimi bulan kan tabakasıyla bölgeyi felce uğrattı.

Havaalanında yirmibeş santim kalınlıktaki kar, daha önce bir tabakanın üstünde oluşmuştu. Şimde de rüzgârın oynadığı yeni kar taneleri bindiriyor, kar temizleme araçları birinciye kaldırmadan ikinci bir tabaka oluşuyordu. Temizleme ekiplerinin dayanacak hali kalmamıştı. Böyle durumlar dikkate alınarak hazırlanan koğuşlarda birkaç saat dinlenmelerine rağmen, bitkin düşen bir sürü adamı evine göndermek gerekti.

Karla mücadele karargâhında, diğer günler havalanı genel müdür yardımcılığı yapan, ama şimdi temizlik çalışmalarının başkanlığı görevini yüklenen Danny Farrow, telefonu açmış bakım merkeziyle görüşüyordu.

— Oto-Park'ları kaybetmek üzereyiz, diye hor-murdanmaktaydı. Bana altı traktör ve Y-74 dörtge-ni için bir temizleme ekibi gerek.

Karla mücadele karargâhını meydana getiren, yarım altıgen biçiminde dizilmiş üç masanın ortasına Danny oturmuştu. Kendisiyle iki yardımcısının önün-de, koca bir telefon, teleks ve radyo bataryası duru-yordu. Çevrelerinde bir yığın harita, grafik ve çizel-ge tahtası, araçları, insanların ve denetimcilerin ye-riyle hareket gücünü aşağı yukarı belirtiyordu. Ay-rı bir levha, duruma el koyacak ekiplere - hareket ha-

lindeki ekipler, kürekle temizleme ekipleri - ayrılmıştı. Bu kuruluşların tümü, tabii yalnız kış aylarında işliyordu. Diğer mevsimler, salon boş dururdu.

Son işaretleri de koymak üzere büyük ölçekli plân üzerine eğildiğinde, 'Danny'nin çıplak başında biriken ter damlacıkları kaşlarına kayıverdi. Bir yandan karalarken, öte yandan da yalvaran bir sesle, imdat çığılığı atarcasına mesajını tekrarlıyordu. Temizlik çalışmalarının sorumlusu olarak, havaalanının tümünü görmek ve elindeki birlikleri en önemli noktalara yöneltmek zorundaydı. Ne yazık ki havaalanına yayılan ve şu ya da bu işi başarmak için inatla boğuşmak zorunda olan adamlar arasında aynı öncelik kavramının bilincine varan pek azdı. Herhalde Danny'yi terleten sorunlardan biri de buydu.

Konuştuğu adamın sinirli sesi, alıcıyı sarsıyordu neredeyse :

— Altı traktör mü ? Tabii.. Noel Baba'dan isteyecəğiz onları. Kendisi de, nasılsa bu yakınlarda olmalı. - Kısa bir sessizliğin ardında, çok daha saldırgan bir sesle devam ediyordu : - Başka budalaca istekleriniz yok mu ?

Mel, Danny'ye döndü ve başını salladı. Yaşlı bir temizleme ekibi şefine ait olan sesi tanımişti : adam kar yağmağa başlıyalıberi işinin başındaydı herhalde. Böyle durumlarda, en sağlam sinirler bile kopabilecek kadar gerilirdi. Genellikle, sert bir kışın ardından, bakım hizmetlerinde görevli olanlarla havaalanı yöneticileri «barış gecesi» diye adlandırdıkları bir toplantı yaparlardı. Bu yıl, dostluk ilişkilerini yeniden düzelterip mühürlemek için epey kadeh boşaltmak gerekecekti.

— Mantıklı düşünün, dedi Danny. Yiyecek taşıyan kamyonun ardından gönderdiğimiz dört trak-

tör var... Dönmüş olmaları gerekir artık. Dönmeseler bile, neredeyse görünürler.

— Kamyoneti bulmak şartıyla...

— Henüz bulamadınız mı kamyoneti ? Orada ne halt ediyorsunuz peki? Dalga mı geçiyorsunuz ne ?

Konuşurken, cevabın sert çıkacağını düşünen Danny mikrofonun sesini kısıyordu. Gerçekten de cevap gecikmedi.

— Yok canım! Yumuşacık tüneğinizde yan gelmişsiniz, buranın nasıl olduğunu bilmediğiniz belli. Hiç olmazsa, arasına pencereden bakabilirsiniz. Bulduğumuz yerde insan, kendini Kuzey Kutbunda sanır.

— Avuçlarınıza tükürmeyi deneyin, öğüdünü verdi Danny. Hem ellerini ısıtır, hem de kahraman numarası yapmanızın önüne geçer.

Mel Bakersfield başını sallıyor, yaşlı temizlik ekibi şefinin durumu hiç abartmadığını biliyordu. Bir saat önce, Mel, alanı baştan sona gezmişti. Havaalanını bütün girdisiyle çıktısıyla bildiği halde, birkaç kere yolunu kaybetme tehlikesi geçirmişti.

Kar temizleme merkezini hummalı bir çalışma içinde bulmuştu. Danny'nin şimdi oturduğu yer mücadelenin genel karargâhıysa, merkez de ileri karakoluydu. Hiç durmadan, temizleme ekipleri gelip gidiyor - kimi ısınmak, kimi de hız kesmek üzere - aceleyle toplanan yardımcılarının - dülgerlerin, elektrikçilerin, muslukçuların, memurların, hattâ arasına da polislerin - katılmasıyla sayıları durmadan artıyordu. Havaalanındaki günlük görevlerinden alınan bu yardımcılara, temizlik işleminin sonuna kadar maaşlarının yüzde ellisi oranında fazla mesai verilecekti. Bu adamlar, yaptıkları ek işe alıştırılmış kişilerdi; yaz ve sonbahar mevsimi boyunca, kısa bir

süre için askere çağrılan yedekler gibi, bütün manevraları öğrenmiş ve tekrarlamışlardı. Ara sıra, Temmuz güneşi altında, uçuş pistleri boyunca kürek sallayan ya da bir kar temizleme aracına refaket eden grupları gören yolcular eğlenirlerdi. Bu görüntü karşısında şaşkınlığını belirten oldu mu, Mel Bakersfield, karla kaplı bir havaalanının temizliğinin yediyüz kilometre boyundaki bir yolun temizliğine bedel sayılmak gerektiğini anlatırdı.

Ekip şefinin sesi yeniden duyuldu :

— Biz de, yiyecek taşıyan kamyonu merak ediyoruz. Şöför, ölüm tehlikesiyle karşı karşıya. Kamyonet yiyeceklerle dolu olduğuna göre tehlike açıktan değil tabii, ama soğuktan herhalde.

Kamyonet, iki saat önce merkez binaya gitmek üzere United Airlines mutfağından ayrılmıştı. Havaalanının çevre yollarından geçip her zaman onbeş dakikada aldığı bir uzaklıktı bu. Şöförün yolunu kaybettiği anlaşılıyordu; alanın kıyısında bir yerde, kara saplanıp kalmıştı anlaşılan. Şirketin dispaçeri (*) emrindekilerle bir kurtarma ekibi kurmuştu önce. Bu ekip eli boş dönünce, havaalanı yönetimine başvurması gerekmişti.

— United Airlines'ın uçağı sonunda havalandı sanırım, dedi Mel. Yemekleri almadan tabii.

— Kaptan pilot sayesinde, diye karşılık verdi Danny. Yolculara başvurduğunu işittim. Yiyecek getiren yeni bir kamyonu beklemek istiyorlarsa bir saat daha kaybedeceklerini, uçakta herkese bol bol yetecek içki bulunduğunu, bir film gösterileceğini, Kaliforniya'da ise masmavi gökyüzünde güneşin pırıl pırıl parladığını söyledi. Sonra oylamaya başvur-

(*) **Dispaçer** : Bağlı bulunduğu şirket uçaklarının gidiş-gelişini yöneten adam.

du : Bütün yolcular, hemen yola çıkılmasından yana oy verdiler. Ben de olsam aynı şeyi yapardım.

Onu dinlerken, Mel, kamyonetle şoförünü bulmak için araştırma yapanların yönetimini ele alma eğilimiyle mücadele ediyordu. Oturup örgütün gıcırtilarını kaydetmektense harekete geçmek... Bunun kendisine çok iyi geleceğini biliyordu. Ama Kore savaşıdan kalma eski yarası, soğuk ve rutubetle canlanmış, enikonu canını acıtıyordu. Gidip gelirken, daha çok sağlam bacağının üstüne yükleniyordu. Rahatlaması kısa sürdü : Birkaç saniye geçmeden, acı yeniden kendini hissettirdi.

Ne olursa olsun, araştırmalara burnunu sokarsa haksızlık etmiş olurdu. Danny, bu işin pekâlâ üstesinden geliyor, havaalanı binası yakınındaki bir sürü traktörü çekip çevre yoliara dağıtıyordu. Bu da oto-park yerlerini boşaltmaktan vazgeçildiği, daha sonra bir yığın öfkeli şikâyetle karşılaşmanın göze alındığı anlamına geliyordu. Herşeyden önce kamyonet sürücüsünün kurtarılması gerekiyordu.

Sağa sola çağrıda bulunan, kendisini arıyanlarla konuşan Danny, Mel'i de uyaracak zamanı buluyordu :

— Çok daha kötüsünü bekleyin... Yapılacak araştırmalar hava alanı çevresindeki yolu tıkayacak... Bütün yiyecek taşıyan kamyonetleri tutmak gerekecek...

Mel omuz silkti. Bir havaalanı genel müdürünün hayatında, şikâyetle karşılaşmak olağan şeydi. Diğer hava şirketleri de, araçlarının uçakların yanına varmadığını görünce, protestolar yağmaya başlayacaktı.

İlk bakışta, havaalanı gibi düzenli, uygar bir yerde yolunu şaşıran kişinin donarak ölmesi pek akla yakın gelmiyordu. Oysa, bu tehlike gerçekten vardı.

Böyle bir gecede, alanın bazı ıssız kesimleri tehlikeli oluyordu. Yolunu kaybeden kamyonet sürücüsü arabada kalmaya karar verir, içerisini ısıtmak için de motörü çalıştırabilirdi tabii. Ama kar aracı kaplarsa, karbondioksit birikimi kısa sürede öldürücü oluverirdi.

Sağ elinde kırmızı bir telefon ahizesi sıkkan, soyluyla acil durumlar karşısında verilmesi gerekli emirlerin yazılı bulunduğu sayfaları karıştıran Danny, durumu, itfaiye birliğinin başındaki adama anlatmakla meşgûldü.

— Kamyonetin yerini bulduğumuzda, içinde oksijen vermeye yarayan araçla sıcak tutacak batanilyelerin bulunduğu bir cankurtaran gönderirsiniz. Cankurtaran içindeki bu iki şeyden birisi nasılsa gerekli olacak. Yalnız, aracın yeri bulunana kadar bekleyin. Aksi halde kara saplanırsınız, sizi de kurtarmak zorunluğuyula karşılaşırız sonra. Bunu hiç istemiyoruz.

Şimdi, Danny'nin çıplak başı kelimenin tam anlamıyla terden pırıl pırıldı. Mel buna pek şaşmıyordu. Danny, temizlik bölümünü yönetmekten nefret ederdi. Ancak plânlama bölümündeki çalışma odasına yerleştğinde mutluydu. Hava trafiğindeki muhtemel gelişmeler, gelecek yılları ilgilendiren uzun vadeli tahminler, insana düşünme fırsatı veren rahat konulardı. Oysa bu gecenin sorunlarını hemen çözmek gerekliydi. Geçmişte yaşamayı herşeyden çok seven bazı kişiler gibi, Danny Farrow da büyük bir istekle geleceğe sığınırdı. Ama, itilip kakılsa da, aldığı görevin her zaman üstesinden gelecek yetenekliydi.

Kolunu Danny'nin omuzu üstünden uzatan Mel, kontrol kulesiyle doğrudan bağlantı sağlayan telefonu açtı. Gece vardiyasının şefi çıktı karşısına.

— Meksika Hava Yollarına ait Boeing 707'nin durumu nedir ?

— Yeni bir şey yok Mr. Bakersfield. İki saattan beri yerinden oynatmaya çalışıyorlar. Şimdiye kadar bir sonuç alınamadı.

Bu büyük aksilik, hava kararmadan birkaç dakika önce olmuştu. Uçuş pistine varmak üzere hareket eden uçağın pilotu, mavi işaretin soluna değil de sağına geçmek gibi bir hataya düşmüştü. Oysa, alanın çimle kaplı sağ yanı yavaş yavaş emmişti suyu, haftalardan beri durum biliniyordu. Bu nokta, ilkbahar gelir gelmez yeniden ele alınacak ve su tutmaması sağlanacaktı. Şimdilik burası, kalın kar tabakası altında görünmez olan bir çeşit bataklık. Bu ters dönemeci alışından bir kaç saniye sonra, Boeing uçağı, yüzyirmi ton ağırlığıyla tekerleklerinin dingillerine kadar çamura gömülmüştü.

Epey yüklü olan uçağın, yalnız motörlerinin gücüyle çamurdan kurtulamıyacağı çabucak farkedilmişti. Yolcuları aşağı indirmek ve çamur deryasından geçirip aceleyle gönderilen taşıtlara bindirmek gerekmişti. Koca uçak o zamandan beri yerinden kılmıdayamıyor, gövdesi ve kuyruğuyla üç-sıfır sayılı uçuş pistini tıkiyordu.

— Yani, ne pist açılabilir, ne de piste giden yol öyle mi ? diye sordu Mel.

— Evet, ne biri ne de öbürü, cevabını verdi karşısındaki. Hareket etmek üzere bulunan bütün uçakları oldukları yerde tutuyor ve sonra daha uzun yoldan diğer uçuş pistlerine gönderiyoruz.

— Bu yüzden önemli gecikmeler oluyor her halde ?

— Hava trafiğı yüzde elli ölçüsünde yavaşladı. Şu sıra, uçuş pistlerine geçmek üzere bekleyen on uçak var, üstüne üstlük oniki uçak da motörleri çalıştırmak için haber bekliyor.

İşte bu durum, acele yeni uçuş pistleri ve pistlere geçmek için ek yollar yapılması gerektiğini açıkça ortaya koyuyordu. Üç yıldan beri, Mel, hiç olmazsa, üç-sıfır'a paralel yeni bir uçuş pisti istiyordu. Teknik yönden yapılması gereken yenilikler de cabası. Belediye Meclisinin baskısıyla karşılaşan Yönetim Kurulu, Mel'in bu isteğini hep geri çevirmişti. Nedeni de, belediye meclisi üyelerinin oy kaygısıyla, havaalanında yeni tesisler yapımını sağlayacak bir borçlanmayı istememeleriydi.

Kontrol kulesi şefinin bir derdi daha vardı :

— Üç-sıfır kullanılamadığından, uçak seferlerini Meadowood üzerinden havalandırmak zorunda kaldık. Protestolar yağmaya başladı bile.

Mel bir homurtu koyverdi. Alanın güney-batı sınırında bulunan Meadowood şehri hem Mel'e ayak bağı oluyor, hava trafiğini yönetenleri de devamlı engelliyordu. Havaalanı şehirden çok önce kurulduğu halde, halk hiç durmadan, evlerinin üstünden geçen uçaklardan yakınmaktaydı. Kısa süre sonra basın da işe karışmış, olay çevresinde yapılan yayın, büyük bir öfkeyle havaalanı yönetimine çatan şikâyetlerin sayısını büyük ölçüde arttırmıştı. Mel'e göre kötü niyetin gemi aزیya aldığı mahallî politikacılarla yapılan uzun ve zorlu tartışmalar sonucu Federal Havaacılık Kurumu bir taviz verdi : Ancak başka bir çarenin bulunmadığı olağansütü hallerde, jet uçakları Meadowood üzerinden kaldırılacaktı. Eldeki pist sayısı çok sınırlı olduğundan, bu anlaşma sonucu, genel verim büyük ölçüde düşüyordu.

Ardından, ikinci bir taviz vermek gerekmişti : Meadowood yönünde havalanan uçaklar, yerden kalkar kalkmaz, gürültüyü azaltma yöntemine başvuracaklardı. Bu, açıkça, en tehlikeli anda reaktörlerin gücünü azaltmak demektir. Dolayısıyla da, bu

yöntemi tehlikeli bulan pilotlardan protesto üstüne protesto geliyordu. Ama halkın öfkesinin bilincinde olan ve basının saldırısından kurtarmak isteyen uçak şirketleri, pilotlara aldırıyorlardı bile, Meadowood halkı, varılan anlaşmalardan yine de memnun kalmamıştı. Bir yandan protestolarını sürdüren şehir yöneticileri, en son söylentilere bakılacak olursa, havaalanı yetkililerini mahkemeye vermeyi düşünüyorlardı.

— Şimdiye kadar gelen şikâyetlerin sayısı kaç ?

— En azından elli. Üstelik, yalnız cevaplandırdıklarımızı söylüyorum. Cevapsız kalanlar da oldu. Her uçak havalandığında telefonlar çalmaya başlıyor. Rehberde bulunmayan numaralarımıza bile telefon geliyor. Doğrusu bu numaraları nereden bulduklarını merak ediyorum.

— Olağanüstü bir duruma karşı koymak zorunda olduğumuzu söylemişsinizdir, umarım. Fırtına, kar, uçak pistlerinden birinin kullanılmaz halde oluşu...

— Bunların hepsini anlatmaya çalışıyoruz. Ama aldıkları bile yok. Bütün istedikleri, uçakların, evleri üstünden geçmemesi. Bazıları, bizim sorunlarımızın kendilerini hiç ilgilendirmedğini, ne olursa olsun, pilotların gürültüyü azaltma yöntemini uygulamaları gerektiğini, ama bugün sözkonusu yönetimi unutmuşa benzediklerini söylüyorlar.

— Ulu Tanrım ! diye patladı Mel. Bu havada, pilotların yerinde ben de olsam unuturdum gürültüyü kesmeyi...

— Ya ben ? diye homurdandı kontrol kulesi şefi. Tabii, herkesin görüşü kendine göre. Meadowood'da otursaydım, belki bu insanlar gibi düşünürdüm ben de.

— Asla Meadowood'a yerleşmezsiniz bir kere. Uyarılarımızı dikkate alırdınız. Hatırlıyor musunuz,

yerleşmek üzere bu köşeyi seçmemek gerektiğini yıllar önce kesinlikle belirtmiştik. İlk villâların yapımından da önce.

— Bu noktada sizin görüşünüzü paylaşıyorum : Hiç kuşkusuz, gider evimi başka yere yaptırırdım. Ha, aynı konuda yeni bir haber daha var: Sözde kasa-ba halkı, bu akşam yeni bir toplantı yapıyormuş. Evet, fırtınaya rağmen. Bu toplantıdan bana söz eden memura bakılırsa, yeni bir oyun hazırlıyorlarmış. Ne olduğunu anlamak mümkün değil, ama...

İyiden iyiye canı sıkılan Mel :

— Ne hazırladıklarını yakında anlarız, dedi. Neyse, şimdi daha önemli şeylerden söz edelim. Birkaç dakika sonra, durumu anlamak için alanı şöyle bir dolaşmak niyetindeyim. Size de bildiririm sonra. -Mel bir an durakladıktan sonra kontrol kulesi şefini yıllardan beri tanıdığını hatırlayıp kararını verdi : - Keith iyi mi? Yani... işinin üstesinden gelebiliyor mu demek istedim ?

Kontrol kulesi şefi de bir an durakladı :

— Bana kalırsa, üstesinden geliyor gibi. Daha doğrusu, her zamankinden iyi.

İki adam, büyük bir açıklama yapma gereğini duymadan anlaşıyorlardı. İkisi için de, Mel'in erkek kardeşi, bir süreden beri endişe konusuydu.

— Doğrusu aranırsa, diye devam etti kontrol kulesi şefi, ona fazla yüklenmek istemiyorum. Ne yazık ki, bunu yapabilmek mümkün değil. Elimizdeki elemanlar yetmiyor, dolayısıyla herkes sinir içinde. Ben de onlar gibiyim.

— Biliyorum, Keith'i gözettiğiniz için de size minnettarım.

— Olağan bir şey canım : Bu işte çalışanların çoğu, er ya da geç, yorgun düşüyorlar. - Yeniden durakladı, kullanacağı sözcükleri seçmeye çalıştığı

açıkça seziliyordu. - Bu iş, bazen beyinde aksaklığa yol açıyor, ara sıra da midede iz bırakıyor. Her ne olursa olsun, böyle bir durumla karşılaştığımızda, birbirimize yardım etmeye çalışıyoruz.

— Bana güven veriyorsunuz. - Aslında Mel'in kuşkusu hiç azalmamıştı. - Az sonra, belki size kısa bir ziyaret yaparım.

— Beklerim efendim.

Bunlar kontrol şefinin efendiliğini ortaya koyan kibarca sözlerdi. Aslında hava kontrol kulesi, yalnız, Vaşington'daki Federal Havacılık Kurumuna bağlıydı. Mel'in onlara karışma yetkisi yoktu. Yine de, özellikle Mel'in çabalarından ötürü, kontrol kulesinde çalışanlarla havaalanı yönetimi arasındaki ilişkiler çok iyiydi.

Yeryüzünün bütün büyük havaalanları gibi, Lincoln International da içiçe geçmiş, birbirinin üstüne çıkan garip bir sorumluluklar bütünü ortaya koyuyordu. Tek başına tüm yetkileri elinde tutan bir patro-nu olmadığı gibi, kendi başına buyruk bir kademedede, daha doğrusu baş komutanlığa en yakın görevdeydi; yine de, onun bile karışmaktan çekindiği kesimler vardı. Örneğin, hava kontrol kulesi ya da alandan yararlananların rahatlığı ve güvenliğiyle ilgili sorunlarda dilediğini yapabiliirdi, yapmaktan da kaçınmıyordu. Kötü yazılmış, alan yönetiminin koyduğu esaslara uygun düşmeyen bir tabelânın kaldırılması konusunda uçak şirketlerine emir verebilirdi. Buna karşılık, uçak şirketlerinin yönetildiği salonlarda alınan kararlar, normal sınırı aşmadığı sürece, Mel'in yetkisi dışındaydı.

Ağır ağır kapıyordu telefonu. Başka her hatda, Danny Farrow oto-park görevlisiyle tartışmaktaydı. Yorgun düşen bir adam da buydu işte. Kar altındaki arabalarını işletemeyen otomobil sahiplerinin acı

şikayetlerine, saatlardan beri o karşı koyuyordu. Havaalanını yöneten herif, nasıl olurdu da kar yağdığını farketmezdi? Biliyor muydu kar yağdığını? Öyleyse oto-parkları temizletmek için ne bekliyordu? İnsan, dilediği zaman arabasına atlayıp yola çıkma hakkına sahip değil mi? Hareket özgürlüğü anayasada yer almıyor muydu ?

— Diktatörlük ilân ettiğimizi söyleyin, olsun bitsin, diye homurdandı Danny.

Üstü açık oto-park yerlerinin, öncelik sırasında sonuncu geldiğini anlattı. Tabii, oraları da temizletecekti ama, hemen değil. Kontrol kulesinden gelen bir çağrıyla konuşması kesildi : Meteorolojinin bildirdiğine göre, bir saat sonra rüzgârın yönü değişecekti. Bunun anlamı, uçuş pistlerinin kullanılışında değişiklik yapılması gerektiği idi. Sol yandaki Bir-Yedi'nin temizlenmesi hızlandırılacak mıydı? Danny elinden geleni yapacağına söz verdi. Temizlik ekiplerinin şefleriyle konuşup tekrar arıyacaktı kontrol kulesini.

Bir an bile kesilmeyen bu mücadele, üç gün üç gecedir sürüp gidiyordu! Şimdiye kadar, güçlülere iyi kötü karşı konmuştu. Mel, bir çeyrek önce çok kişisel bir not almasa, gösterilen başarıdan öğünme payı çıkarabilirdi. Aldığı notta şöyle deniyordu :

Mel... Sizi uyarmayı uygun gördüm : Uçak şirketlerinin kar temizleme komitesi (Vern Demerest'in isteği üzerine... Neden kayınbiraderiniz sizden bu kadar nefret ediyor?) Havaalanı yönetimini kınayan raporu onayladı : Uçuş pistlerinin temizliği yetersiz, dolayısıyla yeteneksizlik, etkili olamamak, sözkonusu (deyimler yine V.D. nin.)

Rapor, uçuşların gecikmesindeki başlıca sorumluluğu havaalanına (dolayısıyla size) yüklüyor. Giriş yolları zamanında temizlense Boeing'in çamura sap-

lanmıyacağı belirtiliyor. Şimdi, bütün uçak şirketleri karıştıysa suç sizin. Neler konuşulduğunu aşağı yukarı kestirebiliyor musunuz ? Şu aralar bana bir fincan kahve ısmarlamaya bakın.

Dostluk dileklerimle..

T.

Mel mektubu tekrar tekrar okumuştı. Hem de imzasına kadar, T. Tanya demekti - Mrs. Tanya Livingston, Trans Amerika şirketinin halkla ilişkiler bölümü temsilcisi ve Mel'in çok yakın bir dostu. - Metinde adı geçen Vern Demerest ise, yine aynı şirkette görevli kaptan pilot Vernon Demerest'ti. Bu adam çok önemli biri, şirketin en tecrübeli havacılarından ve Pilotlar Birliği'nin en hareketli üyelerinden-di. Bir yıldan beri de, havaalanının «kar komitesi» nde görevliydi. Karın yağdığı sürelerde, bu komite üyeleri uçuş pistlerini denetler, kullanılır halde olup olmadıklarına bakarlardı. Komitede, zorunlu olarak bir de faal pilot bulunurdu.

Mel'in ablası Sarah'la evli bulunan Vernon Demerest, dolayısıyla Lincoln International havaalanı genel müdürünün de eniştesiydi. Ama bu aile bağlarının büyük önem taşıdığı yoktu : İki adam arasında büyük bir sevgi söz konusu değildi. Mel, Demerest'i kendini beğenmişin teki sayıyordu, üstelik bu görüşte yalnız değildi. Kısa süre önce, Demerest'in pilotları temsil ettiği havaalanı komiserleri toplantısında, iyice kapışmışlardı. Tanya'nın sözünü ettiği ve Demerest'in onaylanmasına sebep olduğu olumsuz rapor, herhalde kaptan pilotun kayınbiraderine verdiği cevaptı.

Aslında plâtonik bir karşılık, diye düşündü Mel. Hiç kuşkusuz, havaalanı yönetimi şu ya da bu ayrın-

tiya çare bulmakta güçlük çekiyordu ama, kar fırtınasının yarattığı durumu, şimdiye kadar alınlarının akıyla atlatmışlardı. Yine de, bu rapor can sıkıcıydı. Bir sureti, bütün şirketlere gönderilecek, ertesi günden tezi yok, cevaplandırması gerekli birtakım sorularla karşılaşacaktı. Yapacak başka işi yokmuş gibi !

Şimdiden, bütün bu sorulara karşı hazırlıklı olmaya karar verdi. Nasılsa, çamura saplanan Meksika Havayolları uçağını görmeye gidecekti. Fırsattan yararlanıp temizlik çalışmalarını yerinde görmek üzere alanın tümünü de denetleyebilirdi. Çıkmak üzereyken, Tanya'nın mektubundaki son cümleyi hatırladı: «Şu sıralar bana bir fincan kahve ısmarlamaya bakın.» Güzel bir fikirdi doğrusu, - hatta, çok güzel - birkaç dakika sonra Tanya'nın isteğini yerine getirecekti.

2

HAVAALANI görevlilerinin asma kattaki odalarına inmek için, Mel, anahtarla açılan özel asansörü kullandı. Müdüriyet odaları boştu; masaların üstündeki daktilo makineleri, bez kılıfları altında uyukluyordu. Yine de elektrikleri söndürmeyi unutmuşlardı. Çalışma odasına giren Mel, dolaptan kalın bir paltoyla bir çift kürklü çizme aldı.

Aslında, saat 18'i geçti mi, hava alanında kalmak zorunda değildi. Fırtınanın başından bu yana, yani üç gündür evine dönmeyişinin nedeni de, bir güçlükle karşılaşıldığında görevi başında bulunmak istediğindendi. Çizmelerini ayağına geçirirken, şu sıra Cindy ve çocuklarla evde olması gerektiğini düşünüyordu.

Gerçekten olur muydu acaba evinde ?

«Dilediğim kadar tarafsız kalmaya çalışayım, aklımdan geçenleri bütün açıklığıyla göremiyorum, di-yordu kendi kendine. Fırtına çıkmasa, burada kalmak için başka bir bahane bulurdum.» Kendini aldatması gereksizdi : Bir süreden beri, eve, mümkün olduğu kadar az dönme alışkanlığını edinmişti. Bunun bir nedeni, kendisine fazla mesai yapmak için geçerli bahaneleri her zaman sağlayan işiydi. Özellikle son haftalarda, kar fırtınasından çok daha ağır, önemli sorunlar çıkmıştı ortaya. Yalnız sorumluluklarının, Cindy ile aralarında sürüp giden devamlı kavgalardan bir araya geldiler mi sanki kendiliğinden patlayan bezdirici sahnelerden kurtulma fırsatı sağladığını da kabul etmeliydi.

Birden, masanın üstünde, sekreterinin rahatça görülebilecek bir yere bıraktığı notu gördü. Yüksek sesle lânet okuyup, kâğıdın üzerine eğilmek için masaya yöneldi. Gereksiz bir hareketti bu aslında, notta nelerin yazılı olduğunu biliyordu : Sekreteri, Cindy'nin bu gece hayır derneklerinin bezdirici toplantılarından birinde bulunacağını hatırlatıyordu. Sekiz gün önce, Mel, oflaya poflaya karısıyla bu toplantıya gitmeyi kabul etmişti.

Masanın üzerindeki not, «Mişigan Otelinde kokteyl ve yemek» diyordu. Tabii, şehrin öbür ucundaydı burası. Sağlanan gelirden yararlanacak hayır derneğine gelince, Mel adını bile hatırlamıyordu. Belki Cindy, adını belirtmeyi unutmuştu. Her şey bir yana, yapılacak yardım önemli değildi : 'Cindy Bakersfeld'in kendini verdiği hayır işleri, bezdirici bir benzerlikteydi. Cindy'nin gözünde bu derneklerin üstünlüğü, yönetim kurulu üyelerinin toplum ve «yüksek sosyete» içindeki yeriyle ilgiliydi.

Neyse ki, toplantı oldukça geç başlayacaktı. İki saat vardı daha. Kötü hava dikkate alınırsa, davet-

liler tam saatında gelemeyeceklerdi nasılsa. Dolayısıyla da Mel, uçuş pistlerini gözden geçirdikten sonra yola çıkabilirdi. Çalışma odasına dönmek, traş olmak, elbise değiştirmekte acele etmese bile aşağı yukarı saatında toplantıya varacaktı. Yine de Cindy'yi uyarsa daha iyi olurdu. Santrale bağlı bulunmayan telefonlardan birini açtı, evinin numarasını çevirdi.

Karşısına, büyük kızı Roberta çıktı.

— Merhaba! dedi Mel.. İhtiyar baban konuşuyor.

Kız çocuğu, soğuk, kişilikten yoksun bir sesle:

— Sesini tanıdım! cevabını verdi.

— Okulda ne var ne yok?

— Biraz daha açık konuşsan baba! Bir çok der-sim var. Özellikle hangisi seni ilgilendiriyor?

Mel içini çekecekti, kendini güç tuttu. Ara sıra, aile hayatının göz göre göre çözülüp gittiğini hissediyordu. Roberta, annesinin «taşkın günler» diye adlandırdığı günlerinden birindeydi anlaşılan. On üç yaşında kızı olan bütün babalar, birden, çocuklarıyla tüm ilişkilerini yitiriyorlar mıydı acaba? Birkaç ay öncesine kadar yakınlıkları mutlaktı. Mel iki kızını da çok seviyordu - şu küçük Roberta edepsizi kadar minik kızı Libby'yi de. - Aile bağlarını şimdiye kadar koparmadıysa, bunun tek nedeni kızlarıydı. Büyüdükçe, Roberta'nın da baba idrakinin dışına çıkan yollara sapacağını şimdi şimdi farkediyordu. Bu gelişime de, iyi kötü boyun eğmişti. Ama karşılığında, kızının horlamayla karışık bir kayıtsızlık gösterip babasını dünyasından silip atacağını düşünmemişti bile. Tabii, Cindy ile aralarındaki devamlı gerilim de durumu kötüye götürmekten başka işe yaramamıştı. Çocuklar, aile yuvasındaki havayla çok ilgiliydiler...

— Hiç önemi yok, diye homurdandı Mel. Bana anneni ver...

— Dışarı çıktı. Telefon edeceğini düşünerek bir de haber bıraktı: Sana söylediği yerde buluşacaksınız, özellikle, bir kerecik olsun saatında gelmeye çalışacaksınız.

Mel, az kaldı öfkelenenecekti. Son anda kendini tuttu. Hiç kuşkusuz, Roberta, Cindy'nin sözlerini olduğu gibi tekrarlıyordu. 'Dudaklarını büzmüş, öfkeli bir sesle bunları söyleyen karısını rahatça gözlerinin önüne getirebildi.

— Annen telefon ederse geç kalabileceğimi, kusurun da bende olmadığını söyle. - Kızının cevap vermediğini görünce diretti : - Beni duyuyor musun?

— Evet baba. Başka diyeceğin var mı? Ödevlerimi yapmak zorundayım.

— Gerçekten de söylediklerime ekleyeceğim bir şey var, diye karşılık verdi Mel öfkeyle. Benimle böyle konuşmamı istiyor, bana biraz olsun saygı göstermeni bekliyorum. Konuşmamızı ne zaman istersem o zaman keseriz, daha önce değil!

— Sen bilirsin baba...

— Bana durmadan baba demekten de vazgeç...

— Peki baba.

Mel, kahkahalarını güç tuttu. Roberta sözüne devam ediyordu :

— Konuşacak zamanın varsa, Libby bir şeyler söylemek istiyor...

— Peki. Ver onu bana. İyi geceler Roberta.

Telefonun öbür ucunda bir itişip kakışma oldu, - herhalde küçük kız telefonu ablasının elinden alıyordu.- Sonra Libby'nin soluk soluğa sesi duyuldu :

— Baba, baba... bil bakalım ne oldu?...

Libby hep soluk soluğa sanki: Yedi yaşındaki bu çocuk için hayat bir olaydan öbürüne, delice bir

hızla akıp gidiyor. Libby de geriye kalmamak için durmadan koşmak zorunda kalıyordu.

— Bırak da biraz düşüneyim, dedi Mel. Hah, buldum, kardan adam yaptın.

— Yaptım ama o değil sorduğum. Bil bakalım.

— Valla, bulamıyorum. Bilemiyeceğim kızım.

— Okulda... Miss Curzon, gelecek ay neler beklediğimizi sordu, bir liste yapmamızı istedi.

Mel duygulanarak gülümsedi. Libby'nin heyecanını, her şeye sevinen, yaşantının güç anlarını hemen unutan bu devamlı iyimserliği rahatça anlayabiliyordu. Bu mutlu kayıtsızlığın gerçeklerle tokuşmaya ne kadar dayanacağını düşündü.

— Söylesene baba, bana yardım edeceksin değil mi?

— Elimden gelirse...

— Bana bir şubat haritası gerekli.

Mel yeniden gülümsedi. Libby, bazen alışılmış deyimlerden çok daha anlamlı gelen bir konuşma stenosu yaratmıştı. Aslında, Mel'in de bir şubat haritasına ihtiyacı olacaktı.

— Çalışma masamın çekmecelerinde bir takvim bulacaksın. Yanılmıyorsam, üstten ikinci çekmecenin içinde...

Konuşmasına devam ederken gitgide uzaklaşan ayak sesleri Libby'nin koridora doğru atıldığını gösterdi. Tabii ahizeyi bırakıvermişti. Ses çıkarmadan telefonu kapayan da, Roberta'ydı herhalde.

Mel, kolunda kalın paltosuyla odasından çıkıp, birinci katla zemin kat arasında, bütün havaalanı binasını boydan boya dolaşan asma katta ilerledi. Birkaç metre gittikten sonra, koca bekleme salonuna bir göz atmak için durdu. Son yarım saat içinde kalabalık daha da artmıştı. Aralarında üniformalı asker-

lerin de bulunduğu itişip kakışan gruplar, gazete satan yerlere saldırıyordu. Bazıları sütunların çevresinde dolanacak kadar uzun, sürüyle kuyruk uçak şirketlerinin bilet gişeleri önünde kımıldamadan duruyordu. Tezgâhın öbür yanında, bir önceki vardiyadan kalan meslekdaşlarıyla takviye edilen memurlar, orkestraya dağıtılan notaları andırır tarifelerin ve hareket saatlarının üzerine eğiliyorlardı.

Fırtınanın başından bu yana gecikmeler, rota değişiklikleri, hem hava alanının düzenli işleyişini hem de sınırları allak bullak etmişti. Tam Mel'in altında, Braniff Lines gişesinde, çok uzun sarı saçlı, boynuna sarı atkı bağlamış bir genç adam öfkesini olduğu gibi kusuyordu:

— Kansas-City'ye gitmek için New-Orleans'dan geçmem gerektiğini bana söylemek küstahlığını gösteriyorsunuz ha? Ülke coğrafyasını tepeden tırnağa mı değiştireceksiniz ne? Buna, verilen yetkiyi istismar etmek denir, o kadar!

Önünde dırlanıp durduğu memure, yirmi iki yaşlarında bir kızdı, yorgunluğunu gösteren bir hareketle elini gözünde gezdirdi. Sabırla :

— Sizi doğrudan da gönderebiliriz bayım, dedi, ama ne zaman olduğu belli değil. Kötü hava şartları göz önüne alınırsa, uzun yolu seçmeniz iyi olur. Daha çabuk varırsınız gideceğiniz yere, üstelik bilet fiyatı da değişmiyor.

United Lines gişelerinde de küçük bir pantomim oynanıyordu. Yolcu adaylarından, kılığı kıyafetiyle zengin ve iş adamı olduğu anlaşılan biri tezgâhın üzerinde eğilip tatlı tatlı konuşuyordu. Yüz ifadesine bakmak, Mel Bakersfield'in, neler söylediğini kestirmesine yetti: «İlk uçağa binersem çok memnun olurum...»

— Özür dilerim bayım, cevabını veriyordu her-

halde memur, ilk uçak tıklım tıklım dolu. Yalnız...

Memur konuşurken başını kaldırdı. Yolcu çevrenin dikkatini çekmeyen, ama yine de gösterişli bir hareketle tezgâhın üstüne bıraktığı evrak çantasına iliştirilmiş plâstik etiketi yokluyordu. Bu etiket, United Lines'in en iyi yolcularına dağıttığı «100.000 mil uçanlar kulübü» etiketiydi. Bütün uçak şirketlerinin yaratılmasında ortak çaba gösterdiği üstün bir yolcu sınıfının belirtisiydi bu. Memurun terbiyeli ama kayıtsız yüzü hemen sevimli bir görünüşe büründü. O da, karşısındaki adam gibi sesini alçattı : «Çare bulabileceğimi sanıyorum.» Kalem bir an duraladı, sonra kararlı bir hareketle yolculardan birinin adını çizdi, - bu yolcu daha önce gelmiş ve hareket edecekler listesinde yer almıştı - yerine yeni geleni yazdı. Tabii, kuyruktaki diğer yolcu adayları olup bitenin farkına bile varmamışlardı.

Mel, bu tür işlemlerin bütün gişelerde, hatta bütün havaalanlarında yapıldığını biliyordu. Yalnız saf kişilerle acemiler, yolcu ve yedek listelerinin büyük bir tarafsızlıkla uygulandığına inanabilirlerdi.

Havaalanı binasına her gün dolan 80.000 kişi arasında, başını kaldırıp yukardaki balkona ve çalışanların bulunduğu odalara bakmayı düşünen pek azdı. Yolcu çoğunluğunun gözünde, bir havaalanı, uçak şirketleri ve bu şirketlerin işlettiği uçaklardan ibaretti. Ancak birkaç kişi, dev örgütü işler halde tutmakla yükümlü geniş bir kuruluşun varlığının bilincindeydi herhalde.

Zemin kata inmek üzere asansöre binen Mel, bir bakıma böylesi daha iyi, diye düşündü. İnsanlar daha geniş bilgi edinseler, sonunda bu uçsuz bucaksız ve ağır mekanizmanın boşluklar, tehlikelerle dolu olduğunu anlayacak, çok daha kuşkulu havalanıp konacaklardı.

Trans Amerika şirketine ayrılan bölüme yöneldi. Denetim yerinde, üniformalı bir görevli karşısına çıktı.

— İyi akşamlar Mr. Bakersfield. Mrs. Livingstone'u arıyorsunuz herhalde?

Her zamankinden büyük bir kalabalığın uçak şirketlerine saldırması yine de dedikoduları önleyemiyor, diye düşündü Mel. Kendi adıyla Tanya'ninkini ne ölçüde birleştirdiklerini merak etti bir an.

— Öyle, diye homurdandı. Kendisiyle görüşmem...

Adam, üzerinde GÖREVLİLER DIŞINDAKİLERİN GİRMESİ YASAKTIR yazılı kapıyı başıyla işaret etti.

— Kendisini orada bulabilirsiniz Mr. Bakersfield. Az önce başımızdan üzücü bir olay geçti. Şu sıra o işle meşgul.

3

TRANSİT geçen bir takım önemli kişilerin alındığı küçük salonda, sırtında Trans Amerika şirketinin üniforması bulunan genç kız hüngür hüngür ağlıyordu. Tanya Livingstone, onu bir koltuğa götürdü.

— Şuraya rahatça yerleşin, dedi, arkanıza yaslanın. Kendinizi daha iyi hissettiğinizde başınıza geleni anlatırsınız.

Tanya da, üniformasının eteğini düzelterek oturdu. Odada başbaşaydılar. Genç kızın hıçkırıkları dışında, havayı soğuk ya da sıcak tutan aracın uğultusunda başka ses duyulmuyordu.

«Bu küçük en fazla yirmi yaşında, diye düşündü Tanya. Dolayısıyla da ondan, aşağı yukarı on beş yaş büyüğüm demektir. Önemli bir yaş farkı,

neyse, fazla abartmıyalım; kendimi çok daha yaşlı hissediyorsam, hiç kuşkusuz, evlilik sınavından geçtiğim içindir. Pek uzun sürmedi ya, üstelik ne kadar uzak geliyor. Yine de, bir gün içinde ikinci kez yaşamın farkına varıyorum.»

İlk kez, sabah, kısa kesilmiş, pırıl pırıl parlayan kızıl saçlarını tararken aralarında beyazlara raslamıştı. Bir ay öncesine giden son denetime oranla çok daha fazla ve kırk yaş dönemecinin - ötesine geçti mi, her kadının nereye ve niçin gittiğini bilmesi gereken bir dönemeç - hızla yaklaştığını gösterecek kadar boldu bu beyazlar. Onbeş yıl sonra, kendi kızı da gözyaşı döken bu memurenin yaşında olacaktı!

Bu arada, Patsy Smith adındaki memure kendini toplamaya başlamıştı. Tanya'nın verdiği mendille gözlerini silerken, savunmasını hazırlamaya çalışıyordu.

— Bu yolcular... evlerinde... karılarıyla böyle konuşamazlar...

— Bazıları evlerinde de böyle konuşmaktan çekinmezler, dedi Tanya. Patsy, evlenirken efendinizi iyi seçmeyi beceremezseniz, korkarım aynı şeyle karşılaşabilirsiniz. Ama, en ufak bir dertle karşılaştıklarında erkeklerin kabalaştığını söylüyorsanız sizinle aynı görüşteyim.

— Yine de elimden geleni yapıyordum... Gerek evvelki gün, gerek dün, gerekse bugün sabahtan akşama kadar... ama bu insanlar karşılarındakine öyle kötü davranıyorlar ki... sanki size kinlenmişler gibi...

— Kinlenmiş gibi davranıyorlarsa, size gerçekten kin besliyorlar demektir. Aşağı yukarı, başlarına dert olmak için fırtınaya siz yol açmışsınız sanki.

Patsy burnunu çekerek :

— Tıpatıp öyle, dedi. Hele o son adam... ona gelene kadar işin altından kolayca kalkıyordum.

— Ne olup bittiğini anlatır mısınız? Ben geldiğimde her şey sona ermişti.

— Mesele şu : Adamın elinde iptal etmek zorunda kaldığımız 72 sefer sayılı uçağın bileti vardı. Kendisine, 114 sayılı seferde yer buldum, ama uçağı kaçırdı. Lokantada olduğunu, uçağın kalkacağını bildiren açıklamayı duymadığını söylüyordu.

— Olabilir, dedi Tanya. Lokantalarda uçuş haberi verilmez. Bu nokta hem koca bir tabelâya yazılmıştır, hem de havaalanı lokantalarındaki yemek listelerine.

— Piste çıkan kapıdan gerisin geri döndüğünde, ben de kendisine aynı şeyi anlattım Mrs. Livingstone. Ama öfkesi geçmek bilmiyordu. Söylediklerini duyan çıksa, uçağı kaçırmasının suçu kendisinde değil de bende sanırdı. İşe yaramaz kişiler olduğumuzu, oturduğumuz yerde uyukladığımızı söylüyordu haykırarak...

— Bir kontrol çağırmanız gerekirdi.

— Çağırarak istedim, ama meşguldü. Hepimiz gibi onun da işi başından aşkındı.

— Ne yaptınız?

— 2122 sayılı ek seferde ona bir yer daha buldum.

— Yine memnun kalmadı mı?

— Yolda hangi filmin oynatılacağını öğrenmek istiyordu. Gösterilecek filmin adını bulup söyledim; daha önce görmüştü. Görmek istediği ilk seferde, iptal edilende gösterilmesi gereken film idi. Kendisini, istediği filmin oynatıldığı bir uçağı bindirmem mümkün mü? Böylece tartışıp dururken kuyrukta bulunanlar sinirlenmeye başladılar. Bazıları yüksek

sesle söylenmeye koyuldu, elimin gerçekten pek ağır olduğunu belirtmeye başladılar. Derken, adam yine film konusunu ortaya atınca... bir şey koptu... gözlerim karardı herhalde...

— Ve tarifeyi suratına attınız.

Patsy Smith başını önüne eğdi. Yeniden, ağlamak üzereydi.

— Birden bana ne oldu, hiç bilmiyorum. Tarifeyi kaptım... eni konu da kalın bir şeydir... bu işi kendi başına düzenlemesini söyleyip kafasına attım...

— Hedefi bulduğunuzu umarım, dedi Tanya.

Şaşırان genç kız başını kaldırdı. Göz yaşları yerini, utangaç bir gülümsemeye bıraktı.

— Yok canım: Tarifeyi suratının ortasına yedi.

- Patsy Smith kıkırdamaya koyuldu - Görecektiniz adamı, sersemlemişti. Ancak, sonra...

— Sonra bir sinir nöbeti geçirip ağlamaya başladınız. Kontrol da sinirlerinizin yatışması için sizi buraya yolladı. Oldu işte, kendinizi topladınız, artık, uslu uslu evinize dönebilirsiniz. Size bir taksi fişi imzalıyacağım, yarın olup bitenleri düşünmeyeceksiniz bile.

— Düşünmeyecek miyim? Yani... hiç bir şey olmayacak mı demek istiyorsunuz?

— Tabii. Sizi kapı dışarı edeceğimizi mi sanıyordunuz? Yok canım. Aynı hareketi tekrarlıyorsanız, üzülerek, sizi kovmak zorunda kalırız. Ama tekrarlamıyacağınızdan eminim. Yanılıyor muyum?

Patsy, kesin bir hayır işareti yaptı.

— Tekrarlamıyacağım. Anlatması güç ama, bu işi bir kere yaptım... beni öyle rahatlattı ki.

— Neyse, artık bundan söz etmiyelim. Hem, adamın kafasına tarifeyi attıktan sonra neler oldu bilmiyorsunuz. Başka bir yolcu gelip kontrolla konuştu. Kuyruktaydı, her şeyi duymuştu. Siz yaşta bir

kızı olduğunu, bu kaba herifin sizinle konuştuğu gibi kendi kızıyla konuşan biri çıkarsa yumruğunu suratının ortasına indirivereceğini söyledi. Kurbanınızın, resmî bir şikâyetle bulunması ihtimaline karşı uyarılması için de adını ve adresini bıraktı. Sizden yana tanıklık etmekle mutluluk duyacağını söylüyor. Gördüğünüz gibi, efendi adamlar da var bu dünyada.

— Biliyorum, diye mırıldandı genç kız. Sayıları çok değil ama, insan böyle birine rasladı mı boyuna sarılıp öpesi geliyor.

— Ne yazık ki onları öpme hakkımız yok, kafalarına tarife atma hakkımız olmadığı gibi. Herkese, en kaba kişilere karşı bile kibar davranmak zorundayız.

— Evet Mrs. Livingstone. Söz veriyorum, bu dediklerinizi hep hatırlıyacağım.

«İşte olay kapandı», diye düşündü Tanya. Buna benzer durumlarla karşılaşan pek çok genç kız gibi, Patsy Smith'in de işinden ayrılmaya niyetli olmadığı görülüyordu. Patsy kendini topladığında esneklik göstermeye bile başlamıştı. Bu yanı, meslek hayatının gelecek günlerinde ona çok faydalı olacaktı.

Hangi bölümde çalışırsa çalışsın, yolcularla başa çıkmak isteyen memurun hem çetin ceviz olması gerekiyordu, hem de esnek.

Özellikle bilet gişelerinde.

Çeşitli hava şirketlerinin satış yerlerinde sınırlar, herhalde hava alanındakinden çok daha gergindi. Fırtınanın başından beri memurlar, seferlerin geciktiği ya da rota değiştirdiğini bildirmek için yolculara binlerce kere telefon etmişlerdi. İğrenç bir işti bu, çünkü müşterilerin çoğu kaba davranıyorlardı. Üstelik, ara sıra çok da kaba oluyorlardı. Sanki er

ufak gecikme yabanilik içgüdülerini uyandırıyor : En iyi yetişmiş kişiler bile, özellikle kendilerini uyararak bir kadın memureyse ağız dolusu sövüyorlardı. Kötü olaylara yol açan da, devamlı olarak New York'la ilgili seferlerdi. New York hattında bir gecikme, ya sefer iptalini bildirmek zorunda kalan memurların, telefonun öbür ucunda kendilerini bekleyen küfür yığınıyla karşılaşmaktansa işlerini tehlikeye atıp telefon etmekten kaçındıkları bile görülürdü. Tanya, en kısa zamanda New York'a varma isteğinin, neden hep ıstere nöbetine dönuştüğünü kendi kendine sık sık sormuştu.

Bu tatsız günler geçtiğinde, uçak şirketlerinde çalışanlardan görevini bırakacaklar olacaktı. Her zaman böyle olmuştu. Şimdiden, bir çok sinir nöbeti beklenmeliydi. Özellikle de çok genç ve yolcuların öfkesi karşısında kendini tutamayan genç memurelerde. Hiç bir hazırlık çalışması, her an terbiyeli davranma zorunluğunun yol açacağı gerilimi büsbütün silemezdi. Neyse ki, Patsy Smith, dayanabilecek gibiydi. Kurbanlar arasında yer almayacaktı.

Salonun kapısı vuruldu. Kapı açıldı, ayağında kürklü çizmeler, kolunda kalın bir paltoyla Mel Bakersfield göründü.

— Şöyle bir geçiyordum... İsterseniz daha sonra uğrarım.

Tanya, dostça bir gülümsemeyle baktı Bakersfield'in yüzüne.

— Yok canım. Girin içeri, işim bitti sayılır.

Odaya girip bir koltuğa yığılmasını izledi. Yorgun buluyordu Mel'i.

Bir taksi fişi doldurdu, genç kıza uzattı.

— İşte Patsy : Bu kâğıdı, taksilerle ilgili görevliye verin. Sizi evinize gönderir. İyi uyumaya bakın, yarın da taptaze dönün buraya.

Genç kız çıkınca, Mel'le yüzyüze gelmek için koltuğunu döndürdü.

— Selâm! Mektubu aldınız mı?

Mel Bakersfield, okumakta olduğu gazeteyi bıraktı, genç kadına göz kırptı.

— Ben de, mektuptan ötürü size teşekkür etmeye gelmişim. Doğrusunu isterseniz, mektup olmasa da gelirdim ya. - Kapıyı göstererek sordu :- Neydi bu kızın derdi? Kargaşalığın tam ortasında sinir nöbeti mi geçirdi?

Tanya, olup biteni kısaca anlatırken başını salladı.

— Benim de burama kadar geldi. Bir taksi de bana bulup evime yollamıyacak mısınız?

Tanya'nın kendisini süzdüğünün farkındaydı. Açık mavi gözlerinde, kendiliğinden fışkıran bir içtenlik vardı. Tavana gömülen yuvarlak lâmba, saçlarına kızıl - sarı parıltılar yapıştırıyordu. Uzun boylu, ince bir kadındı Tanya, ama dar üniforma dolgun hatlarını da iyice ortaya koyuyordu... Mel, onu bir kere daha, çok çekici buldu.

— Üzerinde durulması gereken bir soru, diye mırıldandı Tanya. Taksi bizi evimin önünde bıraksa, siz de yemek yapmamı kabul etseniz... örneğin kuzu kızartması...

Mel durakladı, enine boyuna düşündü, sonra pişmanlıkla yüzünü buruşturdu.

— Çok istedim, yalnız burada bir takım dertlerimiz var, üstelik bir süre sonra da şehrin öbür ucunda bekleniyorum. - Yerinden kalktı. - Yine de gidip bir fincan kahve içelim.

Tanya'ya kapıyı açtı. Az sonra kendilerini, durmadan gidip gelen ayakların kargaşalığı içinde buluverdiler.

Trans Amerika gişelerinde kuyruklar daha da uzamıştı. Tanya başını salladı.

— Fazla gecikmemem gerek. İki saat daha çalışmak zorundayım.

Kalabalığa daldıkları sıra, hızlı yürüyüşünü yandaki adamın ağır adımlarına uydurmak için hafifçe yavaşladı. Mel'in topallamasının arttığını görmüştü, koluna girip ona destek olma isteğine karşı koyması gerekti. Yapılacak şey değildi bu, üstelik üniformalıydı da. Fırsat vermemek için ne kadar dikkatli davranılsa dedikodular, yine de hızla yayılıveriyordu. Son zamanlarda, onları, sık sık birlikte görmüşlerdi. İkel bir telsiz telgraf türü olan, ama elektronik beyin hızıyla iş gören «dedikodu makinası»nın bu olayı kaydettiğinden emindi Tanya. Herhalde Mel'le yattığını sanıyorlardı. Böyle bir şey söz konusu değildi ama, gelin de iştah açıcı bir hikâye peşinde koşan bu insanları inandırın!

— Kuzu kızartması konusunda, dedi Mel, belki başka bir gün bulunabilir. Öbür gün, örneğin.

Tanya'nın çağırısı Mel'i şaşırtmıştı. İçki içmek ya da yemek yemek için çok buluşmuşlardı ama, genç kadın onu hiç evine çağırmamıştı. Tabii, bu son çağrı da yalnız yemeklerini tattırmak içindi. Belki daha ileri gitmeyi de düşünmüştü genç kadın, neden olmasın?

Mel, havaalanı dışında da bir süreden beri buluşmaya devam etmekle, doğal sayılmak gereken bir sonuca varacaklarını düşünüyordu. Ama bu gelişimi aceleye getirmekten hep kaçınmıştı : Tanya ile ilişkisinin basit bir macera değil, gerek kendisi, gerekse genç kadın için derin bir sevgi bağı olacağını hissediyordu. Çözümü zorlu bir uğraş gerektiren Cindy sorunu da cabası. En çalışkan adam bile, aynı anda, ancak çok az sayıdaki derde karşı koyabi-

lirdi. Gerçekten, kaderin bir cilvesiydi bu : Evliliğin yürümediği sıra kocanın karısını aldatması, evliliğin yürüdüğü sıra aldatmasından çok daha zordu. Bunun dışında, Tanyanın çağrısı, vazgeçilmeyecek kadar çekiciydi.

— Öbür gün pazar, dedi Tanya. Görevli değilim, dolayısıyla daha çok zamanım olacak. Ayarlı-yabilirsiniz...

— Mum ışığında mı yiyeceğiz? diye şaka etti Mel. Bir şişe de iyi şarapla, öyle mi?

İki gün sonrasının pazar olduğunu unutmuştu. Aslında bunun fazla bir önemi de yoktu : Nasılsa havaalanına uğraması gerekecekti. Pazara kadar fırtına dinse bile, uğranılan hasarın onarımı tamamlanmaktan uzak olacaktı nasılsa. Cindy'ye gelince, kaç pazardır, nereye gittiğini söylemeden tek başına çıkıyordu.

— Oldu, anlaştık, dedi Tanya. Mumlarla bir şişe iyi şaraba hak kazandınız.

Bulutlar Kafeteryasına giriyorlardı. Kadın garsonlardan biri Mel'i tanıdı, kalabalık arasından yol gösterip üzerinde TUTULMUŞTUR yazısı bulunan, dipteki masalardan birine götürdü. Bu, alan yöneticilerinin lokantada her zaman yer bulabilmeleri için başvuru, saygıdeğer bir yalandı. Oturmak üzereyken ayağı takılan Mel, Tanya'nın koluna yapıştı. Garson kadın, belli belirsiz bir gülümsemeyle onları süzüyordu. Bir iki saat içinde «dedikodu» makinesi yeni bir haber yayınlayabilecek, diye düşündü Tanya. Yüksek sesle :

— Böyle bir kalabalığı, şimdiye kadar görmedim, dedi. Şu son üç gün, hiç kuşkusuz, meslek hayatım boyunca yaşadığım en korkunç günler.

Mel'in bakışları, lokantanın tıklım tıklım dolu salonunda gezindi, binanın tam ortasındaki ana geçi-

de yığılan büyük kalabalığın ardından seçebildiği camlı kapıda durdu.

— Bugünü korkunç mu buluyorsunuz? C-5A'nın sivil havacılıkta kullanılacak modelinin hizmete girmesini bekleyin. O zaman durum nasıl değişecek, görürsünüz.

— Biliyorum, Boeing 747'lerle bile başımız dertte. Aynı anda bin yolcunun alana indiğini göreceğimiz gün... Tanrı yardımcımız olsun! Böyle bir sürüyü, bavullarının peşinde koşarken düşünebiliyor musunuz. Ben, düşünmemeyi yeğ tutuyorum.

— Tıpkı şimdiden, o günleri düşünmek zorunda bulunan bazı kişiler gibi.

— Hangi kişilerden söz ediyorsunuz?

— Genel hava alanları politikasını en son düşünen kişilerden. Bu adamlar, günümüzde iş gören jet uçaklarının ebediyen hava trafiğini sağlayacaklarını sanıyorlar. Sanki şu sıra üzerinde çalışılan dev uçakların gelip alanımıza konmaması için vurdum - duymazlık yetiyormuş gibi. Bir şeye aldırılmazsan, o dev uçakları karşılama ihtiyacını da duymazsın tabii.

— Oysa, dedi Tanya, havaalanlarında bir sürü şey yapılıyor. Her yan şantiyelerle kaplı.

Mel genç kadına bir sigara uzattı, Tanya istemedi. Cevap vermeden önce kendininkini yaktı.

— Bütün yapılanlar yama, başka şey değil, 50 yıllarının sonlarından kalma tesisleri ufak ufak çağdaş düzeye getirme dümeni. Uzun vadeli hesaplar yapılarak başlatılan çalışmalar devede kulak kalıyor. Tabii, bir takım istisnalar var: Özellikle Los Angeles, Tampa, Florida havaalanı, bir de Dallas - Fort Worth. Ses üstü uçan dev yolcu uçaklarını karşılayabilecek beş alan topu topu. Kansas City, Houston ve Toronto'da durum pek kötü sayılmaz; San Fransisco'da çok iyi bir proje söz konusu, ama siyasî nedenlerle

hasır altı edilme tehlikesi var bunların dışında, Birleşik Devletlerde önemli bir çalışma yok.

— Ya Avrupa'da?

— Avrupa'da işler, alışılan gidişini izliyor. Paris hariç; Bourget'nin yerini alacak yeni Kuzey Havaalanı dünyanın en güzel alanlarından biri olacak. Londra'ya gelince, ancak İngilizlerin yaratabileceği türden bir kargaşalık hüküm sürüyor. Yine de onlara taş atmıyalım: Başkalarıyla alay edecek halde değiliz. Kennedy Alanında yapılan en son değişikliklere rağmen, New York tam bir keşmekeş içinde. Nedeni de şu: New York'un üstündeki hava boşluğu inip kalkan uçaklara artık yetmiyor. Bundan böyle, New York'a gitmek için trene binmeyi ciddî ciddî düşünüyorum. Washington durmadan gerilemekte: Yeni alana yatırılan milyarlar dev bir adımdı, ama ters yönde atılmış dev bir adım. Chicago'ya gelince, sorumlu kişiler uyandıkları gün yirmi yıl geciktiklerini anlıyacaklar. - Düşünceli düşünceli, sigarasından birkaç nefes çekti. - Birkaç yıl öncesini, etlerin sivil havacılıkta yeni yeni kullanılmaya başladığı çağı hatırlıyor musunuz? DC-4'ler ve Constellation'lar için düşünülmüş alanlardaki şaşkınlığı?

— Çok iyi hatırlıyorum. Ben de, o alanlardan birinde çalışıyordum. Sakin dediğimiz günler o kadar kalabalık olurdu ki, başımızı kaldıramazdık; kalabalık günlerde ise soluk alamazdık. Çalışanlar arasında çok yaygın deyimle yapılan iş, küçük bir taşra stadında millî lig maçları oynatmaya benziyordu.

— 1970'lerin başında durum daha da beter olacak, dedi Mel. Üstelik tıkanıklık yalnız yolcularda kalmıyacak. Başka bakımlardan da boğulacağız.

— Hangi bakımlardan?

— Önce uçuş pistlerinin uzunluğu ve sayısıyla,

hava trafiğinin kontrolu konusunda. Üstelik bu, ikinci derecede sayılabilecek bir sorun. Plânlamayı yönetenlerin çoğunun henüz kavrayamadıkları en önemli nokta, pek yakında, mal ulaşımının yolcu ulaşımını aşacağıdır. Ağaç kütüğünden yapıma yerli kayığundan bu yana bütün taşıtlarda aynı gelişim görülmüştür. Başlangıçta yolcu ulaşımına önem verilir, birkaç parça da mal taşınır, ama hızla, tersine dönen bir durumla karşılaşılır, yolcudan çok mal taşımak zorunluluğu doğar. Havacılık alanında da, büyük dönemeç, genellikle düşünüldüğünden çok daha yakındır. Malların yolculardan fazla önem kazandığı gün - yani on yıl kadar sonra iş idaresi konusundaki görüşlerimizin büyük bölümünü tekrar gözden geçirmemiz gerekecek. Yavaş yavaş beliren, yolcudan çok mala yönelme eğiliminin bir belirtisini görmek istiyorsanız, günümüzde, çalışmak üzere uçak şirketlerine giren gençlere bir göz atmanız yeter. İki yıl önce, aşağı yukarı kimse mal yükleme bölümünde çalışmak istemezdi. Göze batmayan bir işti bu, önemli bir göreve yükselmek için yolcu ulaşımında çalışmak gerekiyordu. Şimdi durum tersine döndü: Yükselme peşindeki uyanık gençler, mal bölümünde çalışmak için ellerinden geleni yapıyorlar. Şirketin ve kendilerinin geleceği nerede, biliyorlar!

Tanya bir kahkaha attı.

— Modaya uymamakta direteceğim. Beni en çok ilgilendiren insanlar. Ticarî eşya o kadar bayağı geliyor ki...

Garson kızın görünmesi Tanya'nın sözünü yarıda kesti.

— İstedığınız bir şey varsa hemen söylemeniz gerekecek. Nasılsa yemek kalmadı. Bu hızla giderse, yakında bir çöp bulmak mümkün olmayacak.

Tanya tarçınlı kızarmış ekmek istedi, Mel de, içti.

yağda pişirilmiş yumurtalı sandviç. Ayrıca da iki fincan kahve ısmarladılar.

Garson kız uzaklaşınca, Mel, numaradan yüzünü buruşturdu.

— Sizden özür dilemek zorundayım, söylev vermeye koyulmuştum...

— Belki bir deneme yapmak gereğini duydunuz da ondan. Son zamanlarda pek söylev vermediniz de.

— Çünkü Havaalanı Müdürleri Birliğine başkanlık etmiyorum artık. Eskisi gibi sık sık, Washington'a, ne de başka bir yere gittiğim var.

Aslında, ortaklıkta gitgide daha seyrek görünmesinin nedeni yalnız bu değildi. Tanya biliyordu bu nedeni.

Işin garip yanı, Mel'in verdiği bir söylev sonucu tanışmışlardı. Kırk yılda bir uçak şirketleri arasında yapılan toplantıların birinde, Mel, ticarî havacılığın gelecekte göstereceği ilerlemelerden söz etmiş, havalardaki gelişime oranla alt yapıdaki geri kalmışlığın gitgide arttığını belirtmişti. Bu toplantı, Mel'e sekiz gün sonra bir uluslararası kongrede vereceği söylevi daha dar bir çevrede deneme fırsatını vermişti. Ertesi gün, Trans Amerika heyetinde yer alan Tanya, Mel'e o küçük notlarından birini yollamıştı:

Büyük söylev. Yerde çalışan köleler, resim tabloları üzerinde uyuklayan kalantıların tanıtılmasını alkışlıyorlar. Bunu açığa vurmak gerekirdi. Müsadenizle, ufak bir uyarıda bulunabilir miyim? Yolcu sayısı üzerinde durmaktan vazgeçilir, insanlığa biraz daha önem verilirse sevincimiz iki katına çıkacak. Yolcular hayvanın karnına yerleştiler mi - uçağın, ya

da şu sevgili Jonas (*) gibi, balinanın - kendilerinden başka şey düşünmez oluyor, işlerin nasıl yürüttüğüne aldırıyorlar bile. Bahse girerim, Orville ile Wilburg Wright da (**) Havalandıktan sonra onlar gibi düşünmeye koyulmuşlardı.

T. L.

Bu mesaj Mel'i önce eğlendirmiş sonra, bazı cümleleri tekrar düşünmesine yol açmıştı. Genç kadının haklı olduğu yerler yok değildi: Bir takım veriler ve rakamlar üzerinde fazla durmuş, yolcuları basit birer numara olarak görme eğilimi göstermişti. Kendisine mektup gönderen kadının «ufak uyarısı»nı dikkate alarak metni bir daha gözden geçirdi. Bir hafta sonra da, meslek hayatının en başarılı söylevini verdi, uzun uzun alkışlandı, sözleri dünya basınında yer aldı, hem de büyük ölçüde. Ertesi gün, teşekkür etmek üzere Tanya'ya telefon etti. İlk olarak da o akşam buluştular.

Bu mesajın anısı, bir saat önce aldığı notu hatırlattı Mel'e.

— Kar Temizleme Komitesinin kararıyla ilgili haberinizle bana büyük bir yardımda bulundunuz. Ama bu haberi benden önce nasıl alabildiğinizi merak ediyorum.

— Hiç bir esrarlı yanı yok : Rapor metni bizim orada daktilo edildi. Kahraman pilotumuz Demerest'in zevkten kıkırdayarak raporu okuduğunu bile gördüm.

— Raporu size gösterdi mi?

— Hayır, yalnız sayfaları benim çalışma masa-

(*) Jonas : İncilde anılan oniki küçük peygamberden biri. İncile göre bir balinanın karnında üç gün yaşayıp hayata dönmüştür. (M.Ö. VIII. yüzyıl)

(**) Havacılığın önderleri olan iki Amerikalı kardeş.

ma yaymıştı, tersinden okumayı da bilirim. Bu bana, soruma cevap vermediğinizi hatırlatıyor: Enişteniz sizden niçin nefret ediyor?

Mel yüzünü buruşturdu.

— Herhalde, kendisinden fazla hoşlanmadığımı biliyor.

— Bundan emin değilse, şimdi açıkça söyleyebilirsiniz. İşte, bizim büyük adam.

Bakışlarıyla kasayı işaret etti. Mel döndü. Trans Amerika şirketinden kaptan pilot Vernon Demerest, paranın üstünü saymakla meşguldü. Çok uzun boylu, geniş omuzlu bir adamdı, herkese tepeden bakıyordu. Bir tvid ceket, ütü yerleri bıçak gibi keskin bir pantolon geçirmişti sırtına, giyimine özendiği pek söylenemezdi. Ancak, sakın ve otoriter bir hali vardı. Sivillerini giymiş bir general aşağı yukarı, diye düşünüyordu Mel. Yanındakiyle konuşurken, kibar ve gücünü ortaya koyan yüzünde kıl oynamıyordu. Arkadaşı, yine Trans Amerika'da çalışan, üniformalı ve dört sırmalı bir pilottu. Herhalde Demerest ona, yapması gereken şeyleri söylüyordu ki, karşısındaki, onaylarcasına başını sallamakla yetiniyordu. Bir dakika kadar sonra Demerest döndü. Mel ve Tanya'yı görünce ikisine de buz gibi bir selâm verdi. Sonra saatına göz atıp çıktı gitti.

— Çok acelesi var sanki, dedi Tanya. Nereye gittiğini merak ediyorum doğrusu: Az sonra, bizim şanlı kaptan pilotumuz Demerest, Roma'ya gidecek 2 sefer sayılı uçuşun komuta yerine geçecek.

— **Altın Post'a** o mu komuta ediyor?

— Rutbetlû efendimizin ta kendisi. Sayın bay, gördüğünüz gibi ilânımızın metnini tekrarlıyorum.

Mel gülmemek için kendini tuttu. Herhalde Tanya, bu ilân metnini okuyan tek insan değildi. Milyonlarca kişi, ülkenin çeşitli dergilerinde, dört renkli

sayfada verilen ilânı okumuştı herhalde. Bu ilânda, Trans Amerika'ya nam kazandıran 2 sefer sayılı uçuşu **Altın Post**'un yapacağı belirtiliyordu. Mel, uçak şirketinin, bu lüks uçağı, ancak çok tecrübeli pilotların eline bıraktığını da biliyordu.

— Vernon Demerest'in, pilotların bir numarası olduğunda herkes fikir birliğine varmış gibi, diye homurdandı.

— Daha da öte, küstahlıkta da bir numara. Sır vermek pahasına, ona içerleyen tek kişi olmadığını söyleyebilirim. Kısa süre önce, makinistlerimizden birinin, pervaneli uçakların kalkışına yakındığını duydum: «Eski uçaklarla, diyordu, 'Demerest'in her an bir pervane kanadına kapılıp gebereceğini umabilirdik.»

Sinirlenen Mel:

— Canavarca bir umut bu, dedi.

— Sizinle aynı görüşteyim. Bana kalırsa, şirketin genel müdürü Youngouist'in sözleri daha güzel. Sekreterine: «Dikkat edin de bu kendini beğenmiş herif yolumun üstüne çıkmasın, ama yolculuklarım da onun kullandığı uçaklardan başkasında geçmesin,» demiş.

Mel kısacık bir kahkaha attı. İki adamı da tanıdığı için, bu öfkeli sözün gerçeğe uygunluğundan kuşkusu yoktu. Ayrıca, tartışmaya sürüklenmekle biraz hata da etmişti belki: Demerest resmî kişiliği olan biriydi. Hem, nereye gitmişti acaba? Herhalde, dedikoducuların kendisine yakıştırdığı sayısız metreslerinden biriyle buluşmaya koşmuştu. Camlı kapının dışına baktığında, Demerest'in kalabalığa karışıp kaybolduğunu anladı.

Tanya'nın çok iyi bildiği ve sevdiği bir hareketle eteğini düzelttiğini yan gözle gördü. Kadınca bir alışkanlıktı bu, dolayısıyla daha da tatlı: Pek az ka-

dın, üniformayı Tanya kadar kendine yakıştıracabilirdi. Asker giysisini andıran üniforma kadınlara çoğu ke-re, kadınla erkek arası bir hava verirdi. Tanya'nın üzerinde ise, bunun tam tersi bir etki yapıyordu.

Bazı şirketler, servis şeflerinin giyinmesine izin vermişlerdi. Ama Trans Amerika'da üniformadan ve kıdem gösteren işaretlerden vazgeçilmiyordu. Yüksek bir memur olarak, Tanya'nın da kol kenarlarında, beyazla çerçevelenmiş iki sırma şerit vardı.

Mel'in kafasından neler geçtiğini anlamış mıymı yoksa?

— Yakında üniformadan vazgeçmem gerekiyor, deyince Mel, anladığını sandı bir an.

— Yok canım! Neden?

— Yurt içi ulaşım müdürümüz New York'a atandı. Buradaki yardımcısı onun yerini alacağından, yardımcısının yeri boşalacak. Adaylığımı koydum bile.

Mel merakla karışık bir hayranlıkla genç kadına baktı.

— Adaylığınızın kabul edilmesini dilerim. Tabii bir ikinci dileğim de, bu görevle meslek hayatınızın sonuna varmamanız.

— Yok canım! diye itiraz etti genç kadın. Bu görevin üstünde genel müdür yardımcılığı var. Genel müdürlüğe kadar yolum olduğunu sanmıyorsunuz ya...

— Neden olmasın? Her şey bir yana, önemli görevlerin üstesinden gelecek yetenek var sizde. Tabii, hedefinizin böyle bir görev olup olmadığı ayrı konu. Şirketin bir numaralı kadını olmak, gerçekten esaslı bir hedef.

— Benim hedefim bu mu, bilmiyorum doğrusu, diye mırıldandı genç kadın.

Garson kız siparişlerini getirdi. Tanya, sözüne devam etmek için onun gitmesini bekledi:

— Bazan kadınların pek seçme olanağı kalmıyor. Yaptıkları işten memnun değiller de emeklilikleri gelene kadar bu işte kalmak istemiyorlarsa - ki çoğumuzun durumu budur - bundan kurtulmalarının tek yolu terfi etmektir.

— Anladığım kadarıyla, evlenme olanağını hesaba katmıyorsunuz.

Bir kızarmış ekmek seçen Tanya düşünceliydi.

— Evlenme olanağını hesaba katmıyor değilim. Hiç olmazsa benim dışımdakiler için. Bana gelince, ilk evliliğimde bunun gereken çözüm yolu olmadığını gördüm. İkinci bir evlilik de, korkarım ilki gibi olur. İkinci kere evlenmeyi düşündüğümü kabul etsek: Sokaklar, çocuklu bir dulu alacak adamlarla dolup taşmıyor ki. Tabii, evlenebilecek adamların sözünü ediyorum.

— Belki bulursunuz böyle birini...

— Piyangoda büyük ikramiyeyi kazanmaktan farkı yok. Tecrübelerim, erkeklerin çocuksuz kadınlarla ilgilendiklerini bana gösterdi Mel. Eski kocama sorsanız yeter. Kendisini bulmak şartıyla tabii. Üstelik onu bulmak pek kolay bir iş değil. Şahsen ben, kendisini bulamadım.

— Çocuğunuzun doğumundan sonra sizi bırakıp gitti mi?

— Nerdeeee! Roy, çocuğun doğumunu bekleyseydi, dokuz ay sorumluluk yüklenmek zorunda kalacaktı. Hatırladığım kadarıyla, hamile olduğum haberini bir salı sabahı kendisine vermiştim; artık bunu ondan gizleyecek gücüm kalmamıştı. Cuma akşamı, işimden döndüğümde, Roy'un eşyaları kaybolmuştu. Roy da onlarla birlikte kaybolmuştu tabii.

— O günden sonra kendisini hiç görmediniz mi?

Genç kadın başını salladı.

— Bir bakıma, bu olay boşanmamızı kolaylaştırdı, dedi. Aile yuvasını terk... dolayısıyla fazla dert çıkmadı. Tarafsız kalmak gerekirse, Roy'un sonuna kadar kötülük etmediğini kabul etmeliyim: Banka hesabımızı son meteliğine kadar kurutabilirdi, ortak bir hesaptı çünkü. Daha doğrusu, bunu iyiliğinden mi, yoksa unuttuğundan mı yaptığını hep düşünmüşümdür. Her neyse, hesaptaki seksen doları kendime saklıyabildim.

— Bana, bütün bunlardan hiç söz etmemişti-niz.

— Size göre, sözünü etmem mi gerekirdi?

— Doğrusu, söylemenizde bir sakınca yoktu. Bir kadın bunca sıkıntıyı atlatmışsa...

Tanya omuz silkti.

— Beni daha iyi tanısanız, bütün bunları, kendime acındırmak için anlatmadığımı anlardınız. Üstelik sonunda, herşey düzeldi de. - Genç kadın hafifçe gülümsedi. - Şirketin genel müdür yardımcılığına yükselebileceğime göre... az önce söylediniz ya...

Komşu masaların birinde, şişko bir kadın kıkırdadı:

— Aman Allahım! Frank... saat kaç oldu biliyor musun?

Elinde olmaksızın başını kaldıran Mel, duvar saatına baktı. Kar Temizleme Karargâhından ayrı-lalı üç çeyrek oluyordu. Aceleyle yerinden kalktı.

— Hemen dönerim. Bir telefon etmem gerekiyor da.

Kasanın telefonundan, Danny Farrow'un rehber-de bulunmayan numaralarından birini aradı. Öfkeli bir «ayrılmayın» sözünün ardından ve yarım dakika bekledikten sonra Danny cevap vermeye tenezzül etti:

— Ha, siz misiniz? Ben de şimdi sizi arıyacaktım. Meksika Hava Yollarının çamura saplanan Boeing 707 uçağıyla ilgili haber geldi. Bildiğiniz gibi, Meksikalılar TWA'den yardım istemişlerdi...

— Sonra...

— TWA onlara kamyon, vinç, kurtarma işinde gerekli her türlü aracı gönderdi. Öyle ki, pist ve çevresindeki giriş yolları şimdi iyice tıkalı. Yine de namussuz Boeing'i yerinden kıpırdatamadılar. En son haberlere göre TWA Joe Patroni'yi çağırmış...

— Bunu daha önce düşünebilirlerdi, diye homurdandı Mel.

TWA bakım şefi olan Joe Patroni, en güç işleri halletmekle nam salmıştı. Çalışkan, gıllığışsız Mel'in havaalanındaki en iyi dostlarından biriydi bu adam.

— Bildiğim kadarıyla, diye devam etti Danny, baştan beri onu çağırmayı düşünmüşler. Ne yazık ki Patroni evine dönmüş, kendisini yakalamak için de epey uğraşmışlar. Söylenenlere bakılırsa, fırtına telefon hatlarının bir bölümünü koparmış.

— Sonunda ona durumu haber verebilmişler mi? Emin misiniz ?

— Emin olan TWA. Joe Patroni'nin yola çıktığını söylüyorlar.

Mel alelacele bir hesap yaptı. Joe Patroni'nin Glen Ellyn'de, yani havaalanından 35 kilometre ötede oturduğunu biliyordu. En iyi şartlarla, kırk dakika sürecektir bir yoldu bu. Karlı yollar ve arabaların ağır işleyişi göz önünde tutulunca, Patroni, yolu bir buçuk saatte alsa kendini mutlu saymalıydı.

— Sabaha kalmadan Boeing'i çamurdan çıkaracak biri varsa o da Patroni'dir dedi. Ama onu beklerken, diğerlerinin de kollarını kavuşturup oturamaları gerekir. Herkese söyleyin, üç - sıfır sayılı pist, mümkün olduğu kadar kısa sürede bize gerekli.

Üstelik, diye düşündü, bu pistin kullanılmaz oluşu uçakları hep Meadowood üzerinden kaldırmamızı zorunlu kılıyor. Meadowood halkı çılgına dönmüş olmalı. Acaba, durumu protesto için yaptıkları toplantı sona erdi mi ? Öğrenmek isterdim doğrusu.

— Onlara aynı şeyi tekrarlamaktan benim de dilimde tüy bitti, diye karşılık verdi Danny. Az kaldı unutuyordum, size iyi bir haberim var : Yemek taşıyan kamyoneti bulduk.

— Yirmi santimi bulan bir kar tabakası altında bayılmıştı, karbon dioksitten olmalı. Arabanın motörü çalışıyordu. Hemen yüzüne oksijen maskesi geçirildi, yarın sağ salim işinin başında olur.

— Mükemmel. Durumu yerinde görebilmek için, şimdi, alanı denetlemeye gidiyorum. Az sonra sizi arıyacağım.

— Sıkı giyinin, dedi Danny. Söylenenlere bakılırsa hava gerçekten berbatmış.

Mel telefonu kapadı, gitmeye hazırlanan Tanya'nın yanına döndü.

— Bekleyin, dedi. Ben de çıkıyorum.

Tanya, elini bile sürmediği sandviçi gösterdi Mel'e.

— Ya yemeğiniz ? Tabii buna yemek denebilir-se...

— Karnım aç değil. - Sandviçten bir parça ısırıldı, koca parçayı yutabilmek için esaslı bir yudum kahve içti, sonra paltosunu kaptı. - Nasılsa şehirde yemek yiyeceğim.

Hesabı görmek üzere kasanın önünde durduklarında, salona Trans Amerika'nın iki memuru girdi. Biri, kısa süre önce Mel'in konuştuğu adamdı. Tanya'yı görünce yanlarına yaklaştı.

— Özür dilerim Mr. Bakersfield... Ulaşım mü-

dürü Mrs. Livingstone'u istiyor. Başında yeni bir dert var.

— Bırakın da bulayım, dedi araya giren Mel. Buldum... İkinci bir yolcu suratinin ortasına tarife yedi.

Adam gülmeye koyuldu.

— Bu kez durum değişik efendim. Tezgâh ardından atılacak ikinci tarife herhalde benim elimden çıkacak. Şimdi kaçak bir yolcu söz konusu, Los Angeles'ten gelen 80 uçuş sayılı seferde.

— O kadar mı ? diye bağırdı Tanya.

Genç kadın şaşırılmıştı. Genellikle kaçak yolcular -bütün şirketlerin başına gelen bir olay- pek büyük bir dert sayılmazdı.

— Duyduğum kadarıyla, dedi adam, bu yolcu eşine az rastlananlardanmış. Kaptan pilot, alana inmeden durumu bize bildirdi, suçluyu getirmek üzere de uçağın indiği yere bir polis memuru yollandı. Nedenini bilmiyorum Mrs. Livingstone, ama size şiddetle ihtiyaç duydukları belli.

Adam selâm verdi ve arkadaşının yanına yürüdü. Mel ile Tanya dışarı çıktılar. Mel'i bodrum katındaki garaja indirecek asansörün önünde durdular.

— Dikkatli olun, diye mırıldandı genç kadın. Karanlıkta bir sürü uçağın gidip geldiği bu alanda... sağınıza solunuza dikkat edin de kimse size çarpmasın...

Paltosunu sırtına geçiren Mel homurdandı :

— Çarpan olursa nasılsa duyarsınız. Neyse, dışarda pek fazla kalmıyacağım. Kaçak yolcunuz merakımı uyandırdı. Daha fazla bilgi almak için, dönüşümde odanıza uğramaya çalışacağım. -Sözünü bitirmeden önce bir an duraladı.- Sizi görmek için de sağlam bir bahane olur.

Birbirlerine çok yakın duruyorlardı. Aynı anda

ellerini uzattılar. Bir saniye, parmakları birleşti.

— Gerçekten bir bahane mi gerek ? diye mırıldandı Tanya.

Asansörle aşağı inen Mel, genç kadının derisinin tatlı sıcaklığını hissediyor, hâlâ sesini duyuyordu.

4

JOE PATRONİ, havaalanına doğru yol almaktaydı. İtalyan asıllı, kısa boylu, biraz da farfara olan TWA bakım şefi evinden ayrılalı - kendi deyimiyle «egzotik kulübem» - yirmi dakikayı bulmuştu. Durmadan söylenmekten de alamıyordu kendini : Kaplumbağa hızıyla ilerliyordu araçlar.

Beş yüz metre daha ilerledikten sonra, Patroni'nin Buick arabası büyük bir kargaşalığın içine düştü. Önu ve arkası, göz alabildiğine tıkanmıştı. Tam önündeki arabanın kırmızı ışıklarından yararlanan Patroni, kendine yeni bir puro seçti.

Joe'nun çevresinde çeşitli efsaneler oluşmuştu, bunlardan bazıları işi, bazıları da özellikle kişisel hayatıyla ilgiliydi.

Hayata, bir garajda yağlama - yıkama işçisi olarak atılmıştı. Birkaç ay geçmeden, patronuyla barbuta oturup garajı, garajla birlikte de tahsili imkânsız gibi görünen bir sürü alacak yuttu. Bu alacaklardan birine karşılık, oldukça yıpranmış, çift kanatlı bir Waco uçağına haciz konmuştu. Borçlu parayı ödeyemeyince, Patroni uçağı el koydu, onu elden geçirip işler hale getirdi - bu da büyük bir ustalık ve yaratıcılık gerektiriyordu - sonra da gökyüzünü fethetmek üzere havalandı. O sıralar pilot kursuna verecek parası bulunmadığından, bir tek uçuculuk derisi almamıştı.

Kısa sürede bu küçük uçak ve ortaya çıkardığı mekanik sorunlar Patroni'nin bütün zamanını almaya başladı. Öyle ki, eski patronuna yeniden bir barbut partisi çevirmeyi teklif edip garajı geri vermenin yolunu buldu. Sonra onunla vedalaşıp makinist olarak bir uçak şirketine girdi. Tabii, o kadarla kalmayıp gece kurslarına devam etti, teknisyen diploması alarak ekip şefi oldu. Biraz meslekte gösterdiği başarıdan, biraz da harika-adam olarak iyice yerleşen ününden ötürü. Yapımcının verdiği bilgiye göre, belirli bir uçak modelinin motörünü değiştirmek yirmi saat gerektiriyordu. İş buna kalsın : Joe Patroni ve adamları aynı işi onbeş saatta yapıyorlardı, hem de eksiksiz. Belirli bir sürenin sonunda şirket müdürlüğü alışkanlık edinmişti : Güç bir iş, çok acele bitirilmesi gerekli bir onarım varsa, Joe Patroni çağrılıyordu.

İşin burasında, uçak şirketinin de hakkını teslim edelim. Çünkü Patroni'nin diplomatlıkla en ufak ilgisi yoktu. Vakit kaybetmekten nefret eder, ister uçaklar isterse insanlar sözkonusu olsun, doğru işin üstüne giderdi. Özellikle insanlar konusunda; ast-üst ilişkilerini hiçe sayıp, şirketin kodamanlarından bile esirgemezdi lâfını.

Üzerinden on yıl geçmesine rağmen, bu alandaki en akıl almaz başarısı, hâlâ yaşlı memurların sevdiği hikâyelerin başında gelirdi. Bir sabah, izimizin istemeden, kimseye de sözünü etmeden Joe Patroni işini bırakmış ve uçağa atladığı gibi New York'a uçmuştu. Eşya olarak, koltuğunun altındaki bir paketten başka şeyi yoktu. New York'a vardığında, otobüs ve metrodan faydalanıp - taksi tarifelerinin yüksekliğinden çekiniyordu - Manhattanda nefis bir bina olan şirket merkezine vardı. Yolunu kesmeye kalan sekreterlere boş verip, kapıyı bile vurmadan Genel Müdürün odasına daldı, koltuğunun altındaki pa-

keti açtı ve büyük patronun tertemiz masasının üzerine, uçak motöründen sökülmüş yağ içinde bir karbüratör bıraktı.

Genel Müdür o güne kadar Joe Patroni'den söz edildiğini duymamıştı. Üstelik, kimseyi randevusuz kabul etmemekle de nam salmıştı. Az kaldı inme geliyordu adama. Ama Patroni, bu kadarıyla da istifini bozmadı.

— Uçaklarınızın havada yok olup gitmeye devam etmesini istiyorsanız, beni kovabilirsiniz, dedi. Ama, uçaklarınızın gideceği yere varmasını istiyorsanız oturun ve beni dinleyin.

Sonra, sakın sakın, bir puro yaktı.

Genel Müdür oturdu ve onu dinledi. Yarım saat sonra, Teknik Müdürün de anlatılanları dinlemekle büyük fayda sağlayacağı görüşüne vardı. Teknik Müdür ertesi gün, karbüratörlerin buz tutmasını önlemek amacıyla konan mekanizmayı değiştirtti. Patroni, aylardan beri alt kademelerdeki yöneticilerden bu değişikliğin yapılmasını istiyor, bir türlü lâf anlatamıyordu.

Kısa süre sonra, Patroni. başkontrol oldu. Ertesi yıl, gösterdiği üstün başarı karşılığı, dünyanın en büyük şirketlerinden olan bağlı bulunduğu şirketin Lincoln International Havaalanı Bakım Şefliğine getirildi.

Kişisel hayatıyla ilgili efsanelere gelince, bunların doğruluğunu kestirebilmek güçtü. Söylentiye göre Patroni, karısı Marie'ye bayılıyor, çoğu kişinin her akşam yemeğinden önce bir kadeh martini yuvarlaması gibi, aşağı yukarı her gece onunla sevişirdi. Aslında bu söylenti doğrudu. Gerçekten de, çamura saplanan Meksika Hava Yolları Boeing'inin kurtarılması için kendisine ihtiyaç duyulduğunu bildiren telefon geldiğinde, Patroni karısıyla sevişiyordu.

Buna karşılık, ikinci bir söylenti - Patroni'nin ça-

lışır gibi seviştiği, yani yatakta bile purosunu ağzının kenarından ayırmadığı yolunda - gerçekte hiç uyuyuyordu. Daha doğrusu bir süreden beri. Evliliklerinin ilk yıllarında, Marie; alev alan pek çok yastığı söndürmek zorunda kalmıştı; neyse ki, hostes olarak yetiştiğinden bu tür olaylara hazırlıklıydı. Ancak günün birinde, karşılık tanımaz bir sesle, artık yatakta puro istemediğini açıkladı. Joe da bu isteğe boyun eğdi, çünkü tapıyordu karısına. Tapmakta da çok haklıydı : Marie ile tanıştığı sıra, genç kız, hiç kuşkusuz TWA'nin en güzel ve en ünlü hostesiydi. Şimdi bile; oniki yıl evlilik ve üç doğumdan sonra, kıyaslandığı pek çok genç kadına üstün gelirdi. Bazıları da, ara sıra yüksek sesle, bir sürü kaptan pilot ve servis şefi peşinden koşarken Marie'nin neden Joe Patroni'yi seçtiğini soruyorlardı birbirlerine. Aslında bunun nedeni çok basitti : Ekip şefi olduğu halde, Joe Patroni kendisini kabul ettirmeyi becermişti. Marie de verdiği karardan ötürü hiç pişmanlık duymadı : Kocasını, hiç bir yönden hayal kırıklığına uğratmamıştı.

Joe Patroni, akli başından gitmeyen kişilerdendi. En güç durumlarda çeşitli unsurları kendine göre değerlendirir, her sorunu bir öncelik sırasına koyar, elindeki işi bitirip bitiremeyeceğine, ya da herşeyi bir yana bırakıp acele yapılması gerekene koşacağına böylece karar verir. Çamura saplanan Boeing olayı ona cansıkıcı gelmişti ama, hiç de gözünde büyütmemişti. Ya başladığı işi bitirecekti ya da yemek yiyecekti - ikisini birden yapmasına imkân yoktu. - Yemekten vazgeçmeye karar verdi. Birkaç dakika sonra, Marie sabahlığını sırtına geçirdi ve kocasının, havaalanına giderken yol boyu kemireceği sandviçleri hazırlamaya koyuldu.

Uzun bir iş gününün ardından, yeniden hava

alanına dönmesi ilk kez istenmiyordu Patroni'den. Ama şimdiye kadar, böylesine şiddetli bir fırtınada, otuzbeş kilometre yol gitmek zorunda kalmamıştı hiç. Üç gündür devam eden fırtınanın üst üste gelen etkileri trafiği güçleştiriyor, hatta tehlikeli hale getiriyordu. Yolların iki yanı kardan setlerle kaplanmıştı, kar taneleri aynı sıklıkla düşüyordu hep. Yol boyu sıralanan araçlar ağır ağır ilerliyorlardı. Buick arabasına taktığı çivili lâstiklere rağmen, Patroni, tekerleklerin her an kayabileceğini düşünüyordu. Ön camın dışındayken biriken kar ve içerde oluşan buğuyu gidermek için, sileceklerle buz eritme mekanizmasına çok iş düşmekteydi. Arabanın farlarına gelince, onbeş yirmi metre ötesini güç aydınlatıyorlardı. Umutsuzluğa kapılan araba sahipleri, bozulan arabalarını oldukları yerde bırakıp gitmişlerdi. Bu da yolu, bir engelli koşu parkuru haline getiriyordu. Böylece bir gecede dışarı çıkmak için, gerçekten çok önemli nedenler bulunmalıydı.

Patroni saatına baktı. On dakikadan beri, uzun bir kuyruğun ardında tikanıp kalmıştı. Sağında araba dizisi de ilerlemiyordu. İşin daha da kötüsü, karşıda kimse gelmiyor, bu da yolun boydan boya kesildiğini gösteriyordu. Başına geleni sabırla karşılamayı kararlaştıran Patroni radyoyu açtı ve purosundan birkaç nefes çekti.

Beş dakika daha geçti. Önündeki arabalardan birçoğunun sürücüsü inip dizinin başına doğru yürüdüler. Patroni de onları izlemeye karar verdi. Neyse ki yanına, içi kürklü bir ceket almıştı. Bunu sırtına geçirdi, kukuletasıyla başını örttü, torpito gözünden, yanından hiç ayırmadığı elfenerini aldı. Kapıyı açar açmaz rüzgâr ve kar taneleri arabanın içine doluverdi. Dikkatle dışarı süzüldü ve yürümeye koyuldu.

Yüz metre kadar ötede, dönen ışıkları gördü : Polis arabalarının lâmbaları olmalıydı bunlar. Bir takım gölgeler gidip geliyor, ayrılıyor, yeniden toplanıyorlardı. Yolun kıyısından bir yerden, yakınan bir ses yükseldi : «Bu kadar ağır şeyi yerinden kımıldatmaları için çok zaman gerek. Görürsün, saatlarca burada takılıp kalacağız.» Sonunda koyu renk, yoğun, üzerinde kızıl parıltıların oynadığı yığını gördü : Ardında tekerlekli plâtfom çeken bir traktördü bu, yana yatmış ve dört yolun girişini de tıkamıştı. Onsekiz tekerlekli, aşılması ve parçalanması imkânsız bir araçtı bu. Yükünün - konserve kutuları - büyük bölümü yere saçılmıştı. Bu beklenmedik ganimeti gören bir takım kişiler, kara, fırtınaya aldırmandan top-luyorlardı konserve kutularını.

İki polis arabası olay yerindeydi. Memurlar, görünürde yarası olmayan traktör sürücüsüyle konuşuyorlardı.

— Suç bende değil, diyordu adam bütün gücüyle. Frene bastım basmadım, bu leş, sıcağı görüp iyice yayılan orospular gibi yan yatıverdi.

Kalabalığın birkaç adım ötesinde, kadının biri, öfkesini kusuyordu :

— Bu polislerin hepsi birbirinin aynı ! Herifin utanmazlıklarına kulak verecek yerde, aracı hemen yolun üstünden kaldırırsanız daha iyi edersiniz !

Memurlardan biri kadına doğru yürüdü.

— Bize yardım ederseniz, size minnettar kalırız bayan ! dedi.

Birkaç kişi güldü. Kadın, «hinoğlu hin aynasızlar» gibisinden bir takım şeyler mırıldanarak geri çekildi.

Engelin öbür yanından, üstünde döner ışığı bulunan bir onarım kamyonu hızla geliyordu. Soldan, kaza sonucu kullanılmaz hale gelen bölümde yol

almaktaydı. Şöför arabasını durdurdu, indi, devrilen plâtförmün dev boyutları karşısında umutsuzca baş salladı.

Patroni, ağız bir karış açık, olup biteni seyredenleri itti ve yaklaştı. Ucu yanıp sönen purosunu dudakları arasında, ağır elini polisin omuzuna koydu.

— Dinle yavrum, dedi, bu aracı bir tek onarım kamyonu ile çekemezsiniz. Bu iş, sicimle bir ton tuğlayı kaldırmaya benzer.

— Önce puronuzu söndürün, diye homurdandı polis, Sağda solda benzin birikintileri var.

Patroni düzen nedir bilmezdi: Hayatı boyunca «Sigara İçmek Yasaktır» yazısına boş vermişti. Geniş bir hareketle, yana yatan plâtförmü gösterdi.

— İnan bana delikanlı, bunu düzeltmeye çalışırsanız boşuna vakit kaybedersiniz. Bana ve diğer bekleyenlere vakit kaybettirirsiniz, o da cabası. Şu sıra yapılabilecek tek şey, yolu açmak için aracı yana çekmektir. Bu işde iki onarım kamyonu daha gerekir, - biri itmek, diğer ikisi çekmek için. -

Traktörün arkasına bağlı plâtförmün çevresinde dolaşmaya, el feneriyle sağını solunu incelemeye koyuldu. Birkaç dakika sonra da polisin yanına döndü. Purosunu sallıyarak:

— Bu iş yapılabilir ! dedi. İki onarım kamyonu, zincirlerini, göstereceğim dingillere bağlar. Sonra, birlikte çekmeye koyulurlar. Başta ağır ağır, sonra daha hızlı. Çünkü önce traktörle plâtförmü arka arkaya getirmek gerek. Böyle, eğri büğrü durdukları sürece hiç bir sonuca varılamaz. Üçüncü kamyona gelince...

— Bir saniye, diyerek sözünü kesti polis - Arkadaşlarından birine seslenmek üzere döndü. - Hey Hank, yanımda bu işlerden anlayan biri var...

Onbeş dakika sonra, Joe Patroni, kurtarma ça-

lışmalarının başına geçmişti. Polisler verici radyolarıyla iki onarım kamyonu daha istemişlerdi. Onlar gelene kadar, olay yerindeki kamyonun şöförü zincirini, Patroni'nin gösterdiği plâtfom tekerleklerinden birinin dingiline bağlıyordu. Kısa süre önce karmakarışık olan durum yerini, sâkin ve etkili, iç rahatlatıcı bir görünüşe bırakmıştı. Bu görüntü, yıllardan beri, TWA bakım şefinin el attığı bütün işlerin başlıca özelliğiydi.

Ama Patroni durumdan memnun değildi hiç. Gitgide artan bir kuşkuyla, geceyarısı yol ortasında bulunma nedenlerini düşünüyordu. Havaalanındaki-ler, nerede kaldığını merak ediyorlardı herhalde. Oysa, gideceği yere varmanın en kestirme çaresi, yine de yolun açılmasına yardım etmektir. Buna tek çare de denebilirdi ; çünkü ardında biriken arabalar yüzünden geri dönüp başka bir yoldan havaalanına varmanın imkânı da yoktu.

Buick'e yürüdü ve arabanın telefonunu açtı : Arabasına telefonu şirket koydurmuştu, faturayı da şirket ödüyordu. Havaalanındaki atölyesiyle bağlantıyı sağlar sağlamaz Mel Bakersfield'in mesajını kendisine ulaştırdılar : «Üç-sıfır sayılı pist, en kısa zamanda açılmalı.» Dilinin ucuna gelen küfürü zor zaptederek yapılmasını istediği şeyleri söyledi. Ama alana varmadan, hiç bir ciddî işin başarılamıyacağını da biliyordu.

Kar yeniden başlamıştı. Arabaların çevresinde oluşan buz parçalarına çarpmamaya dikkat edip, koşarak devrilen aracın yanına döndü. İstedeiği iki onarım kamyonundan birinin olay yerine yetiştiğini görmek, içini biraz olsun rahatlattı.

ASANSÖR Mel Bakersfield'i bodrumdaki garaja indirdi. Resmî arabası - hardal sarısı, alıcı-verici radyosu bulunan bir otomobil -, özel bölmede duruyordu. Direksiyona geçip alana çıkan dik rampaya doğru ilerledi. Arabanın burnu dört duvarın dışına çıkar çıkmaz, kasırga, akıl almaz bir şiddetle ön cama saldırdı.. Silecekler yarım daireler çizerek camda karrın oluşmasını büyük güçlkle önleyebiliyorlardı. Aralık camların birinden, bıçak gibi keskin rüzgâr içeri doluyordu. Mel alelacele camı kapadı. Havaalanı binasının rahatlatıcı sıcağından kış gecesinin kutup soğuşuna geçiş, kelimenin tam anlamıyla soluk kesiciydi.

Birkaç metre ötede, hareket yerinde bir sürü uçak havalanmayı bekliyordu. Rüzgârın yoğun kar perdesinde zaman zaman açtığı yarıklardan Mel, aydınlanmış lumbozların ardında yerlerini alan yolcuları seçebiliyordu. Üç-sıfır sayılı pistin kullanılmaz oluşu sonucu geciken seferlerdi herhalde bunlar : Pilotlara, henüz, motörleri işletme izni verilmemişti. Daha da ötede, uçuş pistlerinde Mel, diğer uçakların karaltılarını ve ışıklarını belirli belirsiz seçiyordu. Bunlar alana yeni inenler olmalıydı. Hava-cıların, Ceza Köşesi diye adlandırdıkları dörtgende geçici olarak durmuş, motörlerini ağır ağır çalıştırıyorlardı. Yolcuların gireceği kapılardan birinin önü boşaldığında oraya doğru ilerliyeceklerdi. Durum, havaalanı çevresindeki diğer yedi kesimde de aynı olmalıydı.

Mel ikinci vitese geçirirken, kontrol merkezini alacak şekilde ayarladığı verici radyosu birden canlanıverdi.

— Kontrol kulesinden 17 sefer sayılı Eastern

Airlines uçağına : İki-Beş sayılı piste geçebilirsiniz. Havalanma iznini alabilmek için, radyonuzun frekansını değiştirin.

Bir cızırtı oldu, ardından cevap duyuldu:

— Burası 17 Eastern. Anlaşıldı.

Öfkeli bir diğer ses geldi ardından :

— Pan Am 54'den kontrol merkezine. Dış yoldan, İki-Beş sayılı piste doğru ilerliyoruz. Tam önümüzde bir Cessna var, kaplumbağa hızıyla ilerleyen çift motörlü bir gezi uçağı. Bindirmemek için yerimden kalkmış, bütün gücümle frenlere abanıyorum.

— Pan Am 54, susun biraz. - Kısa bir sessizlik oldu, ardından yerdekinin sesi duyuldu yine :

— Yer kontrolden Cessna yedi sıfır üçe : İlk kavşakta, Pan Am'a yol vermek için sağa dönün.

Mel'i şaşırtan bir şey oldu, tatlı bir kadın sesi kontrol merkezine cevap verdi :

— Cessna yedi sıfır üçten yer kontrol merkezine : Şimdi dönüyorum. Geçebilirsiniz Pan Am, iyi yolculuklar koca oğlan.

Bir kahkaha, ardından yine pilotun sesi duyuldu :

— Sağol güzelim. Fırsattan yararlanıp dudak boyanı tazeleyebilirsin.

Hemen, yer kontrol merkezi, sert bir sesle araya girdi :

— Kontrol kulesinden uçaklara : Mesajlarınız, lütfen iş dışına taşmasın.

Yer kontrol sinirlendi, diye düşündü Mel. Aslında olağan bir şeydi bu: Böyle bir gecede, üst üste yığılan uçaklarla herkesin sınırları pamuk ipliğine bağlıydı. Yine, radar-kontrol merkezinde çalışan kardeş Keith'i hatırlamıştı. O da bu cehennemî gerilimle başbaşıydı şu sıra.

Kontrol kulesiyle yerdeki uçaklar arasındaki görüşme, hiç kesilmeden devam ediyordu. Bir anlık sessizlikten faydalanan Mel, mikrofonunun düğmesine bastı:

— Hareket halindeki denetimden yer kontrol merkezine, 65 sayılı kapının yakınındayım, 707 nin çamura saplandığı üç-sıfır sayılı uçuş pistine gitmek istiyorum.

Kontrol kulesinin, yere konan iki uçağa gereken bilgiyi vermesini bekledi. Sonra memur kendisiyle ilgilendi :

— Kontrol kulesinden hareket halindeki denetim : Tam önümüzden hareket eden Air Kanada'nın DC-9 uçağını izleyin. İki-Bir'in kıyısında durun.

— Anlaşıldı. Tamam.

Mel, ağır ağır harekete geçen Kanada uçağını açıkça görebiliyordu. Karanlık gecede, kuyruk, ince ve geometrik gölgesini dikmişti. Mel, uçağı izlemek üzere yola çıktı. Arabayı dikkatle sürüyor, «alan biti» adı verilen araçları gözden kaçırmamaya çalışıyordu; yerdeki uçakların çevresinde dönüp duran ufak araçlara havacı dilinde böyle deniyordu. Özellikle «toplayıcı» denen upuzun döner kollu, döner plâtfömlü kamyonetlere göz kulak olmalıydı. Bu plâtfömlerin üstüne çıkan bakım ekipleri uçak kanatlarında biriken karları temizliyor, kanatların mümkün olduğu kadar geç buz tutmasını sağlamak için glikol sürüyorlardı. Korkunç bir işti bu: Rüzgâr altındaki bu adamlar, sanki buzdan bir kabuk bağlamışlardı.

Az ötede, bir «bal vagonu» yla çarpışmamak için Mel, bütün gücüyle frene basmak zorunda kaldı. Yerdeki uçakların tuvaletlerinden doldurduğu pis kokulu yükünü bir an önce boşaltmak üzere acele ettiği anlaşılan küçük bir tankerdi bu. Havaalanının

uzak bir köşesindeki küçük binada, binbeşyüz ton «bal» öğütücünden geçip şehrin lâğım borularına pompalanacaktı.

Aslında bu basit ve etkili bir yöntemdi. Yolculardan birinin, takma diş, cüzdan, para çantası gibi eşyasını deliğe düşürdüğü zamanlar hariç tabii. Bu tür olaylara günde bir iki kere rastlanıyordu aslında. O zaman, kayıp eşya bulunana kadar, tankerin içindekini elekten geçirmek gerekiyordu.

Mel, bu olayların dışında, sağlık ekiplerinin de oldukça yoğun bir gece geçireceklerini biliyordu. Kötü hava, gerek yerde ve gerekse havada tuvalete gitme gereği duyanların sayısını birden arttırırdı. Bütün büyük alanlarda, sağlık görevlilerinin her saat hava raporu alıp, araç-gereç ve personel yönünden gerekli takviyeyi el altında bulundurdukları pek az kişinin aklına gelir.

Hareket etmeyi beklediği köşeden ayrılan Air Kanada jeti, hızlanarak, uçuş pistine giden yollar-
dan birine giriyordu. Mel, arkasından ayrılmamak için hazırlanmak zorunda kaldı. Silecekler kara pes etmek üzere olduklarından, DC-9 un ışıkları güvenilir bir işaret oluyordu. Mel, ardından gelen daha da büyük bir jet uçağını dikiz aynasında farketmişti. Yer kontrol merkezi, radyo başında, gitgide meraklanıyordu :

— Air France dört sıfır dört, dikkat, Air Kanada ile uçağınız arasında bir otomobil var.

Meksika Hava Yollarına ait Boeing 707 uçağının çamura saplandığı üç-sıfır sayılı uçuş pistine dönmek için onbeş dakika yol alması gerekmişti. Diğer iki uçuş pistine yönelen uçak dizisinden kurtulmuştu sonunda.

Durdu ve arabadan indi. En ufak ışıktan yok-

sun bu ıssız köşede fırtına daha soğuk, daha saldırgandı sanki. Ürpererek, böyle gecelerde kurtların inişi beklenebilir, diye düşündü. Birkaç adım ötesinde bir karaltı belirdi ve rüzgârın ürkütücü ıslığı arasında Mel'e seslendi.

— Siz misiniz Mr. Patroni?

— Hayır, Patroni değilim ben. Ama gecikmez fazla, neredeyse gelir.

Adam ağır ağır yaklaşıyordu. Sırtındaki kürk-lü paltoya rağmen yanakları soğuktan morarmıştı.

— Geldiğini görsek çok rahatlıyacağız. Ne yapabileceğini de merak ediyorum ya. Bu Allah'ın belâsı uçağı yerinden kımıldatmak için her yolu denedik. - Mel'in hayal meyal seçebildiği dev uçağı işaret etti. - Saplandığı yerden çıkarmanın imkânı yok.

— Ben de bunun için geldim. Herhalde beni tanıımıyorsunuz: Havaalanı Genel Müdürü Mel Bakersfield. Siz kimsiniz?

— Hürmetler ederim efendim. Adım Ingram, Meksika Hava Yolları bakım şefiyim. Doğrusunu isterseniz, şu sıra, başka bir işte olmayı çok isterdim.

İki adam, bir yandan konuşurken öte yandan çamura saplanan 707'ye yaklaşıyor, ellerinde olmak-sızın uçağın gövdesi ardına sığınıp rüzgârdan korunmaya bakıyorlardı. Uçağın karnında kırmızı bir fener yanıp sönüyor, tekerleklerin içine gömüldüğü çamura ufak ufak parıltılar saçıyordu. Uçuş pisti ve çevresindeki yollar, cançekişen adamın başucuna biriken yakınları andıran yığınla araç doluydu : Bir tanker, bavul taşıyan bir araba, bir posta komyonu, personeli uçağa getiren iki araba, büyük gürültü çıkaran bir jeneratör.

Mel paltosunun yakasını kaldırıp önünü ilikledi.

— Pist, bize en kısa zamanda gerekli. Şimdiye kadar ne yaptınız?

Ingram, yolcuları uçaktan indirmekle iki saat geçirdiklerini, daha doğrusu bu süreyi boşa harcadıklarını söyledi. Ağır ve oldukça güç bir işti bu, çünkü uçağa kadar getirilen tekerlekli merdivenler yolda buz tutmuştu. Yaşlı bir kadın işçilerin kollarında inmiş, sarılıp sarmalanmış bebekler birer paket gibi elden ele geçmişti. - «Epey eğlendim beyim.» Hostesler ve ikinci pilot, herkesi sıcak bekleme salonuna ulaştıracak arabalara binip yolcularla birlikte gitmişlerdi. Uçakta kaptan pilotla yardımcısı kalmıştı.

— Sonra, uçağı çamurdan kurtarmaya çalıştınız herhalde?

— Tabii. İki kere, kaptan pilotun vermeye cesaret edebildiğı kadar hızlı çalıştırdık jet motorlarını. Hiç bir sonuç alınamadı. Bana kalırsa, tekerlekler daha da gömüldü çamura.

— Şimdi durum nedir?

— Uçağı, mümkün olduğu kadar hafifletmeye çalışıyoruz.

Ingram, şimdiye kadar alınan tedbirleri saydı. Tankerler, uçaktaki yakıtın aşağı yukarı tümünü çekmişti. Uçak yeni hareket ettiğine göre depolar ağzına kadar doluydu, büyük bir yük demektir bu. Bavulların tümü indirilmiş, posta arabası da posta torbalarını almaya gelmişti.

Mel başını sallıyordu. Uçak birkaç saat pistte kalsa bile - oldukça iyimser bir varsayımды bu - posta torbalarını indirmek gerekiyordu. Havaalanı postanesi, hareket saatlarının geciktirilmemesine çalışıyordu durmadan. Postacılar, posta torbalarının nerede bulunduğunu biliyor, ufacık bir gecikmede bunları başka bir sefere aktarıyorlardı. Böylece, başlan-

gıçta Meksika Hava Yollarına verilen mektup ve paketler, yolculardan çok daha çabuk hareket edeceklerdi. En fazla yarım saat sonra, değişik yol izlese bile, başka bir sefere yüklenecekti hepsi.

— Gereken herşey elinizin altında mı? diye sordu Mel.

— Evet, daha doğrusu ne bulabildiysek buraya getirdik. Bakım servisimizde görevli adamların tümü, yani oniki kişi. Yarısını arabalardan birinde ısınmaya yolladım, birer buz bloku halini almışlardı. Tabii, Patroni geldiğinde belki takviye istiyecek. - Ingram döndü ve Meksika Hava Yolları uçağını bezgin bakışlarla süzdü. - Bana kalırsa bu iş, çok uzun süre gerektirecek. Herhalde vinç, bocurgat, kanatları havalandırmak için şişirilen torbalara ihtiyacımız olacak. Bütün bunlar, yarın sabahdan önce gönderilirse şaşarım doğrusu. Durumu da bildiğimden, yarın, günün büyük bölümü bu işle uğraşmakla geçecek.

Mel, sert bir sesle :

— Olmaz öyle şey, dedi. Yarın akşama değil, sabaha kadar bile bekliyemeyiz. Uçuş pistinin, eldeki bütün olanaklar kullanılıp en kısa zamanda boşaltılması gerekli...

Bir ürperti bütün gövdesini dolaştı, titremek şaşırtmıştı onu, sustu. Soğuktan ve bu amansız rüzgârdan mı ürpermişti acaba? Oysa soğuk havaya kendini alıştırdığını sanıyordu. Hayır, başka bir şey olmalıydı bu : Gelip geçici bir önsezi, dertlerinin kaçınılmaz şekilde artacağının bir ön belirtisi. Gülünç bir şeydi tabii : Bu belirsiz duyguların büyük bir havaalanı yönetimiyle ilgisi olmamalıydı. Yalnız, yıllar önce bir gün, aynı önseziyi duymuş, olayların bir-birini izleyip sonunda, kaçınılmaz şekilde felâkete ulaşacağını hissetmişti. Mel o işin sonunu çok iyi ha-

tırıyordu, bir mucize sonucu, birkaç tüy dökerek pa-
 ayı kurtarmıştı...

Yeniden inceliyordu çamura saplanan Boeing'i. Sağduyusu  st n gelmeye başlamıştı bile. Tıkanan uçuş pistinin ve Meadowood kasabası üzerinde u -
manın yaratacağı dertler dışında işler yolundaydı. Basit bir kaza, önemsiz birkaç hasar, hiç bir yolcu-
nun yaralanmayışı aslında büyütülecek şey değildi.

— Arabama binelim, dedi. Ne durumda bulun-
duklarını anlamak için, kontrol kulesini arıyalım ba-
kalım.

Kaloriferi yanık bıraktığından, Chevrolet'in içine
tatlı bir sıcaklık yayılmıştı. Ingram kürklü paltosu-
nun önüne açtı, ellerini sıcak hava akımına tutmak
için, bir memnurluk homurtusu koyverip  ne eğildi.
Mel radyoyu açtı, havaalanı bakım hizmetleriyle g -
r şebilmek için gerekli frekansa getirdi.

— Hareket halindeki denetim temizlik bürosunu
arıyor. Danny   -sıfır sayılı uçuş pistinin tıkanan ke-
simindeyim, TWA'yı arayın da Patroni'nin nerede
olduğunu  ğrenin.

Danny Farrow'un konuşması, her zamanki gibi
rahatça anlaşılıyordu.

— Temizlik bürosundan hareket halindeki de-
netime : Peki Mel, Bir şey daha var : Karınız telefon
etti.

— Kendisini arıyabileceğim bir numara bırak-
tı mı?

— Bıraktı.

—  yleyse lütfen kendisine telefon edin ve ge-
cikeceğimi söyleyin. Ama daha önce, Patroni hakkın-
da bilgi edinin.

— Peki. Ayrılmayın ve benden haber bekleyin.
Tamam.

İki adam ses çıkarmadan, sigaralarından üst  s-

te birkaç nefes çekerek beklediler. Bir dakika sonra Ingram, Boeing'in aydınlık pilot yerini gösterdi :

— Kaptan pilot alçağı, herhalde sombrerosunu yüzüne indirmiş gözyaşı döküyordur. Bir daha, yol üzerindeki ışıklara dikkat eder umarım.

— Adamlarınız Meksikalı mı, yoksa Amerikalı mı?

— Yerde çalışanların hepsi Amerikalı. Meksikalılar, böyle bir havada, dışarda çalışacak kadar enayi değildirler! Uçak nereye gidecekti, biliyor musunuz?

— Hiç fikrim yok.

— Acapulco'ya. Bu yolculuğa katılmak için altı aylık maaşımı verirdim doğrusu, - kazadan önce tabii. - Ingram birden gülmeye koyuldu. — Düşünabiliyor musunuz : Yolcuların hepsi mutlu, koltuklarına iyice gömülmüşler, derken pat; hepsi aşağı indiriliyor. Duyacaktınız söylediklerini, hele o karılar. Ne küfürler savuruyorlardı! Bu gece, kelime hazinem epey zenginleşti.

Radyo yeniden ses verdi.

— Temizlik bölümünden hareket halindeki denetime : TWA, Patroni'nin, arabasıyla yolda tıkanığını bildiriyor. Bir saattan önce gelmesi imkânsız. Gerekli talimatı verdi : Uçağı daha fazla çamura gömmekten kaçınmak gerekli. Dolayısıyla Meksika Hava Yollarında görevli olanlar, ne yapabileceklerini kesinlikle kestiremiyorlarsa, Patroni gelmeden bir şeye el sürmesinler. Bu kadar. Mesajımı aldığınızı bildirin.

— Benim için hava hoş, diye homurdandı Ingram. Patroni canının çektiğini yapsın. İş onakarmaktan başka şey düşündüğüm yok.

Mel, başparmağının itişiyle mikrofonu açtı.

— Anlaşıldı Danny. Başka bir şey var mı?

— Evet, TWA. size, takviye olarak birkaç kişi yollayacak. Bir de... şey... karınız yeniden aradı Mel. Söylediklerinizi kendisine ilettim...

Danny, sözünün sonunu getiremiyordu. Bu frekans üzerinde, konuşmalarına pek çok kişinin tanık olduğunu düşünüyordu herhalde.

— Memnun değil miydi? diye sordu Mel.

— Pek değildi, hayır. Sizin yerinizde olsam, ilk fırsatta kendisini arardım. Hem... biraz bekleyin...

Ingram yün eldivenlerini ellerine geçiriyor, kürk-lü ceketinin önünü bağlıyordu. «Isınmak iyi geldi, çok teşekkür ederim.» Arabadan inip kapıyı çarptı, sonra ağır adımlarla, araçların biriktiği yola doğru uzaklaştı. Radyoda Danny, kar temizleme ekiplerinin karargâhıyla tartışıyordu. Bir ara seslerin kesilmesinden yararlanan Mel :

— Hareket halindeki denetimden kar temizlemeye, dedi. Başka söyleyecek şey yok mu Danny? Mükemmel. Ben, Conga takımının çalıştığı yere kadar da uzanacağım. Bu kadar.

Karla mücadelenin öncüsü sayılan Conga takımı, Bir-Yedi uçuş pisti yakınlarında bir yerdeydi o sıra. Mel, çalışmaların yürütüldüğü yerde, kaptan pilot Demerest'in olumsuz raporunun doğru olup olmadığını, yoksa sadece zarar vermek amacıyla mı yazıldığını anlıyacaktı.

MEL, başlıca dert kaynağı Trans Amerika şirketinden kaptan pilot Vernon Demerest'in 230 SL Mercedes arabasıyla, havaalanının beş metre uzağında ilerlediğini bilmiyordu. Birkaç saat önce alana gelirken geçtiği yerler dikkate alınırsa, yolları açan kar

temizleme araçları sayesinde dönüşü çok daha kolay oluyordu. Kar taneleri düşmeye devam ediyordu ama, taze kar tabakası arabaların işleyişini engelleyecek kalınlıkta değildi.

Demerest, havacılar arasında Harem diye adlandırılan, bir takım küçük binaların bulunduğu yere gidiyordu. Merkezleri Lincoln International olan hosteslerin çoğunun bu binalarda kalması zorunluydu. Genellikle, kızların ikisi, üçü bir dairede oturuyor, konukların verdiği adla birer «Yuva» meydana getiriyorlardı. Bu «Yuva» lar sık sık neşeli, rahat gece eğlentilerine sahne oluyor, ara sıra da hosteslerle pilotlar arasında görülen ilişkileri gizliyordu.

Bütünyle Harem'de hayat, çoğunlukla bekâr kadınların yaşadığı bir evdekinden daha gevşek değildi. Şu farkla ki, aşk işlerinin aşağı yukarı tümü meslekdaşlar arasında olup bitiyordu. Bu küçücük dünyada, herkes, şu ya da bu hava şirketine bağlıydı.

Dolayısıyla da, kendi çapında önemi bulunan bir üstün tabakaya. Hosteslerle erkek arkadaşlarının tümü - kaptan pilotlar, baş yardımcı ve ikinci yardımcı, - değerli birer eleman sayılıyorlardı. Hepsi de, yüzlerce adayın amansızca elendiği uzun ve yorucu bir yarış sonucu bu görevlere getirilmişlerdi. Başka hiç bir iş dalında, bu kadar çok aday arasından bu kadar az insan seçildiği yoktu. Öyle ki, bu ölüm-kalım yarışının galipleri, az rastlanır ortak niteliklere sahiptiler : Çalışkanlık, ihtiras, hayatın kendilerine sağlayacağı güzelliklerin tümünün zevkine varma, birbirlerine saygı gösterme yeteneği gibi.

Vernon Demerest, yıllar boyu çok sayıda hostesin tadına bakmış, hepsi de bundan memnun kalmışlardı. Dolayısıyla, pek çok sinema sanatçısının kıskanacağı bir kurban listesi vardı. Üstelik pençesine düşenler, her zaman güzel, her zaman akıllı, ne

orospu ve ne de kolay elde edilecek kızlardı. Şendiler, içlerinden geldiği gibi davranır, sadece yakışıklı erkekleri sever ve onların dostluğunu numara yapmadan, çabucak kabullenirlerdi.

Elde ettiği güzellerin sonuncusu ve görünürde oyunu uzatmağa en kararlı olanı, Gwen, onsekiz yaşındayken kısmetini Birleşik Devletlerde aramak üzere ana vatanından ayrılmıştı. Birkaç ay kapak kızı olarak çalıştıktan sonra Trans Amerika şirketine girmiş, tepeye, yani baş hostesliğe varabilmesi için de on yıl geçmesi gerekmişti. Belki Avrupalı olduğundan, yatakta sınır tanımayan bir şehveti diğer bütün koşullarda soğuk bir incelikle birleştirebiliyordu.

Karanlık sokaklarda ilerlerken, Vernon Demerest'in düşündüğü de bu değerli bileşimdi.

Birkaç saat sonra, Gwen'le birlikte, Trans Amerika'nın ünlü 2 sefer sayılı uçuşuyla Roma yönünde hareket edeceklerdi. Kaptan pilot Demerest pilot yerinde oturacak, hostes ise yolcuların arasında dolaşacaktı. Roma'da mürettebat üç gün dinlenmeye hak kazanacak - sivil havacılık profesyonellerinin «savaşçının molası» diye adlandırdıkları şey - şu sıra İtalya'da dinlenen bir yedek mürettebat da uçağı Lincoln International'a götürecekti.

Yıllardan beri resmen benimsenen «savaşçıların molası» deyimi, herkes tarafından, gülme gereği bile duyulmaksızın kullanılıyordu. Belki bu deyimi bulanda şakacı bir yan vardı; ama şimdi, sivil havacılık görevlileri, bu deyimi mümkün olduğunca gerçeğe uydurmak için gereğini yapıyorlardı. Demerest ile Gwen de, bu yöntemi mükemmele ulaştırma çabasındaydılar. Româ'ya varır varmaz, kırksekiz saatlık rüya gibi bir tatil geçirmek üzere hemen Napoli'ye hareket edeceklerdi. Bu eşsiz tasarı, De-

merest'in keskin çizgili yüzünde geniş bir gülümsemenin belirmesine yol açıyordu.

Gülümsemesi gitgide belirginleşmekteydi : Doğrusu, o akşam herşey yolunda gitmişti. Her zaman ki durgunluğuyla kendisine iyi yolculuklar dileyen karısı Sarah'la vedalaştıktan sonra, oldukça erken gelmişti alana. Kendi yokluğunda karısının, oyalanmakta güçlük çekmiyeceğini biliyordu. Sarah, en sevdiği işlere - briç, golf, yağlı boya resim - verecekti kendini. Bunlarla kendini oyalarken, zamanın göz açıp kapayıncaya dek akıp gittiğini farketmiyecekti bile.

Epey uzun süreden beri, Demerest, karısının sili, gevşek yaradılışından yakınmaz olmuştu. Üstelik bunu, kendisi için faydalı da buluyordu. Oldukça ilginç kadınlarla yaşadığı serüvenler arasında, kısa bir süre evde dinlenmeyi özlediği bile olurdu. «Hangarın altında kısa bir mola vereceğim, derdi çok yakın dostlarına, ara sıra kızağa çekilmek gerek.» Evli olmanın, başka bir faydası daha vardı : En tutkun, en çok şey bekleyen metres bile Demerest'den kendisiyle evlenmesini isteyemezdi. Yani evlilik, gerek ağına düşürdüğü güzellerin aşırı düşlerine, gerekse kendi çılgınlıklarına karşı bir siperdi. Evlilik ödevine gelince, bu işi de zaman zaman, ne büyük bir istek ne de büyük bir sıkıntı duymadan, evin yaşlı köpeğini eğlendirmek için onunla top oynarcasına yerine getiriyordu. Her keresinde de Sarah, iyi bir eş gibi davranıyor, durumun gerektirdiği debelenmeleri ve iniltileri unutmuyor, Demerest ise bunu ihtirastan çok alışkanlığa veriyordu. Sarah'ı iyi tanırdı, cinsel ilişkilerinin kökünden kesilmesini bile, pişmanlık duymadan kabul edebilirdi karısı. Vernon'un kendisini durmadan aldattığından haberi vardı, ya da hiç olmazsa şüpheleniyordu. İşin garibi,

bir şey bilmez görünmeyi yeğliyordu Sarah. Demerest de bu tutumuna şükretmekten başka şey yapamazdı.

Bu akşam, ikinci bir sevindirici olayla karşılaşmış - Karla Mücadele Komitesinin raporu - hazırladığı bu raporda nefret ettiği numaracı kayınbiraderi Mel Bakersfield'e esaslı bir darbe indirmişti. Bu darbe hileli de olsa, biraz belden aşağı da vurulsa ne önemi vardı.

Mel Bakersfield'i suçlayan bu raporu Demerest akıl etmişti. Komitedeki diğer iki şirket temsilcisi, önce direnmişlerdi: Onlara göre, havaalanı yönetimi, güç koşullarda elinden geleni yapıyordu. Yine de, kaptan pilot Demerest sonunda görüşünü herkese kabul ettirmişti. İleri sürdüğü görüşler kadar atılganlığına da boyun eğen ötekiler, raporun hazırlanmasını Demerest'e bırakacak kadar pes etmişlerdi. Demerest de fırsatı kaçırmayıp kalemini mürekkep yerine zaçyağına batırmıştı. Suçlamalarının doğru olup olmadığına bile pek bakmamıştı; nasılsa karlı havada, raporda belirtilenleri yerinde görmek imkânsızdı. Buna karşılık, raporun mümkün olduğu kadar çok kişinin eline geçmesine, dolayısıyla da Mel Bakersfield'in başına mümkün olduğu kadar dert açılmasına çalışmıştı. Bütün uçak şirketlerinin mahallî sorumlularıyla genel müdürleri raporun birer kopyasını görecektlerdi. Bu beyler, gecikmeler ve iptâl edilen seferlerin suçunu yükleyecek birini buldular mı pek sevindiklerinden, telefonlar ve telekslerle hava alanı yönetimine karşı girişilecek saldırı pek gecikmiyecekti.

Özenle hazırlanmış, hiç kuşkusuz adi, yine de insana büyük zevk veren bir intikamdı bu. O total kayınbirader, o yarı sakat, iki hafta önce yaptığı gibi, kaptan pilot Vernon Demerest ve Pilotlar Birliği-

nin haklı öfkesine yol açmadan önce enine boyuna düşünmek zorunda kalacaktı. Özellikle herkesin içinde.

Binanın kapısına yönelen yola saptı ve Mercedes'ini özel oto-parka çekti. İnmeden önce saatına baktı. Bir çeyrek erken gelmişti. Önemi yoktu bunun, Gwen'in evine dilediği saatta girip çıkabilirdi nasılsa.

Asansörde, üçüncü sevinme nedenini de hatırladı : New York - Roma arasındaki yol onu hiç yormayacak gibiydi. Resmî görevi kaptan pilotluk olduğu halde, iki sefer sayılı uçuş boyunca - ünlü **Altın Post** - çoğunluk, seyirci rolüyle yetinecekti. Daha doğrusu sınav yapan hoca rolüyle. Soldaki komuta koltuğuna, dört sırma şeritli başka biri, kaptan pilot Anson Harris yerleşecekti. Demerest sağ koltuğu işgal edecek, oradan Harris'in yaptığı işi inceleyip sonradan komuta yerindeki davranışlarını ayrıntılarıyla belirten bir rapor hazırlayacaktı.

Harris'in, iç hatlardan uluslararası seferlere geçmek üzere başvurması üzerine, bu sınav kararlaştırılmıştı. Uzun seferler yönetmeye yetkili kaptan pilot sayılmak için, her pilot, eğitmen belgesine sahip bir meslekdaşının denetiminde iki denizaşırı uçuş yapmak zorundaydı. Demerest de, eğitmen belgesine sahip kaptan pilotlardandı.

İki uçuşu başardıktan sonra - bu geceki ikinci uçuşuydu - Harris, uluslararası pilot diploması almadan son bir sorgudan geçecekti.

Her şey kaptan pilotlar arasında olup bittiğinden bu iş ilk bakışta, âdet yerini bulsun diye yapılan bir işlem gibiydi. Aslında da, herkesin ciddiye aldığı, gerçek bir sınavdı. Bunun böyle olmasını isteyen pilotlardı. Sınav konusu - gerek yolcuların gü-

vendiği ve gerekse meslekte erişilen ustalık - dostlar arasında en ufak bir hoşgörüyü, en hafif bir iltimasa yer vermiyecek kadar önemliydi. Aday, yönetmeliklerde belirtilen şartları her yönüyle yerine getirmek zorunda bulunduğunu biliyordu. Ufacık bir unutkanlık, bir tek hata sınavı yapanın olumsuz rapor vermesine yol açardı. Bu da, ilkinden daha sıkı ve adayın görevine son verilmesiyle bitebilecek ikinci bir sınav yapılacağı anlamına gelirdi.

Uçuş sınavları, ciddî olmakla birlikte, her zaman büyük bir dostluk havasında geçerdi. Sınav yapanların hiç biri, aynı zamanda dostları da olan adaya en ufak bir kötü söz söylemezlerdi. Yalnız Vernon Demerest bunun dışındaydı.

Küstah ve kırıcı Demerest, ister astı olsun ister eşiti, bütün adaylara, cezalı öğrencisini azarlayan bir lise müdürü gibi davranırdı. Hiç bir pilotun kendi tırnağı olamayacağından açıkça emindi, bunu da gizlemiyordu. Onun kaba ve kırıcı tutumuna katlanmak zorundaki meslekdaşları için için sövseler de, bütün söylediklerini yutmak zorundaydılar. Rollerin değiştiği gün, ellerinden geldiğince kaba davranıp ödeceklerine and içerek - Demerest bile, belirli sürelerde, sınavdan geçmek zorundaydı. - Bu yemini de tutarlardı ama boşuna : Demerest, her keresinde, tek bir açık vermezdi.

O gün öğleden sonra, adayı sınav havasına sokmak isteyen Demerest, Anson Harris'i telefonla evinde aramıştı :

— Az sonra trafik iyice sıkışacak, dedi en ufak bir giriş yapma gereği duymaksızın. Birlikte uçacağım kişilerin tam saatında alanda bulunmalarını istediğimden, evinizle havaalanı arasındaki yola bolca zaman ayırmanızı salık veririm.

Yirmi iki yıllık meslek hayatında bir dakika bile

gecikmesi bulunmayan Harris, öfkeden boğulacak gibi olmuştu. Neyse ki cevap verecek zamanı bulamamıştı : Demerest telefonu kapamıştı bile.

Harris yine öfkeli, ama en ufak bir serzenişi önlemek amacıyla uçuştan üç saat önce gelmişti alana. Temizlik işlemindeki yetersizliklerle ilgili «özenli» raporunun neşesi içindeki Demerest, ona, Bulutlar Kafeteryasında raslamıştı. Demerest, az sonra dola-bındaki üniformayla değiştirmek üzere, bir tvid ceket giyiyordu. Genç pilotların «Beyefendi» dedikleri, kır saçlı, orta yaşlı Harris üniformasını sırtına geçir-mişti bile.

Demerest, onun yanındaki koltuğa attı kendini.

— Selâm Anson! Verdiğim öğütü dinlediğinizi görüyorum.

Harris'in parmakları, kahve fincanının kulpuna sıkı sıkı yapıştı. Yine de kendini tutabildi.

— İyi akşamlar Vernon.

— Uçuş öncesi görüşmemizi, her zamankinden yirmi dakika önce yapacağız dedi Demerest. Uçuş defterlerinizi gözden geçirmek istiyorum.

Harris minnetle, karısının önceki gün uçuş defterlerini elden geçirdiğini ve gerekli değişiklikleri yaptığını hatırladı. Yine de seferleri düzenleyen yerde, kendisiyle ilgili resmî mesajlara bir göz atacaktı. Bu Demerest alçağı, uçuş gününün sabahı sefer saatlarındaki değişikliği ilân etmediği gerekçesiyle bir kınama cezası verebilirdi. Titremeye başlayan ellerini meşgul etmek için, piposunu doldurdu ve yaktı.

Demerest'in yan gözle kendisini süzdüğünü de farkettti.

— Yönetmeliğin gerektirdiği gömleği giymemiş-siniz.

Harris, bir an, kulaklarına inanamadı. Yine o

sersemce şakalarından biri, diye düşündü. Sonra Demerest'in hiç de şaka etmediğini anladı, yüzü kızardı..

Bu resmî gömlekler, gerek Trans Amerika ve gerekse diğer şirketlerde çalışanlar için, devamlı bir dert kaynağıydı. Yalnız levazım bölümünde, dokuz dolar gibi tuzlu bir fiyatla satılan bu gömleklerin di-kimi genellikle berbat, üstelik kumaşı da kötüydü. Aynı biçimde, çok daha güzel ve ucuz gömlekler her mağazada satılırdı üstelik. Dolayısıyla da pilot-ların çoğu, resmî sayılmayan bu gömleklerden alır, görevli bulundukları sürece giyerlerdi. Vernon De-merest de diğerleri gibi, sesini alçatmayı bile düşün-medem, şirketin sattığı bu gömleklerin kötülüğünü yürekten eleştirirdi.

— Önemi yok, diye devam etti Demerest arka-daşının yüreğine su serperek. Kafeterya'da resmî gömlek giymediğinizi de raporda belirtecek değilim. Uçağa binmeden önce, gömleğinizi değiştirdikten sonra...

«Sakin olmalıyım, diye düşündü Harris. Tanrım, bana kendimi tutabilme gücünü ver. Şimdi patlarsam, bu iğrenç ve kendini beğenmiş herif çok sevinir. Beni tahrik ediyor, bu açık, ama neden Tanrım neden?

«Evet, bir kere daha soluğumu kesen bu haka-reti yutacağım, gömleğimi bile değiştireceğim. Böy-lesine önemsiz bir şey için de olsa, açığımı yakala-ma sevincini vermiyeceğim ona. Bütün mesele, ak-şamın yedisinde, nereden resmî gömlek edinebilece-ğimde. Herhalde, başka bir pilottan ödünç almak zo-runda kalacağım. Resmî gömleğe niçin ihtiyaç duy-duğumu anlatsam, bana inanmak istemiyecek. Nede-ni de, inanılmaz oluşu.»

Demerest'in neşeli sesini duyunca yerinden fırlayacak gibi oldu.

— Hey Anson, amma da güçlü dişlerin var. Pi-
ponun ucunu kopardın.

Şaşırان Harris, Demerest'in doğru söylediğini
farketti.

Asansör üçüncü katta durdu. Vernon Demerest
dışarı çıktı, sola döndü, Gwen Meighen'in United'de
görevli bir hostesle paylaştığı daireye giden, kalın
halıyla kaplı koridoru izledi. Demerest öbür kızın, ge-
ce uçuşu dolayısıyla evde bulunmadığını biliyordu.
Kapıyı vurdu - her zamanki işareti, mors alfabesiyle
adı ve soyadının ilk harfleri, - cevap alamayınca
Gwen'in verdiği anahtarla kapıyı açtı.

Genç kadın düşün altındaydı. Odaya girmek
üzereyken banyodan seslendi : «Sen misin Vernon?»
Suyun şakırtısıyla iyice örtüldüğü halde, mükemmel
İngilizcesiyle Vernon'un bayıldığı bu ses, tahrik edi-
ci bezginliğini yitirmiyordu. Yolculardan bu kadar il-
gi görmesine şaşmamalı, diye düşündü. Gwen biraz
kırıtınca, özellikle erkeklerde, keñimenin tam anla-
mıyla hoşafın yağı kesiliyordu.

— Benim tabii güzelim, cevabını verdi. Başka
birini mi bekliyordun yoksa?

Gwen iç çamaşırlarını yatağın üstüne yaymıştı:
Örümcek ağı gibi incecik bir külot, ten rengi sütyen
ve jartiyer, elde işlenmiş, Paris'ten alındığı anlaşılan
ipek kombinezon. Sirtına üniforma bile giyse, Gwen,
içinde pahalı ve iştah açıcı değişik çamaşırlar bu-
lunmasına özenirdi. Bu davetkâr görüntü karşısında
fazla durmamak için, Demerest'in kendini zorlaması
gerekti.

— Erken geldiğine sevindim! diye bağırdı genç
kadın. Yola çıkmadan önce seninle konuşmam ge-
rekiyor.

— Bol bol vaktimiz var.

— İstersen ay yapabilirsin.

— Olur, başlıyorum hazırlığa.

Mutfakta, ateşin üstüne suyu oturttu, ardından saatına baktı : Sekize birkaç dakika kalmıştı. şu sırada, Roma'ya kadar 7500 kilometre boyunca komuta edeceği Boeing 707 uçağının çevresinde bir takım kişiler koşuşup duruyordu.

Banyoda, duşun şakırtısı kesildi. Ani sessizliği yok etmek isteyen Demerest, birden O SOLE MIO'yu söylemeye koyuldu...

7

ALANI silip süpüren soğuk rüzgâr yine buz gibiydi, iri kar taneleri de hep aynı dağınıklık ve şiddetle döne döne yağıyordu. Mel Bakersfield, arabanın içinde bile rpermekten kendini alamadı.  - Sıfır sayılı uçuş pisti ve çamura saplanan Meksika Hava Yolları uçağından ayrıldıktan sonra Bir - Yedi sayılı uçuş pistinin temizlenmekte olan sol bölümüne yönelmişti. Yolda giderken, rpertilerin sadece dışarda hüküm süren soğuktan mı, yoksa bir takım dertlerin önsezisi ve ayağındaki devamlı acının az önce hatırlattığı anılardan mı ileri geldiğini düşündü.

Acı, on altı yıl öncesinden. Kore kıyıları yakınındaki ESSEX uçak gemisinde üslenmiş bir avcı uçağına komuta ettiği günlerden kalmaydı. O gün göreve çıkmadan önceki on iki saat boyunca, hep, kötü bir önsezi vardı içinde. Gerçek bir korku değildi bu, bir okları gibi Mel de, kimseyi aldatmayan bir küçültme çabasıyla, ölümle burun buruna yaşamayı öğrenmişti. Bu nsezi kaçınılmaz, sonu olabi-

lecek bir felâketin yakın gelecekte üzerine çökeceği inancıydı. Ertesi gün, komuta ettiği F9F uçağı bir Mig-15'in mermilerine hedef olup denize düşmüştü.

Denize, kontrollu bir iniş yapabilmeyi başarmıştı (dolayısıyla da, çarpışma şiddeti eni konu azalmıştı). Sağ salim çıkmıştı işin içinden ama, sol ayağı, dümene yön veren pedala sıkışmıştı. Uçak hızla battığından - F9F uçağının su üstünde kalma süresi, madenî bir ütününki kadardır - Mel, ilk yardım çantasındaki avcı bıçağıyla sıkışan pedalı parçalamaya koyulmuştu. Son anda, suyun dibine inerken kendini kurtarıp, boğulmak üzereyken, büyük acılar çekerek yüze çıkabilmişti.

Onsekiz saat sonra, bir hücum botu onu, bayılmış ve can yeleği sayesinde suyun üstünde yüzerken bulmuştu. Hastanede, ayak bileğinin ön tarafında, kemikleri birleştiren liflerin kesildiğini öğrendi. Ayağı bacağının ucunda, incik kemiğiyle neredeyse düz bir çizgi meydana getirerek, güçsüz sarkıyordu.

Askerî doktorlar sakatlığını eni konu iyi onarmışlar, ama pilotluk mesleğine son verecek sakatlığı yok edememişlerdi. İçgüdüsel önsezisinin doğruladığı günün devamlı bir anısı olan ve zaman zaman ortaya çıkan ağrının da önüne geçememişlerdi. Aynı önseziyi yine duyuyordu.

Bir - Yedi sayılı uçuş pistine yaklaşmaktaydı. Kontrol kulesinden verilen bilgiye göre, meteorolojinin bildirdiği rüzgâr değişikliği görüldüğünde bu pist kullanılacaktı.

Şimdilik Bir - Yedi'nin sağ kesimiyle İki - Beş sayılı pist kullanılıyordu. Lincoln International'in topu topu beş ana uçuş pisti vardı. Bu pistler, hava alanının fırtınaya karşı verdiği savaşta ön safı meydana getiriyorlardı. Pistlerin en geniş ve uzun, şu sıra Meksika Hava Yollarına ait Boeing 707 uçağının

kullanılmaz hale getirdiği Üç - Sıfır'dı. 2800 metre uzunluğundaydı, ve diğer pistleri yarım kilometre geçiyordu.

Fırtınanın başından beri, bütün uçuş pistleri devamlı temizleniyor, süpürülüyor ve kumlanıyordu. Bu işi yapmakta olan motörlü araçlar - ki değerleri milyonlarca doları buluyordu. - ancak yakıt almak ve vardiya değiştirmek için duruyordu. Bu dev işi halk yakından görmezdi hiç, çünkü iyice temizlenmiş bir pist bile ancak denetlenip tehlikesiz bulunduktan sonra kullanılabilirdi. Ölçüler de oldukça katıydı: Jet uçakları için, en fazla 1,5 santim kalınlığında çamur ya da 7,5 santimlik toz haline gelmiş kar tabakasına göz yumuluyordu. Bu kalınlıkların ötesinde, tabakanın üst kısmı jet motörleri tarafından emilebilir, dolayısıyla kalkmakta, ya da inmekte olan uçakların güvenliği tehlikeye girebilirdi.

Aslında, diye düşünüyordu Mel, temizlik çalışmalarını bol bol reklâm etmek gerekir. Gerçekten de, böyle bir gecede bile, görüntü çok etkileyiciydi. Havada elli metre genişliğinde eğriler çizen kardan «geyzerler» (*) farların göz kamaştırıcı ışığında fışkırıyor, bu farlar yol boyu, tavanında kırmızı ışık dönen yirmi kadar aracı aydınlatıyordu.

Araçların tümü hava alanlarının dilinde, Conga takımı denen ekibi meydana getiriyordu. Gerçekten de, askerleri iyi düzenlenmiş bir balenin şaşmazlığıyla ilerleyen bir savaş birliğiydi bu.

Kafilenin başında, dizideki bütün diğer araçlar gibi sarıya boyalı resmî arabasına binmiş, tesislerin genel bakımından sorumlu kafile başkanı yol alırdı. Kafilenin hızını önceden o düzenler, çoğunluk da epey hızlı giderdi. İki alıcı-verici radyo sayesinde

(*) **Geyzer** : Yerden fışkıran su kaynağı.

karla mücadele karargâhı ve hava kontrol kulesiyle devamlı bağlantı kurabiliyordu. Bir renkli ışık mekanizması, diğer araç sürücüleriyle anlaşabilmesini sağlıyordu, - yeşil ışık «hızlanın», turuncu «hızı değiştirmeyin», pembe «yavaşlayın», kırmızı «durun» anlamındaydı. - Tabii, kafile başkanının, gece yarısı ya da fırtınanın göbeğindeyken bile nerede bulunduğunu bilmesi için havaalanı plânını ezberlemesi gerekliydi.

Kafile başkanının ardından, ana kar temizleyici yer alırdı. Bu dev aracın önünde, araba ilerledikçe karı temizleyen koca bir çelik ağız, onun yanında ise daha küçük ikinci bir çelik ağız vardı. Arkadan, bu «mamut» un biraz sağından, ilkinin yaptığı temizliği tamamlamakla görevli bir kar temizleyici gelirdi.

Daha beride ise, kafilenin bir numaralı aracı yer alırdı. 600 beygir gücünde dev bir pompa olan bu «üfleyici», önden giden araçların yığıldığı karları emer ve uçuş pistinin iki yanına, havada iki geniş çember çizerek fışkırtırdı.

Belirli bir aralıktan sonra, yine iki kar temizleyiciyle bir «üfleyici» gelirdi. Sonra da beşli diziler halinde, kar temizleyicilerin elinden kurtulanları süpürmekle görevli, önlerinde yatay demirler, arkalarında da dönerek hareket eden fırçalar bulunan süpürücüler yer alırdı. Beş metre genişliğindeki bu fırçalar, birer dev süpürge gibi, betonu temizlerlerdi.

Arkada ise, eşit ölçüde kum dökmeyi sağlayan hunilerle donatılmış, üç kum kamyonu bulunurdu. Şehir sokak ve caddelerine serpilene kuma, buz eritmek için tuz katıldığı halde, bu kum saftı. Tuz madeni kemirdiği için havaalanında kullanılmazdı. Otomobiller için kabul edilen şeye, en ufağı yüzlerce

Kadillak değeriindeki uçaklarda göz yumulmuyordu.

Yine sarı bir arabaya binen kafile başkanının yardımcısı, dizinin sonundaydı. Görevi, yapılan işin düzenli görülüp görülmediğini denetlemek ve gecikenleri diziye sokmaktır. Kar ve karanlık yüzünden genellikle görünmez olan kafile başkanıyla devamlı bağlantı halindeydi.

Bir de alanın levazım birliği vardı ki, yedek kar temizleyicisi, onarım aracı, fuel - oil ve benzin tankeri, ara sıra da bir yiyecek kamyonuyla kafiye, elinden geldiğince izlerdi.

Mel hızlandı, «levazım birliği» ni geçti, kafile başkan yardımcısına yetişti. Gelişi gözden kaçmamıştı. Radyoda, kafile başkanına yollanan mesajı duydu: «Mr. Bakersfield de bize katıldı.»

Conga takımı, normal hızının iki katı sayılabilecek altmış kilometreye yakın bir hızla ilerliyordu. Rüzgâr değişikliğinin bildirilmesi uçuş pistinin hemen temizlenmesini gerektirdiğinden, kafile başkanı hızı arttırma gereğini duymuştu.

Radyosunu, yer kontrol merkezinin frekansına göre ayarlayan Mel, kafile başkanının kontrol kulesini aradığını duydu :

— Bir - Yedi'nin sol kesiminde ilerliyoruz, İki - Beş'le birleştiği yere varacağız neredeyse. Kavşağı geçme izni istiyoruz.

Vazgeçilmez bir güvenlik tedbiri, diye düşündü Mel, İki - Beş sayılı uçuş pisti, o sıra kullanılmaktaydı.

— Yer kontrolden kafile Başkanına : Kavşağa varmadan durun. Alana inmek üzere bulunan iki uçak var. Tekrarlıyorum, kavşağı geçmemelisiniz. Cevap verin.

Kontrol kulesindeki sesi, özür diler gibiydi. Kuledekiler, Conga kafiyesini durdurup sonra yeni-

den hareket ettirmenin ne kadar güç olduğunu biliyorlardı. Ama alana yaklaşma manevrasının sonuna gelen uçaklar herhalde tehlikeli bir inişe geçmişlerdi. Şimdi de, arka arkaya yere konmaya hazırlanıyorlardı. Böyle bir gecede, yere inmek üzereyken yeniden havalanmalarını söyleyebilmek için durumun gerçekten umutsuz olması gerekirdi.

Mel'in epey ilerisinde kırmızı ışıklar gecenin karanlığını deldi. Conga kafilesi yavaşladı ve durdu.

En arkadaki arabayı kullanan kafile başkan yardımcısı (neşeli yüzlü genç bir zenci) arabasından inip Mel'inine daldı.

— Ne diyorsunuz Mr. Bakersfield? Bize yardım etmek istemiyor musunuz? İsterseniz, adamlarımdan biri arabanızı kullanır.

Mel gülümsedi. Anlaşılan, bu dev araçlara binip bir tur atmaya bayıldığını, fırsat buldukça da bu zevki tatmaktan yoksun kalmadığını alanda bilmeyen kalmamıştı. Neden bugün de aynı şeyi yapmasın? Demerest'in raporundaki eleştirileri çürütmek üzere, temizlik çalışmalarını denetlemeye geldiğine göre neden olmasın? Bu eleştirilerin haksızlığının farkındaydı tabii, yine de oldukça yüksek bir gözetleme yeri seçerek burada fazladan birkaç dakika kalabilirdi.

— Kabul, dedi; İkinci kar temizleyiciye bineceğim.

— Gidebiliriz!

Elinde koca bir fener, genç zenci, duran araçlar boyunca Mel'in önü sıra yürüdü. Temizlenen yüzeyi, şimdiden taptaze ve ince bir kar tabakası kaplamaya başlamıştı. Zenci feneri koca bir temizleme aracına tutarken Mel, sürücü yerine tırmandı ve adamın açık tuttuğu kapıdan içeri süzüldü. Birkaç saniye sonra da, kafilenin başındaki kırmızı ışıklar ye-

şile döndü. İki uçak yere konmuş ve kavşak noktasını geçmişti anlaşılan. Şimdi, Conga kafilesi, bir iki dakika sonra alana konacak diğer uçaktan önce, aceleyle kavşağı geçecekti. Kar temizleyicinin motoru, bütün gücüyle kükreyerek hareket ediyordu. Başını hafifçe oynatan sürücü, yanına gelen adama kısa bir selâm verdi.

— Güzel bir gece değil mi Mr. Bakersfield?

— Ne var ne yok Will?

Mel sürücüyü tanımıştı : Muhasebede çalışan, fırtınanın sıcak odadan çekip çıkardığı bir memurdu bu.

— Fena değil efendim. Yalnız yorgunum biraz.

Sürücü, baştaki kar temizleyicinin hemen berisinde ve hafifçe yanında kalıp yerini değiştirmemeye çok dikkat ediyordu. Bu yüksek yere oturan kişi kendini bir geminin kaptan köprüsünde sanabiliirdi. Dümeni andıran koca direksiyon, bir sürü kadrana ve kolun yer aldığı hafifçe aydınlatılmış komuta tablosu, buz tutan camı temizlemek için son hızla çalışıp daireler çizen silecekler, kaptan köprüsünü hatırlatmaya yardım ediyordu. Kilometre saatinin ibresi durmadan yükseliyordu. 55'te durdu sonunda, Mel arkaya göz attı. Araçların ışıklarına bakılırsa hepsi, diziyi bozmadan ilerliyorlardı. İç rahatlatıcı bir görünüştü bu.

Böyle bir fırtına, birkaç yıl önce, havaalanının kapatılmasına yol açardı. Şimdi durum değiştiyse nedeni, özellikle yer çalışmalarının havalardaki teknik gelişime yetişmesiydi. Evet, hiç olmazsa alanı temizleme konusunda, havacılıktaki ilerlemeye ayak uydurulabilmişti. Ama aynı şey, diğer kesimlerin kaçısı için söylenebilirdi? En fazla ikisi, üçü, çoğunluğu değil.

Eskiden, yalnız kalmak ve rahat rahat düşün-

bilmek için Mel'in alanda dolaşmaya çıktığı olurdu. Bu gece, itiş kakış ve kargaşalık arasında, düşünme fırsatı bulabileceğini hiç sanmıyordu. Oysa düşünüyordu işte, havaalanının geleceğine eğiliyordu. Bir de kendi geleceğine.

8

YIRMI yıla yakın bir süre önce, Lincoln International, dünyanın en iyi havaalanlarından sayılıyordu. Heyetler büyük bir hayranlıkla alanı gezmeye koyuyor, mahallî politikacılar duygulu söylevler verip «Jet çağının anlı şanlı simgesi» ni sık sık kutluyorlardı. Şimdi aynı politikacılar, aynı şeyleri gargara ediyorlardı ama, sözleri artık gerçeğe uymuyordu. Çoğu havaalanı gibi Lincoln International'ın da, bir gazetecinin deyişiyle «Bembeyaz bir mezar» a döndüğünü anlamıyorlardı.

Mel Bakersfield, Bir - Yedi sayılı uçuş pistinin sol kesiminde ilerlerken bu deyişi hatırlıyordu: «Bembeyaz Bir Mezar»: Tanımlama çarpıcı bir doğruluktaydı. Havaalanı hiç kuşkusuz, sayısız ve ağır, temel yetersizlikler içindeydi. Yetersizliklerin çoğu yolcuların dikkatinden kaçıyor da, bilenler, bunların neler olduğunu farkediyorlardı.

Yolcular özellikle havaalanı binasını görüyorlardı. Tepeden tırnağa ışıklandırılmış, lüks, soğuk ve sıcak hava tertibatı mükemmel, çağdaş bir saraydı burası. Cam ve kromdan meydana gelmiş koca bir anıt, bir konfor ve rahatlık tapınağıydı. Yıldızlı porselen tabakları ve çok yüksek fiyatlarıyla «Boğazına Düşkün Olanların Salonu» ndan Frankfurt sosisi veren «snack-bar» a kadar tam altı lokantası vardı. Kiminin ışıkları karartılmış, kimi göz kamaştırıcı neonlarla donatılmış barlar da cabası. Yolcunun, hiç dı-

şarı çıkmadan eski ss eşyalarıyla ilâç almasını, geceyi geçirmek üzere bir oda tutmasını, hamamda bir saat geçirmesini, saç kestirip elbisesini ütletmesini, öteki dünyaya göçüp ölüsünü, zemin katta şubesi bulunan «Ruhul Kudüs Bahçeleri» cenaze kaldırma kuruluşuna emanet etmesini sağlayan apayrı bir dünyaydı burası.

Yalnız bu açıdan bakıldığında, havaalanı çok gösterişliydi. Kuruluş aksaklıkları başka yerdeydi, alanın işlemede, özellikle de uçuş pistleriyle ek yollar kesiminde.

Her gün Lincoln International'dan geçen 80.000 yolcu, şebekenin ne denli yetersiz olduğunu farke demezdi tabii. Geçen yıl, işba noktasına varan hava trafiğini, kıl payı düzenleyebilmişlerdi; şimdi ise, devamlı bir yaratıcı yol tutmuşlardı. Trafiğin yoğun olduğu günler, iki ana pist üzerinde, iniş ve kalkışlar yarım dakika arayla birbirini izliyordu. En yüklü anlarda, alan yakınında oturanların sinirlerini bozmamak zorunluluğu, bu iki pistten birini kesen üçüncü bir pist kullanma gereğini doğuruyordu. Dolayısıyla da uçaklar, gerek inişte ve gerekse kalkışta, kesişen yollar izliyorlardı. Hava kontrol merkezinde görevli teknisyenler ara sıra soluklarını tutup ancak bir dua mırıldanabiliyorlardı. Daha geçen hafta, Mel'in kardeşi Keith Bakersfield, kontrol kulesinin en üst katındaki geniş ve yuvarlak salonda öfkesini açığa vurmuştu. «Tabii, her an bir tehlikeyle karşılaşma korkusu içinde durmadan tetikte beklemek işin içinden sıyrılmanızı sağlıyor. Şimdiye kadar, bu uğursuz kavşakta hiç bir kazaya yol açmadık. Ancak, er ya da geç, içimizden birinin zorunlu bir dikkatsizlik anı olacak. İşte o gün, Grand Canyon (*) olayının

(*) 1956 yılında Grand Canyon'da yerde iki uçak çarpışmış 100'den fazla insan ölmüştü.

eşi tekrarlanacak.»

Keith'in suçladığı kavşak, Conga takımının az önce geçtiği yerdı. Kar temizleyicinin sürücü yerinde oturan Mel döndü ve arkasına baktı. Kafilenin son araçları da kavşağı aşmışlardı. Kar tanelerinin meydana getirdiği perdenin ani yırtılışı sonucu, arkada bıraktıkları pistte, havalanmak üzere hızla ilerleyen bir uçağın ışıkları seçiliyordu. Aynı anda da, onların birkaç metre ötesinde, yere yeni konan bir uçağın ışıkları parıldıyordu.

Kar temizleyicinin sürücüsü ıslık çaldı :

— Birbirine amma da yakın geçtiler.

Mel başını salladı. Gerçekten çok yakın geçmişlerdi. Doğrusu, iki uçağın inişi ve kalkışını düzenleyen teknisyen, resmî güvenlik paylarını ucu ucuna hesaplamıştı. Bir kere daha hesabı doğru çıkmıştı - bu tecrübeli teknisyenler gerçekten hiç yanılmıyorlardı - ama kelimenin tam anlamıyla çatışma kıl payı önlenmişti. Oysa, ucu ucuna hesaplanmış bu raslaşmalar tehlikeli bir durum meydana getiriyordu. Su testisi de...

Mel, kaç kere gerek havaalanı yönetim kurulu-
nunun ve gerekse alanın malî yönden idaresini denetleyen belediye meclisinin, bu sorun üzerine dikkatini çekmişti. Her keresinde de, yeni uçuş pistleriyle ek yolların yapılmasını istemiş, geleceği sağlama bağlama yönünden alan çevresindeki boş arsaların da satın alınmasını istemişti. Tartışmalar her keresinde kavgaya dönüşmüş ve Mel'in yenilgisiyle sonuçlanmıştı. Mel'in görüşlerine yatkın iki üç kişinin dışında, ne yönetim kurulu, ne de belediye meclisi üyeleri, 1950'lerin sonunda yapılan bir havaalanının şimdiden, tehlikeli sayılacak ölçüde yetersiz kaldığını kabul edebiliyorlardı. Aynı durumun başka yerlerde - New York'ta, San Fransisko ya da Şi-

kago'da - görölmesine de aldırmıyorlardı. Politika-
cıların bilmezlikten gelmeyi yeğ tuttukları bir takım
şeyler vardı.

Uçuş pistleriyle ilgisi bulunmayan kredi istekle-
rinin, her keresinde güçlük çıkarmadan sağlanması,
bu acıklı tutumu tüm açıklığıyla ortaya koyuyordu.
Örneğin, opo - park yerlerinin betonla kaplanması oy
birliğiyle kabul edilmişti. Çünkü bu çalışmalar hal-
kın - dolayısıyla seçmenlerin - görebildiği, elle do-
kunabildiği türdendi. Uçuş pistleriyle yan yolların ya-
pımı ise karanlıkta kalan, kimsenin farketmediği iş-
lerden sayılıyordu. Üstelik bir büyük uçuş pistinin
yapımı milyonlarca dolara mal oluyordu.

Lincoln International'da günden güne krize yak-
laşılmaktaydı. Şimdiden bu kriz kaçınılmaz görü-
nüyordu. Son haftalar içinde, Mel, bunun ön belir-
tilerini farketmişti. Kısa süre sonra, havacılıktaki ge-
lişime yetişebilmek için alt yapının kesin tedbirlerle
çağdaş düzeye getirilmesi ya da «terk politikasının»,
pasif bir geriye dönüşün benimsenmesi arasında se-
çim yapmak gerekecekti. Havacılıkta «statüko» yok-
tu.

İş bu kadarla da bitmiyordu.

Havaalanıyla birlikte Mel'in geleceği de şimdi-
den sözkonusuydu. Biri diğerini, iyi ya da kötü yön-
de etkileyecekti.

Dört yıl önce, Mel Bakersfield, çok önemli gö-
rülen alt yapı konusunda ulusal sözcü, önünde par-
lak bir meslek hayatı bulunan adamdı. Derken, bu-
günden yarına, bir tek olay onu da hizaya getirmiş-
ti. Öyle ki, şimdi geleceği karanlık görünüyordu: Gü-
ven dolu büyük heyecan, gerek Mel'in ve gerekse di-
ğer havaalanı yöneticilerinin kafalarında yerini çeşit-
li kuşkulara bırakmıştı.

Değişikliğe yol açan bu olay John Fitzgerald Kennedy'nin ölümüydü.

— Pistin sonuna vardık Mr. Bakersfield. Bizimle geri dönüyor musunuz?

Düşüncelerinden sıyrılan Mel, durakladı. Önde, kafilenin başında renkli ışıklar yanıp sönüyordu. Pistin bir yanını temizleyen Conga takımı, geri dönüp öbür yanını da açacaktı.

— Sanmıyorum, dedi Mel. Burada sizden ayrılacağım.

— Peki efendim.

Işığını yakıp söndüren sürücü, en arkadaki kafile başkan yardımcısını uyardı. Birkaç saniye sonra, yere ayak basan Mel, arabasına döndü. Havaalanı binasına doğru giderken, 1963 yılının o acı gününü hatırlıyordu. Aptallaşmış, serseme dönmüş bir halde, 'Dallas Radyosu'nun verdiği korkunç haberi alan-daki bütün konuşmaları keserek açıklamak üzere eli-ni mikrofona uzattı - genel müdürün mikrofona-nun, havaalanındaki bütün diğer mikrofonlara önceliği vardı - o kasvetli kasım öğleden sonrasından bu yana dört yıl geçmişti bile.

O gün, koltuğunun tam karşısındaki duvarı süsleyen resimden gözlerini ayırmaksızın konuşmuştu. Genç, erkeksi yüzün altında: «Benim gibi, insanoğ-lunu yerçekiminin sefil engelinden kurtarmaya çalışan dostum Mel Bakersfield'e. John F. Kennedy.» yazılıydı.

Fotoğraf ve onunla birlikte pek çok anı, yine yerli yerindeydi. Mel'in yıllar önce Washington'da verdiği bir söylevden başlayarak.

O çağda, merkezi başkentte bulunan Uluslararası Havaalanı Müdürleri Komitesi'ne başkanlık ediyordu. Plânlama komisyonu karşısında söz alınca da, havacılığı, başarıya ulaşan tek evrensel yapıt olarak

anmıştı. Uçak, gerek coğrafî ve gerekse ideolojik sınırları tanımlıyor, halklar arası yakınlaşmayı yüceltecek en iyi araç olarak görülüyor, hava trafiğinin devamlı artması sonucu uçak bileti fiyatlarının devamlı düşmesi de bunu kolaylaştırıyordu.

Hava ticaretinin gelişimi daha da anlamlıydı. Bu alanda, hiç kuşkusuz akıl almaz boyutlara ulaşacak bir gelişimin henüz başlangıcında bulunuluyordu. 1970 yıllarında hizmete gireceği hesaplanan dev uçaklar, tarihin en hızlı ve ucuz şilepleri olacaktı. Queen Mary ve Queen Elisabeth gemileri nasıl hava ulaşımının altında ezilip gittilerse, on yıl geçmeden, son açık deniz gemileri de birer müze parçası olarak limanlarda kızağa çekilecekti. Bunun sonucunda dünya ticareti akıl almaz ölçülerde yoğunlaşacak, az gelişmiş uluslar için beklenmedik umut kapıları açılacaktı.

Tabii, bu geleceği ciddî olarak hazırlamak şartıyla, Şimdilik, diyordu Mel, böyle bir hazırlık yok. Uçak yapımcıları en gözüpek hayallerini gerçeğe dönüştürürken yer kuruluşları hep başlangıçtaki halinde. Yani, dar görüşlü bir politikanın, ya da sersemce bir aceleciliğin sonucu durumunda. Hava alanları, uçuş pistleri, binalar, doğmadan önce modası geçmiş şeyler. Bunun en basit nedeni, havacılıktaki başdöndürücü gelişim hızını dikkate alarak yapılmamış olmaları. Genellikle, süslü dış görünüşler için çok para harcandı, asıl önemli olanlara çok az. Üst kademedeki, plânlama adına lâıyk şeye hiç raslanmadı.

— Ses duvarını aştık, diye noktalandı Mel sözlerini, ama yer duvarını değil.

Bu keskin cümle devamlı alkışlarla selâmlandı. Londra'nın TIMES'inden Moskova'nın PRAVDA'sına, LE MONDE'a ve WALL STREET JOURNAL'e

varıncaya dek tüm uluslararası basın, durumun yüreklilikle ortaya konuşunu kayıtsız şartsız destekliyordu.

Konuşmasının ertesi günü Mel, Beyaz Saray'a çağırıldı.

Başkanla görüşme, büyük bir dostluk havası içinde geçti. Daha ilk cümlelerde Mel, J. F. Kennedy'nin görüşlerini paylaştığını anlamıştı.

Daha sonra, aralarında başka görüşmeler de oldu. Görüşmelerin bazıları, Başkanın en yakın yardımcıları kademesinde yapılıyordu ve yöneticiler ticarî havacılık sorunları üzerine eğiliyorlardı. Öyle ki, birkaç toplantıya katıldıktan sonra Mel, Beyaz Saray'da evindeymişcesine rahat etmeye başladı. Başkanla ilişkileri de, yavaş yavaş tatlı, neredeyse dostça bir havaya büründü. Kendisine faydalı uyarılarda bulunacak uzmanlar karşısında Kennedy, hiç büyüklük taslamıyordu.

Bir yıl kadar sonra, Başkan Mel'e beklenmedik bir teklif yaptı. Yakın gelecekte, Federal Havacılık Kurumu'nun yönetimini ele almayı kabul eder miydi? İkinci bir dört yıllık süre için Başkanlığa seçileceğine mutlak gözüyle bakılan Kennedy, kurumun genel başkanına başka bir görev verecekti. Mel de, onun yerine geçmekle, alınmasını istediği tedbirleri gerçekleştirme fırsatını bulacaktı. Ne düşünüyordu? Mel, bu görevle gerçekten çok ilgilendiği cevabını verdi. Resmen teklif edilirse, hemen kabul edecekti.

Tabii Mel, ağzından hiç bir şey kaçırmamıştı ama, haber ortalığa yayılmakta gecikmedi. Derken bütün Washington, Mr. Mel Bakersfield'in Başkanın resmî ve gayrî resmî yakın çevresinde yer aldığını öğrendi. Epey büyük olan nüfuzu daha da artmıştı. Uluslararası Havaalanı Müdürleri Komitesi onu yeniden başkanlığa seçti, Lincoln International yönetim kuru-

lu da maaşına büyük ölçüde zam yaptı. Daha kırk yaşına varmadan, havacılık örgütünün bir numaralı kişisi sayılıyordu.

Altı ay sonra, John F. Kennedy, Dallas'a gitmek üzere uçağa binip havalandı.

Bir çokları gibi, Mel de, önce ağılamıyacak kadar ürkütü. Kaatilin tabancasından çıkan mermilerin sekerek, Başkanın yolculuğuna katılmayan bir takım kişileri de vurduğunu anlaması için haftalar geçmesi gerekti. Artık Washington'da, Başkanın yakın çevresinden sayılmadığını, bu çevrenin kesinlikle dışına itildiğini gördü. Federal Havacılık Kurumu genel müdürüne gerçekten başka bir görev verildi - bu görev Pan Amerikan şirketinin genel müdür yardımcılığıydı- ama Mel onun yerine geçmedi. İktidar el değiştirmiş, bir zamanlar kesin sonuç veren etkiler kayboluvermişti. Mel'in sonradan öğreneceği gibi, Johnson'un onayına sunulmak üzere hazırlanan kısacık, Federal Havacılık Kurumu genel müdür adayları listesinde adı bile yoktu.

Uluslararası Havaalanı Müdürleri Komitesinde ikinci başkanlık dönemini de tamamladıktan sonra, yerini «geleceği parlak» bir başka delikanlı aldı. Washington'a gitmesinin hiç bir gereği kalmamıştı, artık yaşadığı yerde, Lincoln International yönetim kurulu karşısında söz alıyordu. Bir bakıma rahatlamıştı. Hava trafiğinin başdöndürücü bir hızla artması sonucu havaalanındaki sorumluluğu genişlemiş, gitgide ağır ve işten baş kaldırmasına fırsat vermiyecek boyutlara ulaşmıştı. Bunca çözüm bekleyen sorun - aile sorunları da dahil - günlerini tıka basa dolduruyordu.

Yine de, «garaja doğru yol aldığı» izlenimini silmeden. Hayatının en büyük fırsatı karşısına çıkmış, kaderin cilvesi sonucu, elinin altından kayıp gitmiş-

ti. Sık sık düşünüyordu: Umulmadık bir değişiklik olmazsa, meslek hayatı hep aynı görevde devam edip sona erecekti.

— Kontrol kulesinden hareket halindeki denetim: Yerinizi belirtin.

Bu sert ve açık soru onu amansızca yeryüzüne indiriverdi. Uysal bir sesle, havaalanı binasına yaklaşmakta olduğunu söyledi. Bekleme yerleri hep doluydu, havalanma izni bekleyen uçakların sayısı büyüktü. Varış yerlerinde ise büyük bir kargaşalığın hüküm sürdüğü anlaşıyordu.

— Kontrol kulesinden hareket halindeki denetim: Durun, Lake Central seferine yol verin, sonra onu izleyin.

— Anlaşıldı. Tamam...

Beş dakika sonra Mel'in arabası, havaalanı binasının bodrumundaki özel bölmesine girdi. Mel arabadan indi, anahtarıyla özel telefon kulübesinin kapısını açtı ve karla mücadele karargâhını aradı.

— Alo, Danny? Çamura saplanan Meksika Hava Yolları uçağından ne haber?

— Hiç bir haber yok henüz. Kontrol kulesi şefi, üç-sıfır sayılı pistin tıkanmasıyla hava trafiğinin yüzde elli ölçüsünde yavaşladığını bildiriyor size. Meadowood üzerinden her uçak kalkışında da, protestoların sayısı artıyor.

— Meadowood halkı sıkıntı çekmeye devam edecek, diye homurdandı Mel. Elimizden bir şey gelmez. Joe Patroni görünmedi mi?

— Hayır. Arabasıyla tıkanıdığı yerden kurtulamamış. Ama TWA'dakilere göre, fazla gecikmezmiş.

— Gelir gelmez bana bildirirsiniz. Nerede olursam olayım!

— O sırada şehirde olursunuz, sanıyorum.

Mel durakladı. Aslında gece, kendisini havaala-

nında tutacak hiç bir şey yoktu. Yalnız, yarım saat önce pist üzerinde giderken içine dolan anlatılmaz önsezi. Kontrol kulesi şefiyle konuşmasını, kalkma izni bekleyen uçakların uzayıp giden kuyruğunu hatırladı. Birden kararını verdi.

— Şehre dönmeyeceğim. Tıkanan pistin açılması gerek; Patroni gelip işe koyulmadan buradan ayrılmayacağım.

— Peki, dedi Danny. Öyleyse karınızı arasanız iyi edersiniz. Şu numaradan kendisiyle görüşebilirsiniz.

Mel teşekkür etti, konuşmayı kesti, 'Danny'nin verdiği numarayı çevirdi. Mrs. Bakersfield'i istedikten sonra bir süre sabretmesi gerekti. Derken, Cindy'nin sesi duyuldu

— Neden daha gelmedin buraya?

— Özür dilerim, işim çıktı. Bir sürü dert var... fırtına dinmiyor, tam tersine...

— Vız gelir. Atla arabana, hemen buraya koş.

Sesini yükseltmemek için kendini güç tuttuğuna göre, yakınında başkalarının bulunması gerekiyordu. Bu bile, sözlerine yüksek dozda zehir akıtmasını engellememişti.

Ara sıra Mel, şimdiki Cindy ile on beş yıl önce evlenmeden tanıdığı genç kızı, karşılaştırmaya çalışırdı. O sıralar Cindy, kendisine çok daha tatlı gelmişti. Kore savaşının amansızlığı ve gürültüsünden uzak, iznini geçirdiği San Fransisko'da ilk raslaştıkları sıra Mel'in başını döndüren, büyük ölçüde bu tatlılık olmuştu. O sıralar Cindy tiyatro oyuncusuydu, televizyonun ve yazlık turnelere çıkan toplulukların kırk yılda bir kendisine verdikleri küçücük rollerde oynamaya mahkûm, ikinci sınıf bir oyuncu. Öyle ki, sonradan bir içtenlik nöbeti sırasında evli-

liğin tam zamanında yetişip kendisini bu bataktan kurtardığını söylemişti.

Yıllar geçince, bunun çok daha değişik şeklini uyduracak, Mel'in hoşuna gitmek için meslek hayatını belki de ününü yürekten feda ettiğini söyleyecekti. Günün birinde ise, bu parlak geçmişi anmaz oluverdi. Sadece TOWN AND COUNTRY dergisinin bir sayısında, tiyatro ve sinema oyuncularının «Yüksek Sosyete» ye pek seyrek alındıklarını okumuştı. Oysa Cindy, uzun süreden beri bu şerefe erişme peşinde koşuyordu.

— Fırsat bulunca oraya geleceğim, dedi Mel.

— Yeterli değil. Şimdi burada olman gerekirdi. Bu gecenin benim için ne büyük önem taşıdığını çok iyi biliyordun, geçen hafta birlikte gideceğimize söz vermiştin.

— Geçen hafta, son altı yılın en şiddetli fırtınasıyla karşılaşacağımızdan haberim yoktu. Elimizdeki uçuş pistlerinden biri işe yaramaz halde, dolayısıyla güvenlik sorunları...

— Yok canım! Senden başka çalışan kalmadı mı orada? Tabii, yalnız bırakmaktan çekindiğin yeteneksiz yardımcılar seçmemişsen!

— Yardımcılarımın hepsi de işlerini çok iyi bilen kişilerdir, diye homurdandı Mel. Ancak bana da, bir takım sorumlulukları kabul etmem için para veriliyor.

— Bana karşı hiç bir sorumluluğun yok sanki. Hep aynı şeyi yapıyor, önemli bir toplantı düzenlediğimde bunu mahvetmek için elinden geleni ardına koymuyorsun.

Mel karısını dinlerken, patlamak üzere olduğunu anlıyordu. Telefonun öbür ucunda, iyice dikilmiş (ince topuklarıyla boyu 1.65'i buluyordu) şimşekler saçan mavi gözleri, sarı saçlı, özenle yapılmış ve

geriye kaykılmış başıyla, öfkелendiđi zaman edindiği o meydan okuyan duruşu kolayca gözünün önüne getiriyordu. Evliliklerinin başında, Cindy'nin öfke nöbetlerini kılını kıpırdatmadan karşılayışının nedenlerinden biri de hiç kuşkusuz buydu. Cindy, çoştukça Mel'e daha çekici geliyordu. Böyle anlarda bacaklardan başlayıp - Cindy'nin bacakları nefis, yaşıtı olan kadınların çoğununkinden daha güzeldi - belirli aralıklarla iştah açıcı vücudunun bütün köşelerinde gezinerek karısını ayrıntılarıyla incelemeye koyulurdu.

Bu sessiz denetim, düzenli olarak aralarında fizikî bir beraberlik doğurur, sonucu önceden belirleyen bir sabırsızlıkla birbirlerine yaklaşımaya, dokunmaya iten karşılıklı bir atılım yaratırdı. Cindy, kocasıyla kendisini yutuveren bu şehvet boşalımında öfkesinin nedenini hep unuturdu. Doymak bilmez; «Acıt canımı, hadisene, acıt canımı!» diye inleyerek hırpalardı Mel'i. Sonunda kımıldayamaz olur, kavgalarına yeniden başlayacak gücü kendilerinde bulamazlardı.

Tabii bu tutum, daha o çağda Mel'in temel özelliğini farkettiği anlaşmazlıkları çözümlemekten çok bir kenara itmek amacını güdüyordu. Yıllar geçip aralarındaki bağ ılındıkça, çıkış yolu bulamayan anlaşmazlıklar günden güne artmaya koyulmuştu. Yatakta barışma yoluna başvurmayan ya da başvurmak istemeyen karı - koca, son bir yıl içinde, geçici olduğu kadar da rastlantıya kalmış, aralıklı fiziksel ilişkiler kurmuşlardı. Cinsel yönden doyumsuz olan Cindy, anlaşmazlığın doruğa vardığı son aylarda bile, bu alanda tam bir kayıtsızlık göstermişti. Mel şaşmıştı karısının bu tutumuna. Cindy kendine bir sevgili mi bulmuştu yoksa? Her şey bir yana, mümkün - dü bu. Mel de işin bu yanıyla ilgilenmek gerektiğini düşünüyordu. Ne yazık ki, aldirış etmemek çok daha kolaydı...

Telefonun öbür ucunda, Cindy, soluk almak için susmak zorunda kalmıştı. Mel hemen fırsattan yararlandı :

— Önceden yaptığın bir takım hazırlıkları düzenli olarak mahvetmeye çalıştığım yok. Bu tür toplantıları gereksiz ve hafif bulsam bile, onda dokuzuna boyun eğiyor, istediğini yapıyorum. Oysa, evde çocuklarla bir kaç saat geçirmek benim için, bu toplantılardan her zaman yeğdir.

— Bütün söylediklerin saçma sapan şeyler! Bunu sen de biliyorsun!

Mel, parmaklarının ahize üzerinde kenetlendiğini hissetti. Yine de, karısının son sözlerinin belirli ölçüde doğru olduğunu kabul etmek zorundaydı. Birkaç saat önce, evine dönebileceği halde alanda kalmak için bahaneler uydurup kaç kere geciktiğini hatırlamıştı. Bunun da nedeni, sadece yeni bir kavgadan kaçmaktı. Böyle anlarda kızlarını da pek düşünmezdi. Şimdilik, havaalanında kalma gerekçesi çok yerinde de olsa onlardan söz etmemeliydi.

— Beni iyi dinle, diye devam etti. Geçen yıl, birlikte gittiğimiz yerlerin hesabın tuttum. Beni sürüklemek istediğin elli yedi hayır yemeğinden kırk beşine gelmişim. Bu da, azımsanacak bir sonuç değil.

— Ne kadar da güzel! diye tısladı Cindy. Seni duyan da, bir futboli takımının attığı golleri sayıyor-sun sanır. Ben gol kralı değilim, senin karınım.

— Karım olduğunu unutmam söz konusu değil. Karım olduğun için, fırsat bulur bulmaz bulunduğun yere geleceğim. Fırtına yüzünden işimin başında kalmam gerektiğini diğer konuklara anlatırsın, olur biter. Dostlarından bazılarının, şehrimizde bir havaalanı olduğundan haberleri vardır sanırım. Hem,

bu geceki parlak gösterinin nedenini söyler misin?

— Geçen hafta da anlatmıştım. Gelecek ay Archidona Çocuklarına Yardım Derneğinin vereceği maskeli baloyu hazırlamak üzere düzenlenen bir kokteyl-yemek. Basına da haber verildi, gazeteciler, foto muhabirleri bulunacak...

İşte, acele etmemi istemesinin nedeni, diye düşündü Mel. Benim kolumda fotoğrafçıların daha çok dikkatini çekecek, yarınki gazetelerin sosyete sayfasında yer alabilmesi olanağı daha kuvvetlenecek.»

— Dernek yönetim kurulu üyelerinin çoğu kocalarıyla geldiler, diye diretiyordu Cindy.

— Elimden bir şey gelmez, diye homurdandı Mel. Bütün bunlar Archidona çocuklarına yardım etmek için mi? Hangi Archidona? Aynı adı taşıyan iki şehir var, biri Ekvator'da diğeri de İspanya'da.

Cindy, ilk kez durakladı.

— Ne önemi var? dedi sonra öfkeyle. Saçma sapan sorular sormanın hiç sırası değil.

Mel, az kaldı bir kahkaha koyverecekti. Cindy, hangi şehrin söz konusu olduğunu bile bilmiyordu. Bir kere daha, varılacak hedeften değil, tanımasına fırsat verdiği kişilerden ötürü katılıyordu hayır işine.

Alaycı bir sesle:

— Bu kez kaç mektup almayı umuyorsun? diye sordu.

— Ne demek istediğini anlıyamıyorum.

— Çok iyi anlıyorsun.

«Sosyete» ye, şehrin kibarları arasına girmeye aday olan kişi, daha önce bu çevre tarafından kabul edilen sekiz kişiden tavsiye mektubu getirmek zorundaydı. Mel'in bildiği kadarıyla Cindy, henüz dört mektup sağlayabilmişti.

— Yeter Mel! En ufak bir imalı söze yeltenirsen...

Mel, amansızca devam etti sözlerine:

— Yoksa son ikisi gibi, karşılığında para vermeye hazır mısın?

— İğrençsin! diye bağırdı genç kadın. · Kayıt satın alınmaz, imkânsızdır bu...

— Yok canım! Bankada ortak hesabımız bulunduğunu unutuyor musun? Verdiğin çekleri gördüm.

Bir sessizlik oldu. Cindy kendini toplamakta güçlük çekiyordu herhalde. Sonunda gergin, vahşi bir sesle:

— Dikkat et Mel! diye mırıldandı. Gecikmeden buraya gelmekte çıkarın büyük. Aksi halde, ya da şu sıra söylediğin saçmalıkları tekrarlamak üzere gelersen aramızda her şey biter. Anlaşıldı mı?

— Pek emin değilim. - Mel, elinde olmaksızın geriledi. Bu anın büyük önem taşıdığını hissediyordu. - Ne demek istediğini açıklasan...

— Bulmaya çalış, diyerek sözünü kesen Cindy telefonu kapadı.

Mel, çalışma odasına dönerken öfkesine gem vurmak için kendini iyice zorluyordu. Her zamanki soğukkanlılığını yitirmişti. Kızgınlıktan boğulacak gibiydi.

Yalnız Cindy'nin yüzünden değil. Karısının tutumuyla artan öfkesine başka unsurlar da eklenmişti: Havaalanının çağdaş düzeye getirilmesi için harcadığı çabaların sonuçsuz kalması; havacılık politikası sorumlularının görüşlerini paylaşmaz oluşu; kişisel isteklerinin bir yere varmayacağına inanılması gibi. Bir de, aile yuvasının kaçınılmaz şekilde çöküşü vardı; bu, çocuklarını da elden kaçıracağı anlamına geliyordu. Kısacası, gerek meslek hayatında ve gerekse özel hayatında her yönden başarısızlığa uğramıştı.

Çalışma odasına girer girmez bir sigara yaktı,

ilk nefesi çekince de tablaya bastırıldı: Herşey gibi tütünün de bu gece acı bir tadı vardı. Odayı geçerken, az önce ayağında beliren ağrının daha da arttığını, yara yerinin iyiden iyiye sancıldığını hissetti. Dişlerini sıkıp kendini koltuğa attı, başını elleri arasına aldı.

Telefonun ziliyle yerinden sıçradı. Birkaç saniye süreyle, cevap verip vermemesi gerektiğini düşündü. Sonra telefon zilinin, pencerenin yanındaki küçük masanın üstünde duran alarm mekanizmasına bağlı kırmızı araçtan geldiğini farketti. İki adımda kırmızı telefona ulaştı.

— Bakersfield... sizi dinliyorum...

Kontrol kulesi şefinin sesini hemen tanıdı.

— Burası hava kontrol kulesi. Üçüncü derecede önemli, öncelik isteyen bir uçuş var.

9

MEL'in kardeşi Keith Bakersfield, radar odasındaki sekiz saatlik çalışmasının üçte birini doldurmuştu. Burası, kulenin son dan bir önceki katında, geniş bir salond u. Hava kontrol görevlilerinin yerde ve alan çevresindeki hava boşluğ und a gidip gelen uçakların hareketini düzenlediği, yuvarlak ve camlı odanın tam altındaydı. Radar bölümünün etki alanı bu mahallî çerçeveyi aşıyor, en yakın hava trafik merkezlerine de uzanıyordu. Genellikle havaalanından uzakta yer alan bu merkezler, başlıca hava koridorunda uçakların geliş-gidişini düzenliyorlardı.

Kulenin tepesindeki yuvarlak odanın tersine, radar odasının penceresi yoktu. On teknisyen ve denetimci, gece gündüz yarı karanlıkta, daha doğrusu tavana gömülü mat camlı ampullerin cılız ışığında çalış-

şıyorlardı. Çevrelerinde çeşitli araçlar - ekrânlar, komuta tabloları, radyo ulaşım panoları - dört duvarı kaplıyordu. Elektronik araçların hassaslığı yüzünden odada ısı yaz kış 23 derecede tutulduğundan, herkes gömlekle iş görüyordu.

Radar odasına girildiğinde edinilen ilk izlenim büyük bir durgunluktu. Yanıltıcı bir izlenimdi bu. çünkü görünür durgunluk devamlı bir gerilimi gizliyordu. Bu gece, fırtına gerilimi daha da arttırmış, Son üç dakika doruğuna ulaştırmıştı. Olaylar, kopacak hale gelen bir zemberek üzerine gitgide fazla bastırmakta inat ediyorlardı sanki.

Gerilimdeki en son artışın nedeni, ekrânlar üzerinde belirmesiyle kırmızı ışığı ve uyarıcıyı hareketle geçiren «yankı» ydı. Uyarıcı durdurulmuştu ama «Yankı» devam ediyordu: Yemyeşil koca bir karanfil gibi ekrânda büyüyen ve güç durumdaki bir uçağı gösteren bu belirti, uzmanların deyimiyle bir «çifte çiçek» ti. Havaalanının üstünde, fırtınanın göbeğinde mücadele eden ve öncelikle alana inme izni isteyen, A. B. D. Hava Kuvvetlerine bağlı bir KC-135 uçağıydı bu. Denetimcilerden biri, «Çifte Çiçek» in belirdiği ekrân başında görevli Keith Bakersfield'in yardımına koşmuştu. İkisi, iç telefonla en yakın düzenleyicilere, radyo ile de havadaki uçaklara haber vererek gereken uyarıları yapmaktaydılar.

Tabii, üst kattaki hava kontrol merkezine durum hemen bildirilmişti. Üçüncü derecede alarm isteyen ve yerdeki örgütün tümünü uyaran kontrol kulesi şefiydi.

Genel dikkati üzerinde toplayan ekran dik bir cam daire biçimindeydi, bisiklet tekerleği kadar vardı ve bir konsolun üstünü kaplıyordu. Koyu yeşil renkteki yüzeyine, kırk millik bir çevrede hareket halinde bulunan uçakları gösterir parlak noktalar

serpiştirilmişti. Uçaklar yer değiştirdikçe, parlak noktaların da yeri değişiyordu. Her «yankı» nın yanındaki küçücük bir plâstik dörtgen sözkonusu uçağı belirliyordu. Uzmanlarca, resmî olmayan «karides avcısı» deyiimiyle adlandırılan bu dörtgenler, yanında durdukları ışığın yer değiştirmesi üzerine elle itiliyordu. Çok daha ileri radar yöntemlerinde, dörtgenlerin yerini doğrudan ekrânda beliren harfler ve rakamlar alıyordu ama, bu henüz pek yaygınlaşmamıştı; üstelik, her teknik yenilik gibi, yok edilmesi gerekli bir takım aksaklıkları da ortaya koyuyordu.

Bu gece, hava boşluğu özellikle doluydu; ekran üzerindeki «yankı» lar sinekler gibi çoğalıyordu sanki.

Ekrânın önündeki madenî koltuğa oturan Keith öne eğilmişti. Çökük omuzlardan koltuğun kenarlarına yapışan ayaklara kadar, ince uzun gövdenin duruşu büyük bir gerilim yansıtıyordu. Delice bakışlı bitik yüz vahşi bir dikkati ortaya koymaktaydı. Ekrânın yeşil ışığı gözlerin altındaki mor halkaları daha da belirginleştirmektedir. Keith Bakersfield'i bir yıldır görmeyen bir dostu, dış görünüşüyle davranışındaki değişikliğe şaşar kalırdı. Genç yaşta yıpranmış bu adamda, geçmişin sevimli ve soğukkanlı gencini görebilmek imkânsızdı. Ağabeyi Mel'den altı yaş küçük olduğu halde, şimdi ondan çok daha yaşlı gösteriyordu.

Tabii, meslekdaşları da Keith'deki bu değişikliği farketmişlerdi. Nedenini de iyi biliyor, gerçekten acıyorlardı ona. Yine de acıma duyguları Keith'e yardım etmelerine yetmiyordu: Görevleri, bir an bile başından ayrılmaya fırsat vermeyecek kadar güçlü. Çalışanların şefi olan Wayne Tevis, işi gereği herkesin çekindiği bir çöküntünün ilk belirtilerini zamanında farkedebilmek için, yan gözle Keith'in çalışmasını izliyordu. İri yarı, ağzını yayarak konuşan

Teksaş'lı Tevis, odanın ortasındaki yüksek koltuğa yerleşmişti. Böylece, teknisyenlerin omuzları üstünden, çeşitli kesimleri gösteren ekrânları gözleyebiliyordu. Koltuğunun altına tekerlek taktırmıştı. Gerektiğinde ayaklarını yere vurarak bir süvari gibi yer değiştiriyor - ayaklarına tıpatıp oturan esnek çizmeleri vardı - kendisine ihtiyaç duyulan köşeye hemen yetişebiliyordu.

Tevis, her an yerini alabilmek amacıyla, bir saat-tan beri Keith'in yanında durmaktaydı. Gördüğü kadarıyla, her an onun yerine geçmesi gerekebilirdi.

Zart zurttan hoşlanan biriydi Tevis, ama iyi yürekli ve tatlı bir adamdı. Harekete geçmeye korkuyor, böyle bir kararın Keith'in morali üzerinde çok kötü etkiler yapmasından çekiniyordu. Yine de korktuğu başına gelirse bir an bile beklemiyecekti.

Tam o sıra Keith'in ekrânına göz atmış, farket-tiği şey hiç hoşuna gitmemişti.

— Dostum, dedi. Şu Braniff, Eastern Airlines'in Boeing'ine fazla yaklaşıyor. Braniff'i biraz sağa aktarsan, Boeing'i aynı rota üzerinde tutabilirsin.

Aslında Keith'in bunu görmesi gerekirdi. Oysa, farketmemişti bile.

O sırada, radar bölümünde çalışanların çoğu, Hava Kuvvetlerine bağlı KC-135 uçağına boş bir yer bulma sorunuyla ilgiliydi. Uçak da, 10.000 ayak yükseklikten inişe geçmişti. En büyük güçlük, jet uçağının hemen altında, biner ayak sırayla dizilmiş beş yolcu uçağının bulunmasından ileri geliyordu. İniş sırası bekleyen bu uçaklar, çok sınırlı bir çerçeve içinde dönüp durmaktaydılar... Sağlarında ve sollarında, birkaç kilometre ötelerinde başka uçaklar da aynı şekilde sıralanmıştı; iyice aşağıda ise, denizaşırı seferden gelen üç uçak konmak üzereydi. Bu çeşitli gruplar arasında kalan hareket koridorları da

ağız ağıza doluydu. Askerî uçağı, çarpma tehlikesi olmadan, bu uçak yığınının arasından geçirmek gerçekten büyük ustalık gerektirecekti. İşin kötüsü, KC-135'in radyosu arızalanmış, pilotla doğrudan bağlantı kesilmişti.

Keith, mikrofonun düğmesine bastı:

— Braniff sekiz-yirmi dokuz, hemen sağa dönün, yeni rotanız sıfır-dokuz-sıfır.

Keith'in boğuk, tiz sesi sinirliliğini ortaya koyuyordu. Wayne Tevis'in yan yan, kuşkulu bakışlarla kendisini süzdüğünü farkettiler. Bir saniye önce tehlikeli şekilde yaklaşan ışıklar, ekrân üzerinde birbirlerinden ayrılıyorlardı. Braniff'in pilotu, yerden söylenenleri yapıyordu. Öyle anlar vardı ki - örneğin şimdiki gibi - hava trafiğinde görevli teknisyenler pilotların çabukluğundan ötürü Tanrı'ya şükrederlerdi. Rota değiştirmek gerektiğinde, yolcuları sarsacak ani manevralar yapmak zorunda kalan kaptan pilotların söylenmesi ihtimali vardı tabii - genellikle de söylenmekten geri durmazlardı. - Ama «hemen» sözcüğünün ardından gelen emri duyduklarında, önce emre boyun eğer, ardından söver sayarlardı.

Bir dakika kadar sonra, Braniff'le aynı yükseklikte bulunan Eastern Airlines uçağının rotasını yeniden değiştirmek gerekecekti. Arada da TWA'nın iki uçağına yön verilecek - biri henüz epey yüksekte, diğeri iyice alçalmıştı - bir Lake Central Convair'i, Air Kanada'ya bağlı bir Vanguard ve ekrânda yeni beliren Swissair'in Caravelle'ine yol gösterilecekti. KC-135 yere inmedikçe, bütün bu uçaklar zigzaglı ve küçük parçalara bölünmüş bir yol izleyeceklerdi. Her ne pahasına olursa olsun, komşu kesimlere sokulmamaları gerekirdi. Görüldüğü gibi, çok karışık bir satranç oyunuydu bu. Özelliği de taşların değişik yüksekliklerde bulunuşu ve saatta birkaç yüz

kilometre hızla yol alışlarıydı. Bu satranç oyununda, iki taş arasındaki uzaklığın üç milin altına inmemesine dikkat etmek, yukardan aşağı sıralandıklarında 1000 ayaktan fazla yaklaşmamalarına bakmak gerekiyordu. Daha seyrek bir hava trafiğiyle bu kurallar esnek hale getirilebilir, daha sık aralıklar benimsenebilirdi; ama şimdiki sıkışıklıkta, böyle bir şey söz konusu değildi. Üstelik, iş tehlikesizce görölmek isteniyorsa güvenliğin gerektirdiği araları daha da arttırmak zorunluydu.

İşinin azaldığı seyrek anlarda - bu anlar saniyelerle ölçülebiliyordu - Keith, fırtına ve yolcu uçakları yığını arasından geçtiği tehlikeli iniş sırasında jet uçağı pilotunun neler hissedebileceğini düşünüyordu. Hiç kuşkusuz, korkunç bir yalnızlıktı hissettiği. Tıpkı Keith gibi. Benzerlerinin fizikî yakınlığına rağmen, insanoğlu için hayat sonsuz bir yalnızlıktı. Keith'in elinin altında iş arkadaşları vardı, pilotun da yardımcısı ve mürettebatı. Ne yazık ki, önemli olan bu yakınlık değildi. Özellikle de iç zindanına, beyninin derinliklerine çekilen kişi için. En yakınları bile çekildiği yere ulaşamazlardı, orada tek başına, kuşkularıyla anılarına, bilincine ve korkularına karşı durmak zorundaydı. Doğumundan ölümüne dek, ebediyen yalnız.

Keith Bakersfield, bu yalnızlığın yoğunluğunu bilirdi.

Şimdi, radar odasındaki teknisyenlerin çoğu terliyorlardı. Üstelik havadaki pilotlarla bağlantı kurarken, sinirliliklerini hissettirmeye de hakları yoktu. Güzel havalarda, güpegündüz ve ıssız bir gökyüzünde bile, pilotlar hayale dalamazlardı. Bu gece, karanlıkla çevrili, fırtınada sallanır dururken bütün tecrübelerinden faydalanmak zorundaydılar. Pek çoğu, geciken kalkışlar ve konmadan önceki bekleyişler

yüzünden gerektiğinden saatlarca fazla çalışmışlardı; işleri de bitmiş olmaktan çok uzaktı üstelik.

Radar odasının her köşesinden, alanın yakınındaki tehlikeli bölgeye sokulmamaya çalışan uçaklara, ardı arkası kesilmek bilmez emirler yağıyordu. Teknisyenin biri, ısrarlı ve yükseltmemeye çalıştığı sesiyle, omuzunun üstünden sesleniyordu: **Hey Chuck, acelesi olan biri var burada. Delta Yedi-Üç'le sen ilgilenir misin?** Bu, nereye yetişeceğini kestiremediğini bir çeşit söyleme yoluuydu. Chuck'ın cevabı hemen geldi: **Tam sırasını buldun... Ben de tıka basa doluyum.. Bekle... Tamam, yakaladım onu!** Bir sessizlik, ardından yine Chuck'ın sesi; **Lincoln Kontrol Merkezinden Delta Yedi-Üç'e. Sola dönün, rotanız bir-iki-sıfır. Yüksekliği dört milde tutun.** Teknisyenler, ellerinden geldiğince birbirlerine yardım ediyorlardı. Sıra, Chuck'ın da yardıma ihtiyaç duyduğu bir an'a gelebilirdi. **Hey, şu Northwest'e dikkat, yanlış yerden geliyor. Vay canına, insan kendini en kalabalık saatlarda şehrin ana caddesinde sanabilir.** Kısa bir sessizlik, sonra: **Pan Amerikan Dört-Dört, rotanızı değiştirmeyin... Yüksekliğiniz nedir?.. Yeni kalkan şu Lufthansa da iyice sapıttı, tehlikeli bölgeden hemen çıkarmak gerek!..**

Görüldüğü gibi, Lincoln International, kargaşalığın eşiğindeydi. Şimdilik kalkışları, uçakla dolu bölgenin açığından iyi kötü geçirmek mümkün oluyordu; buna karşılık, inişleri gitgide geciktirmek gerekliydi. Bu da ortaya önemli güvenlik sorunları atıyor, uçak şirketlerine çok pahalıya mal oluyordu. Hava düzelse bile, gökyüzündeki akıl almaz tıkanıklığı düzene sokmak için saatlar geçmesi gerekecekti.

Keith Bakersfield umutsuzca, dikkatini önündeki ekrâna vermeye, içinde gidip gelen bütün uçaklarla kendi kesimindeki görüntüyü kaçırmamaya çalışı-

yordu. Bunu başarmak için, her uçağın numarasını, modelini, yerini, hızını, yüksekliğini ezberde tutmak gerekliydi. Ayrıntılı, derinlemesine incelenen ve hiç durmadan değişen bir çizelgeydi bu. Bir radar denetimcisi için en büyük kâbus «çarşafa dolanmak» tı. lyice yorulan beyin karşı çıkıp birden isteneni yapmaz olunca bu durum ortaya çıkıyordu. Zaman zaman en iyi teknisyenlerin bile başına gelebilecek bir işti.

Keith de bir zamanlar, en iyi radarcılardandı. Daha bir yıl önce, işin içinden çıkamıyan meslekdaşları ona başvururlardı. **Hey Keith, iki - üç tanesini benim başımdan alır mısın?** Keith, her zaman yerine getirirdi bu istekleri.

Şimdi roller tersine dönmüştü. Keith, kendinden başkasına güvenemez haldeydi: Şefleri Tevis, tekerlekli arabasıyla odanın öbür ucuna gitmişti. Keith'in beyni, bir otomat gibi, talimat sıralıyordu: **Braniff'i sola kaydırmalı, Air Kanada'yı sağa, Eastern'in uçağını 180 derece döndürmeli.** Kafasından geçirdiklerini yüksek sesle tekrarlardı, «yankı» ların ekrân üzerinde, verdiği talimat gereği yer değiştirmelerini izledi. **Lake Centralin Convair'i daha ağır, onunla az sonra uğraşacağım. Ama Swissair, Eastern'in yolunu kesecek... Ona hemen yeni bir rota çizmeliyim ama nasıl? Bakalım... Bir dakika süreyle 45 derece sağa, sonra yine sağa, TWA ile Northwest'i gözden kaçırmamalı... Dikkat, batıdan hızla gelen yeni bir uçak daha... Ne olduğunu anlamalı ve boş bir köşeye yerleştirmeli. Çok daha dikkatli olmalı, Hayır, çarşafa dolanmak yok, özellikle bu gece...**

Kimseyle, karısı Natualie ile bile paylaşmak istemediği bir sır. Bu gece, radar odasında, hattâ yeryüzünde son saatlarını yaşadığını kimsenin bilmeye hakkı yok.

Kontrol kulesi şefinin sesini duyunca ırkıldı:

— Bir çeyrek kadar dinlenin Keith... rahatlar-sınız.

Geldiğini bile görmediği kontrol kulesi şefi, Wayne Tevis'in yanında duruyordu. Tevis, alçak sesle, Keith'in işini başarabilecek halde olduğunu anlatmış-tı. Kontrol kulesi şefi başını sallamış: «Yine de kısa bir süre dinlendirsek iyi olur bence, demişti... Bırakın, ben yaparım bu işi.»

Bu delice saatlarda kendisine yeterince güven-mediklerini anlamak için, Keith'in iki adama bak-ması gerekmiyordu. Bir saniye kadar, karşı çıkacak oldu: Kendisi gibi tecrübeli bir teknisyen için, görev sonuna doğru dinlenme almak ceza demekti. Son-ra fikrini değiştirdi: Sonuna birkaç saat kala patla-mak neye yarardı? Gerçekten, hiç gereği yoktu bu-nun. Üstelik dinlenme de iyi gelecekti.

Odaya yeni giren bir teknisyene işaret eden Te-vis:

— Yerinizi Lee alacak Keith, dedi.

Keith, yerinden ayrılmaksızın kendi kesimindeki uçaklara talimat vermeye devam ederek, evet der-cesine başını salladı. Genellikle, görevi devralan yeni teknisyenin işi kavraması, yani ekrândaki duru-mu inceleyip kafasına sokması ve sinir gerilimini dengelemesi için birkaç dakikaya ihtiyacı vardı.

İsteyerek yaratılan ve sürdürülen bu gerilim, işin gerekliliklerinden biriydi. Onbeş yıllık meslek hayatı boyunca, Keith, meslekdaşları arasında «ken-di kendini bilemek» diye âdlandırılan bu olaya, gerek kendinde ve gerekse arkadaşlarında sayısız ke-reler rastlamıştı. Bu, son anda, görev devralınırken rastlanan bir olaydı. Örneğin, aynı arabayla havaa-lanına giden teknisyenler arasında görülen içgüdü-sel bir tepkiydi ya da. Önceleri, arabadakiler arasın-

daki konuşma sakın ve rahattı. «Cumartesi günkü futbol maçına gidecek misin?» gibisinden beklenmedik bir soru, aynı kayıtsızlıkta: «Sanıyorum» ya da «Bu hafta sonu maa gidecek zamanım olmayacak» gibisinden cevaplara yol açardı. Ama, araba alana yaklaştıkça, kayıtsız ve sakın konuşmalar değişir, daha sert, daha sinirli olurdu. Aynı  nemsiz soru, cevap yerine kısa bir «Evet» ya da «Hayır» la karşılı nırdı, o kadar.

Bu devamlı gerilimin, yine aynı devamlılıkta bir soğukkanlılıkla birlikte yürümesi çok g  bir gereklilikti. İki karşıt gerekliliğin bir arada sürüp gitmesi, yıkılmaya varan bir sinir yorgunluğunu da birlikte getirirdi. Bazı teknisyenler sonunda ülser olur, işlerinden atılmak korkusuyla, hastalıklarını gizlerlerdi. Dolayısıyla bütçeleri sarsacak yeni sorunlar çıkardı ortaya: Toplu iş sözleşmesinin kendilerine sağladığı bedava sağlık hizmetlerinden faydalananak yerde, doktor paralarını ceplerinden ödemek zorunda kalırlardı.

Kimi de evinde sinir küpü kesilir, herşeye kızar, yeni yeni bahaneler bulup kavga çıkarırdı. Çalışma saatlarının, dolayısıyla uyku saatlarının düzensizliği göz önüne alınırsa, önceden kestirilmesi gereken bir sonuçtu bu. Hava kontrolunda görevli bulunanlar arasında, yuvası yıkılan ve karışından ayrılanların yüzdesi ortalamanın çok  st nd ydi.

— Tamam, dedi yerine geçecek olan, durumu kavradım.

Keith belli belirsiz teşekkür etti ve teknisyenlerin soyunup giyindiği yerin kapısını iterek içeri geçti. Burası ufak boyutlu, tek pencereyle aydınlanan bir odaydı; duvar boyunca madenî dolaplar dizilmişti. Pencerenin yanındaki duvara yerleştirilen afiş tahatası resmî bildiriler ve alanda çalışanların kurduğu

spor ya da kültür kulüplerinin haberleriyle kaplıydı. Tavandaki ıplak ampulün çiğ ışığı, radar odasının alaca karanlığından sonra insana gzkamaştırıcı geliyordu. Yalnız olduğunu farkedenden Keith ışığı söndürdü. Kontrol kulesinin tepesindeki ışıldakların aydınlığı çevresini görebilmesine yetiyordu.

Bir sigara yakıp dolabını açtı, içindeki paketi aldı. Pakette, ğleden sonra evden çıkarken Natalie'nin hazırladığı yemek vardı. Termosun kapağını çıkarıp bir bardağa kahve doldurdu. Kahvesini içerken, Natalie'nin, moralini yükseltmek için sık sık yaptığı, yiyecek paketine bir not, hiç olmazsa gazeteden kesilmiş bir parça koyup koymadığını düşündü. Keith'i kemiren rahatsızlığın başladığı günden bu yana, Natalie, büyük çaba harcamıştı. nce doğrudan yolları, ardından dolaylı yöntemleri denemişti. Ama son haftalarda tatlı pusulalar, gazetelerden kesilmiş parçalar gitgide seyrelemişti. Belki Natalie de, sonunda umudu kesmişti. Evde suskunluğu gün geçtikçe artıyor, çoğu kere kızaran gözlerinden zaman zaman ağladığı anlaşılıyordu.

Keith durumu farketmişti. Karısına yardım etmeyi çok isterdi ama, kendi kendine yardım edemezken nasıl yapabilirdi bunu?

Üç yıl önce, doiap kapağının içine Natalie'nin bir resmini yapıştırmıştı. Işık, resimdeki ayrıntıları seçebilmesine yetmiyecek kadar zayıftı ama, bu ayrıntıları gözünün önüne getirmesi için ışığa ihtiyaı yoktu. Bikinili, yüzü glen, güneşten korunmak için elini alnına siper edip kayalara oturmuş bir Natalie. Omuzlarına dökülen kestane rengi saçları, her yaz yüzünü kaplayan illeriyle. Arkada koyu mavi bir gl, birkaç dev am ağacı, sarp bir kayalık. Kanada'da, Haliburton gller yöresine yaptıkları gezinin son anısı ; oğulları Brian ile Tho'yu, bir kerelik, il-

lionis'de Cindy ile Mel'in yanına bırakmışlardı. Herhalde, Natalie ile Keith'in geçirdikleri en güzel tatildi bu.

Resmin arkasına, dörde katlı bir kâğıt iliştirilmişti. - Natalie'nin sevimli pusulalarından biri. - Keith kâğıdı çekti aldı, ezbere bildiği halde, bir kere daha okumak için pencerenin yanına geldi : Kâğıtta, üstüne yapıştırdığı gazete parçasıyla ilgili olarak Natalie'nin kaleme aldığı birkaç mısra vardı. Gazetedeki habere göre, bir grup kalıtım (*) uzmanı, büyük bir çabuklukla insan menisini dondurmaya başlamışlardı. Soğuk yerde korunan bu meni, üretici gücünü süresiz elde tutuyordu. Dolayısıyla bunu, bir veya iki yıl, hatta üç kuşak sonra, sunî ilahlarda kullanmak mümkün oluyordu. Gazete haberinin esiniyle Natalie şu satırları yazmıştı :

Nuh peygamber dondurulan menilere yetişebilseydi,

Gemisi yarı yarıya küçülebilirdi.

Sözde, buzu kırmakla sadece

Bebek sahibi olunabiliyormuş, binlerce.

Şükredelim, aşktan ve ihtirastan biz

Aldık payımıza düşeni, ikimiz.

Evet, o sıra Natalie elinden geleni yapmış, umutsuzluğun bilemediği bir cesaretle, eskiden meydana getirdikleri mutlu çifti canlandırmak için mücadele etmişti. Aşk ve ihtirasla...

Sonra Mel yetişmiş, kardeşini yutacak olan hü-

(*) Kalıtım : Bir diğer adıyla «jenetik». Ailede görülen bir takım özelliklerin soyaçekim yoluyla çocuklara, torunlara geçmesi.

zün ve şaşkınlıktan kurtarmak için, Natalie'ye yardım etmişti.

O çağda, Keith de tepki göstermek istemişti. Kendisine sunulan güç ve sevgiye karşılık verebilmek için, varlığının derinliklerinden son güç ve sevgi kalıntısını söküp almaya gerçekten çalışmıştı. Ama başaramamıştı bunu. En ufak bir şey duymaktan aciz, boşalmış, tükenmiş, kasvetli umutsuzluğuna kapanmaktan başka şey yapamamıştı.

Artık Natalie de başarısızlığının farkında olmıyordu. Herhalde bu nedenle, saatlar boyu ağlamak için gitgide daha sık gizleniyordu. Acaba, bu akşam yemeğine bir pusula eklemeyi akıl etmiş miydi? Keith ağır ağır, acelesiz, paketi çözdü. İçinde küçük bir pusula... Birkaç satır, tek cümle bulmak için neler vermezdi.

Bir jambonlu, bir de tereli sandviç, küçük bir kap beyaz peynir, bir armut, paketi saran kâğıt. Başka şey yoktu.

Belki Natalie yazacak zaman bulamamıştı. Keith, yapması gerekli hazırlıklardan ötürü evden her zamankinden erken çıkmış, son dakikada uyarabildiği Natalie de ancak bu küçük yiyecek paketini hazırlayacak zamanı bulmuştu. Neyse ki, acele yola çıkışının nedenini sormamıştı. Keith, bir bahane uydurmak zorunda kalabilirdi! Oysa yalan söyleyerek Natalie'den ayrılmak istemezdi hiç.

Aslında, bol bol vakti vardı. Bir gün önce oda ayırttığı, O'Hagan Oteli önünde durmuştu. Adını deftere yazdırdıktan sonra, anahtarı alıp çıkmıştı.

Otel, Lincoln International'ın birkaç dakika ötesindeydi. İş bitince oraya dönecekti. Odaya girdikten sonra da, fazla bir iş kalmıyordu nasılsa.

KONTROL kulesi şefi, Meadowood halkının bir protesto toplantısı düzenlediğini Mel Bakersfield'e bildirirken gerçeği söylemişti. Yarım saattan beri, baptist (*) kilisesinin din dersi salonu tıklım tıklım doluydu. Fırtınaya, soğuğa, karla kaplı sokaklara rağmen altıyüz kişi toplantıya gelmişti. Hazır bulunanlar, bu tür şehirlerde çok rastlanan, alışılmış bir meslek dağılımı gösteriyorlardı : Yüksek memurlar, serbest meslek sahipleri, zanaatkârlar, mahallî tüccarlar. Kadınların sayısı da erkekler kadar vardı. Bunlardan başka, kasabaya yabancı on kadar konuk, üç - dört tane de yazar dikkati çekiyordu.

Bu rahatsız ve dumanlı salona gelmekle, Meadowood halkı, kuşku ve öfkesini bütün açıklığıyla ortaya koyuyordu. Üstelik salona girdiklerinden beri, çeşitli olduğu kadar genel bir öfke gösteriyorlardı.

Bu öfke iki nedenle açıklanabilirdi. Önce jet motörlü uçakların yol açtığı gökgürültüsünü andıran sesin uyandırdığı kızgınlık (bu kulakları sağır edici gürültü, aile yuvalarının gizliliği içinde bile saldırıyordu üzerlerine). Sonra da, toplantının başından beri kimsenin sözünü dinletemeyişi.

Konuşmaların güç duyulacağı bekleniyordu aslında : Öyle ya, toplantı, uçakların çıkardığı gürültü üzerine düzenleniyordu. Salona, kiliseden alınan mikrofon ve oparlörler yerleştirilmişti. Buna karşılık kimse, o gece İki-Beş sayılı pistten kalkacak uçakların onbeş saniye ötedeki kilise binası üzerinden geçeceğini düşünmemişti. Her şey de, Üç-Sıfır sayılı pistin kıyısında çamura saplanan Meksika Hava Yol-

(*) Ancak olgunluk çağına varanların vaftiz edilebileceğini savunanların mezhebi.

ları Goeing'inin yüzünden oluyor. İki-Beş sayılı pist-ten kalkan bütün uçaklar, hedefe giden oklar gibi, Meadowood'un üstüne yöneliyordu.

Toplantıya başkanlık eden, bir anlık sessizlikten yararlanarak söz aldı :

— Bayanlar, baylar. Yıllardan beri, gerek havaalanı yönetimi ve gerekse uçak şirketleriyle akla yakın bir çözüm yolu bulmaya çalışıyoruz. Uçakların çıkardığı gürültünün, özel hayatımızı ihlâl anlamına geleceğini belirttik. Tarafsızlığı tartışılmaz kişilerin tanıklığıyla, aile yuvalarımızda normal bir hayat yaşamamanın imkânsızlığını ispatladık. Bu devamlı gürültüden ortaya çıkan saldırının, kasaba halkının akli dengesini tehlikeye soktuğunu gösterdik. Karılarımızın, çocuklarımızın, hepimizin sinir nöbetlerinin eşiğine geldiğini, bazılarımızın sinir hastalığına tutulduğunu bildirdik.

Dolgun yanaklı, seyrek saçlı, Floyd Zanetta adındaki başkan, Meadowood'un en güzel evlerinden birine sahipti. Bir basımevinin müdürlüğünü yapıyor ve çevrede herkesin gıpta edeceği bir üne sahip bulunuyordu. Şu sıra, kalabalık dinleyici topluluğunun tam karşısında, ufacık kürsünün başına dikilmişti. Yanında çok daha genç, iyi giyimli ve kendinden çok emin olduğu anlaşılan bir adam, Avukat Elliott Fremantle oturuyordu.

Yüzü kıpkırmızı kesilen Zanetta, üzerinde mikrofonun ve değişmez sürahinin bulunduğu masaya yumruğunu indirdi.

— Şimdiye kadar, havaalanı yönetmenliğiyle uçak şirketlerinin tutumu ne oldu ? Bunu birkaç kelimeyle tanımlayabilirim : Bu beyler, bizi dinler göründüler. Evet, bizi dinliyor ve görüşlerimizi dikkatle inceliyorlar sanki. Ara sıra daha da ileri gidiyorlar : Hiç tutma niyetlisi olmadıkları sözler veriyorlar.

Açık söylemek gerekirse, havaalanı yönetiminde, Federal Havacılık Kurumunda, uçak şirketlerinde görevli adamların hepsi hilekâr, yalancı...

Zanetta'nın cümlesinin sonunu kimse duyamadı : Akıl almaz bir gümbürtü, kilise binasını temellerinden sarsan dev bir kükreme cümlenin sonunu aldı götürdü, yuttu. Herkes, elinde olmaksızın, kulaklarını tıkıyordu. Bazıları kuşkulu gözlerini tavana dikeyiyor, öfkenin doruğuna varan birçok insan da kızgınlığını komşusuna nakletmeye çalışıyordu - boşuna bir çabaydı bu, çünkü o gürültüde konuşmak imkânsızdı. - Kürsüde dikilen Zanetta, yere düşmek üzere bulunan sürahiyi son anda yakaladı.

Gümbürtü, başladığı kadar büyük bir hızla azalıyor, uzaklaşıyordu. Kilisenin birkaç kilometre ötesine varan ve iyice yükselen Pan Amerikan şirketinin 58 sefer sayılı uçağı, rotası Frankfurt üzerine çevrilmeden önce sakin ve açık bir bölgeye girmek üzereydi. Şimdi, havalanıp Meadowood'un üzerinden geçmeye hazırlanarak İki-Beş sayılı pistte ilerleyen, Kolorado eyaletinin Denver şehrine gidecek, 23 sefer sayılı Continental Airlines uçağıydı. Yollara dizilmiş duran diğer uçaklar da sıralarını bekliyorlardı.

Zanetta, bu kısa süreli durgunluktan hemen faydalandı :

— Bu insanların hepsinin hilekâr ve düzenbaz olduğunu söylüyordum. Ne mal olduklarını anlamak için kasabamızda birkaç saat kalmak yeterlidir. Gürültü kesme yöntemleri bile...

Bir kadın sesi :

— Bütün bunları daha önce dinledik başkan, dedi. Şikâyetlerimizi tekrarlamakla durumu değiştiremeyiz. Benim öğrenmek istediğim, hepimizin öğrenmek istediği şey teklif ettiğiniz harekete geçme yollarıdır.

Birkaç alkış sesi duyuldu. Zanetta öfkeli bir hareket yaptı.

— Sözümü bitirmeme izin verirsiniz...

Daha fazla konuşmadı. Yeniden o dehşet verici gümbürtü kilise duvarlarını sarsıyordu. Zanetta, bu felâket karşısındaki güçsüzlüğünü gösterircesine kollarını havaya kaldırdı. İki dakika sonra da sözüne devam edebildi. İzlenecek yol açıkça ortada di-yordu : Efendilik ve tartışma sonuç vermediğine göre, Meadowood halkı şimdiden hukuk yollarına başvurarak saldırıya geçmeliydi. Yani bu dayanılmaz durumun sorumlularını mahkeme önüne sürüklemeli, tazminat almak için mücadele etmeli, çetin ceviz, hatta gerektiğinde hırçın ve kötü olmalıydı herkes. Bu saldırıya verilecek yönü tartışmak için, ünlü bir avukat, Mr. Elliott Freemantle toplantıya katılmayı kabul etmişti. Mr. Freemantle, uçakların meydana getirdiği aşırı gürültü konusunda kanun ve içtihatları incelemiştir, birkaç dakika sonra sorunun ana noktalarını dinleyicilere anlatacak, hatta elle tutulur bir teklif bile yapacaktı...

Bu çiğnenmiş sakızlar birbirini izlerken, Elliott Freemantle iskemlesinin üzerinde debelenip duruyordu. Hafif bir el hareketiyle kır saçlarının düzgün, yanaklarıyla çenesinin kaygan olup olmadığına baktı - bir saat önce traş olmuştu. - Bacak bacak üstüne atarken, timsah derisinden pabuçlarının - ikiyüz dolar değerindeydi bu pabuçlar - parıltısını yitirmediyi, pantolon çizgisinde en ufak bir buruşuğa rastlanmadığını farketti. Mr. Freemantle, müşteriye etkilemek için avukatın zengin görünüşlü olması gerektiğini yıllardan beri biliyordu - dağınık ve derbeder görünebilen doktorun tersine. - Avukatın görünür, hatta elle tutulur zenginliği geçmiş ve gelecekte, mahkeme karşısında elde edilen ve edilecek bir zafer

halesi yaratırdı. Müşterinin kazanmayı kurduğu zafer de bu türdendi.

Freemantle, başkan olacak moruğun artık sözü kendisine bırakmasını istiyordu. Söylemeye hazırlandığı şeyleri sıralamakla, bu Zanetta denen ayak bağı işini zorlaştırmaktaydı. Konuşma sırası kendisine geldiğinde, yeteneği ve üstün zekâsını kabul ettirmek için çok zorlaması gerekecekti.

Aslında, bazı meslekdaşları, üstün zekâsına inanmıyorlardı. Bu kıskanç heriflere bakılırsa Elliott Freemantle, akıl almaz vekâlet ücretlerini kabul ettirmek için sahneye koyucu yeteneklerinden faydalanan maskaranın tekiydi. Buna karşılık, en gürültülü, dolayısıyla da en çok para kazandıran dâvaları bulup çıkarmakta usta olduğu kabul ediliyordu.

İşte, Elliott Freemantle, Meadowood'da tıpatıp kendine göre bir iş bulduğunu hissediyordu şimdi.

Olay ilk kez kulağına geldiğinde, bir takım tanıdıkları aracılığıyla adının, bu tür işlerin en büyük uzmanı olarak kasaba ileri gelenlerine duyurulmasını sağlamıştı. Çevirdiği dümen başarıya ulaşmış, Meadowood'da ev sahibi olanlardan bir grup kendisiyle ilişki kurmuştu. Bu arada, sorunun çeşitli yönleri konusunda biraz bilgi edindiğinden, kendisiyle görüşmeye gelen ev sahipleri karşısında kırk yıllık bir uzmanın güvenliğiyle konuşmuştu.

Tanrıya şükür, Zanetta uzun giriş konuşmasının sonuna geliyor, bilinen şeyleri tekrarladıktan sonra şöyle diyordu :

— Şimdi sizlere tanıtmakla büyük bir zevk ve şeref duyduğum...

Zanetta'ya, adını söyleyecek kadar zaman bırakan Freemantle doğrulmuştu bile. Usta bir taktikçi olarak, hemen saldırıya geçti :

— Size ne kadar acıdığımı duymak üzere bura-

ya geldinizse, evlerinizde otursaydınız çok daha iyi ederdim. Ben, gözyaşı silmeye yarayan mendillerin yapımcısı değilim. Avukatım, sadece avukat.

Dinleyici kalabalığını sarsmayı başardığını hemen anladı. Yandaki bir masada oturan gazetecilerin, kendisini dikkatle süzmek üzere başlarını kaldırdıklarını da gördü. Üç kişiydiler, ikisi kasabadaki başlıca iki gazetenin muhabiri, orta yaşlı bir kadın olan üçüncüsü de bölgede çıkan haftalık bir gazetenin temsilcisiydi. Kendisine her zaman destek sağlama çabasındaki Freemantle, toplantı başlamadan onlarla konuşmuştu. Not defterlerine eğildiklerini görünce, memnurlukla hafiften gülümsedi. Basının işbirliği faydalı olacaktı.

— Çıkarlarınızın korunmasında bana güvenir, ben de haklarınızı savunmayı kabul edersem uçak gürültülerinin aile yuvalarınız, benden ve akıl sağlığınız üzerindeki gerçek etkilerini incelemek üzere sizleri sorguya çekmek zorunda kalacağım. Bu sorularımın, özellikle rahatınız için her hangi bir kışkırtmayı belirttiğini sanmayın. Kişisel rahatınız dertlerimin en sonuncusudur. Açıkça söylemeliyim ki, ben çok bencil bir adamım. Uğradığınız zararı ortaya koymak için sizleri sorguya çekeceğim sadece. Tabii, kanunların çiğnenmesi sonucu uğradığınız zararları, demek istiyorum. Başınıza gelenlerin hikâyesi asla uykularımı kaçırmaz, bunu bilmelisiniz. Yazıhanemde ya da mahkeme karşısındaki işim dışında, müvekkillerimi hiç düşünmem. Ama işimin başında... - dramatik bir hareketle işaret parmağını dinleyicilere doğrulttu - aynı müvekkiller, hukukî sorunlarda benim bütün tecrübelerimden, yeteneklerimden ve uğraşlarımdan faydalanma hakkına sahiptirler. Bu alanda da, beni karşınızda değil yanı başınızda bulmaktan sevinç duyacağınızı kesinlikle söyleyebilirim.

Sizinle böyle konuşmamın nedeni, daha başlangıçta, herşeyi açıkça ortaya koymak isteyişimdir. Aıra sıra, beni saldırganlıkla suçlarlar. Belki doğrudur ama, kendime bir avukat seçmek zorunda kalacağım gün mümkün olduğu kadar saldırgan birini arıyacağım. Saldırgan olsun ki, çıkarlarımı yürekten benimseyeceğine güven getireyim.

Yan gözle, sözlerinin etkisini ölçüyordu. İlk sırada, zeki yüzlü, kalın camlı gözlüğünün ardında keskin bakışlı bir adam karısına doğru eğilip kulağına bir şeyle: fısıldıyordu. Yüzünden: «İşte hoşuma giden şey! Tam bize gerekli adam!» gibisinden bir şey söylediği belliydi. Karısı da başını sallıyordu sanki. Salonun her köşesindeki diğer yüzler de bu adamla kadınıninkini andıran değerlendirmeleri yansıtıyordu.

— Bu başlangıcın ardından, diye devam etti avukat, beni dikkatle dinlemenizi isteyeceğim. Çünkü konuya giriyoruz.

Freemantle'in söylediğine göre, bir çok mahkeme şu sıra gürültü sorununa eğiliyordu. Yıllanmış görüşler değişmekteydi: Şimdiden içtihatlar aşırı gürültüyü özel hayata tecavüz ve mülkiyet hakkının çiğnenmesi diye tanımlıyordu. Üstelik, dâva açanlar uğradıkları zararın gerçek olduğunu ispatladıklarında, yargıçların, gürültüye sebep olanlardan buna son verilmesini istemek ve tazminata hükmetmek eğilimi gitgide artmaktaydı.

Tam o sıra kalkan yeni bir uçak, kilisenin tepesinde gökgürültüsü koparmaktaydı. Elini kaldıran Freemantle tavanı gösterdi.

— Bu durumda, zararın varlığını ispatlamakta güçlük çekeceğimizi sanmıyorum.

Yüksek Mahkeme'nin bir kararından çıkan sonuçları açıklıyarak sözlerine devam ediyordu. **Federal Hükûmete Karşı Causby** olayında, Kuzey Karoli-

na'da tavuk yetiştiren dâvacının tavuk çiftliği üzerinden alçaktan uçan askerî uçakların verdiği zarar, Yüksek Mahkeme'nin tazminat kararı vermesine yol açmıştı. Karar gerekçesinde... «mal sahibi topraklarından sınırsız faydalanabileceğinden, sözkonusu yer gökyüzü bile olsa, mülkünün yakın çevresinde hak sahibi sayılmak gerektiği...» belirtiliyordu. **Griggs** adlı biri tarafından **Alleghany Kontluğu**'na karşı açılan dâvada Yüksek Mahkemenin verdiği bir diğer karar, aynı ilkeleri tekrarlıyordu. **Portland Kentine Karşı Thornburg ve Seattie Limanına Karşı Martin** dâvalarında, uçakların aşırı gürültüsünün mülkiye hakkının çiğnenmesi sonucunu doğurduğu kabul edilmiş ve maddî tazminata hükmedilmişti. Üstelik bu olaylarda, suçu işleyen uçaklar, dâvacıların üstüne rastlayan hava boşluğunu ihlâl etmemişlerdi. Bir çok belediye bu yolda mahkemeye başvurmuş ya da başvurmaya hazırlanmaktaydı. Bazı olaylarda, yargıcın seçtiği bilirkişiler, havaalanı yönetmelikleriyle uçak şirketlerinin kabul ettiğinden çok daha büyük gürültü meydana geldiğini görmüşlerdi. Los Angeles'te bir gayrimenkûl sahibi, kısa süre önce uçuş pistini mülkünün yanına kadar uzatan havaalanını piste uçak indirdiği için dâva etmiş ve «toprağını haksız olarak çiğnemek» le suçlamıştı. Dâvacı 10.000 dolar gibi yüklü bir tazminat istiyor, evinin değerinin düştüğünü ve değerdeki azalmanın ancak bu parayla karşılanacağını öne sürüyordu.

Freemantle'in açıklaması kısa, ama alabildiğine etkileyiciydi. 10.000 dolar gibi belirgin ve büyük bir parayı ortaya atması, umduğu üzere, hemen dinleyicilerin ilgisini uyandırmıştı. Kendinden emin, tarafsız, sağlam dayanakları bulunan, bu konudaki derin araştırmalara yıllarını harcamış kişi tarafından sunulan bir savunmaydı bu. Sözkonusu araştırmaların,

bir önceki günün öğleden sonrası mahallî gazete koleksiyonlarının gözden geçirilmesinden ileri gitmediğini yalnız Freemantle biliyordu.

Yine söylevinin ilk bölümünün, bilerek bırakılmış çeşitli boşluklarla dolu bulunduğunu Freemantle'dan başka bilen yoktu. Yüksek Mahkemenin tavuk yetiştiricisi lehinde verdiği kararın yirmi yıl öncesine ait bulunduğunu, hükmedilen tazminatın korkudan ölen yüz kadar tavuğun karşılığı olan 372 doları geçmediğini de belirtmekten kaçınmıştı. Los Angeles olayında dâva yeni açılmıştı, reddedilip edilmeyeceği henüz bilinmiyordu. Daha da önemlisi, Freemantle, çok daha anlamlı ve yine Yüksek Mahkeme önünde görülen, üstelik 1963 gibi yakın tarihte geçen bir davayı da, susarak geçiştirmişti. **Amerikan Hükûmetine Karşı Batten** adı verilen bu olayda, Yüksek Mahkeme yalnız «fizikî ihlâl» in tazminata yol açabileceğini, gürültünün bu tür bir ihlâl sayılmıyacağını kabul etmişti. Meadowood halkı gürültüden yakındığına göre, bu karar, dâvanın büyük bir ihtimalle reddedileceğini ortaya koymaktaydı.

Tabii Freemantle, bu tür «ikinci derecede» ayrıntıları belirtmeyi gereksiz sayıyordu: Nasılsa, kabul ettiği davanın başarılı olup olmayacağı onu hiç bir zaman fazla ilgilendirmezdi. Onun aradığı bu hali vakti yerinde, yüklü vekalet ücreti ödeyebilecek kadar zengin kişilerin kendisine müşteri olmalarıydı.

Hazır bulunanları daha önce saydığından, kısa bir hesap tuttu. Sonuç onu çok sevindirdi.

Salonu dolduran altı yüze yakın insan içinde en az beş yüzü, Meadowood'da bir villâ ya da küçük ev sahibiydi. Bu sayıyı ikiye bölmek bile gerekse - herhalde karı-koca birlikte gelmişlerdi - yine en azından iki yüz elli müşteri var demektir. Bu adamları, avukat olarak kendisini tutmaya ikna eder, hazırladığı

vekâlet anlaşmasını imzalayıp 100 dolarlık kaparo-yu yatırmalarını sağlarsa, bir çırpıda 25.000 dolar gibi yüklü bir para kaldırır.

Bu işi ilk kez başarmıyordu. Gözüpek davranmakla elde ettiği şeyler gerçekten şaşırtıcıydı, özellikle haklarının korunması için sabırsızlanan kişilerden. Ayaklarının dibine bıraktığı evrak çantası, yeteri kadar matbu anlaşma kâğıdıyla doluydu. **Dâvacı ile vekili Barosu avukatları Freemantle ve Sye arasında imzalanan işbu vekâlet anlaşması gereğince, Lincoln International Havaalanına karşı açacakları tazminat dâvasında dâvacıları Freemantle ve Sye temsil edecek, dâvacılar da buna karşılık vekâlet ücretine mahsuben peşin olarak 100 dolar vereceklerdir... Ayrıca, mahkeme tazminata hükmettiğinde, Freemantle ve Sye tazminat yekûnunun yüzde onunu alacaktır..**

Yüzde on, gerçekten uzak bir ihtimal oluyordu. Bu zavallı kişilerin, aslında mahkemeden bir sent bile alamıyacakları belliydi. Yine de, mahkeme kararlarında beklenmedik şeyler oluyordu ve Freemantle, en uzak olanağı bile göz önünde tutmayı ilke edinmişti.

— Hukukî durum hakkında gerekli bilgileri verdikten sonra, diye devam etti, bir öğütte bulunmak istiyorum. Hani eczacı sizlere, yeni çıkan bir dişmacununu denemeniz için bedavadan küçük bir tüp verir. Bütün uyarılarım bedava tüp yerine geçiyordu, bundan sonra alacağınız her tüp için para ödemeniz gerekiyor.

Salonda gülüşmeler oldu, Freemantle bu gülüşmeleri kesin bir el işaretiyle kesti.

— Sizlere verdiğim öğüt birkaç sözcükten ibaret. Bana kalırsa, bugüne kadar yeterince zaman kaybettiniz. Artık harekete geçmek gerekiyor. Hemen.

Freemantle'a göre halk, her dâvayı bezdirici, bıktırarak kadar yavaş bir iş sayıyordu. Çoğu kere de görüşünde haklıydı. Yine de bazı olaylarda, kararlı ve ustaca davranmak şartıyla, yüce adalet mekanizmasını hızlandırmak mümkün oluyordu. Dolayısıyla, havaalanı yönetimi ve uçak şirketlerine, yıllar boyu devamlı gürültü dinlemekle gürültü alışkanlığının doğduğu iddiasını ileri sürme fırsatı vermeden, hemen dâvayı açmak gerekiyordu. Sözlerini noktalamak istercesine, bir uçak, kilisenin üstünde gümbürtüyü kopardı. Gürültü kesilmeden, Freemantle, bütün gücüyle haykırmaya koyuldu

— Sizlere verdiğim ilk öğüdü tekrarlıyor ve beklememek gerektiğini söylüyorum. Hemen, bu akşamdan tezi yok harekete geçmelisiniz.

Üçüncü sırada, sırtına dik yakalı kalın bir kazak geçirmiş genç adam ayağa fırladı:

— Sözlerinizin sonunu getirin artık ! Nasıl işe başlamak gerektiğini söyleyin bize !

— Önce çıkarlarınızın savunulmasını bana vermelisiniz. Hepinizin isteği buysa tabii.

Hemen, yüzlerce ses ona karşılık verdi

— İsteğimiz budur. Kabul, hemen harekete geçelim.

Bir kere daha Freemantle'ın görüşü doğrulanmıştı. Gerçekten de, koca salonu elde etmek için fazla bir şey gerekmiyordu. Ötesi basitti artık. Yarım saat kadar sonra, dinleyicilere dağıtacağı matbu kâğıtların büyük bir bölümü imzalanmış olarak geri gelecekti. Imzalamayanlar, bu kâğıtları evlerine götürecek, inceleyecek ve ertesi gün, büyük bir ihtimalle imzalanmış olarak kendisine iade edeceklerdi. Üstelik bu adamlar evrak alışkanlığı edinmiş kişilerdi ! Ar-salarını almak, evlerini yaptırmak için düzünelerle kâğıt imzalamaları gerekmişti herhalde. Üstelik kapa-

ro olarak verecekleri 100 doları da fazla görmeyeceklerdi; bazıları, vekâlet ücretinin azlığına şaşıracaktı bile. Freemantle'ın az önce yaptığı hesabı yapmak, ancak birkaçının aklına gelecekti. Eğer kurnaz kişi çıkıp bu işten büyük para kaldırdığını söylerse, Freemantle, üzerine aldığı sorumluluğun da aynı ölçüde büyük olduğu, yüzlerce kişiyi temsil ettiğinin unutulmaması gerektiği karşılığını verecekti.

Bu adamlara ödedikleri paranın karşılığını verecek, gerek mahkeme karşısında ve gerekse başka yerde büyük bir gösteri, gerçek bir yayılım ateşi düzenleyecekti. Saatına bakıp hareketi hızlandırmaya karar verdi. Bütün bu insanlarla bağlarını sağlamlaştırmak için, fazla gecikmeden, perdenin açıldığını belirten gongu vuracaktı. Daha önce olup bitenler gibi, başlayacak oyunun sahneye koyucusu da Freemantle'dı ve bu oyunun birinci perdesinin ilk tablosu, iki amaçla, yine kendisi tarafından önceden özenle hazırlanmıştı: Bir kere oyun, Elliott Freemantle'ın ertesi günkü gazetelerin baş köşesine geçmesini sağlayacak, beklemeden harekete geçilmesinde direktmekle boşuna konuşmadığı ispatlanacaktı.

Gerçekten güzel bir gösteri olacaktı. Oyuncular, Elliott Freemantle'ın müvekkilleriydi; her zamankinden geç yatma pahasına peşinden geleceklerini umuyordu. Oyunun ilk perdesinin geçeceği yer havaalanıydı. Zamanı da bu geceydi. Evet, bu gece.

11

FREEMANTLE'ın elde ettiği başarıyı yudum yudum içine çektiği sıra, eski bir müteahhit olan D. O. Guerrero uğradığı başarısızlığı gözleriyle görebiliyordu.

Şehrin en yoksul mahallesi olan South Side

yakınında, havaalanının 25 kilometre uzağındaki pis bir apartmanın kilitli odasındaydı Guerrero. Oda, yakındaki yükleme-boşaltma yerinin hamalları tarafından doldurulan gürültülü bir meyhanenin hemen üstünde, binanın birinci katındaydı.

Cılız, omuzları hafifçe çökük bir adam olan Guerrero'nun teni zeytin yeşiliydi, daracık ve fırtlak bir çenesi vardı. Seyrek saçları, çukurlarına iyice gömülmüş gözleri, incecik, kansız dudaklarıyla cılız ve taraz taraz bıyıkları, fırlak gırtlığının arttırdığı somurtuk bir çirkinlikteydi. Çok sinirliydi, elleri durmadan hareket ediyor, sigarasını bir öncekinin izmaritiyle yakıp devamlı tütürüyordu. Şu sıra traş olup gömlek değiştirmesi gerekirdi, odadaki soğuğa rağmen çok terliyordu. Elli yaşındaydı ama altmış gösteriyordu.

Guerrero onsekiz yıldan beri evliydi. Yüzeyde kalan bazı belirtilere bakıp aile hayatının iyi olduğu söylenebilirdi. D.O. (çocukluğundan beri herkes onu, iki adının baş harfleriyle çağırırdı) ve Inez birbirleriyle yetiniyor, daha sevimli bir arkadaş aramak ne kocanın aklına geliyordu, ne de karının. Guerrero'nun dişilerle ilgilenmediğini belirtmek gerekir; İşleri, daha doğrusu dertleri, kadınlarla uğraşacak zaman bırakmıyordu kendisine. Ancak geçen yıl, birbirini izleyen malî felâketler sonucu anlaşmazlık aile yuvasına yerleşmişti. Nisbî de olsa rahat bir hayata alışmış bulunan çift, sefaletle yakın bir yoksulluğa sürüklenmişti. Oniki ay içinde üç ev değiştirmeleri bunun başlıca belirtisiydi. Üzerinde yüklü ipotekler bulunmasına karşılık rahat olan şehir dışındaki evden iyi sayılabilecek bir mahalledeki apartmana geçmişler, sonunda da bu iki odalı, yel üfürür su götürür, böceklerle dolu taşan daireye taşınmak zorunda kalmışlardı.

Kocası gitgide somurtuk, sinirli, araya da tehlikeli olmasaydı, pek iç açıcı olmayan bu duruma

rağmen, Inez Guerrero bağrına taş basıp oturabilirdi. Birkaç hafta önce, öfkesi birden doruğuna çıkmış, Inez'e vurmuş, yüzünü yumruklamıştı. Hareketini doğrulamaya çalışmayı denese Inez onu bağışlayacaktı ama, Guerrero hiç bir şey yapmamış, olay üzerinde durma gereğini bile duymamıştı. Kocasının yeni şiddet hareketlerinden ürken Inez, küçük yaştaki oğluyla kızını Cleveland'de oturan kızkardeşine yollamış, kendisi de bir birahane de garsonluk bulup şehirde kalmıştı. İşi güçtü, aldığı para azdı ama hiç olmazsa karınlarını doyurmalarına yetiyordu. Kocası çocukların yokluğunu farketmemiş gibiydi; son günlerde, en ufak bir tepki göstermekten aciz, umutsuzluğunun derinliklerine çekilmiş yaşıyordu.

Şu sıra, Inez işindeydi. D.O. Guerrero, küçük dairede tek başınaydı. Oda kapısını kilitlemiyebilirdi ama, en ufak bir tedbiri ihmal etmek istemiyordu.

Bir saat sonra, havaalanına doğru yola çıkacaktı. İskemlenin üstüne rastgele atılmış pardesüsünün cebinde, Romaya gidecek Trans Amerika uçağının iki numaralı uçuşu için alınmış bir bilet vardı. Inez, bu bilet gibi kocasını, yolculuğa çıkmaya iten nedenleri de bilmiyordu.

Normal olarak 474 dolara mal olaan, bir gidiş - dönüş biletiydi bu. D.O. üstüste kıvırdığı birkaç yıl sonucunda, bu bileti taksitle 47 dolara almıştı. 47 doları ödemek için de, Inez'in son mücevherini, annesinden kalma nikâh yüzüğünü (neyse ki Inez yüzüğün yokluğunu şimdiye kadar farketmemişti) rehin bırakmış, ardından bilet parasıyla faizini yirmidört ayda ödemek üzere bir borç senedi imzalamıştı.

Büyük bir ihtimalle, bu senet hükümsüz kalacaktı.

D. O. Guerrero'ya, otobüsle evinden havaalanına gitmesini sağlayacak parayı bile, ne bir banka

verirdi, ne de bir seyahat acentası. En basit bir soruşturma epeydir para ödemekten aciz durumda olduğunu, ardında eski borçlardan meydana gelen ağır bir yükü sürüklediğini, kurduğu inşaat şirketinin geçen yıl iflâs ettiğini ortaya koyabilirdi.

Daha derin bir soruşturma, son sekiz ay içinde, karısının genç kızlık adını kullanarak inşaat yapmak için arsa almak üzere karanlık işler çevirdiğini ve bunda başarısızlığa uğradığını açığa vururdu. Bu boşuna çabalar, onu daha da borçlandırmaktan başka işe yaramamıştı. Öyle ki, şimdi bir takım dalavereler ve hileli iflâsa dönüşebilecek bir dâva yüzünden her an tutuklanması ve hapse mahkûm olması beklenebilirdi. Dairenin pek yüksek olmasa bile üç hafta geciken kirası, mal sahibinin kendisini kapı dışarı etmek niyetinde bulunduğunu belirtmesi de caba. Hem de ertesi günden tezi yok, ev sahibi yapacaktı bu işi. «Akraba» verdiği gözdağını uygulamaya kalkarsa, zavallı çiftin sokakta yatmaktan başka çaresi kalmıyordu.

D. O. Guerrero, nayatı boyunca kendini böylesine çaresiz hissetmemişti. Kimsenin kendisine tek sent borç vermiyeceğini biliyordu.

Neyse ki hava şirketleri, yolcularına kredi açmak konusunda cömert davranmaktaydılar. Üstelik, borcunu ödemekten kaçınan birine karşı, örneğin, bankalara oranla çok daha insafli davranıyorlardı. Bu tutumları iyilikseverliklerinden değil, iyice düşünülp olgunlaştırılmış bir malî politikadan ileri geliyordu. Bu politika, onbeş-yirmi yılı içine alan sağlam istatistiklere dayanmaktaydı. Uçak şirketleri, müşterilerinin, toplumun en namuslu katına ait bulunduğunu, hava yolculuklarında. para ödemekten kaçınan yolcular olduğunu görmüşlerdi. Dolayısıyla, D.O. Guerrero'nun güvenlerini istismar etmek için başvurduğu hile tü-

ründen kurnazlıklara karşı ciddi tedbirler almayı gereksiz buluyorlardı. Böyle olaylara o kadar seyrek rastlanıyordu ki...

Cevap veremeyeceği sorularla karşılaşmamak için, Guerrero, çok basit iki hileye başvurmuştu. Önce, çoktan batmış sayısız şirketlerinden birinin başlığını taşıyan mektup kâğıdına eliyle, bu işyerinde çalıştığını yazmıştı. Sonra da, aynı mektubun üzerinde, soyadının baş harfi olan «G» yi «B» ile değiştirmiş, her hangi bir soruşturmaya girildiğinde «Buerrero» adının karanlık geçmişini gizlemesini sağlamıştı. İş daha da sağlama bağlamak için, bu kâğıda sigorta kartı ile şöför ehliyetini de eklemiş, yalnız önceden «G» harflerini «B» yapmıştı hep; her iki belgeyi geri aldığında da «B» leri yine «G» yapıvermişti. Birkaç «Corector» damlası ve usturayla giriştiği ufak tefek kazımlarla bu iş on dakikasını ya almış, ya almamıştı. Borç senedinin altına da anlaşılmaz bir imza atmıştı : Bir yazı uzmanı bile adının G ile mi, yoksa B ile mi başladığını bulamazdı.

Önceki gün, şirketin bilet gişesinde duran memur hiç şüphelenmemiş, bileti D.O. Buerrero adına hazırlamıştı. İçi rahat ettiği halde, D. O., adının yanlış yazılmasının muhtemel sonuçlarını iyice incelemişti. Bu sonuçlar, hiç bir şeyden korkmaması gerektiğini açığa vuruyordu. Sonradan bir tek harfin değiştiğini farketseler bile, memurun ifadesiyle bilet üzerindeki harfin yanlış yazıldığı anlaşılacaktı. Bu yanlışın bilerek yapıldığını ispatlayacak kanıt yoktu ortada. Herşeye rağmen, havaalanına varır varmaz gerek biletinin üstünde ve gerekse yolcu listesinde adını düzelttirecekti. Böylece, uçağa bindiğinde. gerçek kimliği itiraza yer vermiyecek şekilde ortaya çıkmış olacaktı. Plânının en önemli unsurlarından biri de buydu.

Plânının başka bir önemli unsuru da, uçağı havadayken uçurmaktı. Bunu bir patlayıcı madde ile sağlayacaktı. Uçağı yok etmekle kendini de öldürecek ki, buna hiç önem verdiğ i yoktu, artık hayatının en ufak değeri kalmamıştı.

Oysa ölümü büyük faydalar sağlayabilirdi.

Trans Amerika uçağına binmeden önce, havalanında, karısı ve çocukları adına 75.000 liralık hayat sigortası yaptıracaktı. Böylece onlara, şimdiye kadar vermediğı kadarını bir çırpıda sağlamış olacaktı. Kafasında yapacağı şey sevgisinin en yüce kanıtıydı.

Umutsuzluğun burgulayıp durduğu hasta beyni, diğer yolcularla uçak mürettebatına en ufak bir önem vermiyordu. Bir çok ruh hastası gibi her türlü ahlâk kavramını yitirmiş, hemcinslerini, tasarılarını engelleyebilecekleri ölçüde düşünür olmuştu.

Artık, herşeyi önceden tasarladığından emindi.

Bilet hikâyesi, uçak havalandıktan sonra işe yaramıyacaktı. Aylık taksitleri ödemiyeceğini kimse ispatlıyamazdı. Eliyle hazırladığı «işveren mektubu» nun sahte olduğu bile anlaşıl sa - bunu mutlaka anlıyacaklardı - ancak hile sonucu taksitle yolculuk yapma hakkı kazandığını görecekl erdi. Tabii cezayı gerektiren bir davranıştı bu, ama sigorta poliçesinin geçerliğini ortadan kaldırmıyordu.

Üstelik, Birleşik Devletler'e dönmek niyetinde olduğu izlenimini uyandırmak için gidiş-dönüş bileti almıştı. Roma'yı da, İtalya yarımadasında ikinci de recede bir yeğeni kaldığı için seçmişti. Ona hiç rastlamamış bile olsa, adından söz ettiğı, bir gün kendisini görmeye gitmek istediğini belirttiğı olmuştu. İnez bu uzak akrabanın varlığını biliyordu, dolayısıyla yolculuk hiç olmazsa mantıklı bir görünüşe bürünecekti.

D. O. Guerrero aylardan beri, malî çöküntüsünün başladığı günden bu yana bu işi tasarlamaktaydı. Bazı uçak kazalarını, özellikle sigorta parasına konmayı kurup uçakları havaya uçuran kişilerin yol açtığı olayları ayrıntılarıyla inceliyecek zamanı bulmuştu. Bu tür olaylar şaşılacak kadar çoktu. Her keresinde de soruşturma, suçu ortaya çıkarmayı sağlamıştı. uçu işleyenler hayattaysa - yani uçakta bulunmadıkları olaylarda - cinayetle suçlanmışlardı. Tabii, kendi adlarına yaptırdıkları hayat sigortaları da hükümsüz sayılmıştı.

Buna karşılık, hangi kazaların bu tür bir sabotaj sonucu meydana geldiğini ortaya çıkarmak da oldukça güçtü. Böyle durumlarda her şey, bulunan ya da bulunmayan uçak kalıntılarına bağlıydı. Onda doku-zunda, birkaç ufak parça soruşturmacıların kazayı ortaya çıkarmalarına ve nedenini belirtmelerine yetiyordu. Patlama havada bile olsa, her zaman iz bırakırdı. Dolayısıyla, diyordu D. O. Guerrero kendi kendine, en ufak parça bile bulunmayacak şekilde davranmalıyım.

Roma seferini seçişi de bu yüzdendi.

Trans Amerika'nın 2 sefer sayılı uçağı - **Altın Post** - yolun büyük bir bölümünde okyanus üstünde uçacaktı. Herhalde uçağın kalıntılarını Atlantik üstünden toplayacak değillerdi.

Hava şirketinin reklâm broşürü de uçağın yolunu büyük bir doğrulukla gösteriyor, yolculuğun hangi bölümünde uçağın ne kadar hızla uçaacağı belirtiyordu. Broşürde, **bulunduğunuz yeri gözlerinizle görün** başlıklı bir de harita vardı. Bu bilgilere dayanan Guerrero, dört saatlık uçuştan sonra, hafif bir rüzgârla, uçağın yarı yolda olacağını hesaplamıştı. Emin olabilmek için, hesaplarını yolculuğu sırasında da gözden geçirecekti. Önce havalandıkları anı sa-

niyesi saniyesine not edecek, sonra pilotların yolcuları uyarmak için her zaman oparlörle verdikleri bilgileri dikkatle dinleyecekti. Böylece, uçağın tarifieden önde mi yoksa geride mi bulunduğunu, bunun ne ölçüde olduğunu kestirebilecekti. Sonunda da, seçtiği noktanın tam üstüne vardıkları sıra (yani Terre-Neuve adasının 1300 kilometre doğusunda) uçağı havaya uçuracaktı. Uçak, ya da parçaları okyanusa gömülecek, tabii en ufak bir parçanın bulunmasına imkân kalmıyacaktı.

Bir teknik araştırma yapılmıyacak, dolayısıyla kaza nedenlerini anlama imkânı olmayacaktı. Uzmanlar şaşır kalabilir, kendi kendilerine bir takım sorular sorabilir, çeşitli varsayımlar öne sürebilirlerdi. Belki olup biteni kestirebilir, ama ispatlıyamazlardı. Evet, hiç bir şey ispatlıyamazlardı.

Böylece sigorta şirketi, hiç bir kanıt bulunamadığından parayı ödemek zorunda kalırdı.

Aslında her şey patlamaya bağlıydı. Uçağı havada uçuracak kadar güçlü olmalı, en uygun sıraya rastlamalıydı. Bu nedenle D. O. Guerrero patlayıcı maddeyi yanına almaya ve eliyle patlatmaya karar vermişti. Kapısını kilitlediğı odada da uçağı patlatacak mekanizmayı hazırlamakla meşgöldü. Müteahhlik mesleğı patlayıcı maddelere büyük alışkanlığı bulunduğu izlenimini uyandırabilirse de, D. O. Guerrero çok terliyordu.

Ölüm makinesi beş parçadan meydana gelmişti : Üç dinamit lokumu, dinamitleri patlatacak minik bir kapsül, bir de transistorlu radyo pili. İçinde yüzde kırk oranında nitrogliserin bulunan lokumlar küçük ama çok güçlüydü; 2.5 santim kalınlığında ve 18 santim uzunluğunda birer sopayı andırıyordu bu lokumlar. Dinamitleri, elektrikçilerin kullandığı yapışkan şeritlerle bağlamış, sonra da basit bir yulaf ku-

tusuna gizlemişti. Kutunun bir yanı açıktı.

Yatağın üstüne de ihtiyaç duyacağı şeyleri sıralamıştı : Bir çamaşır mandalı, iki kelebek vida, bir plâstik dörtgen, bir parça da sicim. Topu topu beş dolarlık mal vardı ortada, değeri altı buçuk milyon doları bulan bir uçağı yok etmek için beş dolar.

Yine de bu yatırımın içinde, uçakla yolculuk eden zengin iş adamlarının içine dosya koymakta kullandıkları çok yassı evrak çantası yoktu. Guerrero, ölüm makinesini bu yassı çantaya yerleştirecekti. Böylece çantayı beraberinde götürmesi ve yanında tutması kolaylaşacaktı.

Aslında bu iş, çocuk oyuncağı diye tanımlanabilecek kadar basitti. Hem o kadar basitti ki, patlayıcı madde kullanmış kişiler, bu işin yürüyeceğine inanmazlardı bile. Oysa yürüyecekti, hem Guerrero'nun öldürücü tasarısına tıpatıp uyarak.

Büyük dikkatle, dinamit lokumlarından birinin ucuna kalem sokup 3,5 santimlik bir delik açtı. Sonra kalemi çıkardı, delik büyüklüğündeki kapsülü yerleştirdi. Kapsülün iki teli vardı, kapsüle basıp tellerden elektrik akımı geçirildi mi üç lokum da patlayıverecekti.

İçinde üç dinamit lokumunun bulunduğu karton kutuyu yassı çantaya yerleştirip yine yapışkan şeritle sıkı sıkı tutturdu. Yanına, çamaşır mandalıyla pili bağladı. Elektrik akımını pil sağlayacaktı. Çamaşır mandalına gelince, madenî yayıyla elektriği açıp kapamaya yarayan düğme yerine geçecek, gerektiğinde pilden akımı geçirecekti. Sonunda. Guerrero, kapsülle bağlı tellerden birini pilin iki kutbundan birine bağladı.

Artık elleri titriyordu. Sırtından buz gibi bir ter iniyordu beline. Kapsülü yerleştirdikten sonra ufacık

bir yanlış, en ufak hatalı hareketle ev havaya uçabilirdi.

Bir dakika geçtikten sonra, çamaşır mandalını hazırlamaya koyuldu.

Mandalın her iki parçasının içine ve tepeye yakın, iki kelebek vida taktı. Mandalın yayına basıldığında vidalar birbirlerine değip bir elektrik akımı meydana getireceklerdi. Bu akımı her an sağlamalarını önlemek için, geçici olarak, plâstik dörtgenle mandalın iki parçasını birbirinden ayırdı.

Soluğunu tutarak, kapsülün ikinci telini mandaldaki vidalardan birine iliştirdi. Böylece her iki tel bağlanmış oluyordu.

Terden iyice kayganlaşan ellerini silmek, kalbinin daha düzenli atmasını beklemek için bir an durması gerekti. Kımıldadıkça, eski demir karyolanın yayları gıcırdıyordu.

Sonunda, işini bitirebilecek kadar topladı kendini. Büyük dikkatle, kısacık bir elektrik telini önce pilin öbür kutbuna, sonra da mandaldaki ikinci vidaya bağladı. Şimdi, yalnız vidaları ayıran plâstik dörtgen akımın geçmesini, dolayısıyla da patlamanın meydana gelmesini önlüyordu.

On santimetre karelik, kâğıt inceliğindeki plâstik dörtgenin kenarına yakın küçük bir deliği vardı. D. O. Guerrero en sona kalan şeyi - sicim parçası - aldı, bir ucunu bu delikten geçirdi ve plâstik dörtgeni oynatmamaya çalışarak bağladı. Sicimin öbür ucunu, yassı çanta sapının hemen altında deride önceden açılmış bir delikten geçirdi. Dıştan atılan bir düğüm, sicimin çantanın içine kaçmasını engelliyordu. Sonunda ipin dışarda kalan ucunu düğümleyip bir ilmik yaptı - parmak geçecek genişlikte, minik bir ilmik - ve fazla gelen iki - üç santimlik ucunu kesti.

İşte oldu, diye düşündü kendinden memnun.

Parmağını halkaya geçirip çekti mi, çantanın içindeki plâstik dörtgen mandalın tepesinden kurtuluv erecekti. Kelebek vidalar birbirine değecek, elektrik akımı sağlanacak, pilden akım geçecek, patlama meydana gelecek ve uçak, içindeki bütün yolcularla suya gömülecekti.

Rahatlayan, içine güven gelen Guerrero gevşedi, bir sigara yaktı. Gözlerini yakan dumanı koyverirken, birkaç eski mektup ve faturayı alarak çantanın içine, ölüm makinesinin üstüne yerleştirdi. Kâğıtları teker teker, büyük bir özenle, sicimin rahatça hareketini engellememeye bakarak yerleştiriyordu. Çantayı açması istense de, içinde hiç bir gariplik görülmeyecekti. Sonunda kapağı kapadı, anahtarla çantayı kilitledi.

Başucundaki eski çalar saata baktı - kol saati, beş altı ay önce rehincinin yolunu tutmuştu - uçağın hareketine iki saattan az bir zaman kaldığını gördü. Sallanmanın sırası değildi. Terminale kadar metroyla gidecek, oradan havaalanı otobüsüne binecekti. Yol parasıyla sigorta parasını kılı kılına ödeyebiliyordu. Ya sigorta şirketinin gişesinde kuyruk varsa ? Aceleyle pardesüsünü sırtına geçirdi, biletinin iç cebinde olup olmadığına baktı, çantayı aldı ve kapıyı açtı.

Yatak odası kadar sefil salondan geçerken Inez'e bir mektup bırakmadığını hatırladı. Bir kâğıt parçasıyla kalem buldu, yazmadan önce kısa süre düşündü :

Birkaç günlüğüne gitmem gerekiyordu. İş yolculuğu. Yakında sana çok şaşırtıcı bir haber verebileceğimi umuyorum.

D. O.

Bir an durakladı, duygulanır gibi oldu. On sekiz yıllık evliliklerini noktalayan bu mektup çok kısaydı

doğrusu. Kısa olursa olsun : Daha uzun yazmaya kalkıştı mı bir yanlış yapabilirdi. **Altın Post** en ufak bir iz bırakmadan kaybolursa bile - böyle olacaktı herhalde - soruşturma açılacak, yolcu listesi inceden inceye, mikroskopla değilse büyüteçle incelenecekti. Adına rastlanacak, dul karısı sorguya çekilmek istenecek, bıraktığı bütün kâğıtlar, dolayısıyla da bu mektup elden geçirilecekti.

Mektubu büyük masanın üstünde, görünür bir yere bıraktıktan sonra daireden çıktı. Merdivende komşuların seslerini duydu. Zemin kattaki meyhanenin müzik dolabında çalınan parçayı tanıdı. Sol eli çantanın elciğine sıkıca yapışmış, sağıyla pardesünün yakasını iyice kaldırdı, eldivenlerini ellerine geçirmediğinden, parmaklarına dokunan sicimi hissediyor, sicimin ucundaki halka darağacından sarkan minik bir düğümü hatırlatıyordu.

Kar aynı şiddette yağmaktaydı. Kafasını omuzları arasına gömen Guerrero, yolun köşesindeki metro istasyonuna doğru gidiyordu.

İKİNCİ BÖLÜM

20.30 - 23.00 (A.B.D. merkezi saati)

JOE PATRONI, yeniden arabasının sıcaklığına döndü ve havaalanını telefonla aradı. Yolun hep tıkalı olduğunu, ama yakında geçip gitmeyi umduğunu belirterek çamura saplanan Boeing uçağı hakkında bilgi aldı. Karşısındaki, Meksika Havayollarına bağılı uçağıın bir parmak kımıldamadığını, kendisinin de bu işten iyice bezmekte olduğunu söyledi. Beş dakikada bir, kontrol kulesi ya da yönetmelik TWA şirketine telefon ediyor, Joe Patroni'nin nerede kaldığını, daha ne kadar sallanacağını soruyordu.

Patroni küfretti, telefonu kapadı ve arabadan inip karlara dalıp çıkarak yolun tıklandığı yere doğru yürüdü.

Şimdi görüntü, bazı Hollywood rejisörlerinin hazırladığı gösterişli kazaları andırıyordu. Traktörle arındaki dev araç yana yatmış, dört yolun girişini de tıkamaktaydı. Esaslı bir kar tabakasıyla kaplanan ve yere değmeyen tekerlekleriyle iki araç da, ölüm korkusuyla donup kalmış bir dinosor gibi, kaskatı bir bütün meydana getiriyorlardı. Işıldaklarla kırmızı fenerler görüntüyü gündüz gibi aydınlatmaktaydı. Işıldaklar, iki onarım kamyonunun üzerindeydi. Kırmızı fenerlere gelince, polisler tarafından her köşeye yerleştirilmişlerdi ; polislerin canı sıkıldığında, bu fenerlerden birini kapıp akıllarına esen yere koyuyorlardı. Ulusal Kurtuluş Bayramının yıldönümünde sanabilirdi insan kendini.

Televizyoncuların gelişi, görüntüyü daha da dramatik bir havaya sokmuştu. Televizyon ekibini mey-

dana getiren dört adamın - yaşlarının toplamı yüz yıl bulmayan dört çocuk daha doğrusu - davranışı, sırf keyifleri olsun diye kaza yapıldığı izlenimini uyandırıyordu. Bir sürü polis, onların dediklerine boyun eğip onarım kamyonlarını başka yerlere götürmekteydi.

Oysa, Joe Patroni, telefon etmeye gitmeden, bu kamyonları, azamî çekişi sağlayacak yerlere dikkatle yerleştirmişti. Şöförlerle yardımcılarını, zincirleri takmaktayken bırakmıştı. Bu iş birkaç dakikadan fazla sürmezdi nasılsa. Hem polisler verdiği öğütlere çok sevinmiş başlarındaki bodur teğmen kamyonlarda bulunan işçilere, Patroni'nin emirlerine uygun davranmalarını söylemişti. Böylece Patroni de içi rahat arabasına dönmüştü. Geri geldiğinde irkilmekten kendini alamadı : Keyifli bir şöförün gerektiğinden büyük bir çabayla taşınabilir televizyon kamerası karşısında çektiği zincirin dışındakiler sökülmüştü.

Joe Patroni, iki adımda teğmenin yanına vardı.

— Kim kamyonların yerini değiştirdi ? Bulundukları yerden, bir çöp tenekesini bile oynatmaları mümkün değil. Bütün yapabilecekleri, birbirlerini sürüklemek olur.

Polis şefi eni konu şaşırmış gibiydi.

— Biliyorum bayım. Daha gösterişli bir görüntü eide etmek için, televizyoncular yaptı bu işi. Özür dilerim...

Kameracılardan biri kendisine işaret etmişti. Başını dikip omuzlarını geren teğmen, görüntünün merkezini meydana getiren ve kameraların filmini çekmek üzere bulunduğu onarım kamyonuna doğru sert adımlarla yürüdü. İki polis memuru, koşarak ardından geliyordu. Polis şefi, televizyon kamerası karşısında bulunmaya dikkat ederek emir veren hareketlerle onarım kamyonlarındakilere ne yapmaları

gerektiğini gösterdi. Bu emirlerin hiç bir anlamı yoktu ama, televizyon seyircisini etkileyecekti.

Patroni patlamamak için kendini güç tuttu. Bir an kameraların üstüne atılmak, yumruklarıyla camlarını kırmak geldi içinden. Şu dört tane sümsük engel olamazdı nasılsa kendisine. Büyük bir çaba harcıyarak sinirlerine hâkim oldu. Öfkesi durulmamıştı ama. Teğmen kamera önünden çekilmek üzereyken, kabaca yüklendi :

— Yolun, yarım saat daha kapalı kalmasına sebep oldunuz. Onarım kamyonlarını yerleştirmem on beş dakika gerektirdi, onları eski yerlerine getirmek yine bir on beş dakika gerektirecek.

Polisin pembeleşen yüzü birden kıpkırmızı keşildi.

— Beni iyi dinleyin bayım. Önce, burada her şeye benim komuta ettiğimi kafanıza koyun. Yardımlarınızdan ötürü size minnettarız, ama karar vermek bana aittir.

— Öyleyse verin kararınızı !

— Neyi gerekli bulursam onu...

— Hayır! Siz beni dinleyin. Havaalanında çok tehlikeli bir durum var. Daha önce de size anlattım, orada bana ihtiyaç duyduklarını söyledim. Bilmediğiniz şey, arabamda bir telefon bulunduğudur. Patronuma haber verebilirim, o da sizin şefinizi arayabilir, yerinizden kımıldayacak zamanı bulamadan üstleriniz arabanızdaki radyodan sizi bulur ve televizyonda kendi reklâmınızı yapmak mı, yoksa yolu açmak için mi maaş aldığınızı sorabilirler. Karar vermeye çok meraklı olduğunuza göre, verin bakalım bu kararı. Telefon edeyim mi, yoksa işe koyulayım mı ?

Polis, pek de tatlı sayılmayacak bir bakışla Patroni'yi süzdü. Sonra birden döndü. Televizyonculara :

— Pılınızı pırtınızı toplayın ve hemen boşaltın burasını ! diye haykırdı. Eğlenecek kadar zaman buldunuz nasılsa, artık yeter !

— Beş dakika daha, teğmen! dedi kameracılarından biri. Uzun sürmez...

Teğmen üç adımda delikanlının yanına vardı.

— Sağır mısınız ? Hemen dedim !

Genç adam ürküp geriledi.

— Peki şef, peki.

Aceleyle arkadaşlarına işaret etti. Taşınabilir kameranın ışığı söndü.

— Şimdi kamyonları, önceki yerlerine getirelim. Teğmen bağırarak emirleri yağdırdı, polis memurları da çabucak yerine getirdiler. Sonra, dalkavukluğa varan bir kibarlıkla Patroni'ye bilgi verdi. Öfkeli olduğu kadar, işini de bilen bu adamın dostluğunu kazanmaya çalıştığı belliydi.

— Sizce, şu dev araçların sürüklenmesi mi gerekiyor ? Doğrultamaz mıyız ?

— İşimiz yarın sabaha kadar uzar sonra. Önce arkadakini boşaltmak, ardından...

— Peki, peki. Sözüünü etmiyelim bir daha. Ne yapalım, çekip sürükleyeceğiz. Zarara gelince, sonra gereği düşünülür. - Hareketsiz duran araba dizisini gösterdi. - Yol açılır açılmaz hareket etmek istiyorsanız, gidip arabanızı buraya kadar getirmeye bakın. Size refakat polisi de veririm...

— Teşekkür ederim. Çok naziksiniz.

On dakika sonra, son somun da sıkıştırılmıştı. Devrilen traktörün arkasındaki dev aracın dingillerine takılan bir sürü zincir, en baştaki onarım kamyonunun üstünde bulunan bocurgatın kalın kablosuna bağlanmıştı. Başka zincirler ikinci kamyonu traktöre bağlıyor, bunun ardındaki üçüncü kamyonun itmek için faydalanılıyordu.

Koca aracın sürücüsü, hazırlıkları görünür bir kuşkuyla izlemekteydi.

— Patron bu işten memnun kalmıyacak, diye yakınıyordu. Yepyeni araçlar... mahvedeceksiniz, ramparça edeceksiniz....

— Ne olmuş yani ? diye homurdandı polis memurlarından biri. Sizin başlattığınız işi bitirmiş olacağız.

Teğmen, dizçöküp zincirlerin gerilimini inceleyen Patroni'ye yaklaştı.

— Harekete geçebilir miyiz ?

— Evet. Önce hafif hafif, traktörden başlayarak.

İlk kamyon bocurgatı harekete geçirdi. Tekerlekler karda kaydığından, şöför yavaş yavaş gaza basıyor, kablonun gerginliğini korumak istiyordu. Devrilen traktör kaymaya başladı, ezilen madenin çıkardığı korkunç gürültüyle yarım metre kadar ağır ağır sürüklendi ve durdu. Patroni kollarını salladı.

— Devam edin yahu ! Durmayın! Traktörün arkasındakini de oynatın aynı zamanda !

Traktörün ardındaki plâtförmün dingillerini ikinci kamyonla bağlayan zincirler birden gerildi. Üçüncü onarım kamyonu da harekete geçti ve aracı tepesinden itmeye koyuldu. Bir saniye kadar tekerlekler boşta döndü, sonra yere oturdu. Yan yatan dev araç yengeç gibi sürünerek, yolun genişliği boyunca yer değiştirmeye koyuldu. Gerideki televizyon kameraları, ışıldakların göz kamaştırıcı ışığında, görüntüyü çekiyorlardı.

Kardaki geniş iz, araçların devrildiği yeri gösteriyordu. Traktörün sürücü yeriyle arkadaki aracın kasası harcanan güce pek dayanamıyorlardı; kasanın üstü, şimdiden garip bir şekilde eğilmişti. Onarım kamyonlarının motörleri kükrüyor, her yirmi - otuz santimetrede tekerlekleri yeniden kaymaya başlıyor-

du; kara rağmen kauçuğun dumanı ttmeye koyulmuştı. Bir metre daha yol aldıktan sonra araç yan yattı ve yolun kıyısına kadar kaydı. Artık dört yoldan birinin ağzını tıkiyordu. Birkaç dakika geçince, üç kamyon onu yolun iyice kıyısına itmiş olacaktı.

Işıklı işaretleri sallayan polisler, akıl almaz tıkanıklığı açmaya koyulmuşlardı bile. Tıkanıklık kilometrelerce uzadığından birkaç saat uğraşmaları gerekecekti. Joe Patroni sorunun bu yanıyla ilgilenmiyordu hiç. Başının üzerinden geçen uçak, başka bir yerde beklendiğini ona hatırlattı.

Teğmen kasketini çıkardı, üstündeki karları temizlemek için silkeledi. Patroni'ye gülümseyerek devriye arabalarından birini işaret etti.

— Herkesten önce yola çıkmak şerefi size ait bayım. Adamlarımın ardından ayrılmayın, yeter. Ha vaalanına kadar size yol açmak için emir aldılar.

Patroni başını salladı ve Buick arabasına atladı. Yola çıkmak üzereyken teğmen ardından seslendi :

— Az kaldı unutuyordum... çok teşekkür ederiz bayım !

2

KAPTAN Pilot Vernon Demerest dolaplardan birini açtı ve uzun bir ısıık koyverdi.

Gwen Meighen'in mutfağındaydı hâlâ. Genç kadın henüz banyodan çıkmadığı için, çayı hazırlama görevini üstüne almıştı. Fincanları ararken dolabın kapağını açmış, beklenmedik bir görüntüyle karşılaşmıştı : Dört raf içki şişeleriyle doluydu, hem de tıklım tıklım dolu. Daha doğrusu, uçak şirketlerinin yolcularına yönetmelik gereği verebildikleri kırkar santilitrelik küçük şişelerle. Tabii şişelerin tekine bile dokunulmamıştı. İlk bakışta, sayılarının üç yüze yakın olduğu görlyordu.

Başka hosteslerin evlerinde de aynı şişelerden gördüğü olmuştı ama bu kadarını değil.

Gwen'in keyifli sesi, arkasından :

— Yatak odamda da var bunlardan, diyordu. Yakında vereceğimiz eğlenti için yedekledik, yeter değil mi ?

İçeri girdiğini duymamıştı. Şaşkınlıkla geri döndü. Her buluşmasında olduğu gibi çok güzel buluyordu Gwen'i, bir içim suydü genç kadın. Uzun süreden beri güzel kızlarla dolaşmasına rağmen, bunca çekiciliğe gerçekten bir türlü alışamıyor, ara sıra onu nasıl elde edebildiğini düşünüyordu. Üniformasının eteği ve açık renk blûzuyla yaşından çok daha genç görünüyordu Gwen. Elmacık kemikleri çıkık, pürüzsüz yüzünü Demerest'e doğru kaldırmış gülümseyordu. İri gözleri, ışığın nefis bir parlklık sağladığı gür saçları kadah siyahtı.

— Beni öpebilirsin, diye mırıldandı. Daha yüzümü boyamadım.

Demerest fazla nazlanmadı. Sıkı sıkı birbirlerine sarılmış, solukları kesilene dek dudak dudağa kaldılar. Bir dakika sonra Gwen sevgilisinin kollarından sıyrıldı.

— Hayır Vernon, şimdi olmaz.

— Neden? diye directti Demerest boğuk bir sesle, Vaktimiz bol...

— Çünkü seninle konuşacaklarım var. Konuştuktan sonra bu... bu işi yapamayız. Zamanımız kalmayacak...

— Hiç de iyi değilsin, diye söylendi Demerest. Hem kışkırtıyor, sonra da... neyse, gerekirse Napoli'ye varmamızı beklerim.

— Seni yine kışkırtırım, söz veriyorum. Ama, şimdi değil, hayır Vernon, ne olursun!

Beline dolanan elleri itip döndü, kapağını kapamak üzere dolaba yöneldi.

— Hey, o kadar acele etme! dedi Demerest. Nedir bütün bu şişeler?

— Ne olduğunu çok iyi biliyorsun: Sadece yolcuların almak istemediği birkaç şişe. Sanırım bu kalıntıları kendime sakladığım için beni şikâyet etmezsiniz komutanım?

— Kalıntı mı dedin? Bu kadar kalıntı ha?

— Tabii. Gördüğün gibi hepsinden var, cin, Kanada viskisi, Skoç, filân. Uçak şirketlerinin özelliği, her zaman en iyi marka içkilerden satın almaları. Şimdi bir kadeh içmek ister misin?

Demerest başını salladı.

— Görevli bulunduğum sıralar, hatta göreve çıkmadan hemen önce içmediğimi bilmen gerekir.

— Sen de benimle, böyle yaptığımı beğenmez bir tavırla konuşmamalısın.

— Günün birinde yakalanmaktan korkuyorum da ondan.

— Yok canım! Aşağı yukarı herkes benim yaptığımı yapıyor, bugüne kadar kimsenin yakalandığı görülmedi. Çok da olağan bir şey: Birinci mevkide yolculuk edenler, bu şişelerden iki tanesine hak kazanırlar. Bazılarının bir şişe aldığı, bazılarının ise hiç istemediği oluyor.

— Yönetmeliğe uyararak, kalanları geri vermek gerekir.

— Rica ederim, dedi Gwen sinirli sinirli. Zevahiri kurtarmak için her zaman birkaçını veriyoruz, üç - dört tane işte. Fazlasını da hostesler aralarında paylaşıyorlar. Ayrıca, gördüğün stokun bütünü bana ait değil. Benimle daireyi paylaşan kız ve aynı katta oturan komşulardan biri dolaptakilere büyük ölçüde katkıda bulundular. Yakında verilecek eğlenti dü-

şünerek. Umarım, sen de gelirsin bu eğlentiye?

— Bilmem... çağırırsan...

Mutfaktaki masanın başına oturdular, Gwen doldurdu. Keyiflenen Demerest, tabak dolabında Trans Amerika simgesi taşıyan iki dizi fincan gördü. İçki şişeleri konusunda numaradan sert davranmakla haksızlık etmişti; her şey bir yana, hosteslerin ufak tefek hırsızlıkları bir yenilik sayılmıyordu doğrusu. Onu asıl şaşırtan hırsızlığın kendisi değil, yürütülen malın bolluğuydu.

Meslek hayatlarının başlangıcındayken, hostesler fırsat buldukça bir şey yürüterek masraflarını geniş ölçüde kısıbileceklerini görüyorlardı. Kısa sürede, yarısı boş bavullarla uçağa binmeyi, boş kalan yeri artan içki ve yiyeceklerle doldurmayı öğreniyorlardı. Uçaklarda verilen her şey de birinci sınıftı üstelik, uçak şirketleri bu konuda masrafa aldırıyorlardı. Gerçekten becerikli bir kız, bakkala bıraktığı paranın yarısını, bu yoldan kolaylıkla kendine ayırabilirdi. Yasalar gereğince kalan yiyeceklerin uçak alana iner inmez yakılmasını zorunlu tutan uluslararası uçuşlarda hostesler daha dikkatli davranmak zorundaydılar.

Hostesler, battaniye, yastık, havlu, örtü, bardak, fincan gibi eşyanın yolculuk sona erdiğinde sayımının yapılmadığını da görüyorlardı. Bir kere, uçak şirketlerinde çalışan memurların bu işi yapacak zamanları yoktu, sonra sayım yapmak yerine birkaç parça eşyanın kaybına göz yummakla daha fazla masraf etmekten kurtuluyorlardı. Bu sayede, bir çok hostes, yavaş yavaş çamaşır ve tabak dolaplarını doldurabilmişlerdi. Demerest yine aynı mahallede bulunan bir takım daireler biliyordu ki, buralarda kullanılan günlük eşyanın hemen hemen tamamı uçak şirketlerinin yedeklerinden gelmekteydi.

Gwen'in sesi onu düşüncelerinden ayırdı.

— Vernon, sana söyleyeceğim iki sözcükle özetlenebilir: Ben hamileyim.

Öylesine kayıtsız bir sesle söylemişti ki bunu, Demerest, önce kulaklarına pek inanamadı.

Aptal aptal:

— Nesin, nesin? diye sordu.

— Hamileyim. Ha-mi-le...

Demerest, öfkeyle:

— Biliyorum nasıl yazıldığını, diyerek genç kadının sözünü kesti. Ama, iyice emin misin?

Gwen çok sevdiği hafif kahkahasıyla gülmeye koyuldu. Kendisiyle alay ettiğini, dolayısıyla da onu her zamankinden tatlı bulduğunu anlıyordu Vernon.

— Alışılmış cevabı vermekten sen de kendini alamadın sevgilim, diye takıldı Gwen. Bütün aşk romanlarında bir an gelir, erkek: «Emin misin?» diye sorar.

— Hay Allah! Açıkça cevap versen...

— Tabii eminim hamile olduğumdan. Bu işi nasıl becerdiğimizi de biliyorum. San Fransisko'da kendimize verdiğimiz tatil sırasında, körfeze hâkim tepedeki o nefis otelde kalmıştık...

— Fairmont oteli, hatırlıyorum. Sonra?

— Eh, herhalde bir takım şeyleri ihmal etmiş olmalıyım. Şişmanlattığı için hap almayı bırakmıştım. Üstelik o gün rahatça hareket edebileceğimizi sanıyordum, oysa yanılmışım. Bu yüzden karnımda, gitgide büyüyecek bir küçük Vernon Demerest var şimdi...

— Belki bu soruyu sormamam gerekir, diye mırıldandı Demerest utana sıkıla, ama...

— Sorabilirsin, diyen Gwen sözünü kesti. Yerden göğe kadar hakkın var. Senin yerinde olsam ben de aynı şeyi yapardım. Başka biriyle yatıp yat-

madığımı, çocuğun kesinlikle senden olup olmadığını öğrenmek istiyorsun değil mi?

— Özür dilerim, inan bana, sormamalıy...

— Özür dilemekle hata ediyorsun. Tam tersine, sana içtenlikle cevap verebildiğim için mutluyum. Başka kimseyle yatmadım, tek nedeni de böyle bir şeyin imkânsız oluşu. Çünkü... çünkü seni seviyorum Vernon. - Utangaçlık sırası Gwen'e gelmişti, kızarak bakışlarını önüne eğdi - San Fransisko'da geçirdiğimiz o birkaç günden önce de seni seviyordum. Şimdi mutluluğum iki kat arttı, bir kadın çocuk doğuracaksa bu çocuğun sevdiği adamdan olması daha iyi. Sence de öyle değil mi?

Duygulanan Demerest öne eğildi. Gwen'in ellerini avuçlarına aldı. Erkeklerle karşı gösterdiği kabalığın tersine, bazı kadınların içinde uyandırdığı sevgi ve tatlılıkla dolu bir hareketti bu.

— Gwen, her şeyden önce aklımız başımızdan gitmemeli. Ciddî ve mantıklı olarak tartışacak, bir plân yapacak, nasıl davranmak gerektiğine karar vereceğiz.

Kendini toplamıştı bile. Kafasında, yapacakları plân çizilmişti bile.

Gwen, meydan okurcasına kaldırdı başını.

— Senden bir şey istediğim yok Vernon'cuğum. Merak etme, ağlayıp zırlamaya, sana güçlük çıkarmaya niyetli değilim. Gerçekten bunu beklemediğim halde, başına neyin gelebileceğini biliyordum. Sadece seni uyarmayı düşündüm,* her şey bir yana senin çocuğun bu. Öğrenmeye hakkın var. Ama kafanı da fazla yorma, bu işi tek başıma halletmeye karar verdim.

— Gülünç olma, dedi Demerest. Seni yüzüstü bırakacağımı, ellerimi yıkayıp bu işin içinden çıkacağımı sanmıyorsun herhalde?

Önemli olan, diye düşünüyordu, acele etmek. Pek istenmeyen bir ceninle vakit kaybetmeye gelmezdi. Belki Gwen, çocuğu aldırmayı reddedecekti? Bil-diği kadarıyla genç kadının hiç bir dinle ilgisi yoktu ama, sofı sayılmayacak kişiler bile birden, bu tür kuşklarının bulunduğunu keşfedebilirlerdi.

— Katolik misin? diye sordu.

— Hayır.

Önemli bir nokta daha çözümlenmişti. Bu durumda baş vurulacak en iyi yol, hiç kuşkusuz, kısa bir İsveç yolculuğuydu: Gwen, sekiz gün sonra geri dönebilirdi. Trans Amerika da anlayış gösterecekti. Uçak şirketleri, işin içine sokulmamak şartıyla, hep anlayışlı davranırlardı böyle durumlarda. Çocuk aldırma sözünü söylemeden, hissettirmek yeterliydi. Gwen, Trans Amerika'nın Paris'e giden uçaklarından birine biner, oradan, uçak şirketlerinde çalışanların karşılıklı anlaşma gereği edinebildikleri bi-letlerden biriyle Air France uçağına atlayıp Stokholm'e giderdi. Tabii, yolculuğun parasız oluşuna karşılık, hastane masrafları gözleri yuvalardan uğratacak kadar büyüktü: Uçak şirketlerinde çalışanlar arasında yaygın bir fıkraya bakılırsa İsveçliler, çocuk alma konusunda uzmanlaşmış kliniklerine yatan yabancı kadınların karnını boşaltmakla kalmıyor, ceplerini de boşaltıyorlardı. Tabii, aynı iş Japonya'da çok daha ucuza gelebilirdi: Pek çok hostes, elli dolara çocuk aldırma için Japonya'ya uzanıyorlardı. Tıbbî bakımdan her yönüyle güvenilir, diyordu bazıları; ama Demerest şüpheliydi bundan. İsveçli cerrahlar ya da İsveçreli meslekdaşları, ona çok daha güvenilir geliyordu. Günün birinde: «Hamile bırakacağım hostes, birinci sınıf bakıma hak kazanacaktır!» sözünü söylediğini unutmuyordu.

— Yine de benimle geleceksin değil mi? diye sordu. Napoli'ye demek istiyorum?

— Gelmez olur muyum, Şimdiden orada olmayı istiyorum. Üstelik kendime, başdöndürücü bir gecelik bile aldım. Yarın akşam görürsün.

Demerest gülümseyerek yerinden kalktı, geridedi.

— Gerçekten utanmaz bir kızsın.

— Utanmaz ve hamile, seni utanmadan seven bir kız.

Gwen de yerinden kalkıp Demerest'in kollarına atıldı.

— Vernon, az önce gerçekten içtenlikle konuşuyordum: Senden, bana yardım etmeni istemiyorum. Ama diretirsen, yardımını geri çevirecek değilim.

— Diretiyorum gerçekten.

Çocuk aldırma konusunda metresinin göstereceği tepkiyi anlamak için, evle havaalanı arasındaki otomobil yolculuğundan faydalanmaya karar vermişti bile.

Gwen, kollarından sıyrılıp saatına baktı:

— Sekizi çeyrek geçiyor: Yola çıkmanın sırasıdır komutanım. İleri.

Üzerinde ağır ağır ilerledikleri karla kaplı yoldan gözlerini ayırmaksızın:

— Korkacak bir şey olmadığını biliyorsun umarım, diyordu Demerest. Uçak şirketleri, hosteslerinin, bir takım haltlar karıştırmalarına alışkındır. Sık sık olur bu tür işler. Elime geçen son istatistikte, ulusal ortalamanın yılda yüzde onu bulduğu belirtiliyordu.

— O kadar mı? dedi Gwen inanmazcasına. Yani her yıl on hostesin biri hamile mi kalıyor, demek istiyorsun?

— Üç aşağı, beş yukarı diye. Doğum kontrol hapından sonra durum değişti, ama bildiğim kadarıyla, sanıldığı ölçüde değil. Sendikamın temsilcisi olarak, bu tür bilgiler edinebiliyorum. Hem sözünü ettiğim ortalama seni pek şaşırtmamalı. Hosteslerin çoğu taşradan, ya da basit şehirli ailelerinden geliyor. Sakin, silik bir hayat sürmüş oluyorlar. Birden, çok parlak bir işe başlıyor, yolculuk ediyor, ilginç kişilere raslıyor, en iyi otellerde kalıyorlar. Hepsi için bu hayat **Dolce Vita**. - Demerest gülümsedi. - Tadına bakınca sürdürmek istiyorlar. Tada tada, bu nefis içkiyle dolu bardakta kalıntıya rasladıkları da oluyor.

Öfkelenen Gwen:

— İğrenç! dedi. Tepederı bakıp konuşman tam erkekçe. Her şey bir yana, benim bardağımda bir kalıntı çıktıysa, izin ver de sözkonusu kalıntının sana ait olduğunu hatırlatayım. Bende kalıntı bırakmak niyetinde olmayabilirdin, ama müsaade et de buna iğrenç gelmeyen bir ad takalım. Üstelik, taşradan gelen küçük köylü kızlarının senin deyiminle «basit şehirli ailesinden gelme» kızlarla aynı yere konmak hoşuma gitmedi. Hiç sevmedim bu işi.

— Canım seni onlar gibi görmedim hiç. Öfke lenmek sana pek yaraşıyor...

— Böyle devam edersen, fikir değiştirmen mümkündür.

— O kadar kırıcı mıydım?

— İğrençtin.

— Özür dilerim. Demerest yavaşladı. durmadan yağan kar tanelerinin yansıtıp çoğalttığı kırmızı ışıktadırdu. Konuşmasına devam etmek için yola çıkmayı bekledi:

— Şakamın sersemce olduğunu kabul ediyorum. Ama önce ciddiydim: Uçak şirketleri, gerçekten bu

tür sorunlara alışkındır. Hiç kuşkusuz, üç maddelik Gebelik Programını bilirsin?

— Tabii. Üç maddeye başvurmak zorunda kalan kızlar tanıyorum. Bir gün, aynı duruma düşeceğim hiç aklıma gelmezdi.

— Diğerlerinin de aklına gelmemiştii herhalde, diye homurdandı Demerest. Bu bir yana, mükemmel bir yöntem söz konusu. Uçak şirketleri böbürlenmiyor, işlerin dikkati çekmeden görülmesini uygun buluyorlar.. Saat kaç?

Gwen, şoför yerinin ölgün ışığında saata bakabilmek için öne eğildi.

— Gecikmiyeceğiz, diye mırıldandı.

Kömür tozuyla kaplı, kaygan yolda sürüklenmek için Demerest büyük dikkatle geniş bir bulvara saptı. İki yanına bir sürü insanın (herhalde temizlik işçilerinin) asıldığı belediye kamyonunu geçti. Temizlik işçileri yorgun, iliklerine kadar ıslanmış, soğuktan donmuş gibiydiler. Gwen'le ikisinin, birkaç saat sonra Napoli güneşinde yan gelip yatacaklarını öğrenseler ne yaparlardı acaba?

— Bilmiyorum, diye mırıldandı Gwen. Cesaret edip edemiyeceğimi bilmiyorum.

Demerest gibi o da, üç maddelik Gebelik Programı'nın hazırlanmasına yol açan nedenleri biliyordu. Uçak şirketleri, hosteslerini yitirmek istemiyorlardı. Hosteslerin yetiştirilmesi pahalıydı, öyle ki, her tecrübeli hostes gerçek bir yatırım sayılıyordu. Üstelik bu iş için adam bulmak güçtü: Hem güzel, hem kibar, hem de çalışkan kızlara adım başı raslanmıyordu ki.

Program da hem basit, hem etkiliydi. Hamile kalıp evlenmek niyetinde olmayan hostes, hamilelik dönemi sona erince yeniden işine dönebilirdi. Uçak şirketi de, yüzde doksan, işine döndüğüne sevinirdi.

Dolayısıyla hostese, yıllık iznine sayılan uzun süreli bir dinlenme verilirdi.. Şirketin yakınlığı bu kadarla da kalmazdı. Personel bölümü, genç kadının gerekli tedbirleri almasına yardım eder, özellikle «ceza» sının son aylarını başka bir şehirde geçirmek isterse bunu sağlardı. Ara sıra, ihtiyaç duyabileceği birkaç yüz dolar, maaşından kesilmek üzere, kendisine verilirdi. Hostes, doğum yaptıktan sonra bağlı bulunduğu alana dönmek, sorularla, iş arkadaşlarının anlamlı gülüşleriyle karşılaşmak istemezse dik-katî çekmeden başka yere atanır, atanacağı yerin seçimi de kendisine bırakılırdı.

Karşılığında şirket, üç kesin taahhüt isterdi hostesten: Programın üç maddesi buydu.

Önce, hostes, hamileliği boyunca gideceği yerleri devamlı personel bölümüne bildirmek zorundaydı.

Sonra, doğar doğmaz çocuğunu yetimhaneye terketmeli, birinin evlât edinmesine göz yummalıydı. Anne, evlât edinenlerin kimliğini asla öğrenemiyecek, dolayısıyla da çocuk kesinlikle hayatından çıkıp gidecekti. Yine de şirket, evlât edinecek kişilerin kimliğine ve kanunî işlemin düzenliliğine göz - kulak oluyordu.

Üçüncü madde, programın uygulanmasına girilir girilmez, çocuğun babasının kimliğini bildirmeyi zorunlu tutuyordu. Personel bölümü, güç tartışmalarda uzmanlaşmış bir temsilcisini, bu adamla görüşüp malî yardım sağlamakla görevlendiriyordu. Bu malî yardım, doğum masraflarıyla hostesin yoksun kalacağı maaşların tamamını ya da bir bölümünü içine alacak toplamda yazılı bir senetle sağlanabiliyordu. Tabii şirket, dostça, kimsenin duymayacağı bir anlaşmayı yeğ tutuyordu. Ama, gerektiğinde amansız davranabiliyor, yan çizen babayı yola getirmek

için hiç bir baskı fırsatını kaçırmıyordu.

Yan çizenler yine de azınlıktaydı. Çoğu kere, çocuğun babası da aynı şirkette görevli olurdu: Hostesler, en çok çalıştıkları uçağın mürettebatına - kapitan pilot, birinci, ya da ikinci yardımcı - tutuluyorlardı. Bu adamlar karşısında da biraz inandırıcı davranmak yetiyor, üstelik hiç biri işin fazla dillenmesini istemiyordu. Şirketin bütün amacı masrafı ona çektiymekti. Ya, büyük toplama varmayan aylık taksitlerle ödetiyor, ya da aylığından belirli bir para kesiyordu. Yardımseverliğini sonuna kadar götüren şirket, kesilen bu paraları, bordroda, «çeşitli kişisel masraflar» adıyla göstermeye de dikkat ediyordu. Kıskaç bir karının rahatsız edici sorularıyla karşılaşmamak için...

Bu yoldan elde edilen paraların tümü, hamile kalan hostese aktarılırdı. Uçak şirketi, yaptığı masraflar için tek sent kesmezdi.

— En önemlisi, diyordu Demerest, karşına çıkacak sorunlarla yalnız baş etmek zorunda olmayışın.

Çok istediği çözüm yoluna - yani çocuk aldırma - değinmemek için özellikle çaba harcamıştı. Ayırı bir konuydu bu, çünkü uçak şirketleri çocuk aldırma gibisinden işlere bulaşmak istemiyorlardı. Gayri resmî olarak, çocuk aldirabilecekleri bir yerin adresini arayıp da bulamayan hostesler, meslek hayatları boyunca nereye başvuracaklarını öğrenecek kadar olayla karşılaşmış ablalarından gayriresmi olarak, sık sık faydalı öğütler alırlardı. Bu kadınlar güç durumda kalan kızların, üç olaydan ikisinin felâketle sonuçlandığı karanlık yerlere düşmemelerine çalışıyorlardı hep.

Gwen, kuşkulu bakışlarla Demerest'i süzdü.

— Söylense ne Vernon... nasıl oluyor da bu kadar geniş bilgi sahibi olabiliyorsun?

— Az önce anlattım. Sendika temsilciliği yaptığımdan...

— Pilotlar sendikasının temsilciliğini, diyerek sözünü kesti Gwen. Bu sıfatla, hosteslerin işine karışman gereksiz. Özellikle çocuk aldırma konusunda.

— Belki doğrudan değil ama...

— Hadi Vernon, benimle açık konuş. Böyle bir olay... bir hostesi hamile bırakmak... daha önce de başına geldi değil mi?

— Aslında, hosteslerle gönül eğlendirmekte hiç güçlük çekmedin herhalde, az önce sözünü ettiğin taşralı kızlarla. «Basit şehirli aile» den gelenleri daha çok seviyorsan başka tabii. - Gwen'in sesi iyiden iyiye acılaştı. - Kaç kere başına geldi bu iş? On, yirmi - yirmi beş kere mi? Aşağı yukarı vereceğin bir rakamla da yetinirim.

— Tanrı aşkına kes! diye inledi Demerest. Bir kere başıma geldi, bir kere.

Çok taliqli olduğu anlamına geliyordu bu. Aynı kaza, kaç kere daha tekrarlanabilirdi aslında... Yine de doğruydı söylediği. Doğruya yakındı açıkçası. Bir kere de çocuk düşürme olayıyla karşılaşmıştı ama başka işti o.

— Bir kere, diye tekrarladı Gwen.

— Peki hamile kalan kız, üç maddelik programa başvurdu mu?

— Tabii.

— Kendisine yardım ettin mi?

lyice öfkelenen Demerest :

— Tabii ettim, diye homurdandı. Ne sanıyorsun beni? Her şeyi öğrenmek istediğine göre söylüyeyim : Şirket, her ay belirli bir parayı maaşımdan kesti. Bu yüzden, izlenecek yolu ayrıntılarıyla biliyorum.

— «Çeşitli kişisel masraflar» faslından kestiler

demek parayı? Ya bebek ne oldu?

— Biri evlât edindi.

— Neydi?

— Nasıl «neydi»? Bir bebekti sadece.

— Ne demek istediğimi anladın aslında : Kız mıydı, erkek miydi?

— Kızdı, sanıyorum.

— Sanıyor musun?

— Hayır, eminim : Kızdı.

Aralarına bir sessizlik çöktü. Mercedes ana yoldan ayrılıp havaalanının gösterişli girişine doğru ilerledi. Demir tellerin tepesinde, göklere yükselen ve bir sürü ışıldakla aydınlatılan eğri büğrü şekiller, havacılığın dev geleceğini ortaya koyuyordu. Daha da ötede, ana binanın çevresinde biriken taşıt kalabalığının akışını sağlayan karmaşık yollar, geçitler, tüneller şebekesi uzanıyordu. Aslında, üç gündür devam eden fırtınanın üst üste biriken etkisi bu mükemmel akışı gözle görülür ölçüde azaltmıştı. Her yerde, kar yığınları yolların ortasına dikiliyor, kar temizleyicilerle kamyonlar, şimdilik açık olan yerleri korumak uğruna kargaşalığı daha arttırıyorlardı.

Birkaç kere durması gereken Demerest, sonunda Trans Amerika şirketinin hangarlarına giden özel yola girebildi. Oradan, personel otobüsü ikisini havaalanı binasına götürecekti. Gwen elini arabayı boş bir köşeye yerleştirmek için manevra yapan Demerest'in koluna koydu.

— Bana açık yürekli davrandığın için teşekkür ederim, diye mırıldandı. Göreceksin, delice şeyler istemiyeceğim. Tabii, önce epey sarıldım... ama kendime hâkim olacağım artık. Ne olursa olsun, şu birkaç günü seninle Napoli'de geçirmekte kararlıyım.

Demerest, sevgiyle gülümsedi ona.

— Ben de kararlıyım. Söz veriyorum, eşsiz gün-

ler geçireceğiz.

İçten bir sözdü bu, kendi yönünden tutulması da zor değildi aslında. Elde ettiği kadınlar içinde Gwen, hem en çekici geleniydi, hem de tecrübeli pilotu en çok uygulandıranı. Evli olmasaydı... Belki onuncu kez, Gwen'le evlenmek için Sarah'tan boşanmasının gerekip gerekmediğini düşündü. Hemen ardından bu düşünceyi kafasından uzaklaştırdı. Arkadaşlarının, sık sık on - on iki yıllık bir evlilikten sonra daha genç bir kadın için yuvalarını yıktıklarını görmüştü. Genellikle de sonuç, büyük bir hayal kırıklığı ve iki nafaka birden ödeme zorunluğu olmuştu.

Yolculuk, hiç kuşkusuz, Gwen'le daha derin konuşmasına fırsat verecekti. Şimdiye kadar tartışmaları, dilediği yöne kaymamıştı. Öyle ya, çocuk aldırma sorununa değinmemişlerdi henüz.

Bu sorunu ortaya atmakta kararlıydı. Belki Roma'da, belki Napoli'de, ama muhakkak ilk fırsatta.

3

ANAHTARA bağlı plâkada «O'Hagan Oteli, No. 224» yazılıydı.

Radar teknisyenlerinin yarı karanlık soyunma odasında yalnız kalan Keith Bakersfield, dakikalar-dan beri bu plâkaya baktığını farkediyordu. Ya da saniyelerden beri. Mümkündü bu : Son haftalarda, zaman kavramını yitirdiği sık sık olmuştu. Evde bile. Kaç kere Natalie, gözlerini boşluğa dikmiş bakarken yakalamıştı onu. «Ne düşünüyorsun?» diye sorduğunda dalgınlıktan ancak kurtuluyor, yeniden düşünmeye, normal davranmaya başlıyordu.

Yıpranan, tükenen beyninin, bir bakıma görevdeşiyle bağlantısı kesilmişti herhalde. Motörün teh-

likeli şekilde ısınmasıyla bir mekanizmanın harekete geçtiği elektrik motörlerinde görüldüğü gibi, beyninin çalışmasında da bir «akım kesilmesi» olmuştu herhalde. Ne yazık ki arada bir fark vardı : Motör dinlendirilebilirdi, oysa beyin, ağır da olsa çalışmaya devam ediyordu.

Kaba bir tahta sıraya oturmuş, elini bile sürmediği soğuk yemeğin yanında, elinde tuttuğu anahtara gözlerini dikmiş düşünmeye devam ediyordu.

Sixtine kilisesiyle Concorde uçağını yaratabilecek yetenekteki insan beyni denen harika, aynı zamanda, yıkıcı çalışması ölümle son bulan amansız bir «kendi kendine işkence etme» aracıydı.

Yani sonu her şeyi unutma, mutlak huzur, hiç bir şeyin bozamıyacağı bir sükûndu.

Bu mutlu yere varabilmek için, Keith Bakerville kendini öldürmeye karar vermişti. Hem de o gece.

Birkaç dakika sonra, radar odasındaki yerine dönmek zorunda kalacaktı. Görevi ancak birkaç saat sonra bitiyordu, bu işi sonuna kadar götüreceğine yemin etmişti. Nedenini de bilmiyordu pek: Sadece görevi olduğu, ya da hayatı boyunca görevini eksiksiz yerine getirmeyi amaç bildiği için. Sonra, her türlü zorunluluktan kurtulmuş olarak, birkaç saat önce oda tuttuğu otele gidebilirdi. Kapıyı kapar kapamaz, üzerinde taşıdığı, küçük bir kutu içindeki kırıktan fazla Nembutal hapını yutacaktı. Doktor, uykusuzluk çektiği için, Keith'e bu ilâçtan vermişti. O da, reçeteyle her ilâç alışında, kutudaki hapların yarısını saklamıştı. Birkaç gün önce, elindeki Nembutal haplarının öldürücü dozu aşmış aşmadığını anlamak için, şehir kitaplığında bir tıbbî esere göz atmıştı.

Kolunu, pencereden gelen ışığa tutarak saati- na baktı. Dokuz olmuştu, gece yarısı görevinden ay-

rılacak ve birkaç dakika sonra, uyanmamak üzere uykuya dalacaktı. Yeniden, 224 numaralı odanın anahtarını yokluyordu. Garip bir raslantı, baştaki ikiyi çıkardı mı 24 sayısı kalıyordu geriye. 24, hayatında, bir kere daha çok önemli rol oynamıştı.

Bu olay güzel bir yaz gününe, 24 haziran tarihine raslıyordu.

Şairler, âşıklar, renkli fotoğraf meraklıları için bir gündü bu 24 haziran. Virginia eyaletinin Leesburg şehrinde güneş, pürüzsüz bir gökyüzünde yükselmişti. Hava raporları böyle havaları kısaltılmış P.E. V.I. deyiimiyle tanımlarlardı. - Tavan ve sınır görüş. - Üstü açık Volkswagen arabasıyla iş yerine giden Keith, ünîü ozan Keats'ın bir mısraını hatırladı : **Çünkü yaz dolup taşıyor...** Gerçekten de öyleydi.

Her sabahki gibi, gittiği yer Washington Hava yolları Kontrol Merkeziydi. Merkez, başkentin 60 kilometre kadar uzağında, şehir dışındaydı. Alçak, her türlü yenilikle donatılmış, pencereden yoksun bir yapı olan radar binasının içinde bile, güneşin kalın duvarları delip geçtiğini hissediyordu sanki. Kolları sıvamış, gömlekle çalışan yetmiş beş teknisyen, her zamankinden şen ve rahattı. Belki güzel havada trafiğin düzenlenmesi çok daha kolay olduğu için. Büyük şirketlere bağlı olmayan uçaklar - küçük gezi uçakları, askerî uçaklar, hatta grup seferleri - göerek uçuş yönetimini uyguluyorlardı. Bu yöntemde, her pilot, rotasını devamlı kollayıp düzenliyor, durmadan yere danışma gereğini duymuyordu.

Yine de, Havayolları Kontrol Merkezi, kilit noktasını tutmuştu. Uçuşların yönetildiği büyük salon, A.B.D.'nin doğu kıyısındaki altı eyaletin yükünü sıralamıştı. Toplamı, 200.000 kilometre karelik bir alanı buluyordu. Bu bölgeden geçecek her uçak, yola çıkmadan önce bir uçuş plânı yazdırmıştı. Yere ko-

nana, ya da komşu hava kontrol merkezinin alanına geçene kadar Leesburg merkezine bağlıydı. Genellikle, A.B.D. topraklarına yayılan yirmi merkez, uçaklar yol aldıkça bunları birbirine devrediyorlardı. «Kuzey - Doğu» hava koridorunun güney ucunda yer alan ve her gün dünyanın en yoğun hava trafiğinin geçtiği Leesburg, A.B.D.'nin en yüklü merkezlerinden biriydi.

O sabah, geniş ve katedral yüksekliğindeki kontrol odasında bir uğultudur gidiyordu. Boyutları bir futbol alanının boyutlarını aşan, elli kadar televizyon ekranıyla kaplı duvar, her zamanki gibi ölgün bir ışık içinde yüzüyordu. Karşı duvar boyunca uzanan, yüksekçe bir asma kat salonun tümünün tepeden gözlenmesini sağlıyordu. Bu gözlem yerine kabul edilen seyrek konuklar, New York borsasında hisse senetleri alış - verişinde sanabilirlerdi kendilerini. İşlerinden ayıracak dikkatlerini dağıtacak şeylerle ilgilenmiyecek şekilde yetiştirilen teknisyenlerin başlarını kaldırıp asma kata baktıkları enderdi. Hem, konuklarla bağlantı kurulduğu da az görülmüştü. Böylece iş, gergin bir manastır havasında sürüp gidiyordu. Çalışanlar arasında bir tek kadın bile yoktu nasılsa.

Keith'in görevli bulunduğu kesim, Pittsburg - Baltimore bölgesinin bir bölümünü içine alıyordu. Bu kesimde hava trafiğinin düzenlenmesi üç kişilik bir ekibe verilmişti. Radar denetimcisi olarak, Keith havadaki uçaklarla bağlantıyı sağlıyor, ne yapmaları gerektiğini bildiriyordu; iki yardımcısı da her uçağın izlediği yolu inceliyor ve çeşitli alanlarla ilişkiyi sağlıyorlardı. Hepsinin üstündeki bir şef, yapılan işi denetliyordu. O gün ekipte, Keith'in haftalardan beri, boş vakit buldukça, kuramsal (teorik) bilgisini arttırmaya çalıştığı bir asistan da vardı.

Vardiya değiştirme zamanı gelmişti. Keith'in hemen ardından gelen iki görevli, yerlerini alacakları arkadaşlarının ardında duruyorlardı. Ekranda geçenleri ayrıntılarıyla kafalarına yerleştirebilmeleri için, iki - üç dakika süreyle böyle kalacaklardı. Aynı şey, koca salonun içindeki diğer ekranların başında da grlyordu.

Yerini kendisine bırakacak denetimcinin ardında dikilip duran Keith, birden beliren uyanıklığı, işin gerektirdiği zorunlu düşünce hızlanmasını hissediyordu. İki kısa molanın dışında, sonraki sekiz saat boyunca beyninin hep böyle çalışması gerekliydi.

Günün bu saatında, hava trafiğinin pek karışık olmadığının farkındaydı. Ekran zerindeki onbeş aydınlık yeşil nokta - teknisyenlerin dilinde «yankı» ya da «objektif» - havadaki uçakları gösteriyordu. Pittsburg yakınlarında, 800 ayak kadar yüksekte Alleghany Lines'a bağlı bir Convair vardı, sonra daha gerisinde ve çeşitli yksekliliklerde National'in bir DC - 8'i, Amerikan Airlines'in bir Boeing 727'si, iki gezi uçağı - bir jet motörlü Lear, bir Fairchild - bir de yine National'in Lockheed Electra'sı. Az sonra ekranda, komşu kesimlerden gelen ya da Baltimore'un Friendship havaalanından kalkan yeni uçaklar görünecekti. Ters yönde, Baltimore'a doğru ilerleyen uçaklar arasında da, Friendship hava kontrol kulesinin denetim alanına girmek üzere bulunan bir DC - 8, sonra bir TWA uçağı, Piedmont Airlines'in bir Martin'i, yine iki gezi uçağı, iki United uçağıyla bir Mohawk bulunuyordu. Uçaklar arasındaki dikey ve yatay uzaklıklar her yerde yeterliydi. Belki iki United uçağı hariç. Henüz yerinden kalkmayan radar da aynı şeyi görmüş olmalıydı ki, ikinci uçağa, biraz gecikmesine yol açacak yeni bir rota gösterdi.

Keith, alçak sesle :

— Durumu kavradım, dedi.

Radarcı başını salladı ve yerinden kalktı. Keith'den birkaç yaş küçük bir zenciydi Yount. Bir badalı şef - denetimci de, durum hakkında bilgi edinmek için öne doğru eğilmişti. Uzun boylu, zayıf, Keith'den birkaç yaş küçük bir zenciydi Yount. Bir bakışta yığınla veriyi kafasına yerleştirecek ve gerektiğinde her birini, elektronik beyin şaşmazlığıyla söyleyecek kadar güçlü belleği olan Perry Yount, insanın güç durumlarda yanında bulunmasından sevinç duyduğu kişilerdendi.

Keith, beş - altı uçakla bağlantıyı kurmuştu ki, şef - denetimci omuzuna dokundu :

— Dinle dostum, bu sabah iki ekranı birden göz altında tutmam gerekiyor : Seninkiyle soldaki arkadaşınki. Bir adamımız eksik, anlıyorsun tabii. Bir süre, tek başına işin altından kalkabilir misin?

— Tabii. - Yanına oturan stajyer George Wallace'ı işaret etti. - George beni göz altında tutar.

Youth kulaklıkları çıkardı ve komşu ekranı gözlemesini sağlayan yüksek masaya tırmandı. Bu tür düzensizlikler zaman zaman görülür, önemli bir olaya yol açmazdı. Perry Yount ile Keith Bakersfield yıllardır birlikte çalışıyorlar, birbirlerine güvenebileceklerini biliyorlardı.

Keith, stajyere döndü :

— Sıra sende George : Durumu kavramakla işe başla.

George Wallace başını salladı. Yirmi beş yaşındaydı, geçirdiği hazırlık dönemi iki yılı buluyordu; daha önce de gönüllü olarak A.B.D. Hava Kuvvetlerinde çalışmıştı. Her duruma hızla ayak uyduran uyanık bir genç oluşuyla kendini göstermiş, en güç koşullarda bile soğukkanlılığını yitirmediğini ortaya koymuştu. Bir hafta sonra, çok iyi notlar almasını

sağlayan alışma döneminin sonuna varacak ve radar denetimciliğine atanacaktı.

Keith, Amerikan Airlines'in BAC - 400 uçağıyla National'ın Boeing 727'si arasındaki yetersiz uzaklığı bilerek değiştirmemişti; tabii, iki uçak tehlikeli şekilde birbirlerine yaklaştıkları an harekete geçmeye hazırdı. Wallace bunu hemen farkederek Keith'i uyardı, gülümseyen Keith durumu düzeltti.

Bu tür gerçek çalışmalar, yeni bir denetimcinin yeteneklerini ölçmek konusunda tekti. Stajyere bir ekranın denetimi bırakıldığında güç durumlara düşse bile, bunlardan kurtulabilecek yetenekte olduğunu ispatlamasına fırsat verilmeliydi. Yumruklarını sıkıp terleme pahasına kayıtsız kalmak zorundaki eğitmen için bunlar, çok zor anlardı. Eskilerden biri, «Tırnaklarınla, tuğladan bir duvara tutunmaktan farksız» demişti. İşin içinden çıkamayan radarcının yerine geçmeli miydi? Geçilecekse ne zaman yapılmalıydı bu iş? Her keresinde de, verilmesi güç bir karardı bu. Araya girmekle, eğitmen stajyerin kendine güvenini sarsma tehlikesini göze alıyordu. Böyle bir tehlike gerçek vuruntlara, ara sıra da çok iyi olabilecek bir radarcının yitirilmesine yol açıyordu. Araya girmemekle de, eğitmen, havada bir çarpışma tehlikesini göze almak zorunda kalıyordu.

Tehlikeler ve sonuçta ortaya çıkan sinir gerilimi öylesine büyüktü ki, pek çok radar denetimcisi bunu göze almak istemiyordu. Stajyerleri yetiştirmenin kendilerine hiç bir fayda sağlamadığını - ne her hangi bir terfi, ne de maaş zammı - belirtiyorlardı ayrıca. Kaza olursa tüm sorumluluk eğitmenin sırtına biniyordu. Bu koşullarda, neden ek bir iş alınınlardı üstlerine?

Keith sorunu onlar gibi görmüyordu. Olağanüstü sabırlılıktaki bu parlak teknisyen, stajyer yetiş-

tirmeyi bir ödev sayıyordu. Herkes gibi, korkunç anlar geçirmek zorunda kalsa bile, George Wallace'la çalışmaya başladığından beri en ufak kuşku duymamıştı, bu nedenle, öğrencisiyle öğünüyordu.

Wallace'ın sakin sesi :

— Bence United'in 284 sefer sayılı uçağını biraz daha sağa kaydırmak gerekli, dedi. Mohawk'la aralarındaki dikey uzaklık yeterli ölçüyü bulana kadar.

— Kabul, - Baş parmağıyla Keith mikrofonunu açtı. - Washington merkezinden 284 sefer sayılı uçağa : Sağa kayın, rotanız sıfır - altı - sıfır.

Oparlörden gelen ses, mesajının alındığını gösteriyordu. 284 sefer sayılı uçağı belirleyen bir buçuk santimetre iriliğindeki koca «yankı», ekran üzerinde, söylenene boyun eğip sağa kayıyordu.

Alt katta, durmadan dönen ses alma araçlarıyla dolu salonda, bu kısacık yer-hava-yer görüşmesi, gerektiğinde tekrar dinlenmek üzere, kaydedilmişti. Kontrol salonuyla pilotlar arasındaki bütün görüşmeler böylece korunup saklanıyordu. Zaman zaman, saklanan şeritlerden rastgele bir tanesi çıkarılır ve yüksek denetim kurulu önünde dinlenirdi. Böylece hiç bir denetimci, hangi mesajının, şeflerinin eleştirisinden geçeceğini bilmezdi. Eğer konuşma «yetersiz» görülürse, sahibi uyarılacağından emin olabildi. Bu nedenle, ses alma araçlarının bulunduğu kapının üzerine tebeşirle : **«Dikkat, büyük kulaklar sizleri dinliyor»** yazılmıştı.

Onbire birkaç dakika kala, Keith, tuvalete gitme gereğini duydu. Üç - dört aydır barsaklarından şikâyet ediyordu; yeni bir rahatsızlık kendini göstermek üzereydi. Perry Yount'u uyardı.

— Hiç bir itirazım yok dostum. George işin altından kalkıyor mu ?

Stajyerin duyabilmesi için, yüksek sesle :

— Kırk yıllık radarcılar gibi, dedi Keith.

— Her neyse, ben de göz kulak olurum. Gidebilirsin.

Keith çıkış saatını deftere kaydetti, imzaladı. Perry Yount da aynı yere imzasını atıp resmen, George'un sorumluluğunu üzerine aldığı kabul etti : Keith döndüğünde aynı işlem tekrarlanacaktı.

Tuvaletler, üst kattaydı; sahanlık, parlak güneşin ışınlarını bile güç geçiren mat camdan ışık alıyordu. Keith yüzünü ıslatıp ellerini yıkadıktan sonra pencereyi açtı. Hava, sabahki kadar güzeldi. Gülmseyerek görüntüyü seyrediyordu : Yuvarlak tepeler, ağaçlıklar, döne döne uzaklaşan bir akarsu, Bu huzur dolu görüntü karşısında, Keith, radar odasının yeşile çalan alacakaranlığına dönmenin ne kadar güç geldiğini hissetti. Son zamanlarda bu belli belirsiz tiksintiyle epey - fazlaca - boğuşması gerekmişti. Hava ve ışık azlığından değil, aşırı sinir gerginliğinden çekindiğini kabul etmesi gerekti. Eskiden, bu devamlı ve amansız çalışma onu hiç etkilemezdi. Şimdi, görevi başına oturmak için arasıra kendini zorlayacak kadar güçlük çekiyordu.

Tam o sıra, Minneapolis'den gelen, Northwest şirketine bağlı bir Boeing 707 uçağı Washington'a yaklaşıyordu. Uçağın hostesi yaşlı bir yolcunun üzerine eğilmişti. Sapsarı kesilip koltuğuna yığılırcasına serilen adam tek kelime söyleyemiyordu. Adamın kalp krizi geçirdiğine inanan hostes hemen pilot yerine koştu. Bir dakika sonra, yardımcı pilot Hava Yolları Kontrol Merkezinden, hemen bir iniş koridoru boşaltılmasını ve ardından uçağın, öncelikle Washington Alanı Kontrol Kulesine bağlanmasını istedi.

Keith, daha kaç yıl süreyle beynini, bu işi yapmaya zorlayacaktı? Kendi kendine kaç kere sor-

muştı aynı soruyu. Oysa henüz otuzsekiz yaşındaydı, radar denetimcisi olarak da onsekiz yıllık hizmeti vardı.

Arkadaşlarının çoğu gibi, bu korkunç işin büyük sinir yorgunluğuna yol açtığını biliyordu. Özellikle havacılara bakan doktorların dosyalarında, bu meslek mensuplarında görülen ağır hastalıkların oldukça uzun bir listesi vardır : Tansiyon yüksekliğinden ruhî dengesizliklere, damar iltihabından ülsera kadar gidiyordu hastalıklar. Pek çok bağımsız araştırmacı da aynı görüşleri doğrulamıştı : «Radar denetimcisi sık sık uykusuzluk çeker. Uykuya dalacak yerde, çeşitli yönlerde ilerleyen uçakları nasıl sıraya koyup kazayı engellediğini düşünür durur. Bugün kazayı önlemeyi başarmıştır, ama yarın aynı şeyi yapabilecek midir? Devamlı diken üstünde yaşayan bu adam, kaçınılmaz şekilde, ya ruhen ya da bedenen yıkılacaktır. Her iki yönden yıkılması da mümkündür tabii.»

Bu görüşleri dikkate alan Federal Havacılık Kurumu, A.B.D. Kongresinden radar denetimcilerinin emeklilik yaşının indirilmesini istemişti. Bu teknisyenler elli yaşına ya da yirmi yıllık bir hizmet süresinin sonuna vardıklarında emekliye ayrılabilirdiler; doktorlara göre bu süre, başka bir meslekte geçirilen kırk yıla bedeldi. Acele çözümlenmesi gerekli bir sorundu bu, çünkü kamu güvenliği sözkonusuydu. Hizmet süresi yirmi yılı aşan bir radar denetimcisi, tehlikeli sayılmalıydı. Kongre bu isteği duymazlıktan gelmişti. Kısa süre sonra, başkana bağlı kurullardan biri, Federal Havacılık Kurumunun bu konudaki tartışmaları devam ettirmesini önleyecek kadar ileri gitmişti. Şu sıra, durum böyleydi.

Tanrım, ne kadar güzeldi kırlar! Keith dışarı çıkıp güneşin altında yere uzanabilmek için neler

vermezdi. Gülünç bir eğilimdi, bu radar salonuna dönse hiç kuşkusuz daha iyi ederdi. Dönecekti. Dönecekti tabii, ama hemen değil.

Hava Yolları Kontrol Merkezinden gereken izni alan Northwest şirketinin Boeing uçağı inişe geçmişti. Onun altında bulunan çeşitli uçaklar hemen yana kaydırılmış, birçoğu geciktirilmiş, böylece gerekli boşluklar sağlanmıştı. Denetimciler, günün ortasında daha da artan yoğun trafik arasında, çapraz inen bir koridor meydana getirmeye çalışıyorlardı. Başkent Havaalanı Washington Airport'a durumu bildirmişti. Uçak Hava Kontrol Merkezinin düzenlediği kesimden çıkar çıkmaz alanın Kontrol Kulesine bağlanacaktı ? Şimdilik, Keith'in solunda bulunan ekibin denetimindeydi. Bu kesimi de, genç zenci Perry Yount göz altında tutuyordu.

Toplam hızları saatta 1,3 milyon kilometreye varan onbeş uçağın içinde bulunduğu birkaç kilometrelik hava boşluğunda manevra yaptırmak, araların kapanmamasına dikkat etmek, Northwest şirketinin uçağını tehlikesizce geçirip yere inmesini sağlamak gerekliydi?.. Ürkütücü ama sık görülen bir durumdu bu. Böylece olaylar günde birkaç kere radar denetimcilerinin başına gelirdi. Kötü havalarda, saatta birkaç kere rastlandığı da olurdu. Arasıra, öncelik isteyen birkaç uçak çıkar, radar denetimci leri bunları öncelik sıralarına göre 1,2,3, diye numaralarlardı.

Sakin, uyanık ve tecrübeli Perry Yount, bu cehennemî baleyı şimdilik, her zamanki uyanıklığıyla yönetiyordu. Sesinde en ufak bir sinirlilik belirtisi yoktu. Northwest şirketinin uçağı özel bir radyo frekansına geçme emri aldığından, diğer uçaklar yerden verilen bilgileri duyamıyorlardı.

İşler yolunda gidiyor, uçak inmeye devam edi-

yordu. Birkaç dakika sonra, öncelik durumu sona erecekti.

Perry Yount, gidip komşu ekrana göz atacak zamanı bile buluyordu. Genellikle işi, diğerlerini değil de bu ekranı gözlemekti. George Wallace da işin üstesinden geliyor gibiydi. Keith Bakersfield ekranının başına dönse Perry Yount'un içi daha rahat edecekti ya. Kerhaneci, ne halt ediyordu tuvalette bunca zamandır ?

Yine kırlara açılan pencerenin önünde, Keith, karısı Natalie'yi düşünmekteydi. Birkaç haftadan beri, karısı, sağlık durumuyla ilgilenir olmuştu. İşinden ayrılmasını, meslek değiştirebilecek kadar gençken yeni bir işe başlamasını istiyordu. Tabii, kuşkularından ve yaşlanmadan önce yıpranan arkadaşlarından Natalie'ye söz etmesi kötü olmuştu. İşten ayrılmak mı? Dile kolaydı : Her türlü olanağı hesaba katmak, uzun bir yetiştirme süresinin ürünlerinden, büyük bir tecrübeden vazgeçmek hesaba katılmalıydı. Natalie'nin anlıyamıyacağı şeylerdi bunlar.

Virginia eyaletinin batısında, merkezin 50 kilometre kadar kuzey-batısına düşen Martinsburg'un üzerinde, dört kişilik bir Beech-Bonanza gezi uçağı, V 166 koridorundan V 44 koridoruna geçmek üzere, 7000 ayak yükseklikte ilerliyordu. Kendine özgü kelebek kanatlarını andıran kuyruğuyla, küçük uçak, normal hızı olan saatte 270 kilometreyi aşmadan baltimore'a yol almaktaydı. Uçakta Redfern Ailesi vardı! Danışman - mühendis Irving Redfern, karısı Merry ve çocukları, on yaşındaki Jeremy ile dokuz yaşındaki Valerie.

Irving Redfern çok dikkatli ve temkinli bir adamdı. Güzel hava, yerle bağlantı kurmadan ilerlemesini sağlayabilirdi. Yine de bir uçuş plânı vermek ihtiyatlılığını göstermişti. Charleston'dan yola çıkalı beri,

resmî uçuş koridorlarından çıkmıyor, Hava Kontrol Merkeziyle bağlantıyı kesmemeye bakıyordu. Kısa süre önce, Washington merkezi, V 44 koridorundan geçen yeni bir rota vermişti Redfern'e. Dönüşü tamamlamıştı. Manyetik pergel, biraz sallandıktan sonra duraklıyordu şimdi.

Yerden aldığı bilgiler, kendisine, Keith Baker-sfield'in yerine çalışan George Wallace tarafından verilmişti. George, ekran üzerinde rahatça seçilebilen, ama diğerlerinden daha küçük ve yavaş, açık yeşil bir «yankı» olarak görülen uçağın yerini doğru olarak bulmuştu. Şimdilik uçağın, çevresindekilerle arası yeterli gibiydi. Perry Yount'a gelince, komşu ekrana geçip Boeing uçağının öncelikle geçişinden doğan karışıklığı çözmekle yardımcı oluyordu. Uçak, Washington Havaalanıyla bağlantı kurduğu halde kargaşalık devam ediyordu hâlâ. Zaman zaman Perry, yan gözle Wallace'a bakıp alçak sesle, işlerin yolunda gidip gitmediğini soruyordu. Wallace da hep, başını sallıyarak bir derdi bulunmadığını belirtiyordu. Aslında terlemeye başlamıştı: Öğlenin alışılmış kalabalığı her zamankinden erken başlamıştı.

Ne Wallace, ne Perry Yount, ne de Irving Redfern, Beechcraft uçağının birkaç kilometre uzağında ve V 44 koridorunda, bir T-33 eğitim uçağının dolaştığını bilebilirlerdi. Şimdilik bu uçak, olup bitenlere kayıtsız, daireler çizmekteydi. Baltimore yakınındaki Martin Havaalanından kalkmıştı. Uçağı kullanan, hazırlık için kısa süreyle askere alınmış yedeklerden, otomobil satıcısı Hank Neel adlı biriydi.

O sabah, yedek teğmen Neel, tek başına bir eğitim uçuşu yapma emrini almıştı. Baltimore'un kuzey-batısındaki bir kesimden çıkmaması belirtildiğinden, hava üssü, bir uçuş plânı vermeyi gereksiz bulmuştu; dolayısıyla da, Washington Hava Merkezi, dene-

timi altındaki kesimde onun varlığından habersizdi. Neel'in canı sıkılmaya başlamasa, bunun hiç önemi olmayacaktı. Üstelik dikkatsiz de bir pilottu. Çevresine şöyle bir göz atıp döne döne biraz güneye düştüğünü sanıyordu. Birkaç kilometre kaydığı inancındaydı. Oysa aldığı yol sandığından çok daha büyüktü. Öyle ki, beş dakika önce, Neel'in komutasındaki T-33 jet uçağı George Wallace'ın denetimindeki kesime girmiş, Redfern'in Beachcraft'ından biraz daha büyük, parlak bir «yankı» olarak ekranda belirmişti. Daha tecrübeli bir denetimci bu lekenin ne olduğunu hemen anlardı. İş başından aşan George, henüz jet uçağını farketmemişti.

15.000 ayak yükseklikte dolaşan yedek teğmen Neel, birden uçuşunu akrobatik hareketlerle bitirmeye karar verdi : Öne ve arkaya doğru birkaç takla atacak, sonra da üssüne dönecekti. Uçağını inişe geçirip dönüş yaptı, sonra kitabın belirttiği gibi, çevrede başka uçak bulunup bulunmadığını anlamak için yeni bir daire çizdi. V 44 koridoruna daha da yaklaştığını bilmiyordu.

Natalie, çocuk mantığı yürütüyor, diye düşündü Keith. Bir adamın, kafası kızıp bugünden yarına işini bırakmaya hakkı olmadığını anlıyamıyor. Hele bu adamın bakacak bir ailesi, yetiştirilecek çocukları varsa. Uzun ve ağır bir hazırlık devresi sonucu edindiği meslekî tecrübesi, başka hiç bir işe yaramıyordu. Bazı iş yerlerinde çalışanlar, tecrübe ve bilgilerinden başka dallarda faydalanmak üzere, çekip gidebilirlerdi. Hava kontrol teknisyeninin bu olanağı yoktu. Mesleğinin, özel sektörde karşılığı yoktu. Hiç bir fabrika, hiç bir iş yeri onu istemezdi.

Bu da, kapana kısıldığım anlamına geliyor, diye düşündü Keith Bakersfield. Diğerlerinin üstüne eklenen bir hayâl kırıklığı daha. Hayâl kırıklıklarından

biri, radar teknisyenine verilen paraydı. Genç, hevesli, havacılığa meraklı bir delikanlı için, bir radar denetimcisinin maaşı çekici gelebilirdi. Aynı çocuk, işinin ezici sorumlulukları göz önünde tutulursa, verilen paranın ne kadar yetersiz olduğunu çok daha sonra anlardı. Havacılık alanında, uzmanlaşmış sayılabilecek iki sınıf vardı : Pilotlar ve radar denetimcileri. Oysa bir pilot, yılda 30.000 dolar kazanırdı, denetimci ise meslek hayatının sonuna varınca 10.000. Kimse, pilotların daha az kazanması gerektiği üzerinde durmuyordu. Ama o pilotlar bile, herkesçe bilinen bencilliklerine rağmen, hava trafik denetimcilerinin daha fazla kazanmaları gerektiğini söylüyorlardı.

Üstelik terfi, herhangi bir mesleğe oranla, çok daha sınırlıydı. Şef-Denetimcilik görevi bir elin parmakları kadar azdı; ancak birkaç kişi, bu yere yükselmeyi umabilirdi.

Yine de, çılgın ya da kayıtsız olmadıkça (bir hava trafik denetimcisinde bu tür eksikliklerin bulunması imkânsızdı) kurtulmanın imkânı yoktu. Keith, bir kere daha durumu Natalie'ye anlatmaya karar verdi : Artık meslek değiştiremeyeceğini kesinlikle anlamalıydı karısı. Her şeyi bırakıp, yarı aç yarı tok yaşamasını sağlayabilecek bir maaşla, memurluk yapamazdı.

Dışarda daha fazla kalmamalıydı. Kontrol salonundan çıkmalı bir çeyrek olacaktı neredeyse. Pencereyi kapayıp aceleyle dışarı fırladı.

Maryland'in Frederic Kontluğunun epey üzerinde, teğmen Neel T-33 uçağını düzeltiyordu. Çevreyi şöyle bir kolaçan etmiş, her hangi bir uçak görmemişti. İçi rahatlıyarak âni bir inişe geçti. Havada ilk taklayı atıyordu.

Keith Bakersfield, kapının eşiğine varır varmaz

yokluğunda işlerin hızlandığını anladı. Dönüş saatini deftere kaydettikten sonra, gözlerinin salonun alacakaranlığına alışma süresini hesaba katıp George Wallace'ın ardına geçti. George belli belirsiz bir «Hi!» sesi çıkarmış, havadaki uçaklara gereken bilgileri vermeye devam ediyordu. Otuz ya da kırk saniye sonra, durumu iyice kavrar kavramaz Keith onun yerini alacaktı. Şimdilik dikkatle ekranı gözden geçiriyor, kimliklerini belirleyen renkli etiketleriyle birlikte yer değiştiren hareket halindeki renkli noktaları kaydediyordu. Birden, etiketsiz bir «yankı» farkettili. Kuşkuyla George'un üzerine eğildi. Sert bir ses :

— Beech-Bonanza 403'ün yanındaki şey ne? diye sordu.

Havadaki attığı ilk taklayı tamamlayan teğmen Neel, 5000 metre yüksekliğe çıkmıştı yeniden. Yine Frederic Kontluğunun üstünde, ama biraz daha güneyde bulunuyordu. Bir dakika sonra, ikinci bir takla atmak üzere inişe geçti.

George Wallace olduğu yerde sıçramıştı.

— Ne? diye sordu. - Büyük bir telâşla ekrana göz gezdirdi - Tanrım!..

Keith, arkadaşının kulaklıklarını çekip alıyordu. Bir omuz vuruşuyla Wallace'ı itip yerine geçti, frekans kolunu indirdi, bağlantı kurmasını sağlayan düğmeye bastı :

— Washington Merkezinden Beech-Bonanza 403'e. Solunuzda, kimliği belli olmayan bir uçak var. Hemen sağa çekilin!

T-33 jet uçağı inişinin en alçak noktasına varmıştı. Teğmen Neel, son hızla dikine yükselmek için kolu çekti. Tam üzerinde, Irving Redfern ile ailesini taşıyan küçük Beech-Bonanza uçağı, rahat rahat V 44 uçuş koridorunu izliyordu.

Kontrol salonunda Keith Bakersfield ile George

Wallace, kaçınılmaz şekilde birbirine yaklaşan iki «yankı» ya gözlerini dikmiş soluklarını tutuyorlardı.

Kulaklıklarda, parazitlerin meydana getirdiği kısa kesinti oldu, sonra bir ses duyuldu:

— Washington merkezi, burası Beech...

Ses birden kesildi.

Irving Redfern'in işi danışman - mühendislikti. Çok da iyi bir amatör pilottu. Ne yazık ki meslekten yetişme bir pilotun özellikleri onda yoktu.

Bir yolcu uçağı pilotu, Washington merkezinden gelen haberi alır almaz, uçağını hemen sağa kaydırıverirdi. Denetimcinin korkulu sesini farkederek, sorunu çözümlemek ya da birtakım soruların cevabını aramakla vakit kaybetmezdi. Bir yolcu uçağı pilotu, yapacağı manevranın önemsiz sonuçlarını düşünmez, merkezden gelen emir gereğince, kendini yalnız tehlikeden kurtarmaya verirdi. Ardında, yolcuların oturduğu yerde, bazı kişiler kaynar kahvelerini döker tabaklarını düşürebilirlerdi. Belki hafif yaralananlar bile olurdu. Sonradan şikâyetlerle karşılaşılır, özür dilemek de gerekebilirdi. Bazı kötü niyetli kişiler, soruşturma açılmasını ister, bunu başarılılardı da. Ama, talihin biraz yolunda gitmesi şartıyla, ölen olmazdı. Pilotun çabucak harekete geçmesi uçağı kurtarırdı. O sırada, böyle bir davranış, herhalde Redfern ailesini kurtaracaktı.

Yetiştirilişi ve tecrübesi gereği, yolcu uçağı pilotunun refleksleri çabuk ve sağlamdı. Irving Redfern ne böyle bir hazırlıktan geçmişti, ne de meslekten yetişme pilotun tecrübesi vardı onda. Düzenli, bilimsel kafalı, harekete geçmeden önce düşünen, yürürlükteki kurallara saygı gösteren bir adamdı. İlk işi, haberi aldığını bildirmek oldu. Böylece, iki, üç saniye kaybetti. (Kendini kurtarmasını sağlayacak iki, üç saniyeyi.) Hızla yukarı fırlayan T-33 askerî uçağı

soldan Beech-Bonanza'ya çarp'tı, küçük gezi uçağının kanadını kökünden kopardı. Ölümcül bir yara alan T-33 uçağı da, burnu iyice parçalanana dek, kısa süre yükselmeye devam etti. Sersemleyen, aptallaşan, çarp'tığı uçağı bir an görebilen teğmen Neel, oturduğu yerden havaya fırlamasını sağlayan düğmeye bastı. Bin metre aşağıda, parçalanan Beechcraft uçağı, döne döne bulutlardan kefenine doğru düşüyordu.

Elleri titreyen Keith, hâlâ bağlantı kurmaya çalışmaktaydı :

— Washington merkezinden Beech-Bonanza NC-403'e. Beni duyuyor musunuz?

Yanında, sapsarı kesilen George Wallace, ses çıkarmadan dua ediyordu. Dehşete kapılan iki adam, ekran üzerinde, «yankı» ların iyice birbirine sokulduğunu, birden tek ışıklı leke halini alıp genişlediğini, sonra kaybolduğunu gördüler.

Önemli bir şey olduğunu sezen Perry Yount, yanlarına koşmuştu.

— Ne oluyor?

Ağzı kupkuru kesilen Keith :

— Bir çatışma oldu sanırım, dedi.

Hemen ardından kâbus başladı : Salondaki adamların hayat boyu unutamıyacağı karmakarışık sesler duyuldu.

Yere düşmekte olan Beech-Bonanza uçağını yöneten Irving Redfern, belki istemiyerek, belki de en son ve umutsuz bir hareketle mikrofonunun düğmesine basmıştı. Radyo hâlâ işliyordu.

Keith'in, Beech-Bonanza uçağıyla bağlantıyı kurduğu sıra güçlü bir oparlöre bağladığı ses, kontrol salonunu dolduruyordu. Önce birkaç çatırtı duyuldu, hemen ardından da çılgınca haykırıışlar. Denetimciler dönüp bakıyor, yüzler sararıyordu. George Wal-

lace hıçkırıyordu. Birkaç bölüm şefi, koşarak yaklaşmaktaydı.

Birden deliye dönmüş, dehşet içinde, yalvaran bir ses bütün çığlıkları bastırdı. O an sözcükler pek anlaşılmıyordu. Ancak sonradan, ses alma aracında defalarca dinlendiğinde neler söylediği kestirilebildi, sesin dokuz yaşındaki Valerie Redfern'e ait olduğu anlaşıldı.

Anne, baba! Bir şey yapın... Ölmek istemiyorum... Minik Isacığım benim, hep uslu durdum... Yalvarırım, istemiyorum...

Sonunda, oparlörden gelen ses kesildi.

Beech - Bonanza uçağı, Maryland eyaletinin Lisbon köyü yakınında parçalandı. Yere değer değmez, uçak kalıntısı alev aldı. Tanınmayacak ölçüde yanan dört gövde, aynı çukura gömüldü.

Paraşütü açılan Teğmen Neel, sağ salim, sekiz kilometre öteye kondu.

Olaya adı karışan George Wallace, Perry Yount ve Keith Bakersfield, soruşturma sonuçları alınana kadar görevden uzaklaştırıldılar.

Stajyer George Wallace ucuz kurtuldu. Soruşturma kurulu, kaza günü, henüz radar denetimciliğine atanmadığından hiç bir suçu olmadığına karar verdi. Yine de işine son verildi ve hava trafik görevlisi olarak çalışması yasaklandı.

Bölüm şefi olarak soruşturma kurulu karşısına çıkan genç zenci Perry Yount, kazanın baş sorumlusu sayıldı. Günler ve haftalar boyu ses şeritlerini dinledikten, maddî delilleri inceledikten, Yount'un birkaç saniye içinde almak zorunda kaldığı kararları didik didik ettikten sonra soruşturma kurulu kesin bir sonuca vardı : Northwest'in Boeing 727 uçağına öncelikle iniş sağlamak için daha az uğraşması, Keith Bakersfield'in yokluğunda George Wallace'ı çok

daha sık denetlemesi gerekliydi. Kurul, iki ekranı birden denetlemek zorunda olduğunu dikkate almadı. Oysa, Yount kadar iyi yürekli olmayan biri, iki ekranın denetimini birden kabul etmezdi. Yount'a bir ihtar verildi; üstelik kıdemi indirildi.

Keith Bakersfield'e gelince, soruşturma kurulu onu hepten suçsuz buldu. Kurul, Bakersfield'in salondan ayrılmak için izin istediğini, çıkış ve giriş saatlarını deftere kaydetmekle yönetmeliğe harfiyen uyduğunu özellikle belirtiyordu. Üstelik, geri döner dönmez uçakların havada çarpışabileceklerini anlamış ve bunu önlemeye çalışmıştı. Çabası başarıyla sonuçlanmadığı halde, soruşturma kurulu hemen harekete geçtiğinden ötürü onu kutlamayı ödev biliyordu.

Soruşturmanın başında, kimse Keith'in dışarda ne kadar kaldığını önemsememişti. Sonra, tartışmalar sonuca yaklaştığında, Keith, Perry Yount'un durumunun kötüye gittiğini gördü. Sorunu kendiliğinden ortaya atmaya ve sorumluluğun büyük bir bölümünü yüklenmeye çalıştı. Kurul, bu çabasını çok iyi karşıladı, yalnız davranışını dostça bir hareket olarak nitelediğini belirtti. Keith'in yaptığı açıklamaların anlamı ortaya çıktığında, başkan sözünü kesti. Söyledikleri, soruşturma kurulu raporunda bile yer almayacaktı.

Hava kuvvetlerinin açtığı bir diğer soruşturma, Teğmen Neel'i iki yönden dikkatsiz buldu : Bir kere, Middletown askerî üssünce kendisine gösterilen kesimden uzaklaşmamalıydı, V 44 uçuş koridoruna kadar sürüklenmekle hata etmişti. Yine de, kazâ sırasında bulunduğu yeri kesinlikle anlamak mümkün olmadığından, soruşturmacılar salıverilmesine karar verdiler. Teğmen Neel hafta içinde araba satmaya, hafta sonunda da uçak kullanmaya devam edecekti.

Soruşturma Kurulunun kararı açıklandığında, Perry Yount yıkıldı. Büyük bir sinir çöküntüsü geçirip akıl hastanesine kaldırıldı. İyileşmek üzereyken, postadan, adına yollanmış bir bildiri çıktı. Pek çok şeye bu arada zencilere bir takım hakların verilmesine karşı çıkan ve merkezi Kaliforniya'da bulunan bir aşırı sağcı kuruluşun bildirisiydi bu. İçinde, uçak kazasından söz ediliyordu. Kışkırtıcı, iğrenç, Perry Yount'u yeteneksiz ve dalgın bir alçak, görevinin bilincine varamayan, Redfern ailesinin korkunç ölümü karşısında kayıtsız kalan biri olarak gösteriyordu. Bildirisinin yazarına göre, bu kaza, zencilere başarılmıyacıkları önemli görevler veren «gözü yaşlı liberaller »için bir uyarı olmalıydı. Hava trafik merkezlerinde, «bu türden yeni bir kaza» olmaması için temizliğe girişmek ve görevli zencileri atmak gerekiyordu.

Sağlık durumu iyiyken, Perry Yount gibi akıllı başında biri bu bildiriye gereken değeri verirdi — iğrenç, çöp tenekesinden başka yere lâayık olamayacak bir paçavra —. Ama o sıra içinde bulunduğu durumdan ötürü, hastalığı nüksedecek kadar sarsıldı. Maliye bakanlığı müfettişlerinden biri, hastane masraflarını ödemekten kaçınmasaydı Yount, belki hayat boyu çıkamazdı akıl hastanesinden. Devlet hazinesinin bu bekçisine göre, hastanın rahatsızlığı, devlet hizmetinde çalıştığı sıra içinde bulunduğu çalışma koşullarından ileri gelmemiştir. Dolayısıyla Yount, hastaneden ayrılmak zorunda kaldı. Hava trafik merkezinde iş bulamadı. Keith Bakersfield'in son duyduğuna bakılırsa, Baltimore batakhanelerinden birinde çalışıyordu. Söylenenlere göre, kendisini içkiye vermişti.

George Wallace ise, bütün bütün gözden kayboldu. Bazı söylentilere göre, yine gönüllü olarak or-

duya katılmıştı. Ama hava kuvvetlerine değil, piyadeye. Durmadan da askerî polisle başı belâyâ giriyordu. Hep kavga çıkarıyor, bu kavgalar sırasında bol dayak yemeye bakıyordu. Sanki vicdanının sesini susturmak için bu yolu seçmişti.

Keith Bakersfield için de, hayat, eskisi gibi geçiyordu sanki. Daha doğrusu bir süre eskisi gibi geçti. Soruşturma bittiğinde, aynı kıdemle eski görevine dönmüştü. Leesburg merkezinde çalışmaya başladığında, meslekdaşlarının kendisini iyi karşıladıklarını gördü; onlar da olayın kendi başlarından da geçebileceğini düşünüyorlardı

Salondan uzak kaldığı süreyi dikkate almayan soruşturma kurulunun tutumu Keith'in gözünü açmış, kaza günü tuvalette fazla kaldığını kimseye, karısı Natalie'ye bile söylememişti. Yine de bu olay, hatırından hiç çıkmıyordu.

Natalie anlayışlı ve her zamanki gibi sevgi dolu davranıyordu. Kazanın Keith'de iz bıraktığını biliyor, kocasının durumuna ayak uyduruyordu. Konuşmak istediğinde neşeli görünüyor, kabağına çekilir gibi olduğunda susuyordu. Keith bunun farkındaydı ve karısına büyük şükran duyuyordu, saplantıdan kurtulup ağır ağır hayata dönüşü önemli bir engelle çarpmasa, belki Natalie Keith'e dengesini kazandırabilirdi : Bir radar denetimcisinin uykuya, herkesten çok ihtiyacı vardı. Oysa kazadan beri, Keith çok kötü uyuyordu; gözünü kırpmadığı geceler vardı.

Uyuyabildiği zamanlar bile sürüyle kâbus görüyordu. Daha doğrusu bir tek kâbus, radar kontrol salonundaki görüntünün yeniden canlanması... ekran üzerinde birleşen iki «yankı», kendi umutsuz mesajı, çığlıklar, küçük Valerie Redfern'in yalvaran sesi. Ara sıra düşünde bazı değişiklikler görülüyordu. Uyarıda bulunmak üzere George Wallace'ın elinden mik-

rofonu kapmaya çalıştığı, kazayı bir an önce önlemesi gerektiğini kafasından geçirdiği sıra donup kalıyordu. Ya da, mikrofonu kaptığı halde ses telleri işlemez oluyordu. Her iki durumda da, kâbus, aynı şekilde sonuçlanıyordu : Soruşturma sırasında defalarca dinlediği, düşmek üzere bulunan uçağın son mesajıydı. Uykudan çekinir, korkunç olayı hatırlamamak için uyumamaya çalışır olmuştu.

Gecenin yalnızlığı içinde, derin bir uykuya dalan Natalie'nin yanı başında geçirdiği böyle anlarda vicdanı, tuvalette kalmakla çaldığı, boşuna harcadığı dakikaları ona hatırlatırdı. Sersemce kendi kendine acımak, boş yere vakit geçirmekle harcadığı hayatî dakikaları. Diğerlerinin aklına gelmese bile Keith, aslında kaza sorumlusunun kendisi olduğunu biliyordu, Perry Yount değil. Dostu olan, kendisine güvenen, mümkün olduğu kadar kısa sürede işinin başına döneceğine inanan Perry Yount. Oysa Keith gecikmişti, kendi kendini aldatmanın gereği yoktu hiç, güvenen dostunu yüzüstü bırakmıştı. Sonuçta da, kendi yerine Perry mahkûm edilmişti.

Perry Yount, herkesin yüklendiği adam.

Üstelik Perry, ağır bir darbe yemesine rağmen yaşıyordu. Redfern ailesi ölmüştü. Tecrübesiz bir stajyeri gerektiğinden ağır sorumluluklarla başbaşa bırakıp güneşte yan geldiği için dört kişi bir anda ölüp gitmişti. Bu noktada en ufak kuşkuya yer yoktu : Keith kontrol odasına daha çabuk dönse, T-33'ün «yankı»sını, gezi uçağına iyice yaklaşımadan çok önce farkedecekti. Bunun kanıtı, döner dönmez «yankı»yı görebilmesiydi. Ne yazık ki, harekete geçemeyecek kadar geç kalmıştı.

Redfern'leri hiç tanımamıştı, ama öldükleri günün anısı Keith'e güpegündüz bile işkence ediyordu. Güçlü, yaşama sevinci içindeki iki oğlan çocuğunun

görünüŖü, sık sık ona bir serzeniş gibi geliyordu. Yaşaması bile bir suçlamaydı sanki.

Kısa sürede, uykusuz geçen geceler, bitmek tükenmek bilmeyen saplantılar işini etkilemeye başladı. Tepki göstermekte gitgide gecikiyor, karar vermekte güçlük çekiyordu. Kaç kere «çarşafa dolandı», birini yardıma çağırarak zorunda kaldı. Her keresinde de iş işten geçtikten sonra, şefinin kendisini yakından gözlediğini ve ipin ucunu kaçırmamasını beklediğini farkettti.

Büyük patron işe karıştı, Keith'i görünürde sudan, dostça konuşmalar yapmaya davet etti. Ama bu çabalar da boşa gitti. Bir süre sonra, kendi rızası ve çevre değışikliğinin iyi geleceğı umuduyla Keith'i Lincoln International kontrol kulesine naklettiler. Yönetmelik, bir kerecik olsun insanlık göstermişti: Lincoln'da Keith, alan genel müdürlüğünü yapan ağabeyi Mel'le birlikte olacaktı. Belki Mel Bakersfield'in, Keith üzerinde rahatlatıcı etkisi görülürdü.

Bu görüş de başarısız sonuç verdi.

Keith'in içini kemiren suçluluk duygusu, kâbusları ve uykusuz geceleriyle olduğı gibi devam ediyordu. Artık, anlayışlı bir doktorun verdiği uyku ilâçlarıyla uyuyabiliyordu ancak.

Kardeşinin günden güne çözüldüğünü gören Mel, ısrarla, bir ruh doktoruna gitmesini öğütlüyordu. Keith bunu reddetti. Görüşü çok basitti: Suçluluğı gerçek, tartışılmaz, ne Tanrı ne de ruh doktorlarının numaralarıyla silinemeyecek bir şey olduktan sonra, «suçluluk kompleksi» ni ortaya çıkaracak bir tedavinin ne gereğı vardı ?

Böylece, mariz bir hüznün içine gitgide daha fazla gömülüyordu. Öyle ki, yakın zamana kadar sabırlı davranan Natalie bile isyan etti.

— Nefreti, gerçekten hayatımızın sonuna kadar

taşımak zorunda mıyız? Gülmeye, eğlenmeye hiç hakkımız olmayacak mı? Bu yolda devam etmek istiyorsan seni uyarıyorum: Benim böyle bir şeye hiç niyetim yok, oğullarımızın da aynı hava içinde büyümelerini kabul etmiyeceğim.

Keith cevap vermeyince Natalie devam etti :

— Sana kaç kere söyledim : Hayatımız, yuvamız, çocuklarımız senin işinden çok daha önemlidir. İşine daha fazla katlanamayacaksın, en kısa sürede değiştirmen gerekir. Biliyorum, eline daha az para geçecek, emeklilik hakkını yitireceksin, ama dünyada yalnız bunlar yok ki. Kemerleri sıkmak zorunda kalırsak gereğini düşünecek, her türlü yoksunluğu kabul edeceğim. Yakınmıyacağım da - daha doğrusu fazla yakınmıyacağım, - çünkü her şey, şu sıra sürdüğümüz hayattan yeğdir. — Hıçkırıklarının önüne geçmek için, bir an sustu. — Ama seni uyarıyorum Keith : Tükendim artık. Diritirsen, yoluna tek başına devam etmek zorunda kalabilirsin.

Natalie, ortak yaşantıları boyunca ilk ve son kez ayrılık olanağını hatırlatıyordu. Ve yine ilk kez o an, Keith kendini öldürmeyi düşünmüştü.

Bu düşünce kafasına yerleşecek ve sonunda kesin bir karar halini alacaktı.

Odanın kapısı açıldı, bir el elektrik düğmesine dokundu, ışık yandı. Ani ışık altında gözlerini kırptırان Keith, yine kendini Lincoln International'ın kontrol kulesinde buldu.

İçeri giren arkadaşının meraklı bakışları altında, elini bile sürmediği sandviçleri yeniden sardı, dolabını kapadı ve koridora çıktı. Kontrol odasına dönerken, tuttuğu otel odasının anahtarının cebinde olup olmadığına baktı; kısa süre sonra işine yarayacak olan anahtarın.

TANYA Livingstone, havaalanı binasının ortasında Mel Bakersfield'den ayrılalı bir saat oluyordu. Yine de eline dokunan elini hâlâ hatırlıyor, «Bu akşam sizi görebilmem için bir bahane daha» diyen sesini duyuyordu.

Sözkonusu bahane, bir Trans Amerika memurunun, kafateryada Tanya'ya uzattığı mesajdı: «Seksen sefer sayılı uçakta bir kaçak yolcu var. Şef sizi istiyor. Eşi az görülen biriyle karşı karşıyayız sanıyorum.»

Şirket bilet gişelerinin ardındaki küçük salonda, şimdi, eşi az görülen kişiyle karşı karşıyaydı. Ufacık tefecik, saygıdeğer görünümlü yaşlı bir kadındı bu.

— Giriştiğiniz ilk deneme değil sanıyorum, diye başladı Tanya. Yanılıyor muyum yoksa?

— Bu ne feraset yavrucuğum! En azından onuncu oluyor.

Yaşlı kadın rahatça bir koltuğa yerleşmiş, bir dantel mendilin ucunu gösterecek şekilde ellerini dizleri üstünde kavuşturmuştu. Yüksek yakalı beyaz blûzu ve ciddî siyah tayyörünün içinde, kiliseye giden bir büyükanne sanılabilirdi. Oysa, Los Angeles - New York seferi yapan uçağın içinde biletsiz yolculuk ederken yakalanmıştı.

Tanya, uçak şirketlerinde çalışanlar dışında, halkın, son yıllarda kaçak yolcu sayısının ne kadar arttığını bilip bilmediğini düşünüyordu. Jet motörlü uçakların hizmete girmesi ve yolcu ulaşımının hızlanıp artmasıyla, kaçak yolculuk bir salgın hastalık halini almıştı. Pek kimsenin farketmediği bir olaydı bu. Bir takım haberler sızarsa kaçak sayısının daha da

artacağından korkan şirketler sırrı saklamak için el-
lerinden geleni yapıyorlardı. Bütün bu çabalara rağmen,
bazı kişiler, kaçak yolculuk etmenin kolay bir iş olduğunu görüyorlardı. Örneğin, bu yaşlı kadın gibi.

Kaçak yolcunun adı Ada Quonset'di, San Diego'da oturuyordu. Adı da, çantasındaki sigorta kartı sayesinde öğrenilebilmişti. Ufak bir ihtiyatsızlık yapmasa, Mrs. Quonset, hiç kuşkusuz New York'a kadar gidecekti. Evet, bir tek ama çok önemli ihtiyatsızlık yapmıştı : Yola çıkma sevinci içinde sırrını komşusuna açmış, o da yemeyip içmeyip hosteslerden birini uyarmıştı. Hostes olayı kaptan pilota bildirmiş, kaptan pilot ilk incekleri alana durumu haber vermişti. İşte, bir şirket memuruyla bir polisin Lincoln International varış yerinde yaşlı kadını beklemelerinin nedeni buydu. Halkla Münasebetler Şefi olarak, aynı zamanda kaçak yolcularla — daha doğrusu bunların yakalananlarıyla — gizlice uğraşması gereken Tanya'nın yanına götürmüşlerdi kadını.

Tanca bacak bacak üstüne attı, alışkanlık halini alan bir hareketle üniforma eteğini düzeltti.

— Eh, olup biteni bana anlatsanız !

— Dulum ben, anlıyorsunuz değil mi, New York'ta oturan bir evli kızım var. Ara sıra kendimi öylesine yalnız hissediyorum ki, içimden, gidip onu görmek geliyor. Hemen Los Angeles'e koşup New York'a giden uçaklardan birine atlayıveriyorum.

— Öylesine, biletsiz olarak mı ?

Mrs. Quonset çok şaşırmıştı.

— Canım, bu yolculuğu başka türlü yapamam ki. Elime geçen bütün para, sosyal sigortalar ile kocamın ufak emekli maaşından geliyor. San Diego - Los Angeles otobüs yolculuğunu yapabilmem bile büyük şey.

— Otobüs yolculuğunun parasını ödediğiniz için değil mi ?

— Tabii : Otobüslerde çalışanlar en ufak şeyi gözden kaçırmazlar. Bir keresinde, ilk durağa kadar geçerli bilet alıp yolun sonunu rahatça bulmayı denedim. Ne yazık ki, otobüsün uğradığı her şehirde biletler elden geçiriliyor. Şöför, biletimin geçerli olmadığını farkettiler, çok kötü davrandığını söylemeliyim. Hiç de, uçak şirketlerinin memurları gibi değil.

Tanya, alaycı bir sesle :

— Uçak şirketlerinde çalışanlar çok daha kibar dır sanırım, dedi. Beni asıl şaşırtan, doğrudan doğruya San Diego'dan uçağa binmeyişiniz.

— Sevgili yavrum, çünkü orada beni tanırlar.

— Yani San Diego'da suçüstü yakalanacağınızı mı belirtmek istiyorsunuz ?

Yaşlı kadın, utançla başını önüne eğdi.

— Evet, öyle...

— Başka şirketlerin uçaklarında da kaçak yolculuk ettiniz mi ?

— Tabii. Ama Trans Amerika'yı hepsinden çok beğenirim.

Tanya, sert görünüşünü koruyabilmek için büyük güç harcadı.

— Neden Trans Amerika'yı hepsinden çok beğeniyorsunuz Mrs. Quonset ?

Çünkü New York'taki görevliler çok anlayışlı. Bakın, kızımın yanında bir hafta ya da onbeş gün geçirdikten sonra carım eve dönmek isterse şirketinizin bir şubesine koşuyor ve durumu anlatıyorum.

— Gerçek durumu mu demek istiyorsunuz? New York'a kaçak geldiğinizi mi söylüyorsunuz yani ?

— Tabii. Bunun üzerine geliş tarihimle sefer sayısını soruyorlar. Her keresinde, unutmamak için bun-

ları not ederim. Sonra dosyalarını karıştırıyor ve beni geri gönderiyorlar. Genellikle de o gün, yola çıkacak ilk uçakla.

Soluğu kesilen Tanya :

— Ve iş bu kadarla bitiyor ha ? dedi. Daha ileri gitmiyor mu ?

Mrs. Quonset tatlı tatlı gülümsedi. Sanki yaşlı kadın, piskoposun karısının evinde çay içiyordu.

— Canım, ara sıra biraz başımı ağrıtıyor, aynı şeyi tekrarlamamı söylüyor tabii. Ama bu kadarı pek önemli sayılmaz, değil mi ?

— Öyle, diye mırıldandı Tanya. Pek önemli sayılmaz.

İşin garibi, diye düşünüyordu, bütün bunlar gerçek, hem açık tartışılmaz bir gerçek. Uçak şirketleri hepsini biliyor. Kaçak yolcu uçağa bindi mi, seçeceği bir koltuğa yerleşmekten — turist sınıfta tabii, birinci sınıf yolcuların yerine girerse uçak kalkmadan farkedilebilir — ve rahat rahat uçağın kalkışını beklemekten başka işi kalmıyor. Tabii hostesler, uçak kalkmadan önce yolcuları sayıyorlar. Kapıda bekleyen memurun listesindekinden fazla yolcu çıkarsa, içerde kaçak bulunduğu anlaşılıyor.

Böyle bir durumla karşılaşan şirket denetimsicisinin önünde, seçilecek iki yol kalıyordu: Ya satılan bilet sayısından fazla yolcu bulunduğunu belirterek uçağı hareket ettirecek, ya da yolcuların biletlerini teker teker gözden geçirecekti. Bu iş için de en az yarım saat gerekliydi. Altı milyon dolar değerindeki uçağın fazladan yarım saat gecikmesi, gerek çıkış ve gerekse varıştaki tarife değişikliği dışında, çok pahalıya oturuyordu. Aktarma yapacak yolcular ve randevusu bulunanlar büyük bir gürültüyle durumu protesto ediyor, seferlerini tam saatında başlatıp bitirmeye bakan kaptan pilotun denetimsicisiyle kavga ettiği görül-

yordu. Sonunda kaçak yolcu bulunsa bile, para yönünden uğranılan zararlarla genel hoşnutsuzluk havası karşısında bu «plâtonik tatmin» in büyük bir ağırlığı olmuyordu.

Denetimciler de, şirketin verdiği talimat gereğince tek aklı başında çözüm yolunu seçiyor : Kapıları kapattırıp uçağı piste salıveriyorlardı.

On olayın dokuzunda iş bu kadarla kalıyordu. Yol boyu, hostesler, biletleri gözden geçiremeyecek kadar meşguldüler. Yolcular ise, uçaktan inişlerinde bu tatsız işleme boyun eğecek değillerdi. Öyle ki, kaçak yolcu, gideceğı yere vardığında rahatça ellerini cebine sokup tüyebilirdi.

Sevimli yaşlı kadında, dönüş yolculuğı konusunda hiç kuşkusuz gerçeğı söylemişti. Uçak şirketleri, uçakta kaçak yolcu bulunmaması gerektiğini düşünüyor, bir kaçak yolcu çıktı mı suçu kendilerinde buluyorlardı. Bu görüşü sonuna kadar götürmekle de, kaçağı yola çıktığı yere iade etmeyi kabul ediyorlardı. Şirketlerin tek ulaşım olanakları bulunduğundan, kaçak yolcu çıktı mı suçu kendilerinde buluyorlardı. Bu görüşü sonuna kadar götürmekle de, kaçağı yola çıktığı yere iade etmeyi kabul ediyorlardı. Şirketin tek ulaşım olanakları bulunduğundan, kaçak, parayla yolculuk edenlerin hak kazandığı yemekten bile faydalanarak, en rahat koşullarda dönüş yolculuğı yapmayı sağlıyordu.

Tanya, sert bir sesle konuşabilmek için elinden geleni yaptı.

— Mrs. Quonset, namuslu sayılmıyacak bir iş yaptınız, kanunun öngörüp cezalandırdığı bir suç işlediniz. Sizi mahkemeye de verebileceğimizi anlıyorsunuz sanırım.

Yaşlı kadının gözlerinde bir an zafer parıltıları uçuştı.

— Hiç bir şey yapmazsınız yavrum. Böyle durumlarda, uçak şirketlerinin kimseyi mahkemeye verdiği yok.

Gerekli bütün bilgileri edinmiş, diyordu Tanya kendi kendine. Onu korkutma zahmetine değmez. Buna karşılık, ilerde faydasını görebileceğimiz bir takım bilgiler edinebilirim belki.

— Bakın Mrs. Quonset, Trans Amerika uçaklarıyla sık sık yolculuk yaptığınıza göre, bize biraz yardım etmeniz doğru olur.

— Memnuniyetle.

— Bir kere, uçağa nasıl bindiğinizi öğrenmek istiyorum.

Yaşlı kadın, haşarı haşarı gülümsedi.

— Çeşitli yollar vardır, dedi sonra. Ben, başvurduğum yolları sık sık değiştirmeye dikkat ederim. Genellikle, uçağa girmemi sağlayacak bir kart alabilmek için hareket saatından çok önce alana gelirim.

— Bu iş oldukça güç herhalde !

— Hiç de değil. Artık uçak şirketleri, bu kart yerine biletlerin kabını kullanıyorlar. Ben de gişeye gidiyorum, kabı kaybettiğimi söyleyip yenisini istiyorum. Tabii her keresinde önünde bir kuyruğun uzayıp gittiği gişeleri seçiyorum. Memurun işi başından aşkın oluyor, soru bile sormadan bir kap veriyor bana.

— İyi ama üstü boş bir kap bu, dedi Tanya, adınıza verilmemiş, uçağa girmenize yeterli değil.

— Öyle ama ben, boş yerleri elimle dolduruyorum. Çok da kolay, tuvalete girip kapıyı kilitliyorum. Böylece iş olup bitiyor. Çantamda her zaman bir kalem bulundururum. Sonra havaalanına açılan kapıya yöneliyorum. Memurun önünde kalabalıkça bir grubun birikmesini bekliyor ve geçiyorum. Artık, uçağa binmekten başka yapacak işim kalmıyor.

— Ya biri sizi durdurursa ?

— Elimde kartım olduğuna göre kimse durduramaz.

— Hostesler bile durduramaz mı ?

— Aman yavrucuğum, hosteslerin hepsi genç kız! Bütün yaptıkları gevezelik etmek ve adamlara bakmak. Genellikle sefer sayısına gözetiyorlar, ben de sefer sayısını yazmayı hiç unutmuyorum. Başka şey sormuyorlar bile.

— Anlıyorum, diye mırıldandı Tanya. Peki, çıkış kartı hilesine başvuramadığınızda ne yapıyorsunuz ?

Mrs. Quonset kızarma kibarlığını gösterdi.

— Böyle durumlarda bir hikâye uydurmak zorunda kalıyorum. Bazen, kızım ile vedalaşmak için uçağa binmek istediğimi söylüyorum. Yönetmeliklere pek uymuyor ama, bütün uçak şirketleri buna göz yumuyorlar. Ya da, havaalanına uğrayan uçak söz konusuysa, yerime döndüğümü ve biletimi uçakta bıraktığımı söylüyorum. Oğlumun uçağa bindiğini, lokantada unuttuğu cüzdanını ardından koşturduğumu söylediğim de oluyor. Tabii elime bir cüzdan almayı hiç unutmuyorum. Bu, hepsinden sağlam bir yol.

— Şüphem yok, diye homurdandı Tanya. Her şeyi önceden hesapladığınız belli. Çok dikkatli bir insan olmalısınız...

Telefon sesi Tanya'nın sözünü kesti. Yerinden kalkıp telefonu açtı.. Bölgesel ulaşım müdürünün sinirli sesi :

— Yaşlı kadın hâlâ yanınızda mı ? diye soruyordu.

Trans Amerika şirketinin Lincoln International havaalanındaki bütün işyerinin sorumlusu olan bölgesel ulaşım müdürü, anlayışlı ve sevimli bir müdür olarak haklı bir ün kazanmıştı. Yine de, o akşam çok

öfkeliydi. Tarifelerin üç gün üç gecedir alt üst olması, uçakların yolunun durmadan değişmesi, yolcuların öfkeli şikâyetleri sinirlerinin hakkından geliyordu anlaşılan.

— Hâlâ yanımda, dedi Tanya.

— Kendisinden iğginç bilgiler sızdırabildiniz mi?

— Hem de yığınla. Raporumu göndereceğim. Şimdilik, Mrs. Ada Quonset adına Los Angeles'e bir bilet istiyorum sizden. Bu akşam için.

— Sizin ihtiyar mı o ?

— Ta kendisi.

— Şirket hesabına değil mi ? diye homurdandı müdür.

— Tabii.

— En çok içerlediğim de, onu, saatlardan beri bekleyen namuslu müşterilerin önüne geçirmek zorunda oluşum. Bilet parasını ödemekten başka şey istemeyen insanların. Neyse, herhalde siz haklısınız : En kısa zamanda bu hırsız karıdan kurtulmak daha iyi. Gişelere bir bilet fişi yollayacağım. Yalnız, Los Angeles'i uyarmayı unutmayın : Havaalanı polisinin kadını, karga tulumba bina dışına atmasını istiyorum.

Tanya gülümsedi ve telefonu kapadı. Sonra ciddileşerek yaşlı kadına döndü :

— Duydunuz mu Mrs. Quonset ? Sizi Los Angeles'e iade edeceğiz.

— Evet, korktuğum başıma geldi. 'Daha önce bir fincan çay içmek isterdim. Bana ihtiyacınız yoksa... bineceğim uçağın hareket saatını söylemeniz...

Tanya, kesinlikle :

— Böyle bir şey sözkonusu değil, diyerek yaşlı kadının sözünü kesti. Bina içinde yalnız dolaşmanızı yasak ediyorum. Çay içmeye gidebilirsiniz, ama yanınızda memurlarımızdan birinin bulunması şartıyla. Los Angeles'e götürecek uçağa bindirene kadar ya-

nınızdan ayrılmıyacak. Sizi başıboş bırakırsam neler olabileceğini kestiriyorum : Göz açıp kapayınca ya kadar, New York'a gidecek bir uçağa girivereceksiniz.

Yaşlı kadının Tanya'ya yönelen düşmanca bakışı, düşüncesinin doğruluğunu ortaya koyuyordu.

On dakika geçmeden her şey düzenlendi. Bir buçuk saat sonra hareket edecek 103 sefer sayılı uçakta bir yer ayrıldı. Uçak hiç bir alana uğramıyordu : Böylece Mrs. Quonset'in yolda inip New York'a hareket eden bir uçağa binmesi tehlikesi de ortadan kalkıyordu. Gerek 103 sefer sayılı uçağın mürettebatına, gerekse Los Angeles havaalanına haber verilmişti.

Bu tedbirleri aldıktan sonra Tanya, sevimli ihtiyarı Trans Amerika memurlarından birine, tutsağının torunu olabilecek Coakley adlı bir delikanlıya emanet etti. Tanya genç adama kesin talimat vermişti :

— Yola çıkana kadar Mrs. Quonset'in yanından ayrılmıyacaksınız. Bir fincan çay içebilir, kendisini kafeteryaya götürürsünüz; uçakta verilecek yemekten payını alabileceği halde, yemek isterse bu isteğinin karşılanmasında da bir sakınca görmüyorum. Her ne olursa olsun, yanından hiç ayrılmıyacaksınız ama. Tuvalete gitmek isterse götüreceğim, kendisini kapıda bekliyeceksiniz. Uçağın yola çıkacağı bildirildiğinde alana açılan kapıdan geçirecek, birlikte uçağa binecek, kendisini şef hostese teslim edeceksiniz. Mrs. Quonset'in her hangi bir bahaneyle inmesine izin vermemek gerektiğini ona anlatacaksınız. Dikkat edin : Yedekte bir yığın kurnazlığı ve akla yakın özürü var.

Odadan çıkmak üzereyken yaşlı kadın, genç memurun koluna yapıştı :

— Müsadenizle delikanlı ! Bu yaşta insana bir destek gerek, üstelik damadımı da o kadar hatırlatı-

yorsunuz ki. Çok yakışıklıydı... tıpkı sizin gibi. Tabii, öldüğü sıra sizden on yaş büyüktü ama, yine de ona benziyorsunuz. Bana öyle geliyor ki, şirketiniz, memurlarını hep sevimli kişiler arasından seçiyor. - Serzenişte bulunurcasına baktı Tanya'ya. - Her neyse, memurlarının bir bölümünü diyelim.

— Ona kulak asmayın Coakley, dedi Tanya. Unutmayın, her türlü kurnazlığı yapabilir.

— Davranışınız hiç sevimli değil, dedi yaşlı kadın. Bu delikanlı, hakkımda kişisel görüş sahibi olacak yaşa ulaşmış. Şunu da bilin ki, terbiyesizce tutumunuza rağmen size kızmıyorum.

5

MEL Bakersfield kararını vermişti : Geceyi havaalanında geçirecekti. Karısı kendisini şehrin öbür ucunda beklese bile.

Çalışma odasında tek başına durumun bilânçosunu çıkarıyor, düşünceli düşünceli, parmaklarının ucuyla masayı takırdatıyordu.

— Üç - Sıfır sayılı uçuş pisti, çamura saplanan Meksika Havayollarının Boeing uçağıyla tıkalıydı hâlâ. Bu durum havaalanını gitgide zorluyor, gerek yerde ve gerekse havada gecikmeler tehlikeli şekilde birikiyordu. Daha şimdiden, Lincoln International alanının gelecek üç - dört saat içinde kapanması, dikkate alınması gereken bir ihtimal olarak görünüyordu.

Bu arada da uçaklar, Meadowood üzerinden havalanmaya devam ediyorlardı. Gerek havaalanının, gerekse hava kontrol merkezinin hatları, evlerinden ayrılmayan Meadowood'luların öfkeli telefonlarıyla dolup taşıyordu. Diğerlerine gelince, Mel'in akşam sözünün edildiğini duyduğu protesto toplantısına katılıyorlardı herhalde. İş bu kadarla da bitmiyordu :

Kontrol kulesi şefinin bildirdiği bir söylentiye göre, toplantıya katılanlar, havaalanı binası içinde gösteri yapmaya hazırlanıyorlardı ! Mel, dilinin ucuna gelen küfürü zor tuttu : Binanın merkezinde gırtlaklarını paralarcasına bağırarak iki - üç yüz nümayişçi, gerçekten mutluluğunun tamamlanması için gereken şeydi.

Yine de avunulacak bir olay vardı ortada : Üçüncü derecede alârm sona ermiş, hava kuvvetlerine bağlı KC - 135 uçağı yere konabilmişti. Ancak, bu ilk alârmın sona ermesi, diğerlerinin görülmeyeceği anlamına gelmiyordu. Mel, bir saat önce alanda gezinirken duyduğu tedirginliği, yeni bir tehlike önsezisini unutmuyordu. Doğrusu istenirse, görevinin başında kalması için bu kötü önseziye de ihtiyacı yoktu : Gerçek durum, evine dönmesini engelliyecek kadar ciddiymiş nasılsa.

Yeniden Cindy'yi aramaya karar verdi. Ceplerini karıştırdı, hayır yemeğinin verildiği evin telefon numarasını buldu. İlk aradığında olduğu gibi, Cindy'nin telefona gelişini dakikalarca beklemesi gerekti. Buna karşılık, Cindy ilkinden çok daha soğukkanlı gibiydi - hiç de hayra yorulmayacak, buz gibi soğukkanlılık. - Mel, kendisini havaalanında tutan nedenleri sıraladıktan sonra, hemen cevap vermedi.

— Fazla şaşmadım bile, dedi sonunda. Gelmiyeceğini düşünmüştüm nasılsa. Söz vermiştin ama, her zamanki gibi yalan söylediğinden emindim.

Mel, öfkeyle karşı çıktı :

— Yalan söylemiyordum ! Üstelik bu gece, hiç bir iş yolunda gitmiyor. Daha önce de, geleceğimi umduğumu söylemiştim sana...

— Uzatma lütfen. Yanış anlamadıysam havaalanında kalıyorsun. Saat kaç kadar ?

— En azından gece yarısına. Belki yarın sabaha.

— Öyleyse ben gelir seni bulurum. Ziyaretimi bekliyebilirsin.

— Rica ederim Cindy, böyle bir ziyaretin ne yeri, ne de sırası...

— Ben tam sırası olduğu görüşündeyim. Yerine gelince, sana söyleyeceklerim için en berbat yer bile işimi görür.

— Rica ederim Cindy, aklını başına topla. Bir takım şeyleri konuşmamız gerektiğini kabul ediyorum ama, yine de...

Bir tıkırtı duyuldu, Cindy telefonu kapamıştı.

Mel, öfkeli ve bezgin, yerinden kalkıp alan yönetmeliğinin bulunduğu yerden binanın göbeğindeki kargaşalığı tepeden görmeyi sağlayan asma kata çıktı. Çıkmasıyla da gür bir ses bulunduğu yere kadar yükseldi.

— Hey, Bakersfield! Hey, siz, yukardaki !

Mel, görgü kurallarınâ pek aldırmaksızın kendisine seslenen bu adamın kimliğini anlamaya çalışarak öne eğildi. En azından elli meraklı yüz asma kata yöneldiğinden, kendisine seslenenin kimliğini bulması için epey zaman geçmeşi gerekti : Dev yapılı, sırtında bej bir pantolonla bir gömlek giymiş Egan Jeffers adlı zenciydi bu. Abanoz renginde, adaleli bir koi sabırsızlıkla sallanıp duruyordu.

— Tüneğinizden aşağı inin Bakersfield ! Gelin bakın, çok güleceğiz.

Mel gülümsemekten kendini alamadı. Binanın içindeki dört pabuç boyama yerini işleten Jeffers, havaalanının renkli kişilerindendi. Her zaman güler yüzlü, küstah, sevimli, ters bir cevapla karşılaşmadan en kaba sözleri söyleyebilecek bir adamdı...

— Siz buraya çıksanız nasıl olur Jeffers ?

— Çıkamam, Bakersfield ! Unutmayın, benimle bir anlaşma imzaladınız. Hadi, gelsenize !

Mel, gülümseyerek Jeffers'in isteğini yerine getirdi. Jeffers'le yapacağı konuşma biraz açılmasını sağlayacaktı. İri yarı zencinin işlettiği dört boyacı yeri, havaalanı muhasebesine büyük katkıda bulunmuyordu. Oto - park, lokanta, gazete satış yerlerinin kiralari Jeffers'in ödediği paraya oranla akıl almaz ölçüde gelir sağlamaktaydı. Yine de hayata gezici pabuç boyacısı olarak atılan Jeffers, tek başına Lincoln International'in masrafını karşılıyormuş gibi davranmaktaydı.

— Nihayet gelebildiniz ! Havaalanıyla benim aramda imzalanan şu kontratı... hatırlıyor musunuz ?

— Evet.

— Eh, bu anlaşmanın bir maddesinde, alanda benden başkasına pabuç boyama imtiyazı verilmiyeceği yazılı. Benden başkasına diyorum, tamam mı ?

— Tamam.

— İyi ya, sizi daha önce uyardım Bakersfield : Çok güleceğiz. Gelin benimle.

Mel'i zemin kata inen döner merdivene sürükledi. Basamakları dörder dörden inerken, rasladığı eski tanıdıklarını selâmlıyordu. Zenci kadar sporcu yapılı olmayan, üstelik de topallayan Mel daha, yavaş yürümekteydi.

Jeffers merdivenin hemen dibinde, şöförsüz otomobil kiralayan yerin gişeleri önünde durdu. Öfkeli bir hareketle, Avis şirketinin tezgâhını gösterdi.

— İşte ! Şuna bakın : Herifler yanımda çalıştırdığım kişilerle benim lokmamı ağızımdan kapıyorlar !

İntikam isteyen bir parmak hareketiyle, tabelâdaki yazının altını çizdi.

İmzanızı atana kadar

Pabuçlarınız parıl parıl olacak

Yazının tam altında, tezgâha dayalı duran elektrikli makine öyle bir yere konmuştu ki müşteri, kira

mukavelesinin boş yerlerini doldururken pabuçlarını aracın içine sokabiliyordu.

Mel, yarı şen yarı düşünceli, başını salladı. Aslında Jeffers öfkelenme numarası yapıyordu ; öte yandan da haklıydı. Ama anlaşma gereğince, havaalanı binası içinde ondan başka kimsenin pabuç boyamaya hakkı yoktu. Buna karşılık da Jeffers ne gazete satabilir, ne de otomobil kiralayabilirdi. Havaalanı yönetimine ödedikleri yüklü kira karşılığı, bütün kiracıların faydalandıkları bir imtiyazdı bu.

Mel cebinde, «panik listesi» diye tanımladığı defterini çıkardı. Bu defterde, havaalanında sorumlu görevi bulunan herkesin özel telefon numarası kayıtlıydı. Neyse ki, Avis'in müdürünün numarası da vardı defterde. Otomobif kiralayan yerin tezgâhında oturan genç sekreterin protestolarına kulak asmayan Mel - genç memurların çoğu onu görmemişti, tanımazlardı - telefonda numarayı çevirdi.

Karşı tarafın zili uzun uzun çaldı. Sonunda, bir erkek sesi karşılık verdi.

— Kingley konuşuyor...

— Bakersfield. Evinize dönebildiniz mi dostum? Ne yapıyorsunuz bakalım ?

— Şimdilik, oğlumun elektrikli treniyle oyalanıyorum. Hem arabaları, hem de telefon edip araba kiralamak isteyenleri unutmamı sağlıyor.

— Araba kiralamak için aramıyorum. Şükredin ki oğlunuz var. Benimkilerin ikisi de kız. Oğlunuz mekaniğe yatkın bir çocuk mu ?

— Sekiz yaşında ama şimdiden bir dâhi. Günlünç havaalanınızı yönetmek için ona ihtiyaç duyacağınız gün bana bir işaret çıkmanız yeter.

— Bu akşam ona başka bir fikir vereceğim : Salonunuza bir otomatik pabuç boyama makinesi yer-

leştirsın. Fazla gelen bir makinenin yerini biliyorum üstelik. Siz de bilirsiniz ya.

Telefonun öbür ucunda, iç çekmeyle sonuçlanan uzun bir sessizlik oldu.

— Neden sizin gibiler, her türlü satış artırma tedbirini engellemek için uğraşır dururlar ?

— Hasisliklerinden sanırım, bir de sersemliklerinden. İşin kötü yanı, görüşümüzü kabul ettirebilecek durumdayız. Kontratınızdaki maddeyi hatırlıyor musunuz ?... «İş konusu belirleyen her tabelâ, konmadan önce havaalanı yönetiminin onayına sunulur.» Ya, diğer kiracıların iş konularına el atmanızı engelleyen madde ?

— Hatırlıyorum, diye homurdandı Kongley. Bizi Jeffers gammazladı.

— Gammazlamak deyimini kullanmıyalım da, Jeffers pek mutlu değil diyelim.

— Kabul Bakersfield : Kazandınız. Öfkelenmenize yol açan şeyi kaldırtacağım. Acelesi yok değil mi ?

— Yarım saat içinde kaldırmak şartıyla, hiç bir acelesi yok.

— Hay...

Geri kalan sözler, bir kahkahanın arasında kaynadı gitti. Mel, kendinden memnun, kapağı telefonu, Jeffers, konuşmasını beğendiğini belirtircesine başını salladı.

— İyi iş gördünüz Bakersfield : Yalnız dikkat edin de, aynı şey tekrarlanmasın.

Döndü, sert adımlarla yürüyen merdivene doğru ilerledi.

Zemin kata varan Mel, Trans Amerika gişelerindeki hoca tabelânın önünde biriken kalabalığı gördü :

ÖZEL GİRİŞ KAPISI

2 Sayılı Sefer — ALTIN POST

Kesintisiz Lincoln - Roma

Bir grup yolcuyla konuşan Tanya Livingstone Mel'e işaret etti, az sonra da yanına geldi.

— Bir dakikam var : Bu gece alan, tam bir tımarhane. Şehire indiniz sanıyordum.

— Karar değiştirdim, dedi Mel. Sizin gibi, yapılmıyorsa : Ben de sizin işinizin bittiğini sanıyordum.

— Ulaştırma müdürü kalmamı rica etti. **Altın Post'u** zamanında yola çıkarmak için umutsuzca çırpınıyoruz. Resmen, şirketin şerefini korumak, aslında bizim aslan pilot Demerest beklemekten nefret ettiği için.

Mel, alaycı bir sesle:

— Ön yargılarınızın fazla etkisinde kalıyorsunuz, dedi. Aynı şeyin benim başıma da geldiği oluyor ya.

Tanya, birkaç metre ötede, yuvarlak bir tezgâhla çevrili yüksek plâtfomu işaret etmek için döndü.

— Bunun yüzünden mi kayınbiraderinizle kaptınız ?

Gösterdiği, bir sigorta şirketinin satış yeri. Tezgâhın önünde, ona yakın adam, uçak kazalarına karşı hayatlarını sigorta ettirmek üzere istek fişi dolduruyorlardı. Tezgâhın gerisinde iki güzel sekreter - Egzotik bir esmerle, koca göğüslü ve göz alan bir sarışın - poliçeleri yazmakla meşguldüler.

— Evet, dedi Mel. Daha açık bir deyimle, son kapışmamızın nedeni bu. Vernon Demerest ve Pilotlar Birliği'nin gözünde, gerek şirket şubeleri ve gerekse otomatik makinelerle havaalanında sigorta poliçesi verilmesinin yasaklanması gerekiyor. Aynı görüşte olmadığımдан, yönetim kurulunun karşısında

Demerest'le hesaplaştık. Ben kazandım, sevgili Vernon bu yüzden öfkeli.

Tanya yan yan baktı Mel'e.

— Alanda çalışanların bir çoğu sizinle aynı düşüncede değil. Ben de onların görüşüne katılıyorum. Kaptan pilot Demerest'in bu kerelik haklı olduğu inancındayım.

Mel omuz silkti.

— Bense, bir kerelik, aynı görüşte olmadığımızı farkediyorum. Sorunu derinlemesine inceledim. Demerest'in görüşlerine aklım yatmadı.

O ünlü toplantı günü de bu görüşlere aklım yatmamıştı, diye düşündü. Çok iyi hatırlıyordu : Unutulmayacak bir toplantıydı doğrusu.

O gün, havaalanı yönetim kurulu her zamanki gibi, duvarları maun kaplı büyük salonda toplanmıştı. Kurulun beş üyesi de hazırды : Başkanlık yerindeki üniversite profesörü, iki iş adamı, bir emekli sendikacı ve kurulun tek dişi üyesi, otuz beş yaşlarında sevimli bir esmer olup söylentilere göre yönetim kurulundaki yerini belediye başkanının metresi oluşuna borçlu bulunan Mrs. Ackerman. Yönetim kurulu, salonun dibindeki yüksekçe yere oturmuştu. Mel Bakersfield ile servis şefleri, tam salonun ortasına konan bir masanın başındaydılar. Solda basın sırası duruyor, daha geride de halka ayrılan ve genellikle boş kalan bölüm bulunuyordu. Ama o sabah, halka ayrılan bölümde, biri vardı : Trans Amerikan üniforması içinde çok yakışıklı duran, tavandan dökülen ışıkla kıdemini belirten dört sırma şeriti iyice parıldayan kaptan pilot Vernon Demerest.

Yönetim kurulu başkanı, gündeme geçilmeden önce kaptan pilot Vernon Demerest'in dinleneceğini açıkladı. Demerest, hemen ayağa kalktı. Her zamanki kendine güvenen haliyle, mahallî temsilciliğini yaptı-

ğı Pilotlar Birliğı adına geldiğini belirtti. Birliğın görüşünü tümüyle benimsediğini açıkladıktan sonra konuya geçti.

Havaalanlarında sigorta poliçeleri verilmesi, ilk hava seferleri çağından kalma gülünç, yanlış bir işti. Bugün havaalanı binalarının en görünür yerlerine yerleşen sigorta şirketlerinin şubeleriyle otomatik poliçe makineleri, bütün diğer ulaşım araçlarının güvenlik rekorlarını açık farkla kıran sivil havacılığa küfretmekten başka şey değildi.

Garlarda, otobüslerin hareket ettiğı yerlerde, okyanus seferine çıkan gemilerin yanaştığı rıhtımlarda yolcular özel sigorta poliçesi bulabiliyorlar mıydı hiç? Tabii ki hayır! Öyleyse neden yolcuları etkileme amacı güden bütün bu ilânlarla havaalanlarında sigorta poliçesi satılıyordu? Bu sorunun cevabı çok basitti: Sigorta şirketleri istismar edilecek zengin bir damar bulmuşlardı, sonuçlarının canı cehenneme deyip geçiveriyorlardı!

Sivil havacılık nispeten yeni bir olaydı. İstatistikler yolcunun uçakta evinden çok daha güvenli olduğunu belirtiyorsa da, pek çok kişinin gözünde, uçak yolculuğı henüz büyük tehlikeler arz ediyordu. Az görüldüğü halde, uçak kazaları halkın hava seferlerine karşı duyduğu içgüdüsel kuşkuyu arttırmak için düzenli olarak öne çıkarılmaktaydı. Diğer ulaşım araçları çok daha tehlikeli olduğu halde, bu oyunlarla her keresinde büyük isabet kaydediliyordu.

Uçaklarda görülen yüzde yüze yakın güvenliği, sigorta şirketleri de doğrulamaktaydı. Sık sık yolculuk ettikleri için yolculardan çok daha tehlikede sayılması gereken pilotlar, herkese tanınan şartlarla hayatlarını sigorta ettirebiliyor, hatta kuruluşları aracılığıyla herkesten daha uygun koşullar sağlayabiliyorlardı.

Yine de büyük havaalanı yöneticilerinin doyumsuzluğundan cesaret alan bazı şirketlerin, yolcuların korkuları ve bölünüklerinden faydalanmaları önlenemiyordu.

Dikkatle dinleyen Mel, kayınbiraderinin şimdiye kadar dâvasını iyi savunduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Buna karşılık «büyük havaalanı yöneticilerinin doyumsuzluğu» na değinmesi açık bir beceriksizlikti. Beş yönetim kurulu üyesi de bunu farketmiş, üstelik Mrs. Ackerman irkilmişti.

Ama Vernon Demerest bir şey anlamadı.

— Şimdi bayanlar baylar, en önemli noktaya, bu tehlikeli uygulamaların ortaya çıkardığı tehlikeye geliyorum.

— Otomatik makineler gibi alanlardaki sigorta şirketi şubelerinin de en ufak bir ayırım yapmadan, «birkaç dolarlık prim karşılığı büyük paralar vadeden poliçeler» dağıtması sonucu, yolcu ve uçaklarda görevli bulunanlar gerçek bir tehlikeyle karşılaşmaktadırlar, diye devam etti.

Birden canlandı :

— Bu sistem, deliler ve canileri sabotaj ve cinayete kışkırtmaktan başka şey değildir. Kendisinin, ya da yakınlarının cebine bir servet indirmek gibi, açık olduğu kadar da çekici bir etken olmaktadır bu adamlar için.

— Bir saniye ! - Mrs. Ackerman öne eğildi. Ses tonu ve yüzü, «havaalanı müdürlerinin doyumsuzluğu» deyimini içine sindiremediğini ortaya koymaktaydı - Bir süreden beri kişisel görüşünüzü ortaya koymaktasınız. Bu görüşü elle tutulur olaylarla destekleyebilir misiniz ?

— Tabii efendim. Olaydan bol ne var.

Vernon Demerest, dosyasını iyice biliyordu. Çizelgeler göstererek, uçuş sırasında sabotaj sonucu

meydana gelen kazaların yılda ortalama yüzde bir buçuğu bulunduğunu belirtti. İhtirasın yolunu şaşırttığı iki-üç kişi dışında, bütün caniler sigorta parasına konmak umuduyla bu işe girişmişlerdi. Akla yakın geldiği halde, sabotaj olanağının ispatlanamadığı teşebbüsler de cabası.

Suç kesinlikle ispatlandığında, suçlunun hayat sigortası kendiliğinden hükümsüz kalıyordu tabii. Dolayısıyla sabotaj bekleneni vermiyordu. Normal kişiler bunu farkediyor, havaya uçurulan uçakların kalıntıları uzmanlarca incelendiğinde, genellikle kaza nedeninin ortaya çıktığını da biliyorlardı.

Yalnız, hareket etmek üzere bulunan bir uçağa bomba koyanlar normal kişiler değillerdi. Psikopat, deli, sapık kişilerdi. Yani sadece canları neyi çekiyorsa onu dikkate alma ve gerçeği, isteklerine uygun bir biçime sokma eğilimindeki hastalar.

Konuşmanın burasında, Mrs. Ackerman yeniden araya girdi. Bu kez, Demerest'e düşmanlığı açıkça ortadaydı.

— Bana kalırsa, bir psikopatin kafasından geçenleri anlatmak için hiç birimiz gereken yetkiye sahip değiliz. Hiç birimiz diyorum, yani siz bile.

Demerest sinirle karşı çıktı :

— Psikopatların davranışlarını anlatmaya çalışmıyordum ! Hem, sorun bu değil.

— Özür dilerim. Açıkça psikopatların davranışını ortaya koymaktaydınız. Ayrıca, bence de bütün mesele burada.

Birkaç saniye süreyle Mel, Demerest'in patlayacağını sandı. Yönetim kurulu üyelerinden birinde de aynı izlenim uyanmış olmalı ki, hemen araya girdi :

— Konuşmamızı özetleyelim efendim : Açıkçası, ne istiyorsunuz ?

Demerest bir adım attı :

— Sadece ve sadece havaalanı binası içinde sigorta poliçesi satışının kaldırılmasını, dolayısıyla içerdeki sigorta şirketinin şubesi ve otomatik makinelerin atılmasını istiyorum. Pilotlar Birliğinin bu yönde, diğer büyük havaalanlarına da baskı yapacağını ekliyorum. Ayrıca, A.B.D. Kongresinde, bütün havaalanlarında sigorta poliçesi satışının yasaklanmasını sağlayacak bir kanun çıkarmaya çalışıyoruz.

— Böyle bir kanun Kongrece kabul edilse bile Birleşik Devletler'den başka ülkede uygulanamaz. Hava trafiğinin uluslararası niteliği göz önüne alınırsa, bu kanunun sağlayacağı fayda ne olabilir?

Demerest hafifçe gülümsedi.

— Bizim açtığımız da uluslararası bir kampanyadır. Şimdiden, kırksekiz ülke Pilotlar Birliğinin desteğine güvenebiliriz. Arkadaşlarımız, A.B.D. örnek olursa diğer devletlerin de onu izleyeceğini düşünüyorlar.

— Bu tasarı bana aşırı geliyor, dedi başkan. Bence yolcuların, canları istediğinde hayat sigortası yaptıрма hakları olmalı.

— Hiç şüphesiz, dedi Demerest. Tersini asla söylemedim.

— Söylediğimiz buydu ama; diye patladı Mrs. Ackerman.

Demerest'in yüz çizgileri sertleşti.

— Hanımefendi, her hangi biri dilediği kadar hayat sigortası yaptırabilir. Zamanında düşünmesi ve şirketlerin her şehirde bulunan şubelerinden birine başvurması yeter. Bunda hiç bir sakınca görmüyoruz. nedeni de ortada: Bu tür kontratlar kuralara uygun yapılıyor. Yani her istek, uzmanlaşmış bir memur tarafından inceleme konusu ediliyor ve poliçe hemen değil, yirmidört ya da kırksekiz saatlik bir sürenin sonunda veriliyor. Dolayısıyla da, psikopatların, delile-

rin ve hatta canilerin ortaya çıkarılması mümkün oluyor. Oysa harekete birkaç dakika kala, havaalanı binalarının kargaşalığı içinde aynı şey sözkonusu değildir. Bu dengesiz kişilerin, bir anlık itişin etkisiyle harekete geçtiklerini de unutmamak gerek. Özellikle hayat sigortası konusunda bu itme ortaya çıkıyor, ya da havaalanlarındaki poliçe satışlarının sağladığı kolaylıkla kışkırtılıyor : Çünkü ne bekleten var, ne de soru soran...

Başkan, sert bir sesle :

— Herkesin durumu artık anladığınızı sanıyorum, diyerek Demerest'in sözünü kesti. Daha önce söylediklerinizi tekrarlamaya başladınız Mr. Demerest.

— Sizinle tıpatıp aynı görüşteyim sayın başkan, dedi Mrs. Ackerman. Ben Mr. Bakersfield'in de görüşünü öğrenmek istiyorum.

Mel yerinden kalkmıştı.

— Gerçekten de, bir takım itirazlarım olacak. Ama kaptan pilot Vernon Demerest'in sözlerini bitirmesini isterim...

— Bitirdi, dedi Mrs. Ackerman. Biz bu karara vardık.

Yönetim kurulu üyelerinden biri gülünce başkan tokmağını alıp masaya vurdu.

— Rica ederim baylar... Mr. Bakersfield, sizi dinliyorum.

Demerest öfkeyle dosyasını kapadı ve yerine döndü.

— Önce, Vernon'un söylediklerinin tam karşısında yer aldığımı belirtmek isterim, diye söze başladı Mel. Yani, bu bir aile kavgası.

Yönetim kurulu üyeleri gülümsediler : İki adam arasındaki aile bağlarını biliyorlardı. Hava yumuşamaya başlamıştı bile. Bu tür iş toplantılarına alışkın olan Mel, şakacı bir ses tonu benimsemekte çıkar bu-

lunduğunu biliyordu. Bilgi edinmek zahmetine katlan-
saydı, aynı şeyi Vernon da öğrenebilirdi.

— Bu meselede, dikkate alınması gereken bir-
kaç nokta var, diye devam etti. Önce, üzüoü ama tar-
tışılmaz bir durum sözkonusu : İnsanların çoğu, uça-
ğa binmek üzereyken korkuya kapılıyorlar. Bana ka-
lırsa, özellikle güvenlik konusunda sağladığımız iler-
lemeler ne olursa olsun, durum değişmiyecek. Kayın-
biraderimle uyuştüğümüz tek nokta da bu : Uçak,
artık yeryüzünün en güvenilir taşıtıdır.

Mel, bu içgüdüsel korku yüzünden, pek çok uçak
yolcusunun hayat sigortası yaptırmakla kendilerini
daha rahat hissettiklerini belirtti. Başka bir deyimle,
hayat sigortası yaptırmak istiyor ve bu hakkı son ana,
yani havaalanına kadar elde tutmak istiyorlardı. Ha-
vaalanı binalarında, otomatik araçlarla olduğu kadar
binanın merkezindeki şirket şubesinde satılan poliçe-
lerden elde edilen büyük gelir bu olayı rahatça ispat-
lıyordu. Her şey bir yana, halk, özgür bir ülkede nere-
de ve ne zaman isterse hayat sigortası yaptıрма hak
ve olanaklarına sahip bulunmalıydı. Hareket günün-
den önce hayat sigortası yaptırmaya gelince, insanla-
rın çoğu bunu düşünmüyorlardı bile. Üstelik, yolcu-
lukla ilgili hayat sigortaları yalnız şehirde satılacak
olursa, havaalanları ve bu arada diğerleri gibi Lin-
coln International da büyük bir gelir kaynağından
yoksun kalacaktı.

Mel açıklamasının bu noktasına vardığında gü-
lümsemekten kendini alamadı. Yüksekçe yerde otu-
ran yönetim kurulu üyeleri de, suç ortaklığını açığa
vururcasına güldüler. Gerçekten sorunun kökü bu-
radaydı : Sigorta imtiyazının sağladığı gelirden vaz-
geçilemezdi. Lincoln International'da, dolar başına
25 sent olarak hesaplanan bu gelir yılda yarım mil-
yon dolar ediyordu. Bu toplam da, oto-park, lokanta

ve otomobil kiralanan yerlerden sonra sigorta gelirini dördüncü sıraya yükseltiyordu. Vernon dilediği kadar «havaalanı müdürlerinin doyumsuzluğu»,ndan söz etsin, sözkonusu 500.000 dolar yeterince inandırıcı bir kanıttı.

Mel, bu nokta üzerinde daha fazla durmayı gereksiz buldu. Gelir sorununu belirtmesi yeterliydi : Yönetim kurulu üyeleri, havaalanlarının malî sıkıntılarını biliyorlardı.

Notlarına - daha doğrusu durumla ilgili sigorta şirketlerinden birinin önceki gün kendisine sağladığı notlara - göz attı. Mel bu bilgileri istememiş, ertesi gün yönetim kurulunun bu sorunu inceleyeceğinden kimseye söz etmemişti. Yine de sigortacılar haberi almış -nasıl olduğu bilinmezdi ama her şeyin haberini alırlardı - ve çıkarlarını korumak için hemen gerekli tepkiyi göstermişlerdi. Mel, görüşlerine karşı olan bu noktalardan faydalanmazdı. Neyse ki; sigorta şirketinin sağladığı bilgiler görüşlerini destekliyordu.

— Şimdi sorunun en önemli noktasına değinmek istiyorum, dedi. Başarılan ya da başarılmak istenen sabotajlar konusuna. Vernon bundan uzun uzun söz etti. Dikkatle dinledim, ama sözlerinin büyük çoğunluğunun bana aşırı geldiğini belirtmeliyim. Gerçekte, sigorta şirketlerinden para sızdırmak isteyen canilerin sebep oldukları, tartışılmaz şekilde ispatlanmış uçak kazalarının sayısı devede kulaktır.

Ardındaki Demerest yerinden fırlamıştı.

— Tanrım ! Bu işi kabul etmeniz için size kaç kaza gere...

Başkanın tokmağı Demerest'in sözünü kesti.

— Mr. Demerest ! Rica ederim...

— Vernon'un sorusuna cevabım çok basit, diye devam etti Mel. Hiç kaza olmamasını yeğlerdim. Bir tek kaza bile olmasa keşke. Bunu söyledikten

sonra, bence çok daha yerinde, başka bir soru sormak isterim : Havaalanlarında poliçe satışı durdurulsa bu kazalar yine olmayacak mı ? Tabii, böyle bir soru karşısında, kazaların kesileceği cevabını vermek kolay. Bir anlık itişin etkisi ve son anda, bir dakika içinde sigorta poliçesi almanın sağladığı kolaylıkla devam eden cinayetlerin söz konusu edildiği söylenecek. Daha da ileri gidilip, önceden tasarlanmış da olsa, bu kolaylık sağlanmadıkça böyle bir cinayetin işlenemeyeceğini savunmak bile mümkün. Vernon'un ve bağlı bulunduğu birliğin görüşleri bunlar sanıyorum.

Hafifçe dönüp baktığı kayınbiraderi, Mel' i öfkeyle süzmekle yetindi.

— Bu görüşlerin en zayıf yanı - göze batan zafı sadece bir takım varsayımlar üzerine oturtulmuş olmaları. Bana kalırsa, böyle bir cinayet işlemeyi kuran kişinin, sadece havaalanından sigorta poliçesi almadığı nedeniyle cinayetten vazgeçmesi hiç bir şekilde ispatlanamaz. Vernon'un az önce belirttiği gibi, sigorta poliçesini başka yerden alabildiğine göre.

Aslında sigorta, daha geride kalan bir unsur, plânın bütünü içinde başvurulacak yollardan biriydi. Havadaki bir uçağı yok etmeye iten nedenler - baştan atılmak istenen bir koca ya da karı, kazanç hırsı, malî çöküntü - insan yaradılışından gelen şeylerdi. Hem, Federal Havacılık Kurumu'nun soruşturması, havaalanlarında sigorta poliçesi satışına hiç bir akla yakın nedenle engel olunamayacağı sonucuna varmıştı. Mel, bu incelemenin sonuçlarına kısaca değindi. Pilotların soruşturma sonuçlarına şiddetle karşı çıktıklarını biliyordu. Nedeni de, Kurumun bir sigorta şirketi müdürünü soruşturmayı yapmakla görevlendirmesiydi. Tabii sigorta şirketi müdürünün tarafsızlığına güvenilemezdi.

— Kısacası, dedi Mel, tahminlere dayanan bir takım görüşleri dikkate alıp yolcuları, vazgeçmek istemedikleri açıkça ortada bulunan bir olanaktan 'yoksun bırakıp bırakmıyacağımız söz konusu.

— Kesinlikle hayır ! diye bağırdı Mrs. Ackerman.

Diğer ülkeler de aynı görüşe katıldılar, başkan görüşmeleri kesti.

Mel, kendisinden önce çıkan Demerest'le koridorda burun buruna geldi.

— Bana kinlenmediğinizi umarım Vernon'cuğum. Aynı aileden olan kişiler arasında bile, zaman zaman anlaşmazlık çıkabilir.

— Hayale kapılmayın Mel; kin denen bir şey vardır, sizi uyarıyorum, bu kez oldukça da inatçı çıkacaktır. Tabii, sizin gibi adamlar için -ebediyen çalışma masalarına bağlı sürüngenler - bu tür şeylerin hiç önemi yoktur. Benim kadar sık uçsaydınız sorunu başka gözle görürdünüz.

— Hayat boyu çalışma masama bağlı yaşamadım, diye homurdandı Mel.

— Tanrı aşkına, savaşta gösterdiğimiz yararlılıkları artık dinlemek istemiyorum. Kore savaşı çoktan bitti. Bugün deniz seviyesinde yaşıyorsunuz, görüşleriniz de bunu ortaya koyuyor. İşte sizinle, kendine saygısı bulunan her hangi bir pilot arasındaki fark.

— Kendine saygısı olan mı, yoksa kendine aşık olan mı ? dedi Mel. - Vernon hesaplaşmak istiyorsa hesaplaşabiliriz, diye düşünüyordu. Nasılsa bu ıssız koridorda kimse bizi duyamaz. - Pilotların çoğunda kötü bir yan var : Kendilerini, üstün zekâyâ sahip, yarı-tanrı gibi görmeye alışmış olmaları. Aslında, az rastlanan birkaçının dışında bu görüş yanlış. Dolaşısıyla biri, hoşuna gitmemek talihsizliğine uğrayan namuslu bir görüş ileri sürdü mü şımartılmış yumur-

caklar gibi davranıyorsunuz hemen.

— Namuslu bir görüş ! diye alaycı alaycı sırttı Demerest. Külâhıma anlatın ! Az önce, bir sigorta şirketinin sağladığı metinden faydalandınız. Oturdüğüm yerden gördüm, üstelik biliyordum da : Bir kopyasını edinmiştim. Yani, dosyanızı elinizle hazırlayacak kadar ilkel bir namusunuz yok.

Mel kızardığını hissetti. Kayınbiraderi bam teline basmıştı : Dosyasını eliyle hazırlamalı, hiç olmazsa bu notları başlıksız kâğıtlara geçirmeliydi. Son günlerde işinin başından aşkın olması, yeterli bir özür değildi.

— Er geç bu tutumunuzdan ötürü pişmanlık duyacaksınız, dedi Demerest. Bugün olup bitenleri size hatırlatacağım. Şimdilik ilişkilerimizi asgariye indirmek istiyorum.

Sonra Mel'e cevap verme fırsatını bırakmadan arkasını döndü, yürüdü gitti.

Tanya, Mel'e merakla bakıyordu.

— Bu sigorta poliçeleri hikâyesinin sizi böyle sine düşünceye daldıracağını bilseydim sözünü bile etmezdim.

Mel, Tanya'nın bir kere daha kafasından geçenleri olduğu gibi anladığını görüyordu. Şimdiye kadar hiç bir kadın, ona karşı böylesine derin bir anlayış örneği vermemişti. Herhalde hiç bir kadın da Mel'e, Tanya kadar yakın olmamıştı.

Tanya'nın bakışı yüzünde duraklamıştı. Tatlı, çok anlayışlı, ama altında alev almayı bekleyen yaradılışın yattığı bir bakıştı bu. Onu kollarına alma isteğine karşı direnmek için kendini zorlaması gerekti.

— Size çok ihtiyacım var, diye mırıldandı. Şu sıra bile... bütünlük benim olmanıza ihtiyacım var. Genç kadın bu sözlere hiç de öfkelenmedi.

— Benim de size ihtiyacım var, dedi gülümseyerek. Uzun süreden beri.

Az kaldı hemen çekip gitmeyi, sakın bir yer bulmayı teklif ediyordu Mel... belki Tanya'nın evini... ve sonuçlarının canı cehenneme. Sonra fikir değiştirdi : Şimdi havaalanından uzaklaşamazdı. Henüz yapamazdı bunu.

— Daha sonra görüşeceğiz, dedi. Saat kaçta olduğunu bilmiyorum ama mutlaka bu gece. Bensiz eve dönmeyin...

Tanya Mel'in elini tuttu. Hafif bir dokunmaydı bu, ama Mel, aralarından bir elektrik akımı geçtiğini hissetti sanki.

— Sizi bekliyeceğim, diye söz verdi Tanya. Ne kadar isterseniz.

Hemen sonra kalabalığa karıştı.

6

YARIM saat önce Mel'le kesin konuşmasına rağmen, Cindy Bakersfield ne yapacağına karar verememişti. Hayır yemeğinin başından beri hiç durmadan, bir topluluktan öbürüne koşmuş, hararetli konuşmalara dalmış, yine de küçültücü bir yalnızlık duygusundan kurtulamamıştı. Ondan başka, bütün kadınlar yanlarında biriyle gelmişlerdi. Şimdi sakın bir köşeye çekilmiş karar vermeye çalışıyordu.

Basına verilen kokteyl bölümü sona ermek üzereydi. Archidona Çocuklarına Yardım Derneği üyeleri neredeyse yemeğe oturacaklardı. Cindy, yanında bir erkek olmadan yemeğe katılma cesaretini kendinde bulamıyordu. Bu da iki olanak bırakıyordu genç kadına : Evine dönmek ya da Mel'le hesaplaşmak üzere havaalanına uzanmak.

Bu hesaplaşma, hiç kuşkusuz, kesin olacaktı.

Tabii, kısa ya da uzun vadede ayrılık kaçınılmaz görünüyordu. Yine de, onbeş yıllık bir evliliğin sonunda, hemen bu gece ayrılmaya karar vermek kolay değildi.

Hem belki, ikisinin de bir takım şeylerden vazgeçmesi şartıyla evliliklerini kurtarmak mümkün olurdu. Bütün mesele böyle bir niyetleri olup olmadığındaydı. Mel fedakârlık yapmayı kabul ederse, Cindy bu deneye hazırdı. Şimdiye kadar Mel buna yanaşmamıştı, gelecekte daha yumuşak davranacağını gösteren bir belirti de yoktu. Yine de, asgarî bir iyi niyet gösterilmedikçe, ortak hayat kısa sürede dayanılmaz olurdu. Eskiden bir çok hayal kırıklıklarını unutturan cinsel ilişkilerin avuntusu bile kalmamıştı Cindy'ye. Mel ona hep çekici geliyor, hele geçmişteki sevişmelerini düşündükçe tepeden tırnağa ürperdiğini hissediyordu. Ne yazık ki, yakınlıkları ölmüş gibiydi : Fırsat çıkıyordu ama, düşünsel yasakları bu fırsattan yararlanmalarını engelliyordu. Dolayısıyla da Cindy, bir yoksunluk duygusu, devamlı sinirlilik ve son zamanlarda gitgide artan bir cinsel açlık duyuyordu. Ona bir erkek gerekliydi, kim olursa olsun.

Düşüncelerinin bu noktasındayken, sevimli bir erkek sesiyle irkildi.

— Bir şey içmiyor musunuz Mrs. Bakersfield ?
Gidip size bir içki getirebilir miyim ?

Cindy döndü. Daha önce de birkaç kere rastladığı Derek Eden adlı gazeteciyi tanıdı. «Haber» lerinin devamlı olarak **Sunday Times**'de yer aldığını hatırlıyordu. Meslekdaşlarının büyük çoğunluğu gibi, kendinden çok emin ve eğlence düşkünü görünüyordu.

— Memnuniyetle, dedi Cindy. Bir «burbon», pek az suyla lütfen. Ve ne olursunuz, benimle konuşurken adımı söyleyin. Hatırladığınızı umarım.

— Tabii, Cindy.

Beğendiğini belli eden bakışlarla genç kadını inceden inceye süzerken gülümsüyordu. Cindy, bu bakışlara hiç bozulmadı : O gece güzel olduğunu biliyordu.

— Şimdi gelirim, dedi gazeteci. Hele sizi bulma fırsatını ele geçirdiğim bir sıra, sakın kaçımayın.

Kalabalığı yarararak bara yöneldi. Beş dakika sonra, dikkatle tuttuğu iki bardakla geri döndü. Cindy'nin kendisini gözlediğini görünce ağzını kulaklarına yarıncasına gülümsedi. Cindy gazetecinin, o gece kendisiyle yatmayı başarıp başaramıyacağını düşündüğünü anlıyordu. Şu gazetecilerin, yalnız kalmış evli kadınlar konusunda tecrübeleri vardı anlaşılan.

Cindy de, kendi kendine sormaktaydı. Derek Eden kaç yaşında olabilirdi ? Herhalde otuzu bulmuştu: Tecrübe edinecek kadar yaşlı, ama Cindy'den bir şeyler öğrenebilecek ve özellikle ateşli bir âşık olacak kadar genç. Sağlam yapılı, güler yüzlü, herhalde yeterince yumuşak biriydi. Kendi zevklerinden başka şey düşünmeyen bencillerden değil. Ve en önemlisi, boştu. Bu noktayı daha başlangıçta belirtmeyi gerekli görmüştü Derek Eden. Akli başında iki kişi aynı şeyi düşünürse, birbirlerini anlamaları için uzun süre geçmesi gerekmezdi.

— İşte geldim yine !

Cindy'ye kadehi uzattı. Su katılmamış okkalı bir «burbon» du. Herhalde barmene, bolca koymasını söylemişti. Bu erkekler de doğrusu pek «dank dank» oluyorlardı.

Derek Eden yeniden Cindy'ye gülümsedi.

— Burayı gürültülü bulmuyor musunuz?

Cindy hayal kırıklığına uğradı: Bir gazetecide bulunması gerekli yaratıcılıktan yoksundu doğrusu. Sözün sonunu «Başka yere, daha sakın bir köşeye

gitsek nasıl olur?» gibisinden getirmesini sağlamak için, başını sallamak zorundaydı. Bundan sonraki cümleleri de önceden kestirebilmek mümkündü.

Cindy, viskisini yudumlarken, düşünmeye koyuldu.

Hiç kuşkusuz, Lionel burada olsaydı, şu genç çocuk vakit kaybetmezdi. Ama her zamanki sığınağı Lionel Urquart - kendisiyle evlenmek için Mel'den boşanmasını istiyordu, - iyi yürekli Lionel, Cincinnati'deydi. Mimarların bir çoğu gibi, her zaman dere tepe gezip duruyordu. On onbeş günden önce de dönmeyecekti.

Cindy, kendisi için özellikle buhranlı bir çağda, Kennedy'nin öldürülmesinden birkaç ay sonra Lionel'le tanışmıştı. O çağda meşhurlar âleminde üne erişme düşleri sifıra inmiş bulunuyordu. Bir yıl önce, Mel'in Havaalanı Müdürleri Komitesi Başkanlığına seçildiğini duyduğunda ne hayaller kurmuştu. Sık sık başkente çağrılan, Kennedy ile görüşen bir kocası vardı. Cindy bütün Washington'un önde gelen rollerinden birinde görmüştü artık kendini. Jackie ya da Ethel Kennedy ile, Beyaz Saray çimenleri üzerinde gezindiğini düşlemişti.

Kısa süre sonra uyanmıştı bu düşlerden. Önce Mel'in en pohpohlayıcı çağrıları bile reddettiğini görünce, sonra da Johson yönetimi Mel Bakersfield'den uzak durduğu için. Kendine yer açmak istediği bu parlak çevrelere katılma umudu besleyemezdi artık.

Garip bir raslantı, Mel aracılığıyla tanışmıştı Lionel'i. İki adam da Belediye Sarayında verilen bir yemeğe çağrılıyordu: Lionel, bilmem hangi belediye binasını yaptığı, Mel de havaalanı müdürü olduğu için. Birkaç gün sonra da Lionel Cindy'ye telefon etmiş, kendisiyle yemeğe çıkıp çıkamayacağını sormuş-

tu. Zamanla buluşmaları sıklaştırmış, başıboş bir kadınla tutkun bir erkek arasındaki ilişkilerin normal sonucuna varana dek bu böyle sürüp gitmişti.

Cindy büyük bir şaşkınlıkla, Lionel'in ilişkilerini çok ciddiye aldığını görmüştü. Yıllardan beri karısından ayrı yaşayan Lionel, bir türlü boşanmaya karar verememişti. Artık bütün çabasını, bu sorunu çözmlemede harcıyacaktı. Cindy de kendi yönünden gerekeni yapacak, mümkün olur olmaz evleneceklerdi. Bu durumdan çok hoşlandığı halde Cindy kararını verememişti, hiç bir zaman kolay karar veremezdi zaten. Mel'le ortak yaşantısı güçleşmekteydi tabii; zengin ve kibar kişiler arasında geçirmeyi düşlediği hayat gitgide tehlikeye girmekteydi. Oysa, çok gözde bir mimar olan Lionel'le, böyle bir hayata yeniden erişebilirdi. Yalnız işin bir püf noktası vardı ama, gerçekten önemli bir püf noktası: Lionel, yatakta bir atlet olmaktan uzaktı.

Yine de övülecek bir çaba harcıyor, kırk yılda bir Cindy'yi doyurduğu bile oluyordu ama çoğu kere, yarışın sonunda zembereği boşanan saat gibiydi. Bir akşam, hayal kırıklığına uğratan deneylerden birinin sonunda derinden iç geçirmiş : «Ah ah! demişti. Beni onsekiz yaşındayken görecektin: Genç bir aygırdım o zamanlar.» Ne yazık ki onsekiz yaş epey gerilerde kalmıştı: Şimdi, Lionel kırk yedi yaşındaydı.

Cindy, Lionel'le evlenmekle kendini «cinsel perhiz» e mahkûm edeceğini eni konu biliyordu. İlişkilerinin sağlıyacağı tek tük cinsel duygunluklar, evlilik sınavını geçirmelerine yetmiyecekti. Bu eksikliği dolduracak şeyleri de olacaktı Cindy'nin: Lionel kibar, ikramcı ve cömertti. Yalnız yetecek miydi bu kadarı? Cindy şüphedeiydi: Her zaman şehvetli bir kadın olmuştu, hele son zamanlarda cinsel açlığı artıyordu sanki. Öte yandan, Lionel'in eksikliği son

durumu değiştirmiyor, çünkü Mel de, değişik nedenlerle onu Lionel kadar a bırakıyordu. Bütünüyle alınırsa, herhalde Lionel'le daha mutlu olacaktı.

Hiç kuşkusuz en iyi çözüm yolu, Lionel'le evlenmek ve doyumunu başka yerlerde aramaktı. Dikkatli davranmak şartıyla mümkündü bu. Her şey bir yana, tanıdığı pek çok kadınıla adam -hem bazıları önemli yerlere varmış kişilerdi - böyle davranıyor, gerekliliğini duydukları cinsel zevki başka yerde sağlayıp yuvalarını çökmekten kurtarıyorlardı. Üstelik Mel'i aldatmayı başarmıştı: Belki kocasının bir takım şüphe-leri vardı ama Cindy, Lionel'le ilişkisini bilmediğinden emindi.

Kalıyordu, bu akşamın hemen çözümlenmesi gerekli sorunu. Mel'le hesaplaşmak için hemen havaalanına gitmesi gerekli miydi? Bir saat süreyle de olsa, Derek Eden'le, şu sıra sabırsızlıkla cevabını bekleyen genç gazeteciyle eğlense daha iyi etmez miydi?

Aslında, ikisini birden yapacak zamanı bulabilirdi belki?

— Ne diyordunuz Derek?

— Buranın gürültülü olduğunu söylüyordum.

— Gerçekten yle.

— Yemekten vazgeçip başka yere gitsek, daha sakın bir köşede gevezelik etsek nasıl olur?

Cindy, kahkahalarla gülmemek için kendini gtuttu.

— Doğrusu, böyle bir şeyi ben de isterim, diye mırıldandı.

— Arabanız vardır sanırım?

— Hayır, bu berbat havada taksiye binmeyi daha doğru buldum. Ya siz?

— Benim arabam burada.

Cindy kısaca düşündü.

— Bakın ne yapalım. Sizinle birlikte buradan

çıkamıyacağım pek tabii. Beni arabanızda beklersiniz. Bir çeyrek sonra da ben, ön kapıdan gelirim.

— Yirmi dakika diyelim. İki, üç telefon sallamam gerek. Özellikle gitmek istediğiniz bir yer var mı?

— Seçimi size bırakıyorum.

Derek Eden bir durakladı.

— Önce... yemeğe gitmek ister miydiniz?

Eğlenen Cindy «önce» sözcüğünün, işin nereye varacağını haber vermek amacıyla söylenmiş bir mesaj olduğunu düşünüyordu.

— Hayır, dedi, istemem. Vaktim olmayacak. Daha sonra bir yere gitmem gerek.

Cindy, eline geçen fırsattan başı dönen Derek'in soluğunu tuttuğunu hissetti.

— Çok şaşırtıcısınız, diye mırıldandı genç adam. O kadar şaşırtıcısınız ki, sizi ana kapıdan çıkarken göreceğime gerçekten inanasım geliyor.

Cindy'ye gülümsedi ve dikkati çekmeden kapıya yöneldi. Yirmi dakika sonra da Cindy onun peşinden yürüdü.

Merdiven başına vardığında, bir araba park yerinden çıktı ve taze karda kayarak geldi, önünde durdu. Dört, beş yıllık, hafifçe yıpranmış bir Chevrolet'ti bu. Kapı açıldı, Cindy acele içeri daldı. Derek Eden hemen hareket etti

— Özür dilerim ama, arabanın içini ısıtacak zaman bulamadım. Yazı işlerini aramam, ikimiz için de bir yer ayarlamam gerekti. Bir dakika önce gelseydiniz sizi bekletecektim.

Cindy, ürpererek kürk mantosunun yakasına sıkı sıkı sarıldı.

— Beni sıcak bir yere götüreceğinizi umarım, dedi sonra.

Derek eğildi, genç kadının elini avucuna aldı. Bu

el dizin üstünde durduğundan, Cindy'nin dizini de okşadı.

— Isınacaksınız, diye mırıldandı. Size söz veriyorum.

7

HAREKET saatından kırkbeş dakika önce -21.03 de- **Altın Post** ya da diğer bir deyimle 2 sefer sayılı uçak, hiç bir alana uğramadan yapacağı 8000 kilometrelik Roma yolculuğu hazırlıklarının son dönemindeydi.

Genel sayılabilecek hazırlıklar, düzenli olarak her gün birbirini izlemek üzere, aylar önce başlamıştı. Diğer, özellikle bu seferi ilgilendiren hazırlıklar ise, aralıksız son yirmi dört saattan beri sürüp gidiyordu.

N-631-TA numaralı bir Boeing 702 olan uçak, saatta 1023 kilometrelik hız sağlayan dört Pratt Whitney jet motörüne sahipti. Dolu depoyla 9000 kilometre yol alabiliyordu ki bu yol, düz bir çizgi üzerinde gitmek şartıyla Izlanda - Hong-Kong uçak seferine bedeldi. Uçak 199 yolcu ve 9,5 ton yakıt götürecekti, bu kadar yakıtla bir yüzme havuzu rahat rahat doldurulabilirdi. Trans Amerika şirketi, bu uçağa altıbuçuk milyon dolar gibi bir para ödemişti.

N-631-TA, önceki gün 'Düsseldorf'dan gelmişti. Lincoln'a iki saat kala motörlerinden biri fazla ısınmaya başlamış kaptan pilot da bu motörün durdurulmasını emretmişti. Yolcular hiç bir şeyin farkında olmamışlardı, uçak gerektiğinde tek motörle de uçabilirdi. Üstelik bir dakika bile gecikmemişti de.

Tabii, şirketin bakım servesine durum bildirilmiş-

ti. Yolcu ve mal boşaltılması işi sona erdiğinde, bir makinist ekibi uçağı hemen onarım hangarına götürdü. Uçak daha yolda giderken, teşhis uzmanları arızanın kaynağını anlamaya çalışıyorlardı.

Bunu hemen keşfetmekte gecikmediler: Sıkıştırılmış hava borularından biri kopmuştu - paslanmaz çelikten, motörü çevreleyen kalın bir boruydu bu. - Böyle durumlarda, nispeten basit sayılan bir iş yapılır, motör değiştirilirdi. Yine de durum, motörün susturulmadan önce birkaç dakika fazlaca ısınmasından ötürü karışmaktaydı: Arızalı motörden sızan kızgın hava, elektrik şebekesinin 108 çift telini bozmuş olabiliyordu.

Daha derin bir inceleme, bazı tellerin, «kavrulmamakla» birlikte sıcaktan zarar gördüğünü ortaya koydu. Aynı şey bir otomobil ya da kamyonda meydana gelse, bir yerine dokunulmadan araç hizmete devam edebilirdi. Ama uçak şirketleri, en ufak tehlikeyi bile göze alamıyorlardı. 108 çift elektrik telinin değiştirilmesine karar verildi.

Bu iş çok usta eller gerektiriyordu, üstelik de usandırıcıydı: Çünkü elektrik tellerinin bulunduğu yer, iki adamdan fazlasını almıyordu. Teknisyenlerin, yirmidört saat boyunca, aralıklı yer değiştirmelerini sağlamak üzere bir çalışma plânı yapıldı.

Uçağın hareketsiz kalışı dışında yapılan onarım, Trans Amerika şirketine, binlerce dolar işçiliğe mal olacaktı. Gerçekten de, N-631-TA'nın Roma'ya hareketinden önce gidiş-dönüş bir Lincoln-Seattle seferi yapması gerekliydi. Harekât bölümü, tarifeyi değiştirmek için büyük çaba harcamak zorunda kaldı. Bir aktarma seferin iptâl edilmesi ve birkaç düzine yolcunun rakip şirketlerden birine devredilmesine rıza göstermek gerekti. Bunun da nedeni, elde yedek uçak bulunmayıştıydı. Tanesi milyonlarca doları bulan bu

araçlarla, hiç bir şirketin uçak edinmesi mümkün değildi.

Tabii, Harekât bölümü Bakımı zorlayıp duruyordu: Tam otuzaltı saat sonra Roma'ya hareket edecek olan Boeing'in her ne pahasına olursa olsun, zamanında kalkması gerekiyordu. New York'taki merkezde bulunan Trans Amerika genel müdür yardımcılarında biri, durumu servis şefine anlatmak için bizzat telefon açtı. Konuşma çok kısa sürdü. Genel Müdür yardımcısının sözünü kesen bakım şefi: «Mümkün olursa yaparız», dedi ve telefonu kapadı.

Hareketten üç saat önce, son elektrik telleri de bağlanmıştı. Kapakların yerine takılması ve motörün yerde denenmesi için bir saat daha gerekti. Sonra da yönetmelik gereğince önemli onarımdan geçen her uçağa sefer dairesi karışmak üzereydi. Telefon durmadan çalmaktaydı: N-631-TA, 2 sefer sayılı uçuşa hazır olacak mıydı, olamayacak mıydı? Cevap olumsuzsa bakım bölümü lütfen söyleseydi de satış memurları, havaalanına hareket etmeden önce yolcuları uyarabilselerdi.

Kan ter içindeki bakım şefi, tahtaya vurmak için elini masasından ayırmadan, son anda bir aksilik çıkmazsa uçağın saatında hareket edebileceğini söyledi.

Sözünü de tuttu ama kılı kılına. Öyle ki, havadaki deneyden döner dönmez pilot uçağı doğru, **Altın Post**'un yolcularıyla yükünü alacağı 47 sayılı hareket yerinin önüne götürdü.

Dev araç durur durmaz, Gulliver'in üstüne saldıran cüceler gibi, bir yığın sinirli insan uçağı atıldı. Şirket kumanyacısının hazırladığı yiyecek tepsilerini, içkileri, battaniyeleri, yastıkları, çocuk bezlerini, hatta yarı-lüks bir Incil'i uçağı yüklemek gerekiyordu. Bir komiser, bedavadan yolculara dağıtılacak gazete

ve dergilere göz gezdirmekteydi. Bütün şirketlerin kesinlikle uyduğu bir kuraldı bu: Gazetenin biri, görünür yerde uçak kazasıyla ilgili haber yayınladı mı, komiser bunu hemen yok ederdi. **Altın Post** yolcuları okunacak şeyden yoksun kalmıyacaklardı nasılsa: O akşam gazetelerin iri başlıkları yalnız, üç günden beri Orta-Batı'nın bütününe altüst eden fırtınadan söz ediyordu.

Derken, binaya varan yolcuların bavulları yağmaya başladı. Bir bavul, Trans Amerika gişelerinden birinde kaydedildi mi, döner halılar üzerinden geçip bavul bakım memurlarının «aslan ini» diye adlandırdıkları zemin kattaki geniş bir yere inerdi. Buraya «aslan ini» denmesinin tek nedeni, ancak gözüpek ya da bilinçsiz bir adamın böyle bir yere malının gönderilmesini kabul edebileceğiydi. «In» e yollanan bavulların bazıları, bir daha ortaya çıkmamıştı.

Bu, mağarayı andıran yerde bir memur, her eşyanın gelişini gözlüyor, sapına bağlı etiketten nereye gideceğini iyi kötü söküp geniş kumanda tablosunun kollarından birini hareket ettiriyordu. Hemen bir otomatik kol, bavul ya da seyahat çantasını, aynı seferle gidecek diğer bavulların yanına dizmek üzere kaldırıyordu. Sonra, birkaç hamal grubu çeşitli bavul yığınlarını uçaklara, hareket yerlerine taşıyorlardı.

İşlediği zaman, çok iyi bir sistemdi bu. Ne yazık ki, her zaman düzenli işlemiyordu.

Özel konuşmalarda, büyük şirketlerin patronları, her yanıyla etkili sayılan örgütün zayıf noktasının, bavulların taşınması olduğunu kabul ediyorlardı. Tonlarca çeken feza kapsüllerinin sık sık boşluğa gönderildiği bir çağda, uçakla Pine Bluff (Arkansas) ya da Osnabruck (Almanya) a yollanan bir bavulun yerine varacağını kimse kesinlikle söyleyemezdi. Düzenli olarak, bavulların en az yüzde biri yerini şaşırır, ge-

cikir ya da kaybolurdu. Sorunun üzerine eğilen çok sayıdaki uzmandan hiç biri, bütünüyle rahatlatıcı bir çözüm yolu getirememişti. Öyle ki, bütün büyük alanlarda şirketler, sırf kaybolan bavulların bulunmasıyla görevli iki üç kişi çalıştırıyorlardı. Üstelik, bir an bile boş kalma fırsatı bulamayan adamlardı bunlar.

O akşam, Lincoln International'da, kimse farketmediği halde 2 sefer sayılı uçuşun bavulları eksikti: Sahipleri Roma'ya gidecek olan iki bavul, nasıldır bilinmez, Milwaukee yönünde hareket eden bir uçağa yerleştirilmişti.

Alan binasının zemin katında geniş bir yerde, Trans Amerika'nın denetim merkezi bulunuyordu. Normal zamanlarda burası, işi başından aşkın onbeş kadar memurun ortasında çırpınıp durduğu karma-karışık ve gürültülü bir klâsör, daktilo makinesi, telefon, teleks, alan binasının içini gösteren televizyon makineleri yığılıydı. Bu akşam, kar fırtınası sonucu tarifenin alt-üst oluşu yüzünden bir «genel isteri» havası ortalığa çökmek üzereydi.

Salonun bir köşesinde, yük dağıtımıyla görevli memur, kâğıtlarla kaplı bir masanın önünde duruyordu. Genç, sakallı, bakımsız giyimli Fred Phirmp-hoot, boş zamanlarını soyut resimler yapmakla dol-duran bir ressamdı. Dış görünüşü de, soyut ressam kişiliğine uyuyordu. Bazı söylentilere göre, LSD aldığı da olmuştu. Yine de şefleri, yük dağıtımından ülkenin en iyi memurlarından biri sayıyorlardı onu. Herkes üstün matematik kafasını ve taş çatlasa yitirmedikleri soğukkanlılığını övmekteydi.

O sıra, Phirmphoot 2 sefer sayılı uçuşun yükünü gözden geçirmekteydi. İptal edilen seferden arta kalma bir ton kadar fazla yükü - ağırlık fişine bakılırsa içindeki ölünün dev yapılı olması gereken bir tabut ve ekspres koliyle Westinghouse şirketinin gön-

derdiği bir Jeneratör - yerleştirmeyi başarmıştı. Şimdi, yükleme plânını yeni baştan düzenlemesinin gerekip gerekmediğini düşünüyordu: Kaptan pilot, yola çıkmadan önce bir süre motörleri yerde çalıştırmak gerektiğini düşünerek, fazladan bir ton yakıt alacağını bildirmişti. Yerdeyken Boeing'in jet motörleri, susuz kalmış filler gibi emiyordu yakıtı: Kaptan pilot Demerest'le Harris, havalanmadan önce, Roma'ya varabilmek için ihtiyaç duyacakları yüzlerce litre yakıt harcamak istemiyorlardı. Dolayısıyla Phirmphoot'un başına yeniden iş çıkmıştı: Fazladan alınan bu yakıt uçak havaalanından kalkana kadar harcanabilecek miydi? En iyisi, bu yükün bir bölümünü, uçağın havadaki ağırlığına eklemektir. Bütün sorun bu bölümün ne kadar çekeceğini bulmaya kalkıyordu.

Fazladan doldurulacak bir ton yakıt, kaptan pilot Vernon Demerest'in son yarım saat içinde aldığı kararlardan biriydi. Daha doğrusu, bu kararların alınmasını Harris'e bırakıp onaylamakla yetiniyordu. Şimdiye kadar karşı çıkma fırsatı da bulamamıştı: Harris kendisi kadar tecrübeli ve ustaydı - kendisine yakın dense daha doğru olurdu.

Mürettebat salonunda karşılaştıklarında, Demerest, Harris'in resmî gömleği giydiğini görüp için için eğlenmişti. Hele gömleğin darlığı, keyfini daha da artırmıştı: Harris, bu gömleği son anda, arkadaşlarının birinden ödünç almış olmalıydı.

Önce, iki kaptan pilot da kendilerine gelen mektupların arasında yola çıkmadan önce incelenmesigedalarına yollanmış bir sürü mektup bulmuşlardı. Mektupların arasında yola çıkmadan önce incelenmesi gerekli bir sürü uçuş bülteni vardı. Demerest, aceleyle uçuş defterinde son değişiklikleri yapan Harris'i yan gözle süzdü. Kayıtsız bir sesle söze başlamadan önce, işini bitirmesini beklledi:

— Herhalde uçuş defterinizi doğrudur Anson. Karar değiştirdim: Bakmıyacağımı defterinize.

Harris ses çıkarmadı ama çeneleri kasıldı.

Cy Jordan adında, iki şeritli bir genç olan yardımcı pilot da onlara katılmıştı. Hem usta bir pilot, hem de makinist olan Jordan ince uzun bir delikanlıydı; çökük yanakları ona hep aç bir adam havası veriyordu. Hostesler her zaman önüne bol yemek koyuyorlar, ama Jordan bir türlü şişmanlamıyordu.

— Gidebiliriz! dedi Dennerest.

Mürettebatı taşıyacak, buzla kaplı camları buğulu araba hangarın kapısında bekliyordu. Beş hostes yerlerini almışlardı bile. Yandan aracı savuran rüzgâra karşı koymak için direksiyona sarılan şöför hareket etti, iki yanında dağ gibi kar yığınları yükselmiş yuvarlak yola girdi ağır ağır. Birkaç dakika sonra uçağın önünden kalkacağı binanın ışıkları karanlıklar arasından seçilebildi. Ötede, pist üzerinde, daha küçük ışıklar inmek ya da kalkmakta olan uçakları belirliyordu .

Araç, Trans Amerika şirketine ayrılan bölümün kapısında durdu. Herkes, en yakın kapıya kapağı atmak üzere arabadan atladı. Hostesler son talimatı alırken üç pilot uluslararası **Dispatching** bürosuna yöneldi.

Ortadaki tezgâhın ardında duran **Dispatcher** onlar için hazırlanmış dosyayı uzattı: Dosyanın içinde hava raporları, yolları üzerindeki alanların ve hava koridorlarının durumu, uçak yükünün rakamla ifadesi, v.s. kayıtlıydı. Soluk benizli, cılız çerçevesiz gözlük camları ardındaki gözleri tatlı bakışlı bir adam olan **Dispatcher'in**, çizelgelerine geçirdiği kötü havalara hiç çıkmaması gerekirdi herhalde.

— Elektronik beyinler bu gece için ne gösteri-

yor John? diye sordu Demerest. Hava durumu buradakinden iyidir, umarım.

Hava durumunu gösteren haritaları önüne yayan meteoroloji görevlisi başını salladı.

— Yarı yola, yani Atlantik üzerine varana kadar hiç bir değişiklik yok. Burada, Lincoln International’de hava birkaç saata kadar açılacak. Ama doğuya doğru gideceğinize göre, Orta-Batı’dan geçen bulutlarla karşılaşacaksınız. Fırtına Terre - Neuve ve ötesine kadar uzanıyor. Ayrıca, yolunuzun üzerindeki Detroit ve Toronto havaalanlarının kapatıldığını da bildirmeliyim: Kapatılma nedeni de, yerde görüşün sıfıra inmesi.

Bir memurun uzattığı kâğıtları gözden geçiren **Dispatcher:**

— Ottawa alanını da bu ikisine katabilirsiniz, dedi. Orayı da az önce kapatmışlar.

— Atlantik’in ortasını geçince hava durumu mükemmel görünüyor, diye devam etti meteoroloji görevlisi. Güney Avrupa’da ufak tefek düzensizlikler var ama, çok yüksekte uçacağınız için bunların sizi etkilememesi gerekir. Roma’da hava açık, güneş birkaç gün çekilmiyecek.

— Ya Napoli’de? diye sordu Demerest.

— Bildiğim kadarıyla Napoli’ye uzanmıyorsunuz değil mi?

— Hayır, ama beni ilgilendiriyor.

— Roma üzerindeki yüksek basınç Napoli’de de görülüyor. Mükemmel bir hava. Şimdi, isterseniz, izleyeceğiniz yolu birlikte gözden geçirelim.

Hava sıcaklıkları, yüksek ve alçak basınç bölgeleri, rüzgârlarla ilgili gerçek bir bilimsel açıklamaya girişti. Kanada üzerinden yol alırken, her zamanki rotayı izledikleri takdirde karşıdan gelen şiddetli rüzgâra yakalanabilirlerdi. Bu nedenle, biraz daha ku-

zeyden geçmeleri gerekliydi. Pilotlar dikkatle dinliyorlardı. Yükseklik ve uygun rotanın seçimi, insan zekâsının doğayı yenebileceği bir satranç partisini andırıyordu.

— Yakıtınızın verdiği ağırlık yeterince hafiflediğinde, bence 33.000 ayak yükseklikten yol almalısınız.

Yardımcı pilot yük çizelgesini inceledi: Bu yüksekliğe varmadan, yakıt yedeklerinin önemli bir bölümünü harcamak zorundaydılar.

— Detroit'tan sonra 33.000 ayağa yükselebiliriz, dedi.

Harris, birkaç dakika sonra hava kontrol merkezine vereceği uçuş plânını hazırlamakla meşgûldü. Kontrol merkezi, plânda görülen yüksekliklerin uygun olup olmadığını, olumsuz cevap halinde hangi yüksekliklerden uçmalarının doğru görüldüğünü bildirecekti. İşini bitirdikten sonra uçuş plânını Demerest'e geçirdi, Demerest de inceleyip altına imzasını attı.

Görünürde her şey, önceden düşünüldüğü gibi gidecek, fırtınaya rağmen, Trans Amerika şirketinin medarı iftihar **Altın Post**, tam saatında havalanacaktı.

Pilotlar uçağa binmek üzereyken, Gwen Meighen yanlarına geldi.

— Haberiniz var mı? Uçuş bir saat geciktirildi. Beş dakika önce bana bildirdiler.

— Hay Allah kahretsin, diye kükredi Demerest. Yine ne olmuş?

— Söylenene göre, yolcuların büyük çoğunluğu yolda takılıp kalmış, kar yüzünden herhalde. Birkaçı alana telefon etmiş. Harekât Bölümü de bu süreyi onlara tanımış. Hareket haberi verilmemiş bile. Ba-

na söylenenlere göre, yarım saattan önce de verilme-
yecekmiş.

— Ne yapalım. Sinirlenmenin gereği yok. Ben
yerime yerleşeceğim.

— Kahve yapmamı ister misiniz? diye sordu
Gwen.

— Ben kahvemi lokantada içmek isterim, diye
homurdandı Demerest. -Genç kadına döndü.- Neden
siz de benimle gelmiyesiniz?

— Yani... bilmem...

— Siz gidin, dedi Harris. Ben kahvemi başka bir
hostese yaptırırım. Nasılsa bol bol zamanımız var.

Gwen'le Demerest uçaktan indiler. Bir dakika
sonra, Trans Amerika'ya ayrılan bölümün koridorunu
izliyor ve binaya doğru gidiyorlardı. Kaptan pilot ge-
niş adımlarla yürüyor, ona yetişmek için Gwen'in bü-
yük çaba harcaması gerekiyordu.

Somurtuk yüzüne rağmen, Demerest, bir saat
boş kaldığına kızmıyordu. Şimdiye kadar uçuş ha-
zırlıklarına dalmış, Gwen'in hamileliğiyle meydana
gelen durumu düşünmemişti. Şimdi kahvelerini yu-
dumlayıp bir sigara tellendirirken akşam başladıkları
konuşmayı sürdürebilirlerdi. Belki Demerest, şimdiye
kadar uzak durduğu konuya da geçebilirdi: Ona göre
tek mantıklı çözüm yolu sayılmak gereken çocuk al-
dırma konusuna.

8

D. O. GUERRERO sinirli, ikinci sigarasının iz-
maritinden üçüncüyü yakıyordu. Elleri, ölüm aracını
hazırladığı sıra olduğu gibi, terlemekteydi.

Kırk beş dakika önce, Trans Amerika şubesin-

de, yanlış yaptığını farketmişti. Bu yanlış, biletinin gözden geçirildiği sıra olmuştu.

Kuyruktaki yolculardan birine ait olması gereken bavul dizisine işaret eden memur:

— Bunlar sizin mi bayım? diye sormuştu.

— Hayır... yani... -Guerrero, elinde olmayan bir hareketle yassı çantasını gösterivermişti- Bundan başka şey taşımıyorum...

Memur şaşırmıştı.

— Roma yolculuğu için yanınıza başka bavul almıyor musunuz? Gördüğüm kadarıyla fazla yük taşıma meraklısı değilsiniz. Çantanızı kaydettirmek ister misiniz?

— Hayır, zahmete değmez.

Korkusunu gizlemeye çalışan Guerrero, sabırsızlıkla biletinin geri verilmesini beklemişti. Ama memur, yolcu listesinde adının yanına bir işaret koymasına rağmen işkilli işkilli yüzüne bakmış, Guerrero adamın yüzünü kolay kolay unutmayacağını anlamıştı. Bütün bunlar da, yanına bir bavul almayı ihmal ettiği için oluyordu. Tabii bû gerçek bir unutkanlık değil, içgüdüsel bir tutumdur: Memurla diğer yolcuların tersine Guerrero, **Altın Post**'un Roma'ya varamıyacağını biliyordu. Dolayısıyla, yanına bavul alması neye yarardı? Ne yazık ki bavulun yokluğu, önemli bir gizleme olanağını yok ediyordu. Uçağın kayboluşundan sonra zorunlu olarak açılacak soruşturma sırasında, bu memur, gelip yolculardan birinin uçağa bavulsuz bindiğini açıkliyacaktı. Hemen bütün şüpheler, «D. O. Guerrero'nun esrarlı kişiliği» üzerinde toplanacaktı.

Tabii, kalıntı bulunamadıkça hiç bir şey ispatlanamazdı. Hiç bir şey. Sigorta şirketi de parayı ödemek zorunda kalırdı. İçi biraz rahatlamış olarak bileti-

ni geri aldı ve yolcuları alana götürecektir otobüse yerleştirdi.

Üç çeyrekten beri de bu lânet olasıca otobüs kaplumbağa hızıyla ilerliyordu! Ana yola çıktıktan sonra bile: Genellikle buraya varıldı mı, Lincoln International'e on beş dakikalık bir yol kalıyordu. Ama fırtına yüzünden yol, göz alabildiğine tıkanmıştı. Şöför de hiç cesaret vermiyordu insana. Genellikle, di-yordu, yolcu taşıyan otobüs gecikti mi, şirket de uçağın hareketini geciktirmeyi kabul eder. Yalnız örneğin, bu akşamki gibi özel durumlar da, yani otobüsün epey gecikeceği anlaşıldığında -ki böylesi çok görülmüştü- tutum değişiyor ve uçak havalanıyordu. Otobüsün yarısı boş olduğuna göre, bu akşam da aynı şey olacaktı herhalde. Anlaşılan, yolcular kendi olanaklarıyla alana gitmeyi daha uygun görmüşlerdi.

Birden, yol az öncesine oranla açılıverdi. Kırmızı ışık yığını harekete geçti ve gitgide daha hızlı kaymaya koyuldu.

— Artık tıkanmadan alana varacağız sanıyorum, dedi şöför. Talihimiz yolunda giderse, uçağa da tam zamanında yetişeceğiz.

D. O. Guerrero İrkilmemek için kendini güç tuttu. Alana tam zamanında varmakla, tasarladığı en önemli şeyi yapamamış oluyordu: Bir sigorta poliçesi hazırlatmak için en az on dakika, belki daha fazla zaman gerekliydi. Saçını başını yolsa yeri-ydi hani. Evden çıkmakta gecikmese, işleri tıkr tıkr yolunda gidecekti. İlk plânına göre, son anda hayat sigortası yaptıрма fikri çok uygun görünmüştü: Memur, rahat-sız edici sorular soracak zamanını bulamıyacaktı. Yalnız bu mevsimde, kışın ortasında havanın bozacağını hesaba katması gerekirken, kar fırtınasını düşünmemişti. Hep aynı şey gelmişti zaten başına: Talih-siz iş hayatı boyunca, hep böyle aptalca unutkan-

lıklar, en iyi hazırladığı işleri birbiri ardından felâkete sürüklemişti. Hep, işlerin umduğu yönde gelişeceğini düşünmüş, gerçek hayatın beklenmedik olaylarını hesaba katmayı da hep unutmuştu. Daha önemlisi, önceki başarısızlıklarından ders alacak cesareti kendinde bulamamıştı hiç.

Ya şirket şubesinde görevli olan ve bu bavalı yolcudan şüphelenen memur düşünecek zamanı bulduysa? Ya bir takım şüphelere kapılıp bunları şefine açtıysa? Ya şef durumu havaalanına bildirdiysen? Belki polis, şu sıra, otobüsün gelişini bekliyordu. İşte bu felâket olurdu : Sorguya çekilir, çantası açılır, ölüm makinesi bulunurdu. D. O. Guerrero, ilk kez, yakalanırsa ne yapacağını düşündü: Sorgu, yargılama, yıllar boyu hapis cezası... Bunlar hoş şeyler değildi ama gerçekleşeceğe de benzemiyorlardı. Bir polis memuru yakasına yapışacak olursa, çantanın dışındaki sicimi çeker, polis memuru ve çevredeki meraklılarla birlikte havaya uçardı. Bir bakıma rahatlatıcıydı bu düşünce. Hafiflediğini hissedip gözlerini kapadı.

Acaba karısı, bıraktığı mektubu bulmuş muydu?

Gerçekten de kadın, tam o sıra bulmuştu mektubu.

Inez Guerrero oldukça geç, yorgun, soğuktan donmuş ve iliklerine kadar ıslanmış olarak dönmüştü eve. Garsonluk yaptığı birahane de geçirdiği iş gününü her zamankinden yorucu olmuştu; sanki müşteriler her günkünden huysuz, bahşişler daha azdı. Belki bu hayata bir türlü alışamadığından ileri geliyordu yorgunluğu.

İki yıl önce, Guerrero'lar şehrin dışındaki bir evde oturdukları sıra Inez, asla güzel olmadığı halde, genç görünümlü ve sevimli bir kadındı. Son iki yıl içinde, acı ve üzüntüler onu çökertmişti; şimdi yaşından

fazla gösteriyordu. O akşam da, sıcak bir banyoya girebilmek için neler vermezdi. Binanın bir banyosu vardı aslında, ama koridorun öbür ucundaydı bu banyo ve «bütün kiracıların faydasına» arzedilmişti. Inez, o akşam, bu ısıtılmayan, duvarları pislik içinde, kırk yıl öncesinden kalma su ısıtacağı on sentle işleyen yere kapanma cesaretini kendinde bulamadı. Hemen yatmak çok daha iyiydi.

Kocasının nerede olduğunu bilmiyor, doğrusu pek aldırılmıyordu da. Salon masasının üzerindeki mektubu görünce meraklandı.

Birkaç günlüğüne gitmem gerekiyor. Bir iş yolculuğu. Yakında sana çok şaşacağın iyi bir haber vermeyi umuyorum.

Inez, yıllardan beri kocasının davranışına şaşıp dururdu: Önceden kestirilemiyen tepkileri, son zamanlarda, gitgide garip hatta çılgınca olmuştu. Buna karşılık, mektupta sözünü ettiği iyi habere şaşmıştı doğrusu. Bir şeye inandığı yoktu artık, D. O. Guererro'nun büyük tasarıları sonunda umuda kapılmasına yol açamıyacak kadar sık başarısızlığa uğramıştı.

Yine de mektubun ilk cümlesi Inez'i kuşkulandırıyordu: D. O., birkaç günlüğüne nereye gidebilirdi? Özellikle nerede para bulmuştu? Daha önceki gün, karı-koca, ellerinde kalan son parayı (yirmi altı dolar ve birkaç sent) paylaşmışlardı. Bu paranın dışında, değer taşıyan tek eşyaları Inez'e annesinden kalan yüzüktü. Inez, bu yüzüğü elde çıkarmak istememişti hiç; ama, içinde bulundukları durum yüzünden, yakında rehinciye götüreceği mutlaklı.

Yiyecek almak ve bina sahibi kiraya mahsuben bir şey vermek için, yirmi altı doların on sekizini Inez almıştı. Kalan sekiz doları cebine atarken, D. O. nun yüzünde beliren umutsuz ifadeyi hatırlıyordu.

Birkaç dakika geçince, kafasını fazla yormama-

ya karar verdi: Açıklıkla bir şey düşünemiyecek kadar yorgundu. Salonun tek lâmbasını söndürüp yatak odasına geçti.

Geceliğini bulması epey uzun sürdü. Çamaşır gözü karıştırılmış, içindekiler yerli yerine konmamıştı. Sonunda geceliği en alt gözde, 'D. O. nun üç gömleğinin yanında buldu. Kocasının başka gömleği yoktu, demek yanına temiz çamaşır bile almadan yola çıkmıştı. Gömleklerin altında sarı bir kâğıt buldu. Merakla açtı kâğıdı.

Daktilo makinesiyle boş yerleri doldurulmuş bir kâğıdın kopyasıydı bu. İlk satırları okuyunca o kadar şaşırdı ki, oturması gerekti. Sonra, iyi anladığından emin olabilmek için, metni bir kere daha dikkatle okudu.

Trans Amerika uçak şirketiyle D. O. Buerrero arasında bir anlaşma sözkonusuydu. -Inez, adın baş harfinin yanlış yazıldığını farketti. -Bu anlaşma gereğince. Buerrero, turist sınıfında bir gidiş-dönüş Roma bileti aldığını kabul ediyordu; bilet parasına mahsuben 47 dolar ödemişti, ayrıca da 426 dolar ve faizini yirmi dört ay taksitle ödemeyi kabul ediyordu.

Sersemleyen, dehşete düşen Inez sarı kâğıda dikmişti gözlerini. Kafasında, sorular birbirini izlemekteydi.

Neden D. O. bir uçak bileti almıştı? Roma'da ne yapacaktı? Parayı nerede bulmuştu? Aydan aya vereceği para bir yana - Her zaman ödeyemeyeceği taksit borçlarının altına girerdi kocası - peşin ödediği 47 doları nasıl sağlamıştı?

Birden yüzüğü hatırladı: Üzerinde, plâtine kakılmış tek elması bulunan altın bir halkaydı bu. Bir zamanlar, Inez yüzüğü takardı. Ama on beş gündür parmakları bulaşıktan şiştiği için vazgeçmiş, yüzüğü komodininin çekmecelerinden birindeki muhafazasına

yerleştirmişti. Komodini bir kere daha karıştırdı. Kutu yerindeydi ama... boştu. 47 dolar bulabilmek için, D. O. nun yüzüğü rehin bıraktığı ya da sattığı anlaşılıyordu.

Inez, önce büyük üzüntü duyd. Bu yüzük geçmişiyle, anısını hep saygıyla andığı annesiyle arasındaki en son bağdı. Sırf maddi yönden düşünülse, yüzük onun için son kurtuluş çaresi, en kötü durumda bile birkaç gün daha yaşama olanağına sahip olduğunun kesin belirtisiydi.

Yine de, paranın nereden geldiğini bilmek ikinci sorunun cevabı olmuyordu: Nedendi bu uçak yolculuğu? D. O. niçin Roma'ya gidiyordu?

Yatağa devrilen Inez düzenli düşünmeye çalıştı. Harcadığı çaba yorgunluğunu unutturuyordu.

Mantığı değil nsezisiyle D. O. Guerrero'nun başının belaya girdiğinden emindi. Hem bu kez her zamankinden büyük bir belaydı bu. Bir kere kocası, son zamanlarda . saçma değilse bile gitgide garip davranır olmuştu. Sonra Guerrero ailesinin çırpındığı umutsuz durum içinde, ancak delice bir tasarı böyle bir yolculuğu aıklıyabilirdi. Inez yerinden kalktı, mektuba bir kere daha göz gezdirmek için salona döndü. Tekrar tekrar okuyor, hep aynı sonuca varıyordu: nemsiz görünse de, bu cümlelerin taşıdığı anlam çok daha başka olmalıydı.

Inez, bu gizli anlamı kavramaktan acizdi. Yine de, harekete geçmesi gerektiğine gitgide daha çok inanıyordu. Ne olursa olsun, bir şey yapmalı, harekete geçmeliydi.

Acaba D. O. şehirden ayrılmış mıydı? Sarı kâğıtta ne uçuş tarihi, ne de saati belirtiliyordu. Neden aramıyordu uçak şirketini? Aceleyle giyinip dışarı ıktı.

En yakın telefon, zemin kattaki lokantadaydı.

Ama, Inez, aynı zamanda binanın sahibi olan lokantacıyla karşılaşmak istemiyordu. Geciken kira yüzünden onları, ertesi günden tezi yok dışarı atmakla korkutmuştu. D. O. geri dönmezse sonradan tek başına çözümllemek zorunda kalacağı bu sorunu, şimdilik düşünmek istemiyordu.

Kara batıp çıkarak, ikinci kavşaktan birkaç metre berideki drugstore (*)'a koştu. Tek telefon kulübesinin boşalması için on dakika kadar bekemesi gerekti. Sonunda numarayı çevirebildi.

— Trans Amerika Hava Yolları. Miss Young, buyurun...

— Roma seferi hakkında bilgi edinmek istiyordum.

Çabucak cevabı veren Miss Young, şirketin salı ve cuma günleri doğrudan Roma seferleri bulunduğunu anlattı; ayrıca da her gün, New York üzerinden Roma seferi yapıyorlardı. Hemen bir yer ayırmak gerekiyor muydu?

— Mesele başka, dedi Inez. Ben değil kocam sözkonusu. Cuma günleri... yani bu akşam bir sefer var diyordunuz. Değil mi?

— Evet hanımefendi. 2 sefer sayılı uçuşumuz, Altın Post, saat 22 de hareket etmesi gerekiyordu. Kötü hava şartları yüzünden uçuş bir saat süreyle ertelendi.

Telefon kulübesinin camından, Inez, dükkânın saatının onu dört geçtiğini görebiliyordu.

— Yanlış anlamadıysam uçak henüz yola çıkmadı değil mi? Öyleyse bana çok büyük bir yardımda bulunabilirsiniz... Kocamın uçakta olup olmadığını öğrenmem gerekli. Adı D. O. Guerrero, ve...

— Özür dilerim bayan, diyerek sözünü kesti

(*) **Drugstore** : İlâçtan yiyeceğe kadar her şeyin satıldığı dükkân.

Miss Young kesinlikle, bu tür bilgileri vermeye yetkili değilim.

— Ne demek istediğimi anlamadınız, diye belirtti İnez. Kocam konusunda... eninde sonunda onun karısı değil miyim...

— Anlıyorum Mrs. Guerrero. Ne yazık yönetmelik kesin.

Miss Young, ayrıca, neden yolcuların kimliği hakkında bilgi vermesinin yasaklandığını da biliyordu. Pek çok iş adamı, yola çıkarken sekreter ya da metreslerini yanlarına alıyor, ailelere tanınan indirimden faydalanmak için de onları genellikle resmî karıları olarak gösteriyorlardı. Eskiden, resmî olduğu kadar da kuşkucu eşlerin bir takım araştırmalara başvurdıkları, bu yüzden bazı müşterilerin -yani kocaların- deliye döndüğü olmuştu. Kocalar, mantıklı olarak meslek sırrının çiğnenmesi saydıkları bu tutumdan yakınmışlar, şirketler de yolcuların adını vermemek kararını almışlardı.

— Bir çare bulunmalı, diye devam etti İnez. Ne yapacağımı bilemiyorum.

— Yani kocanızın, 2 sefer sayılı uçağımıza bindiğini sanıyorsunuz ama, bundan emin değilsiniz. Öyle mi?

— Evet.

— Bu durumda yapılacak bir tek şey var Mrs. Guerrero: Havaalanına kadar uzanacaksınız. Yolcular daha uçağa binmediler sanıyorum. Dolayısıyla da, kocanız binanın içinde uçağa binmeyi bekliorsa onu belki bulabilirsiniz. Hem, yolcular uçağa binmiş olsalar da memurlarımızdan biri size yardım edebilir belki. Yalnız, elinizi çabuk tutmanız şartıyla.

— Öyle, diye mırıldandı İnez. Başka çare olmadığına göre...

Bu kar fırtınası altında, 35 kilometrelik yolu bir

saattan az zamanda nasıl alabileceğini düşünüyordu.

— Birşey daha var Mrs. Guerrero. - Miss Young'ın sesi yumuşamış, neredeyse dostça bir havaya bürünmüştü. - Söylememem gerektiği halde, size yine de bir ipucu vereceğim. 2 sefer sayılı uçak yolcularının çıkacağı kapıda, kocanızın uçağa olduğunu **sandığınızı** söylemeyin. Uçağa olduğunu **bildiğinizi**, kendisiyle konuşmak istediğinizi anlatın. Eğer binmemişse operatörle kendisini ararlar. Binmişse belki uçağa kadar gitmenize izin verirler.

— Çok, çok iyisiniz, dedi Inez. Size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum...

— Bir şey değil efendim. - Miss Young resmî havasına bürünmüştü bile. - Size iyi yolculuklar diliyor, gerektiğinde Trans Amerika'ya başvuracağınızı umuyoruz.

Inez telefonu kapadı ve koşarak dışarı çıktı. Sokakta talihi yaver gitti de bir taksi buldu. Kısa bir pazarlık sonucu şöför, yedi dolara onu havaalanına götürmeyi kabul etti. Bu para, Inez'in ertesi sabah ev sahibini yatıştırmak için vermeyi düşündüğü paranın büyük bir bölümüydü. Ama başka çaresi de kalmamıştı.

Kuşkuyla:

— Saat on birden önce alana varacağımızdan emin misiniz? diye sordu şöföre.

— Varacağız dedik ya, diye homurdandı şöför, Siz binin arabaya da işin o yanını bana bırakın.

Otuz beş dakika sonra, taksi yer yer tıkanan yolda güçlkle ilerlerken, Trans Amerika'nın 2 sefer sayılı uçağının yolcularını taşıyan otobüs, Lincoln International'a giden yokuşu tırmanıyordu. Merkez binanın tepesindeki koca saat 22.45'i göstermekteydi.

MR. FREEMANTLE dinleyicilerini şimdilik, bir kere daha bu dayanılmaz uçak gürültüsünü protesto etmek amacıyla toplanan 600 kadar Meadowood'lu - yu - avuçlarına almayı biliyordu. Intifa hakkının amansızca çiğnenmesi sonucu ortaya çıkan bu ağır zararı gidermek için ancak dâva açma yoluna başvurulabileceğini anlatmıştı. Yalnız, sözkonusu dâvanın, mahkeme salonunda ve iki avukat arasında geçecek alışılmış söz düellosuyla sınırlanmaması şartıyla. Bu söz düellosu kimsenin ilgisini çekmiyecekti. Başka bir deyimle, gürültü kurbanlarının herkesin dostluğunu ve onayını kazanmaları için dâva çevresinde geniş bir reklâm kampanyasına girişmek gerekiyordu.

— Herkesin dostluğu ve onayı nasıl sağlanmalı? Durumumuzu ortaya koyup bunu çok önemli bir haber olarak göstermekle. Sadece bu yoldan, basın, radyo ve televizyonu yanımıza çekebilir, verdiğimiz savaşı önemsemelerini sağlayabilir, desteklerini kazanabiliriz. Gazetecilerden, baştan sona kadar bizim görüşümüzü benimsemelerini istemiyor, olaya mesleklerinin ana kuralı olan tarafsızlıkla gazetelerinde yer vermelerini istiyoruz. Şimdi, savaşımıza daha dramatik bir görünüş verip onlara yardımcı olabiliriz. Böylece, yazılarını hazırlamaları kolaylaşır. Üç muhabirin kendisine gülümsediği basın masasına döndü. -Bu akşam kendilerine, oldukça geniş bir yazı hazırlamalarına yetecek kadar bol konu sağlamaya çalışacağız.

Havaalanında yapılacak işlerin yönetiminin kendisine bırakılmasını müvekkillerinden rica ederek sözlerine devam etti. Genel müdürlükle bir karşılıklı görüşme sağlayabileceğini sanıyordu. Genel Müdür gö-

rüşmekten kaçınsa bile, havaalanı binası içinde bir gösteri düzenleyecek, bu gösteri kolay kolay unutulmayacaktı.

— Bütün yapacağınız toplu halde durmak ve ancak size işaret verdiğimde sesinizi duyurmaktır. Her ne pahasına olursa olsun, kargaşalık çıkarmaktan kaçınmalıyız: Meadowood halkının, karışıklık çıkaran kişiler olarak nitelenmemesi gerekir. - Yüzünde alaycı bir gülümseme dolaştı. - Tabii, oradaki varlığımızla bile bu beylerin rahatını kaçırmamız mümkün: Duyduğumuza göre bu akşam, havaalanında durum epey karışıkmiş. Elimizden ne gelir, suç bizim değil, öyle mi? Yola çıkmaktan başka yapacak şeyimiz kalmıyor.

Kalabalık dışarı çıkmaya başladığı sıra, Mr. Freemantle, imzalanıp iade edilen matbu kâğıtları evrak çantasına doldurdu. Kabataslak yaptığı ilk hesaba göre yüz altmış tane kadar vardı, yani hemen tahsil edilebilecek on altı bin dolarlık bir kaparo. Ertesi sabah postadan çıkacak, yanına birer çek iliştirilmiş diğer imzalı kâğıtlar da cabası. Pardösüsünün düğmelerini ilikleyen avukat, verimli bir av, diye düşünüyordu.

Havaalanındaki gösterilerin bürüneceği havaya gelince, Freemantle bu konuda henüz bir şey bilmiyordu. Üstelik, önceden hazırlanmış plânlardan da hoşlanmazdı. En önemli şey, bu adamları başarılı bir yönetici bulduklarına inandırmak, anlaşma gereği, üçer aylık taksitlerle dört kerede yatırılacak paranın sonu tahsil edilene dek inançlarını sarsmamaktı. Bu sürenin sonunda, Meadowood halkının görüşleri önemini büyük ölçüde yitirecekti.

Açacağı dâvanın sonucuna gelince, Freemantle umutsuzdu. Tabii, elinden geleni yapacak, büyük gü-rültüyle öfkesini belirtecek, gösterişçi yollardan ya-

rarlanacaktı. Ancak iki-üç yıldan beri bazı yargıçlar, başvurduğu yöntemleri etkilenmiyecek kadar iyi biliyor, daha ölçülü olmaya dâvet ederek gösterişli söylevlerini yarıda kesiveriyorlardı.

Salon boşalmaya başlamıştı bile. Sakin adımlarla kürsüden inen avukat, çıkışa doğru yürüdü.

10

HAVAALANI binasının ana girişi yakınında, devriye arabasının tepesindeki kırmızı döner ışık söndü. Şöför kenara çekilip camdan kolunu uzatarak Buick'e geçmesini işaret etti. Üç dakika sonra Joe Patroni, TWA bakım bölümünün bulunduğu koca hangarda arabasını durdurdu.

İstediği, alıcı-verici radyolu onarım kamyonu kendisini bekliyordu. «Sigara içmek Yasaktır» tabelâsına boş verip ağzından düşürmediği purosunu yakacak kadar duraklayan Patroni kamyonun şöför yerine tırmandı.

— Tamam aslanım, dedi şöföre. İleri!

Yolda giderken, Meksika Hava Yollarına ait jetin çamura saplandığı üç-sıfır sayılı uçuş pistine geçmek için kontrol kulesinden izin istedi. Ters yöndeki jet motorlerinin gümbürtüsü ve kar yığını arasında Delta Hava Yollarına ait bir DC-9 uçağının konduğu, başka bir pistin geçiş yoluyla kesiştiği yerde beklemesi emredildi. Sonra denetimci, yoluna devam etmesine izin verdi.

Patroni gideceği yere varır varmaz gecenin karanlığından dev yapılı bir karaltının çıkıp yanına geldiğini gördü. Sırtındaki rüzgârlığın kukuletasını kafa-

sına iyice geçirdiği halde, Meksika Hava Yolları bakım şefini tanıdı.

— Selâm Ingram. - Rüzgârın ısığında sesini duyurabilmesi için, Patroni'nin bağırması gerekti. - Ne âlemdesiniz bakalım?

— Hep aynı noktada: Çamura iyice gömülmüş haldeyiz.

Birkaç cümleyle Ingram, o ana kadar yapılanları özetledi. Yolcular uçaktan indirilir indirilmez, uçağın kendi olanaklarıyla çamurdan kurtulabileceği umuduyla jet motörleri çalıştırılmıştı. Bu deney başarısızlığa uğrayınca uçak iyice hafifletilmiş, mallar, posta torbaları, bavullar dışarı çıkarılmış, depolardaki yakıtın büyük bölümü birkaç tankere doldurulmuştu. Sonra jet motörleri yeniden çalıştırılmış, ama yine bir sonuç alınamamıştı: Uçak, bir santim bile yerinden kımıldamıyordu.

İşçilerden biri, yarım daire şeklinde uçağın burnu önüne yerleştirilen ısıldakları yakmıştı. Böylece Patroni, uçuş takımlarının en az yarısının görünmez olduğunu, karın altında kalan siyah çamura gömüldüğünü farketti. Kaza, normal zamanda cılız bir çimenle kaplı bulunan ana pistin birkaç metre ötesinde ve geniş yollarından birinin yakınında meydana gelmişti. Pilot, herhalde karanlık ve durmadan hareket eden kar perdesi yüzünden bu yolu görememişti. Talihsizliğin ta kendisi, diye düşünüyordu Patroni. Bu noktada alan o kadar su çekmiş olmalıydı ki, üç gün üç gece devam eden don bile toprağı yererince sertleştirememişti. Kendi olanaklarıyla çamurdan kurtulmaya çalışan uçak büsbütün batmıştı. Şimdi, kanatların altındaki dört jet motörünün gövdesi toprağa oldukça yakın duruyordu. Çok tehlikeli bir durumdu bu.

Patroni, purosunu çiğnemeye devam ederek -benzin birikintileri yüzünden, bu kerelik yakmamıştı pu-

rosunu - bir harekât plânı çizmeye çalışıyordu.

Ona göre, jet motörlerini çalıştırarak uçağı saplandığı yerden çıkarmak mümkündü. Bir kere denemekte fayda vardı ayrıca, çünkü tartışmasız en kısa kurtarma yoluydu bu. Aksi halde, koca naylon torbaları kullanmak gerekecek - on tane kadar, - kanatların altına yerleştirilecek torbalar sıkıştırılmış havayla doldurulacaktı. Torbalar yerleştirilince, uçağın tekerleklerini kaldırmak için birkaç bocurgat gerekecek, tekerlekler kalktıktan sonra da altlarına sağlam bir plâtfom yapılacaktı. Zahmetli, güç, çok zaman gerektiren bir uğraştı. Patroni, işin buraya varmayacağını umuyordu.

— Bakın ne yapacağız, dedi. Önce, iki metre genişliğinde tekerleklerle kadar inen iki hendek kazacağız. Bu hendekler, tam tekerleklerin önünde iyice dik olacak, sonra tatlı bir eğimle yükselecek. Bu kadarı bile epey zor bir iş. Sonra dört motörü de bütün gücüyle çalıştıracacağız. Uçak hareket edecek, yokuşu çıkacak sanıyorum. Hendeklerden çıktığında şuradan geçmesi gerekecek. - İçi kürklü çizmesinin burnuyla, çamurlu yerden geçiş yoluna varan yuvarlakça bir «güzergâh» çizdi. - Bir şey daha var, tekerleklerin önüne kalın kalaslar yerleştirmek gerekecek. Elinizde kalas var mı?

— Birkaç tane var, diye homurdandı Ingram. Şurada, kamyonun içinde.

— Hemen indirin, şöförlerinden birini de gönderin, havaalanını dolaşsın, ne kadar tahta bulursa yükleyip getirsin. İhtiyacımız olacak.

Ingram emirler verdi. İşçiler, sığındıkları kamyonlardan indiler. İşlerinden ikisi, küçük ve kürek dolu bir arabanın üstünü örtên bezi açtılar. Araçların dağıtımı bir çeşit garip bale gösterisini andırıyordu. Ya ışıktı, ya da ışıldakların meydana getirdiği yarım

dairenin ötesinde ağır ağır hareket eden karaltılar seçiliyordu. Ara sıra, rüzgârla savrulmaya başlayan karlar bunları görünmez kılıyordu.

Patroni, Boeing'in ön kapısının ağzında duran merdiveni işaret ediyordu.

— Pilotlar yukarda, görevleri başında mı? Ingram, büyük bir bezginlikle:

— Yerlerinden yarılmak istemediler, cevabını verdi. Hiç olmazsa kaptan pilot ve birinci yardımcısı.

Patroni dik dik baktı.

— Başınıza dert açtılar mı?

Hem de nasıl. Gelir gelmez, motörlerin bütün gücüyle çalıştırılmasını istedim.. O sıra beni dinlemiş olsalardı, uçağı kurtarmamız mümkün olabilirdi. Ama cesaret edemediler, motörleri bütün gücüyle çalıştıramadılar, dolayısıyla tekerlekler iyice çamura gömüldü. Kaptan pilot büyük bir hata yaptığını biliyor, bu kadarını yeterli görüyor. Motörleri son hızla çalıştırmak gerektiğini düşündükçe titriyor, cici kuşunun burnu üstü dikilmesinden korkuyor.

— Valla, dedi Patroni gülümseyerek, onun yerinde olsam belki ben de aynı tepkiyi gösterirdim. Az sonra kendisiyle konuşacağım. Dahilî telefon çalışıyor mu?

— Öyleyse pilot yerini arayın, işe koyulacağımızı, bir çeyrek kadar sonra kaptan pilota görüşmek üzere yukarı çıkacağımı bildirin. - Patroni, bekleyen adamlara döndü. - Hadi çocuklar, iş başına!

Kendisi de bir kürek kaptı. Bir dakika sonra, bütün işçiler toprağı kazmaya koyulmuşlardı. Ingram, uçaktaki yerlerinden ayrılmayan pilotlarla görüşmek için, dahilî telefonun bağlı bulunduğu kumanda aracına tırmandı.

Zaman zaman, alanın geniş yüzeyinde, konmak ya da kalkmak üzere bulunan uçakların ışıkları se-

çiliyordu. Ara sıra da rüzgâr, jet motörlerinin tiz ısıklıklarını bulundukları yere kadar taşıyordu. Ama üçsıfır sayılı uçuş pistinin üstündeki adam kendini başka bir dünyada sanırdı, ilkel ve sessiz bir dünyada.

Patroni çalışıp dururken, hendekleri kazmak için bir saatlik süre gerektiğini hesaplıyordu. Jet motörlerini çalıştırıp uçağı gömüldüğü mezardan çıkarmak için de bir on beş dakika daha. Saatına baktı : 20.30'u gösteriyordu. Talihi yaver giderse, saat yarımaya doğru Marie ile birlikte yine sıcacık yatağında olabilecekti.

Bu mutlu sonu hızlandırmak ve ısınmak için, iki kat gayrete gelip kazmaya devam etti.

11

BULUTLAR Kafeteryasında, Vernon Demerest Gwen için çay, kendisi için de koyu kahve ısmarladı. Kahve hep uyanık kalmasını sağlıyordu. Roma'ya varana dek en az on fincan içecekti herhalde. Bu gece, 2 sefer sayılı uçağın komutası yalnız kaptan pilot Harris'te bile olsa, Demerest hiç de uyuklamak niyetinde değildi. Havadayken uyuduğı enderdi. Tecrübeli pilotların pek çoğı gibi, döşeginde yaşlılıktan ölecek kadar mutlu havacıların, meslek hayatları boyunca beklenmedik olaylara karşı harekete hazır bekleyenler olduğunu biliyordu.

— Bu akşam pek sessiziz, dedi Gwen. Beş dakikadan beri, birbirimize tek söz söylemedik.

— Konuşmuyorsam düşünüyorum demektir.

— Neyi düşünüyorsun sevgilim? Baba olacağını öğrendiğin an yediğin vurgunu mu? - Gülümseyip tımtırlıklı bir sesle konuşmasına devam etti. -

Kaptan pilot Vernon Demerest ile Miss Gwendolyn Meighen, yakında bir çocuklarının olacağını bildirirler... Erkek mi, yoksa kız mı? Henüz bilmiyoruz, ancak yedi ay sonra anlıyacağız bunu. Pek uzun bir süre de değil aslında.

— Tanrı aşkına Gwen, dedi Demerest. Ciddî konuşmaya çalışalım, ne olursun.

— Niçin? Ben şakalaşmak istediğime göre... Hem kuşkulanması gereken biri varsa o da benim sanıyorum.

Birden öne eğildi ve masanın altından, Demerest'in elini tuttu.

— Özür dilerim. Bu olayın, gerek senin ve gerekse benim için yine de bir şok olduğunu kabul ediyorum.

— Tabii, ama etkileri silinebilecek bir şok. Çocuk, ancak biz istersek dünyaya gelir.

— Ben de, sorunun bu yanına değinmeni bekliyordum. Az önce, arabada karar vermek üzereydin, sonra vazgeçtin...

— Neden vazgeçtim?

— Rica ederim Vernon! Söz konusu şeyin ne olduğunu biliyoruz. Çocuğu aldırmamı istiyorsun. Hamile olduğumu söylediğim andan beri bunu düşünüyorsun. Doğru mu, değil mi?

Gwen'in içtenliği karşısında şaşırان Demerest başını salladı.

— Gerçekten öyle, bunu düşünüyorum...

— Öyle neden lâfı geveleyip duruyorsun ağzında? Çocuk aldırmaktan bahsedildiğini hiç duymadım mı sanıyorsun yoksa?

Ürken Demerest çevresine bakındı. Allah'tan oldukça gürültülü salonda sesler çok yükseliyordu. Kimsenin konuşmalarını duymasına imkân yoktu.

— Nasıl bir tepki göstereceğini bilmiyordum... diye mırıldandı.

— Ben de, nasıl bir tepki göstereceğimden emin değilim. Yine de, çocuk aldırmaı düşündüm. Ama şu ana kadar bir karara varamadım.

Demerest, biraz rahatladığını hissetti. Kesin bir red cevabından korkmuştu. Oysa Gwen, bu görüşü ilk ağızda geri çevireceğe benzemiyordu.

Üsteleyen bir sesle :

— İnan bana, tek akli başında çözüm yolu budur, dedi. Belki tatsız ama çabuk ve kesin. Klinikte, iyi yapıldı mı hiç bir tehlikesi, hiç bir zararı yok.

— Biliyorum. Çok basit, dehşet verici basitlikte bir şey. Saat dokuzda bebek karnımda, onda yok. Öyle değil mi?

— Tıpatıp öyle.

Bir yudum kahve içti. İş belki sandığından da kolay olacaktı.

— Söylesene Vernon, diye mırıldandı Gwen, bu bebeğin şimdiden bir kişilik, yaşama hakkına sahip bir canlı yaratık olduğunu farketmiyor musun? Senden ve benden bir parça olduğunu anlamıyor musun?

Bilerek kabalaştırdığı bir sesle :

— Yanlış, diye homurdandı Demerest. Cenin, bu dönemde, henüz bir canlı yaratık değil. Olacak, ama henüz değil. Kendine özgü bir hayatı, hiç bir duygusu yok. Vakit geçirmeden çocuk aldırma, bir cinayetle kıyaslanamaz.

Gwen, kırbaçlanmışcasına dikildi.

— Yani çocuk aldırmaıta gecikilirse durum değişir mi demek istiyorsun? Birkaç ay sonra, bebek oluştuğunda çok daha ciddi bir şey, bir cinayet mi sayılacak? Cinayet sayılacak, değil mi?

— Böyle bir şey demedim. Sözlerimi değiştiryorsun.

— Dişice tepki gösteriyorum, diyerek iini çekti Gwen.

— Normal bir şey : Senden daha dişi olmak imkânsızdır.

Beğeni dolu bakışlarla Gwen'i süzerken gülümsüyordu. Birkaç saat sonra, Napoli'de başbaşa kalacaktı... şu sıra bile çok hoş bir şeydi bunu düşünmek...

— şu var ki, Vernon... seni seviyorum. Belki çok önemsiz, ama ne kadar gerçek.

— Biliyorum yavrum. Başka türlü olsaydı, bu iş ikimize de böylesine g gelmezdi.

Gözleri buğulanan Gwen, kendini tutmaya çalışıyordu.

Canını sıktığım için ne kadar zgnm Vernon, bilsen. Gln oluyorum, üstelik eninde sonunda senin öğüdünü dinleyeceğim. Yalnız bu görüşe alışmam için zaman geçmesi, düşünmem gerek, anlıyor musun?

— Ne olursa olsun, kuşkulanmakla hata ediyorsun. Bu iş en uygun şartlarda halledilebilir...

Gwen'e İsveç'teki klinikleri anlattı, masrafları üzerine almaya hazır olduğunu belirtti, şirketin Stockholm'e gitmesine yardım edeceğini söyledi. Birkaç dakika sonra Gwen, razı olmuş gibiydi.

Gwen, kafeteryadan ıkarılarken Demerest'in koluna girdi.

— Aslında, senin gibi bir adama rastladığım için çok talihliyim. Başka biri olsa hiç düşünmeden beni yüzüstü bırakırdı.

— Seni yüzüstü bırakmıyacağımı çok iyi biliyorsun.

Oysa bırakacaktı Gwen'i, birden anlamıştı bu-

nu. Tabii hemen değil, Napoli yolculuğundan, çocuğu aldırıldıktan sonra ayrılacaktı ondan; dostça ama kesin bir ayrılık olacaktı. Pek de glk çekmiyecekti herhalde. Tabii oldukça güç bir an geçirecekti. - ayrılma haberini verdiğinde - ama patırtı ıkarmıyacağını bilecek kadar tanıyordu Gwen'i. Nasılsa şimdiye kadar pek çok ilişkiye son vermiş, her keresinde de fazla glk çekmeden işin içinden sıyrılmıştı.

Ama bu kez, aynı şey olmayacaktı: nceki metreslerinden hiç birine bu bağlılığı duymamıştı. Gwen, yalnız dış görünüşüyle değil, sadece varlığıyla bile onu heyecanlandırma yeteneğine sahipti. ilişkilerini bir an önce kesmek için, fazladan bir sebepti bu. Gecikirse, bir an gelecek belki Gwen'den ayrılma gücünü kendinde bulamıyacaktı. Sevimli serüvenleri devamlı bir duruma dönüşecek, kaınacağına yemin ettiği bir takım felketlerin - ailev, malî, duygusal - st üste gelmesine yol açacaktı. On on beş yıl önce belki bütün bunları kabul ederdi. Ama şimdi, aynı şey sözkonusu değildi.

Gwen'in koluna dokundu.

— Sen nden git yavrum. Az sonra ardından geleceğim.

Lincoln International'in polis müfrezesine komuta eden, sevimli ve etkili zenci polis şefi Teğmen Ordway'le hareketli bir konuşmaya dalan Mel Bakersfield'i görmüştü. Demerest, Gwen'le görünmekte bir sakınca bulmuyordu. Yine de ilişkilerini, kayınbira-derinin önünde teşhir etmeleri için yeterli bir neden değildi bu.

Sözünü dinleyen Gwen uzaklaşıyordu. Kalabalığa dalmak üzere olan Demerest dilinin ucuna gelen kfr g tuttu : Mel Bakersfield kendisini görmüştü.

Teğmen Ordway, Mel'e :

— Ben de sizi arıyordum, diyordu. Bir takım ziyaretçilerin alana geleceğini öğrendim, söylentiye göre birkaç yüz kişi kadar varlarmış.

Uzun boylu, sporcu yapılı, iyi dikilmiş polis üniforması içinde etkileyici bir görünüşü olan havaalanı polis şefi, Afrika kabilelerinden birinin reisiydi sanki. O boydaki adamda şaşırtıcı gelen tatlı bir sesle konuşuyordu.

— Nasılsa başımızdan konuk eksik olmuyor, diye homurdandı Mel. Kargaşalığa bakılırsa, birkaç tane var.

— Yolculardan söz etmiyordum. Gelecek olanlar başımıza iş açacağa benzerler.

Meadowood halkının düzenlediği protesto toplantısının sona erdiğini, toplantıya katılanlardan bir çoğunun havaalanına gelmek üzere yola çıktığını anlattı. Teğmen bu bilgileri, binanın göbeğine kameralarını yerleştirmek için izin isteyen televizyonculardan edinmişti. Hemen **Tribune**'un yazı işleri müdürlerinden olan bir dostunu aramış, o da toplantıya katılan muhabirlerinin telefonla yazı işlerine verdiği yazıyı okumuştur.

— Çok güzel! diye homurdandı Mel. Bula bula da bugünü buldular. Sanki bu akşam başımızda yeterince dert yokmuş gibi.

— Bana kalırsa, dikkati daha iyi çekmek için bu akşamı seçtiler. Sizi uyarmayı ödev bildim : Herhalde Lincoln International Genel Müdürünü, belki de Federal Havacılık temsilcilerinden birini görmek isteyecekler.

— Federal Havacılık görevlileri, ufacık bir güçlkle karşılaştı mı sinerler. Ancak işin sonu geldiğinde çıkarlar ortaya.

Polis şefi gülmeye başladı.

— Ya siz? Siz de kendinize bir siper kazıp içine girmek niyetinde misiniz?

— Hiç de değil. Boşuna vakit kaybettireceklerini bildiğim halde, temsilcilerinden bir grubu kabul edeceğim. Uçakların çıkardığı gürültüye karşı elinden bir şey gelmez.

Ordway ciddileşmişti bile.

— Herhalde, bu adamların binaya girmelerini engellemek için bir şey yapmıyacağımı biliyorsunuz. Karışıklık çıkarmadıkça, kötü bir davranışları görülmedikçe, onlara karışma hakkım yok.

— Evet, biliyorum. Yine de, bu adamlar bizi biraz tartaklasalar da, bizim onları fazla tartaklamamamız gerektiği görüşündeyim. Herhalde gazeteciler de burada olacak : Ucuz kahramanlar yaratmak niyetinde değilim.

— Adamlarımı uyardım bile. İşin içinden şaka yollu sıyrılmaya bakacak, judo numaralarını yedekte tutacaklar. Şimdilik hoşça kalın Mr. Demerest. İşgâl başlar başlamaz size haber vereceğim.

Mel, tam o sıra Vernon Demerest'i gördü. Kendinden emin, her zamanki yakışıklılığıyla duran kayınbiraderini farkederek etmez ani bir öfkeye kapıldı. Herhalde öfkesi, kar komitesinin olumsuz raporundan ileri geliyordu.

Demerest'in durmaya niyetli olmadığını anlayınca, Mel yolunu kesti.

— Merhaba Vernon! Duyduğuma göre, karla mücadele konusunda uzman kesilmişsiniz.

— Emrinizdekilerin kötü çalıştıklarını anlamak için uzman olmak gereksiz.

— Yok canım? Kar tabakasının kalınlığı hakkında bir fikriniz var mı? Son yirmi dört saat içinde otuz santim karla kaplandı yerler, önceki gün yağanlar da cabası.

Demerest omuz silkti.

— İşiniz ne, temizleyin.

— Bizim de yaptığımız bu.

— İnanılmaz bir beceriksizlikle.

— Şimdiye kadar alanda görülen en kalın kar tabakası otuz beş santimdi, diye devam etti Mel. Her yan öylesine bir karla kaplanmıştı ki, alanı kapamak gerekti. Şimdi de aynı durumdan pek uzak değiliz ama, her şey gerektiği gibi yürüyor. Alanın işler halinde tutulması için mücadele ettik, kapanmasını da önledik. Yeryüzünün hiç bir havaalanı bundan fazlasını yapamazdı. Fırtınanın başından bu yana, elimizin altındaki bütün araçlar yirmi dört saat aralıksız çalışıyor.

— Belki araçlarınız yeterli değil.

— Vernon, böyle bir fırtınaya karşı koymak için kimsenin elinde yeterli araç-gereç olmaz. Herkes fazladan beş ya da on kar temizleyici edinmeyi ister; yalnız, iflâsı göze almadıkça, sırf olağanüstü bir durum için kimse bu pahalı araçlardan satın almaz. Normal ihtiyaçları görecektik kadar araç edinilir, felâket çöktüğü gün de, eldekiyle işin içinden çıkmaya çalışılır. Benim adamlarımın üç gündür yaptığı bu, yüz akıyla işin içinden çıktıklarına da inanıyorum.

— Bu sizin görüşünüz, diye homurdandı Demerest. Müsaadenizle benim de kişisel bir görüşüm olsun. Bence, bu olayda ihmalciliğinizi ortaya koydunuz. Raporumda da bunu belirttim zaten.

— Bense bunu komitenin raporu sanıyordum. Kendinize has kallesçe darbelerinizden birini bana indirmek için, diğer üyeleri iteleyip kakalıyarak meydana boş bulamadınızsa tabii.

— Komitenin çalışma şekli yalnız bizleri ilgilendirir. Önemli olan rapordur. Yarın bir kopyası elinize geçecek.

— Ne kadar iyisiniz. Her neyse, edebiyatınız durumu değiştiremez nasılsa. şimdi, eğer sizi sevindirecekse, raporunuzun hiç olmazsa bir sonuç vereceğini söyleyeyim : Başımı ağrıtmayı başardınız. Bazı alanlarda ne denli cahil olduğunuzu anlatabilmek için saatlarımı boşuna harcıyacağım.

Demerest'in yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi.

— Rapor canınızı sık mışa benziyor, öyle mi? Değerli zamanınızı boşuna geçirmenize yol açtığım için zgnm. Yarın, İtalya güneşinde yanarken size çok acıyacağım.

Durmadan gülümseyerek, çekti gitti. Birkaç metre sonra gülümsemesi, yerini öfkeli bir yüz ifadesine bıraktı.

Bu değişikliğin nedeni de, sigorta şirketlerinin ortadaki tezghiydi. Yuvarlak tezgâha saldıran kalabalığa bakılırsa, işler her zamankinden iyi gidiyordu. Dudaklarını iyice sıkarak Demerest, Mel Bakersfield'e karşı elde ettiği taze zaferin pek önemsiz olduğunu düşünüyordu : Eniştesini uğrattığını sandığı yenilgi, en fazla, deriye batırılan bir toplu iğnenin etkisini yapacaktı. Bir hafta sonra kar komitesinin raporu unutulacak, oysa sigorta şirketleri yerli yerinde kalacaktı.

Tezgâhın ardında iki geçen memure - Demerest, özellikle büyük göğüslü sarışını farketmişti - kuyruktaki müşterilerin sabırsız bakışları arasında poliçeleri dolduruyorlardı. Bir an gidip onlara öğüt vermeyi düşündü, son saniye doldurulan bu sigorta poliçelerinin niçin ve nasıl gereksiz, zararlı olduğunu anlatmaya kalktı. Sonra fikrini değiştirdi : Daha önce de, bir kere, bu yola başvurmuştu. Ama sigortacılar gerekli yerlere şikâyet ettiklerinden, Trans Amerika yöneticileri sertçe dikkatini çekmişlerdi.

Tam uzaklaşmak üzereyken, yeni gelenlerden

biri gözüne ilişti. Zayıf, omuzları çökük, taraz taraz bıyıklı adam çok sinirli gibiydi. Koltuğunun altında yassı bir çanta, kuşkuyla büyük duvar saatına bakıyordu hep. Kuyrukta bekleyenlerin çokluğu onu korkutuyordu.

Tepesi atan Demerest : Son dakikada uçağa yetişmenin yolunu bulan bir sersem daha, diye düşünüydü. Sigortadan vazgeçip uçağa binmekte acele etse çok daha iyi eder.

— Trans Amerika'nın 2 sefer sayılı uçağıyla Roma'ya gidecek yolcuların dikkatine. Bilet kontrolü yapılmış yolcular, lütfen 47 sayılı kapıdaki Mavi Galerinin D kesimine...

Demerest irkildi ve koşmaya başladı. Onun da uçağa binmekte acele etmesi gerekiyordu.

12

ŞEF hostes Gwen Meighen, öncelikle küçük yaşta çocukları bulunan aileleri bindirirken, hareket etmek üzere olduklarını duydu. Kaptan pilot Harris'i uyarmak için dahilî telefondan faydalandı, sonra yolcu kalabalığını karşılamak üzere merdivenin başına dönüp orada durdu. Koşarak gelen Demerest aceleyle yukarı çıktı, pilot yerine geçti ve kapıyı ardından kapadı.

İkinci pilot Cy Jordan'ın yardımıyla, Harris uçuştan önceki ilk incelemelere başlamıştı.

— Hadi! dedi Demerest.

Genellikle baş pilota ayrılan sağdaki koltuğa yerleşti ve üzerine kontrol - listesinin iliştiirildiği tah-

taşı aldı. Jordan, pilot yerinin dibindeki koltuğuna geçti.

Polis şefi Ned Ordway, büyük hole bakan ufak odasında 2 sefer sayılı uçağın hareket etmek üzere olduğunu duydu. Aslında bu bildiriye tek kulakla duydu, öbürü havaalanı komiserliğinde görevli çavuşun raporunu dinlemek için ahizeye yapışmıştı. Bir devriye arabasından gelen radyo mesajına bakılırsa, özel arabaların meydana getirdiği büyük bir dalga, Lincoln International'in ağızına kadar dolu park yerlerine akın ediyordu. Kısa süreli bir soruşturma, dörder beşer kişilik otomobil yolcularının hepsinin, uçak gürültülerine karşı gösteri yapmak üzere Meadowood'dan geldiklerini ortaya koymuştu. Teğmenin istediği takviye polisler yoldaydı.

Teğmen Ordway'in odasının yüz elli metre kadar ilerisinde, San Diego'dan gelen sevimli ihtiyar Mrs. Ada Quonset, Trans Amerika şirketinin genç memuru Peter Coakley'le gevezelik ediyordu. Bildiriye duyunca, dikkatle dinlemek için sustu.

Mrs. Quonset, bir buçuk saattan beri, ölen kocasının gerçekten olağanüstü sayılacak niteliklerini, ancak eski İngiltere Kraliçesi Viktorya'nın kocası Prens Albert'ten söz ederken kullanabileceği deyimlerle anlatıyordu. «Çok tatlı, çok zeki, üstelik çok da yakışıklı bir adamdı. Tanıştığımızda pek genç sayılmazdı ama, yirmi yıl önce sizin gibi olduğundan eminim. Ona gerçekten çok benziyorsunuz...»

Coakley, aptal aptal gülümsemekle yetiniyordu. Mrs. Quonset'in bitmez tükenmez gevezeliği, daha doğrusu monoloğu, onu sıkmaya, uykusunu getirmeye başlamıştı. Esnememek için kendini güç tutup, aptalca bir role çıkarıldığını düşündü : Büyük annesi olabilecek yaşta zararsız bir ihtiyar delinin gardiyanı rolü. Aksi gibi, Mrs. Quonset'in bineceği **Los**

Angeles uçağı, fırtına yüzünden gecikmişti. Yoksa bu gülünç angaryanın bir saat önce sona ermesi gerekiyordu. Düşüncelere dalıp giden Coakley, Tanya Livingstone'un uyarısını iyiden iyiye unutmuştu : «Dikkat edin! demişti Tanya. Sayısız kurnazlığı vardır!»

Altın Post'un hareketi bildirildikten sonra, Mrs. Ada Quonset yeniden gevezeliğe koyulmuştu. Ama konuşmak, bir yandan da düşünmesini engellemiyordu. Her şeyden önce, sırtına büyük adam üniforması giydirilmiş bu yumurcaktan kurtulması gerekliydi. Delikanlı uyumak üzereydi ama bu kadarı yetmiyordu. Can sıkıntısının ihmalciliğe dönüşmesini sağlamak için ne yapmalıydı acaba? Bir an önce de harekete geçmek zorundaydı artık.

Mrs. Quonset, kafasına koyduğu şeyi yapmaktan vazgeçmemişti; kaçak yolculuğunu New York'a kadar uzatacaktı. Şimdiye kadar, Kennedy havaalanı yönünde hareket eden beş uçak haber verilmişti ama her keresinde aynı sorunla, koruyucu meleğinin varlığıyla karşı karşıya kalmıştı. Şimdi, Trans Amerika'nın Los Angeles'e kalkacak uçağından önce, bir New York uçağı daha olup olmadığını düşünmekteydi. Bindirilmek istendiği Los Angeles uçağına, ne pahasına olursa olsun binmeyecekti.

Başvurulacak her çare, o akşam Los Angeles'e dönmekten iyiydi. Ne olursa olsun... birden aklına yeni bir şey geldi ...hiç düşünmediği bir Roma yolculuğu bile...

Neden gitmesindi Roma'ya! Oraya vardığında, havaalanından çıkmasına engel olabilirlerdi ama, hiç değilse İtalya'ya gitmekle avunurdu. Sonunda New York'a varıp kıızıyla buluştuğunda, anlatacak yeni bir şey bulurdu böylece. Hele, halkla ilişkilerde çalışan lânet olasıca kızıl saçlıya nanik yapma fırsatını kaçı-

mamalıydı. Az önce bildirilen kapı numarası kaçı-
acaba: Tamam, 47 sayılı kapı, Mavi Galeri, D kesimi...

Tabii yolcu sayısı tamam olabilir, bu durumda kaçak yolcu için tek boş koltuk kalmıyabilirdi. Her yolculukta göze alması gereken bir tehlikeydi bu. Bir de pasaport sorunu vardı. Herhalde yurt dışına çıkabilmek için bir pasaport gerekiyordu. Neyse, düşünecekti gereğini. Önemli olan orada çakılıp kalmamak, bir şey yapmaktı.

Birden, Mrs. Quonset buruşuk ellerini salladı. «Ah Tanrım!» diye sızlanarak beceriksizce, göğsündeki düğmelerin ilkini çözdü. Sonra, hafif bir inilti koy-verip dantel mendilini ağzına götürdü.

Meraklanan Coakley yaşlı kadının üzerine eğildi.

— Ne oluyor Mrs. Quonset? Kendinizi iyi hissetmiyor musunuz?

Gözleri yarı kapalı, soluk soluğa:

— Çok kötüyüm... korkarım... diye kekeleydi yaşlı kadın. Bari...

— Bir hastabakıcı, ya da doktor çağırmamı ister misiniz?

Mrs. Quonset istemediğini belirtircesine bir el işareti yaptı.

— Zahmete degeceğini sanmıyorum... herhalde geçecek. Tuvalet kadar gidip yüzüme su serpeceğim. Ne olur, yardım etseniz de...

Bütün ağırlığıyla Coakley'in koluna dayanıp ufak adımlarla, tuvaletin kadınlara ayrılan bölümüne doğru ilerledi. Kapıya vardığında minnet dolu bir gülümseyişle baktı genç adamın yüzüne.

— Benim gibi yaşlı bir kadına karşı gerçekten çok iyi davrandınız. Günümüzde pek çok gencin... Acıyla yüzünü buruşturup sustu. Yavaş yavaş «Adacığım, diye düşündü; işi fazla ileri götürmeyelim.» Beni bekleyeceksiniz, terketmiyeceksiniz değil mi?

— Söz veriyorum efendim.

Mendilini yine ağzına bastırıp tuvalete daldı. Büyük bir şaşkınlıkla, içerde yirmi yirmi beş kadın bulunduğunu gördü. Hepsini dikkatle inceledikten sonra, diğerleri kadar acelesi görünmeyen, müdür sekreteri halli, genç bir kadın yolcuyla seçti. Utana sıkıyla yanına yaklaştı.

— Özür dilerim... kendimi hiç iyi hissetmiyorum. Bana yardım edebilirsiniz...

— Memnuniyetle efendim. Sizi şeye kadar götürmemi istiyorsunuz...

— Hayır, hayır. - Mrs. Quonset, bir dayanak ararcasına lavaboya yapıştı. - Ama bir haber vermeniz... Kapının önünde bir genç adam göreceksiniz, Mr. Coakley adında bir delikanlı. Sırtında Trans Amerika üniforması var. Az önce teklif etmişti de istememiştım, şimdi gidip bir doktor getirmesini söylemeniz...

— Hay hay efendim... Gidiyorum.

Bir dakika geçmeden, genç kadın geri döndü.

— Oldu. Şimdi siz...

— Yani doktor getirmeye mi gitti demek istiyorsunuz? diyerek genç kadının sözünü kesti Mrs. Quonset.

— Tabii. Bir saniye beklemeden.

Mrs. Quonset rahat bir soluk almamak için kendini güç tuttu. Şimdi iş, bu kadından kurtulmaya kalyordu.

— Size zahmet veriyorum... kızım, beni United Airlines gişelerinin yanındaki ana kapıda bekliyorlar. Bana gösterdiğiniz yakınlığı istismar etmek istemem ama...

— Gidip kendisini getirmemi mi istiyorsunuz? Memnuniyetle, tabii. Ama, nasıl tanıyabilirim onu?

— Sırtında mor bir manto, başında sarı çiçekli

beyaz bir şapka var. Köpeği de yanında, küçük bir fino.

— Gerçekten, onu kolayca bulacağım anlaşıyor.

Genç kadın gülümsedi.

Yürüdü gitti. Mrs. Quonset yarım dakika bekledi beklemedi, hemen çıktı dışarı. Kararlı kimse farketmiyordu. Az ötede bir memura, Mavi Galerinin D. kesimini sordu. Oraya vardığında 47 numaralı kapıyı bulmakta güçlük çekmiyecekti.

D.O. Guerrero, sigorta şirketinin tezgâhı önündeki kuyrukta beklerken, 2 sefer sayılı uçuşun haber verildiğini duydu.

Önünde iki kişi kalmıştı. Poliçeleri dolduran iki küçük sekreter de bezdirici bir yavaşlıkla iş görüyorlardı. En azından yirmi dakika sıra bekliyeceği anlaşılıyordu, o zamana kadar da 2 sefer sayılı uçak çoktan kalkmış olacaktı. Oysa, hayat sigortası yaptıramaz ve uçağa binemezse güzel tasarısı suya düşüyordu.

O sıra, çıkış kapısı önünde olabileceğini düşünmekteydi. Titrediğini hissediyor, ellerinin sıırsıklam olduğunu seziyordu. Yirminci kere saatına baktı, büyük duvar saatiyle karşılaştırdı. Uçağın kalkacağını bildirmelerinden bu yana altı dakika geçmişti. Uçak kapılarının kapanmasından önceki son çağırısı, her an duyulabilirdi. Bir şey yapmalıydı artık.

Dirsekleriyle kendine yol açıp tezgâha vardı. İtirazlara, öfkeli bakışlara boşverip memurelerden birine, önü açık blûzuyla akıl almaz büyüklükteki göğüslerini güç gizleyen sarışına başvurdu.

— Hanımefendi, Roma'ya hareket edecek uçağımın yola çıkmak üzere bulunduğu bildirildi. Sigorta yaptırmak istiyorum ama beklemem imkânsız...

Ardındaki bir adam:

— Siz de sigortasız gidin, diye homurdandı. Gelecek sefere daha erken davranmayı öğrenirsiniz.

Az kaldı Guerrero, ikinci bir kere uçağa binemeyeceğini söyleyecekti. Neyse ki genç kız araya girdi.

— Roma'ya mı gidiyorsunuz? diye sordu gülümseyerek.

— Evet, hareketi haber verileli...

— Biliyorum. Trans Amerika'nın 2 sefer sayılı uçuşu, **Altın Post**.

Sinirliliğine rağmen Guerrero, kızın çok sevimli, çekici şehvetli bir konuşması olduğunu farkediyordu. Avrupalı, diye düşündü, belki Macar. Kız hep aynı sevimlilikle, Guerrero'nun itip kaktığı müşterilere hitap etti:

— Bu beyin gerçekten çok az zamanı var. İzin verirsiniz önce kendisiyle meşgul olacağım. - Boş yerleri doldurulacak kâğıtlardan birini aldı ve yine, çarpıcı gülümseyişini Guerrero'ya yöneltti. - Önce, adınız nedir?

Yolculuk sigortası satışında Bunnie Vorobioff çok becerikliydi.

Birleşik Amerika'ya, Guerrero'nun sandığı gibi Macaristan'dan değil, Berlin Duvarı yoluyla Doğu Almanya'dan gelmişti.

Yirmi bir yaşında Amerika'ya vardığında, önce bir hastanede koğuş hademeliği yaptı; izin günleri, kahvede garsonluk yapan bir arkadaşının yerine çalışıyordu. Pek seyrek olan boş zamanlarında İngilizce derslerini izlemenin, bazen uyumak, çoğu kere de rahatlamak için hastanenin iki stajyerinden biriyle yatağa girmenin yolunu da buluyordu. Genç doktorlar, gösterdiği yakınlığın karşılığını, göğüs büyütmeğe yarıyan «silicone» iğneleriyle veriyorlardı. - o çağda, göğsü, bir oğlan çocuğununki kadar düzdü. - Basit bir şaka diye başlayan bu iş, sonunda, göğüs

gelişiminin sınırsız olanakları üzerinde neşeli bir ortak deneyle son buldu. Gretchen'in göğüsleri akıl almaz boyutlara ulaştı, doğaüstü bir hal almak üzereyken genç kız hastanedeki işini daha yüksek maaşlı bir başkasıyla değiştirdi de kurtuldu. Bu fırsattan faydalanıp fazlaca Alman olan küçük adını da Bunnie yapıverdi. Amerikanlaşmağa karar vermişti nasılsa...

Şimdi, gelişinden bir buçuk yıl sonra, Amerikan toplumuna yüzde yüz ayak uydurmuştu. Bunnie Vorobioff dans dersleri alıyor, iki diskoteğin üyeleri arasında bulunuyordu. Bankada hesabı vardı, **Reader's Digest** dergisine aboneydi, taksitle **Dünya Ansiklopedisi** alıyordu, iki perukasıyla bir wolkswagen arabası vardı. Tabii, doğum kontrol hapi da yutuyordu.

En büyük merakı, armağanlı yarışmalardı. Bu nedenle de şimdiki işini özellikle seçiyordu: Gerçekten, bağlı bulunduğu sigorta şirketi düzenli olarak, en iyi satıcı yarışması yapmaktaydı. Bu yarışmaların sonuncusu henüz bitmemişti. O gece yarısı bitmesi gerekiyordu.

Guerrero'ya çok iyi davranması da, Roma'ya gittiğini öğrenmesi yüzündendi. En büyük armağanı - elektrikli bir diş fırçası - kazanmak için kırk sayı daha kaydetmek zorunda olduğunu biliyordu. Satarlardan beri, ancak iç hatlar için yolculuk sigortası yapmıştı; oysa primlerin çok ufak oluşu, her poliçede ancak iki - üç sayı almasını sağlıyabiliyordu. Denizaşırı uçuş için yirmi beş sayı birden kazandırarak, armağanı neredeyse elinin altına getirecekti. Kalıyordu iş, yolcunun kaç paralık hayat sigortası yaptıracağına ve toplamı büyük olmayan bir poliçe istediğinde şirketin koyduğu en yüksek fiyata razı edilip edilmeyeceğine...

Bunnie, genellikle bu işi başarırdı. En tahrik edici gülüşünden yararlanması, tezgâhın üzerine eği-

lip akıl almaz göğüslerini göstermesi yetiyor, akli başından giden, eli ayağı kesilen yolcu, Bunnie'nin tek-
lif ettiğı paraya sigorta yaptırmayı hemen kabul edi-
yordu. Bunnie'nin çok iyi bir satıcı oluşu boşuna de-
ğildi.

Guerrero adını söylediğinde, Bunnie sordu :

— Nasıl bir sigorta yaptırmak istiyorsunuz efen-
dim, kaç paralık olsun?

— Yetmiş beş bin dolarlık bir hayat sigortası.

Yetmiş beş bin dolar lâfı ağzından çıkar çıkmaz,
Guerrero dehşete düştüğünü hissetti. Ağzı kupkuru,
gövdesi ter içinde, sözlerinin pek önemsiz olmakla
birlikte, kuyrukta bekleyen kişilerin şüphelerini uyan-
dırdığından emindi. Heyecanını dışarı vurmamak için
bir sigara yaktı; eli öylesine titriyordu ki, bu işi ba-
şarması epey güç oldu. Neyse, kâğıttaki «sigorta ye-
kûnu» hanesini doldurmak üzere bulunan genç kız,
durumunu farketmiyecek kadar meşguldü.

— İki dolar elli sent ödeyeceksiniz, dedi genç
kız. Bakın, pek büyük bir şey değil bu.

Bunnie henüz parayı yazmamıştı. Başını kal-
dırıp müşteriye doğru eğildi. Beklediğı gibi, iyice or-
taya çıkan göğüslerinin büyülediğı müşteri, bakışla-
rı dekoltesine yöneltmişti. Bütün erkekler Bunnie'nin
göğüslerine bakıyorlardı; bazıları, bu göğüslere do-
kunma eğilimine güçlkle karşı koyar gibiydiler. Yi-
ne de onlardan değildi bu müşteri : Çok utangaç,
çok çekingen bir adamdı.

— Pek büyük değil mi? diye kekeledi Guerrero.
Ben, bundan fazlasının yaptırılmadığını sanıyor-
dum.

Bunnie bile, sinirliliğinin farkına varıyordu ar-
tık. Herhalde adam uçağı kaçırma korkusu içindey-
di... Genç kadının gülüşü daha da ısrarlı bir hal al-
dı.

— Hiç de değil bayım : Üç yüz bin dolara kadar sigorta yaptırabilirsiniz. Yolcuların bir çoğu hayat sigortalarını bu para üzerinden yaptırıyor, üstelik primi de sadece on dolar. Böylesine büyük bir güvenliğe karşı, gerçekten az bir para.

— On dolar mı dediniz?

— Evet efendim. Üç yüz bin dolarlık hayat sigortası için on dolar.

Kendi kendine kızan Guerrero, «benim bundan hiç haberim yoktu,» diye düşündü. Havaalanında yetmiş beş bin dolardan fazla sigorta yapılmadığını sanmıştı hep. Bu bilgiyi de, aylar önce başka bir havaalanından aldığı, doldurulmak üzere hazırlanmış kâğıttan edinmişti. Şimdi hatırlıyordu, boş kâğıt otomatik makinelerin birinden çıkmıştı. Sigorta şubelerinde satılanların çok daha yüksek olabilecekleri aklına gelmemişti bile.

Üç yüz bin dolar!

Büyük mutluluk içinde :

— Haklısınız, dedi. Mümkünse...

— Demek üç yüz bin dolarlık istiyorsunuz Mr. Guerrero? diye sordu Bunnie sevinçten uçarak.

Kabul etmek üzere bulunan Guerrero, az kaldı acı bir kahkaha koyveriyordu. Gerçekten kaderin bir cilvesiydi : üzerinde on dolar yoktu herhalde.

— Durun... bir saniye... dedi ve ceplerini karıştırıp bulabildiği bütün paraları çıkarmaya koyuldu. Arkasından itiraz sesleri yükseliyordu.

Sonunda dört dolar altmış sent toplayabildi. Daha fazla parası olduğunu sanmıştı : Bilete ödediği para, Inez'in yüzüğü karşılığında rehinciden aldıklarının tümünü tüketmemiş olmalıydı. Bir takım masraflar yapmıştı tabii: Birkaç kere yemek yemiş, iki - üç metro bileti almış, havaalanına otobüsle gelmişti...

Sigorta için iki buçuk dolar gerektiğini bildiğinden, bu parayı ayrı bir cepte saklamıştı. Kalanı düşünmemişti bile. Uçağa bindikten sonra, para onu asla ilgilendirmeyecekti.

— Paranız yoksa çek de kabul edebilirim, dedi Bunnie.

— Çek defterimi evde unuttum.

Bir yalan daha atmıştı : Çek defteri üzerindeydi. Ama çek karşılıksız olduğundan, sigorta da kendiliğinden hükümsüz kalacaktı.

— Belki üzerinizde lîret vardır Mr. Guerrero. Resmî borsa üzerinden değiştirebilirim size.

— Üzerimde İtalyan parası da yok, diye homurdandı.

Kendi kendini tokatlıyabilirdi **Trans Amerika şubesine bavulsuz başvurmuştu; şimdi, bir çok tanık karşısında parası olmadığı, ne doları ne de lîreti bulduğunu söylüyordu. Hem de Roma'ya gîtmek için!** Uçağın Roma'ya varamıyacağını yüksek sesle açıklamaktan farkı yoktu bunun.

Kendisinden başka kimsenin, iki olay; şirket şubesiyle burada geçen arasında ilişki kuramıyacağını düşünüp toparlandı. İlişkiyi çok daha sonra kuracaklar, o zaman da bunun hiç önemi kalmıyacaktı.

Büyük bir şaşkınlıkla, ikinci gaftan sonra, iyimserliğinin geri gelir gibi olduğunu gördü.

Alelacele birkaç bozukluk daha çıkardı. Sonra, bir mucize sonucu, cebinin sökülük astarı arasında bir beş dolar keşfetti.

Zafer kazanmışçasına :

— İşte! dedi. Yetecek kadar param var.

Şimdi, Bunnie Vorobioff, davranışlarını şüpheli buluyordu. Bu garip müşterinin istediği üç yüz bin dolarlık hayat sigortasını hazırlıyacak yerde, düşün-

meye çalışıyordu. Adam ceplerini karıştırırken, onu yeterince inceleyecek zamanı bulmuştu.

Tabii, adamın beş parasız denizaşırı yolculuğa çıkması çok garipti. Yine de yalnız kendisini ilgilendirirdi bu durum : Belki kişisel nedenleri vardı. Genç kadını asıl ürküten, adamın bakışlarıydı : Bir çeşit delilik, umutsuzluk okuyordu bu bakışlarda. Bunnie Vorobioff'un çok iyi bildiği bir bakıştı bu.

Üstelik şirket yönetmeliği de çok açıktı : Yolculuk sigortası yaptırmak isteyen adam normal görünüşlü değilse - çok heyecanlı, ya da sadece sarhoşsa - durumu, uçağıyla yolculuk edeceği şirkete bildirmek zorunluydu. Bunnie için de çözülmesi gereken bir bilmece vardı şimdi : Bu adam, şüpheliler sınıfına giriyor muydu yoksa ?

Pek emin değildi. Genç kadın şimdiye kadar kimseyi haber vermemişti ama, arkadaşlarından biri bunu yapmış ve az sonra dengesiz görülen yolcunun, yeni doğuran karısının başucuna bir an önce koşmak için sabırsızlanan bir uçak şirketi genel müdür yardımcısı olduğu anlaşılmıştı. Zavallı kızın başına bitmek tükenmek bilmez işler gelmişti sonra...

Kararsızlığını gizlemek amacıyla, Bunnie, müşterinin tezgâha dizdiği paraları dikkatle saydı. Aca ba arkadaş bir şeyin farkına varmış mıydı ? Görünürde hayır : Yarışma için yeni sayılar kaydettiğine memnun, habire kâğıt dolduruyordu.

Sonunda, geçmişin anıları Bunnie'nin şüphelerini sildi süpürdü, Avrupa'da asla meraklı olmamayı soru sormaktan uzak durmayı öğrenmişti. Bir kez daha bu eski ilkeye uyacaktı ; doğrusu istenirse, elektrikli dış fırçasını kazanma umudu da vardı işin içinde... Dolma kalemini yeniden eline aldı, D. O. Guerrero adına üç yüz bin dolarlık bir sigorta poliçesi hazırladı.

Acele çıkış kapısına yönelen Guerrero, elindeki kâğıdı karısı Inez'in adresine postaladı.

13

GÜMRÜK Müfettişi Harry Standish de, 47 numaralı çıkış kapısına doğru gidiyordu. Üniformalı olduğundan, kapıdaki memur güçlük çıkarmadan geçmesine izin verdi. Standish memura güzel ve kızıl saçlı bir kadının yardım ettiğini gördü. Şirketin halkla ilişkiler bölümünü yöneten Mrs. Livingstone adlı bir kadındı bu.

Arka merdivenin altında duran hostese gülümsedi :

— Bir dakikalık işim var, Avrupa'ya giden yeğenim Judy'yi kucaklıyacağım. Ben aşağı inmeden havalanmayın sakın.

Üçer kişilik koltuklar uçağın içindeki geçidin iki yanına sıralanmıştı. Geçidin kenarındaki koltuğa yerleşen Judy, yanındaki karı - kocanın küçük çocuğunu eğlendiriyordu. Müfettiş Standish ona iyi yolculuklar diledi, sevgiyle yanaklarından öptü ve uçaktan çıktı. Alan kapısına vardığında, uçağa son gelenleri izlemek üzere durdu. Bir yere vaktinde gitmeyen kişilerin son dakikadaki şaşkınlığı onu hep eğlendirirdi. Tam o sıra da, oparlörler haykırıp duruyordu : «Trans Amerika'nın 2 sefer sayılı uçağıyla Roma'ya gidecekler için son çağrı... bütün yolcuların hemen uçağa binmeleri rica olunur...»

Neyse, son yolcu da kapıdan çıkıyordu - sarışın, uzun boylu, başı açık, deve tüyü pardesülü biri -, Mrs. Livingstone uzaklaşmaya başlamıştı bile. Tam o sıra müfettiş yan gözle, kenarda duran birini far-

ketti. Merakla durdu, bekledi. Kenarda duran yürüdü ve Standish, ufak tefek, zayıf siyah tayyörlü, örgü çantalı bir yaşlı kadın gördü. Gecenin bu saatinde, tek başına, alanda ne işi olabileceğini düşünürken, yaşlı kadının, kararlı adımlarla kapıda duran memura yürüdüğü dikkatini çekti. Binanın dışında çalışan uçak motorlerinin gürültüsüne rağmen, söylediklerinin en önemli bölümünü yakalayabildi : «Oğlum... az önce bindi... uzun boylu ve sarışın... deve tüyü... cüzdanını unuttu... bütün parası içinde.» Standish, yaşlı kadının elinde gerçekten bir cüzdan tuttuğunu gördü.

Memur öfkeli bir hareket yaptı. «Bu görevde, hele gecenin on birinde bîkin olmalı», diye düşündü Standish. Cüzdanı almak üzereyken karar değiştirdi ve uçağın bulunduğu yere giden geçidi gösterdi. «Hosteslerden birine başvurursunuz.» Yaşlı kadın gülümseyerek teşekkür etti ve geçide daldı.

Bu küçücük sahne bir dakika sürmemişti bile. Derken, gecikenlerin sonuncusu koşarak geldi. Zayıf, omuzları çökük, solgun yüzlü ve bıyıkları bakımsız bir adamdı bu, elinde yassı bir çanta vardı.

Gümrük müfettişinin dikkatini bu çanta çekti - daha doğrusu yolcunun çantayı taşıyışı - koltuğunun altına kıstırmış, korumak istercesine sıkı sıkı yapışmıştı. Standish, aynı hareketi geçen yolcularda sık sık farketmişti. Her keresinde de bir ipucuydu bu : Yolcu bavulunu, evrak çantasını böyle taşıyorsa içindekini gizlemek istiyor demektir. Ama yola çıkıyordu adam... gümrüğü ilgilendirmezdi davranışı.

Yine de bir içgüdü, kaçakçılığa karşı yirmi yıldır yapılan mücadele sonucu edinilen altıncı duyu, Standish'i, zayıf ve çantalı adamın görüntüsünü belleğine kazımaya itiyordu.

D. O. Guerrero merdiveni çıkarken, sağdaki jet motörleri de çalışmaya başlamıştı.

Bileti, pencere kenarına oturmasını sağlıyordu. Geçidin yanındaki yolcu, geçebilmesi için hafifçe doğrulmak zorunda kaldı. Ortadaki koltuğa gelince boştu.

Çantasını dizlerinin üstüne koyan Guerrero, hemen kemeri bağladı. Sonra arkaya yaslanıp gözlerini kapadı. Saatlardan beri ilk kez gevşeyebilmişti. Bütün gece titreyen elleri şimdi daha iyiydi, çantanın üzerindeydi ikisi de, işaret parmağını ihtiyatla çanta sapının altına kaydırıp, deliğinden çıkan sicimin ucundaki ilmiği buldu. İç rahatlatıcı bir histi bu, dört saat sonra yine şimdiki gibi rahat rahat oturup ipi çekiverecekti. İpi çeker çekmez, elektrik akımı dinamiti patlatacaktı. Zaferinin tadına varması için ne kadar zamanı kalıyordu ? En fazla, saniyenin ufak bir bölümü. Sonra her şeyin unutuluşu, büyük huzur...

San Diego'lu yaşlı kadın tuvalete gizlenmiş, aralık kapıdan, turist sınıf yolcularına hizmet eden iki hostesi gözlüyordu.

Hosteslerden biri yolcuları saymaktaydı. Mrs. Quonset, uçak kalkmadan önce hep böyle yapıldığını bilirdi. Kaçak yolcu için en önemli andı bu. Kötü an geçirtilirdi mi kaçağın bulunması çok sonraya kalıyordu artık.

Neyse ki yolcuları sayan hostes, Mrs. Quonset'in uçağa çıkarken rasladığı değildi.

Plânının bu bölümü tam düşündüğü gibi gerçekleşmişti. Uçağın kapısında duran hostes, cüzdanda «büyük bir para» olduğunu duyunca götürmeyi reddetmişti - Mrs. Quonset, bu tepkiyi göstereceğini bi-

liyordu - «Cüzdanı oğlunuza kendi elinizle verin hanımefendi, yalnız acele edin.»

Haberi olmadan «oğul» luğa yüselen uzun boy-lu, sarışın adam, ön taraftaki koltuklardan birine yerleşmek üzereydi. Mrs. Quonset ona doğru yürüdü. aslında yürür gibi yaptı. İki, üç metre gittikten sonra tuvalete süzüldü.

Kapının aralığından, ilk hostesin uçağa girip birinci sınıfa geçtiğini gördü. Sonra ikinci bir hostes, baştan başliyerek yolcuları saymaya koyuldu. Arka sıralara yaklaştığında, Mrs. Quonset tuvaletten çıktı, belli belirsiz bir «özür dilerim» savurup hızla önünden geçti. Genç kadının öfkeli bir çığlığı güç tuttuğunu duyunca kendisini de hesaba kattığını anladı. Hep böyle olur işte, diye düşündü Mrs. Quonset, ama dikkat, henüz düzlüğe çıkmadık.

Ortalara doğru, sol yanda, bir üçlünün ortasındaki koltuk boştu. Uzun süreden beri devam eden kaçak yolculuk hayatı boyunca, San Diego'lu yaşlı kadın, bu tür koltukları aramayı öğrenmişti. Gerçekten de yolcuların çoğu, ortadaki koltuklara burun kıvrır, dolayısıyla şirketlere, en son bu yerleri satarlardı. Uçak dolmadığından da beğenilmeyen koltuklar boş kalırdı.

Yerine oturan Mrs. Quonset başını önüne eğmiş, mümkün olduğu kadar dikkati çekmemeye çalışıyordu. Hayale kapıldığı yoktu. Er ya da geç yakalanacaktı nasılsa. Yeter ki, uçak havalandıktan sonra kaçak olduğu anlaşılsın... Tabii Roma'ya varıldığında, polis işlemleriyle gümrüğün çift engeli, alandan rahatça çıkabilmesini önleyecekti. Yine de İtalya'ya kadar uzanmak yanına kâr kalacaktı. Verilecek güzel yemek, gösterilecek film, komşularıyla yapmayı umduğu tatlı konuşmalar da cabası.

Tam o sıra kafası komşularıyla meşguldü... on-

larla ilgili bir takım sorular soruyordu kendi kendine. Sağ yandakiyle pek ilgili değildi : Şimdilik ona bakmamaya çalışıyordu. Bakmaya kalksa başını geçitten yana çevirmesi gerekecekti. Yolcuları yeniden saymaya koyulan iki hostes de geçitteydi üstelik. Buna karşılık Mrs. Quonset, soldaki komşusunu yan gözle süzüyordu. Zayıf, somurtuk soluk benizli bir adamdı, esaslı bir yemeğe ihtiyaç duyan takımından. Dizlerinin üstünde ufak bir çanta duruyordu ; iki elle, sıkı sıkı çantasına yapışmıştı adam. Uykuya dalan biri için çok garip, diye düşündü Mrs. Quonset.

Hostesler sayımı bitirmişlerdi. Üçüncü hostes de onlara katıldı, aralarında hararetli bir konuşma başladı.

Mrs. Quonset solundaki adamın gözlerini açtığını farketti. Yine de elini çantasından çekmemişti Mrs. Quonset, çantada ne olabileceğini düşündü.

Standish, havaalanı binasının ortasına doğru, Tanya Livingstone'a yetişti.

— 2 sefer sayılı uçağa binen yolcularınıza göz gezdirdim, dedi. Aralarında biri vardı, epey ilgilendirdi beni... zayıf, yassı çantalı bir adam... sıkı sıkı yapışmıştı çantasına, şüpheli diyebileceğim bir şekilde...

— Kaçak mal mı geçirdiğinden şüpheleniyorsunuz ?

— Dışardan gelse, çantasında ne olduğuna bakardım. Tersine, yola çıktığı için bir şey yapmadım. Ama vicdanının rahat olmadığına eminim, diyebilirim. Çantada, göstermek istemediği bir şey vardı mutlaka.

— Ne yapabileceğimi kestiremiyorum, diye mırıldandı Tanya. Kaçakçılık, uçak şirketlerini ilgilendirmez.

— Yapılacak bir şey yok, herhalde. Ama bizimle

her zaman işbirliği yaptığınız için, sizi uyarmayı gerekli gördüm.

— Çok teşekkür ederim müfettiş bey. Durumu ulaşım müdürümüze bildireceğim, belki kaptan pilota haber verir.

Standish başını salladı ve izin istedi. Tanya başını kaldırıp duvar saatına göz attı : 22.59'u gösteriyordu. Trans Amerikan şirketinin bulunduğu yere doğru giderken düşünmekteydi. 2 sefer sayılı uçağı, hareket yerinde yakalamak çok güçtü : Orada olsa bile, yola çıkmak üzereydi herhalde. Tanya, ulaşım müdürünün hâlâ odasında çalışıp çalışmadığını düşündü. Vereceğı bilgiyi dikkate değer bulursa, uçak yerdeyken radyoyla kaptan pilot Demerest'i uyarabilirdi. Adımlarını sıklaştırdı.

Müdür odasında değildi. Buna karşılık, Tanya, odada Peter Coakley ile karşılaştı.

— Ne işiniz var burada ? diye öfkeyle sordu.

Acınacak haldeki delikanlı, başına gelenleri anlattı. Ne yapacağını bilmez haldeydi, üstelik buraya gelmeden önce esaslı bir azar işitmişti : Ortadan kaybolan yaşlı kadına bakmak üzere gidip getirdiğı doktor bu şakadan hoşlanmamış, ağzına geleni söylemişti Coakley'e. Şimdi, Coakley'in ikinci bir azar beklediğı anlaşılıyordu. Yanılmamıştı da.

— Hay Allah kahretsin ! diye patladı Tanya. Dikkatinizi de çekmiş, bu yaşlı kadında binbir kurnazlık olduğunu söylemiştim...

— Biliyorum Mrs. Livingstone... gerçekten hastalandığını...

— Şimdiden sonra ne sandığınız vızgelir ! Hemen, bizim yolcuların çıktığı bütün kapılara telefon edin. Zararsız görünüşlü bir ihtiyar kadını kollamalarını söyler, nasıl biri olduğunu anlatırsınız. Kaçak olarak New Tork'a gitmeye çalışıyor ama, değişik bir

yolu da deneyebilir. Memurlarımızdan biri kadını görürse yakalasın ve bana hemen bildirsin. Ne baha neyle olursa olsun, hiç bir sebeple uçağa binmesine izin verilmesin. Bu arada da ben, öteki şirketleri uyaracağım.

New York'a doğrudan bir seferi olan TWA şirketinin alan numarasını çeviren Tanya, bu gülünç olayın kendisiyle ele geçmez Mrs. Quonset arasında bir düello halini aldığını düşünüyordu. Üstelik düello sonucu da belirsizdi.

İyiden iyiye öfkelenmiş, gümrük müfettişi Harry Standish'le aralarında geçen konuşmayı unutmuştu.

Altın Post'un pilot yerinde, kaptan pilot Vernon Demerest söylenip duruyordu.

— Neden hâlâ tutuyorlar bizi ?

Sağ kanadın altındaki 3 ve 4 numaralı motörler birkaç dakikadan beri çalışmaktaydı : Yer deneticisi işaret verir vermez, pilotlar bu iki motörü işletmişlerdi. Buna karşılık, sol yandaki 1 ve 2 sayılı motörleri çalıştırmak için henüz izin bekliyorlardı. Bu motörler, yolcuların uçağa bindiği yanda bulunduğundan, ancak kapılar kapatıldığında çalıştırılabilirlerdi. Bir dakika önce, kumanda tablosundaki kırmızı bir ışığın sönmesini, arkadaki kapının kapatıldığını göstermişti; az sonra da yer görevlileri merdiveni çekmişlerdi. Ama, ön kapının açık olduğunu belirten ikinci kırmızı ışık hâlâ yanıyordu.

Harris'in sağındaki yardımcı pilot koltuğunu döndüren Demerest, ikinci pilot Jordan'a :

— Ara kapıyı açiverin, dedi.

Jordan pilot yerinin dibinde, bir dev kumanda tablosunun önüne oturmuştu. Hafifçe doğruldu, uzun boyunu sıgıdırabilmek için iyice büküldü ve bir itişte, yolcuların bulunduğu yere geçmeyi sağlayan kapıyı açtı. Eşiğin ötesinde, Trans Amerika üniforması

taşıyan birkaç kişi hararetli hararetli fısıldaşmaktaydı. Gwen'i gören Demerest, içeri girmesini işaret etti.

— Yine ne oluyor ?

Gwen epey düşünceli görünüyordu.

— Turist sınıfın yolcularını saydık, elimizdeki listeye uyuşmuyor. İki kere tekrarladık, ikisinde de aynı sonuca vardık. Liste ve satılan bilet sayısına göre, bir fazla yolcu var.

— Yer kontrol görevlisi içerde mi ?

— Tabii. Biletleri incelemekle meşgul.

— Söyle de buraya gelsin.

Hep aynı hikâye, diye düşündü öfkeyle ; uçak havalanmak üzereyken hâlâ yer kontrol duruma hâkim, halbuki kaptan pilot uçağa komuta etmeye başlamış bile. Aslında ikisinin de amacı aynı, uçağı saatında hareket ettirmek, Ne yazık ki görevler bir değil, bu yüzden şimdiki gibi anlaşmazlıklar çıktığı oluyor.

Bir dakika sonra, yer kontrol görevlisi pilot yerine girdi. Demerest, adamı iyice payladı.

— Bana bakın, bir takım dertleriniz olduğunu biliyorum. Ama bizim de yığınla derdimiz var. Daha ne kadar pinekleyeceğiz burada ?

— Biletlerin gözden geçirilmesini istedim. Fazla bir yolcumuz var, ve...

— Şu işe bakın ! diye adamın sözünü kesti Demerest. İlle de biletleri gözden geçirmek niyetinde misiniz ? Bakın, ben size ne yapacağımı söyleyeyim. Bu hikâye yüzünden kaybettiğimiz her saniye, çalıştırma izni verdiğiniz 3 ve 4 sayılı jet motörlerimiz, yolculuk sırasında ihtiyaç duyacağımız yakıtın birazını yutuyor. Hemen hareket etmezsek motörleri durdurur, bir tanker getirtip yeniden depoları ağzına kadar doldurturum. Bu kadarla da yetinmem : Hava kontrol kulesi trafiğin bir an açıldığını bildirdi. Şu sı-

ra uçuş pistine geçerse hemen havalanabiliriz. On dakika sonra durum değişecek. Belki çakılıp kaldığımız yerde, uzun bir süre beklemek zorunda kalacağız. Anladınız mı ? Verin kararınızı : Ne yapalım?

Yer kontrol görevlisi, bir an durakladı. Kaptan pilot motörleri durdurur yeniden yakıt alırsa, bir saatlik ilk gecikmeye yarım saatlik yeni bir gecikme eklenecekti. Boşu boşuna yapılan bir harcamaydı bu : Ulaşım müdürü gözlerini oyacaktı. Kaçak yolcunun canı cehenneme, üstelik belki sayımda yanlış yapılmıştı. Herkes yanılabilirdi...

İçeri döndü :

— Biletleri gözden geçirmeyin, dedi. **Altın Post** hemen hareket ediyor.

Beş dakika sonra, dört jet motörünün ittiği uçak, uçuş pistine doğru ilerliyordu.

Saat tam 23'dü.

Mavi Galeri'nin D kesiminde, bir kadın umutsuzca numaralı kapıya koşuyordu.

Bir şey soramayacak kadar soluk soluğaydı. Nasılsa soruların gereği de kalmamıştı.

Çıkış kapısıyla geçidin arasına tahta perde konmuştu. Bir memur, Roma'ya hareket edecek 2 sefer sayılı uçakla ilgili tabelaları kaldırıyordu.

Inez Guerrero hareketsiz ve şaşkın, camlı bölmenin ardından, dev bir uçağın kırmızı ışıklarını karanlıkta kayboluşunu izliyordu.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

(23. - 1.30 (A.B.D. Merkezî Saati))

BOEING uçağı, henüz uçuş pistine girmemiş, geçiş yolunda ilerliyordu ki Gwen Meighen, yolcu salonundaki oparlöre bağılı bulunan mikrofonu eline aldı.

— Bayanlar baylar kaptan pilot Demerest ve yardımcıları sizlere, uçağı hoş geldiniz der. Güzel bir yolculuk yapmanızı diliyoruz... bütün istekleriniz için emrinizdeyiz.

Konuşurken lumboz camından dışarı bakmaktaydı. Fırtına yüzünden olacak, uçak her zamankinden yavaş ilerliyordu. Ara sıra güçlü bir rüzgâr uçağın gövdesini kırbaçlıyor, lumboz camlarını ince bir kar tabakasıyla örtüyordu.

Alışılmış hoş geldiniz bölümünü tamamladıktan sonra -dünyanın bütün uçaklarında söylenen aşağı yukarı birbirinin aynı sözler-, pek alışılmamış olan ve pilotlarla mürettebatı her keresinde öfkeliendiren ikinci bölüme geçti. Lincoln International, New York, Boston, San Fransisco ile Nice, Stutgart, v.s. gibi alanlardan kalkışta yapılması zorunlu tutulan bir uyarıydı bu. Yani, özellikle yakınında evler bulunan alanlardan.

— Havalandıktan iki-üç dakika sonra, motör sesinin hissedilir ölçüde azaldığını göreceksiniz. Sesin kesilmesi, motörlerin gücünün azaltılmasından geliyor. Havaalanı yakınında ve uçağın yolu üzerinde oturanlar göz önünde tutularak başvuru, normal bir yoldur bu.

İkinci bölüm baştan aşağı yalandı aslında. Motör gücünün azaltılması hiç de normal değildi. Aslında, uçağın güvenliğı büyük ölçüde tehlikeye at-

ma pahasına, alan yakınında oturanlara verilmiş bir imtiyazdı bu. Bütün dünyada, pilotlar, bu çok tehlikeli «gürültü kesilmesi» işlemiyle mücadele ediyorlardı; pek çoğu meslek hayatlarını tehlikeye atmak da gerekse, buna boyun eğmiyordu.

Gwen, başbaşa oldukları bir gece, Vernon Demerest'in, aynı bildiriye değiştirip söylediğini hatırlıyordu : «Bayanlar baylar, uçağın kalkmak üzere olduğu en önemli anda, motörlerimizin bütün gücüne ihtiyaç duyduğumuz, binbir iş yapmak zorunda bulduğumuz bir sıra birden jet motörlerinin hızını kesecek, ardından da azamî yük ve asgarî hızla havalanmaya çalışacağız. Bu, her hangi bir öğrenci pilotun kapı dışarı edilmesine yol açacak delice bir manevradır. Yine de, hizmetinde çalıştığımız uçak şirketinin emirlerine ve federal havacılık yönetmenlerinin öğütlerine uyup bu manevrayı yapıyoruz. Alanın yapımından çok sonra gelip yakına ev inşa ettiren bir takım zavallılar, bizi, ayaklarımızın ucuna basarak tepelerinden geçirmek zorunda bırakıyorlar. Kapayın gözlerinizi ve Tanrı'ya yakarın !

Bu konuşmayı hatırlayan Gwen gülümsedi. Vernon'da, sevdiği o kadar çok yan vardı ki. Hayatının her anını doldurarak yaşıyan, bir dâvaya kendini verebilen, bütün gücüyle eyleme geçebilen bir adamdı. Hataları bile - saldırganlığı, küstahlığı - kelimenin tam anlamıyla, bir erkeğin hatalarıydı. Aynı erkek çok tatlı, çok yumuşak, sabırlı ve anlayışlı olabiliyordu. Gwen bunu, herkesten iyi bilirdi. Ondan önce de seviştiği adamlar vardı. Ama yalnız bir tek kişiden, Vernon Demerest'ten çocuğu olsun isterdi. Vernon'dan bir çocuk dünyaya getirebilirdi, hayat boyu bu çocuğu doğurmadiğı için pişmanlık duyacaktı...

Uçak hareketsizleşmişti. Lumbozdan bakan Gwen, uçuş pistine geçmek üzere manevra yapan

önlerindeki uçağı görüyordu. **Altın Post** onun ardından havalanacaktı herhalde kısa bir süre sonra. Gwen, inip kalkan iskemleye oturdu.

Aslında, Gwen Meighen, gürültü azaltılmasıyla ilgili bölümü bildirisinden çıkarabilirdi.

Pilot yerinde, kaptan pilot Harris, gürültü kesme yöntemine boş vereceğini söylüyordu. Demerest onayladı.

— İyi olur. Sizin yerinizde olsaydım, ben de aynı şeyi yapardım.

O ana kadar talihleri yaver gitmişti; trafiğin bir an boşalması sayesinde güçlük çekmeden iki - beş sayılı uçuş pistinin ağzına varmışlardı. Arkalarında sıkışıklık başlıyordu bile. Kontrol kulesinden, birbiri ardından yağdırılan bitip tükenmez talimat dalgası, geçiş yollarında en az on beş uçağın biriktiğini ortaya koyuyordu.

İki - beş sayılı pistin üzerinde, tam **Altın Post**'un önünde bulunan BOAC'nin VC - 10'u nihayet havalanma izni alabilmişti. Uçak, ağır ağır kıpırdadı, ilerledi, hızlandı. Hemen ardından, hareket denetimcisinin sesi duyuldu : «Trans Amerika'nın iki - beş sayılı pistte uçuşa hazır bekleyen uçağı. Beklemek zorundasınız, solunuzdaki bir - yedi sayılı piste inen var.»

Bir - yedi sayılı pist, üzerinde bulundukları iki - beş sayılı uçuş pistini aşağı yukarı ortasından, dik açı meydana getirecek şekilde kesiyordu. Yine de denetimcier uçakları inişte ve kalkışta kademelelendirmeyi çok iyi biliyor hem boşuna zaman kaybına engel oluyor, hem de iki uçağın aynı anda uçuş pistlerinin kesiştiği yere varmasını önüyorlardı. Pilotlara gelince, çatışma tehlikesinin bilincinde, denetimcilerin uyarılarına körü körüne uyuyorlardı.

Birkaç saniye içinde, Harris, Boeing'i iki - beş

uçuş pistine geçirdi. Eğilip lumbosdan bakan Demerest, uçuşan kar taneleri arasında bir - yedinin ucuna konmak üzere bulunan uçağı seçiyordu. Parmağıyla mikrofonun düğmesine bastı.

— 2 sefer sayılı Trans Amerika uçağından kontrol kulesine. Anlaşıldı. Harekete hazırız. İnen uçağı görüyoruz.

Diğer uçak henüz pisti geçmemişti ki, denetimcinin sesi yine duyuldu :

— Trans Amerika 2, uçuşa geçebilirsiniz. İleri dostum, ileri !

Son sözlere hiç bir kitapta raslanmazdı ama, bütün pilotlar anlamını biliyorlardı : «Acele edin, Tanrı aşkına ! İkinci bir uçak inmek üzere !» Yere çok yakın bir takım ışıklar, bir - yedi sayılı uçuş pistine değmek üzereydi.

Bir saniye bile kaybetmeyen Harris, dört jet motorünü de sonuna kadar açtı. Bir kaç saniye süreyle, azamî gücü biriktirmek için frenliyordu uçağı. Sonra hepsini koyverdi. Boeing ileri fırladı.

Demerest hızı bildiriyordu bile: «150 kilometre!» Uçuşan kar taneleri arasında belli belirsiz seçilen pistin ışıkları, sağdan ve soldan geçip gitmekteydi. Uçak durmadan hızlanıyordu. 250 kilometrede Demerest «V - Bir» i gösterdi. Buna «karar hızı» deniyordu, pilotun havalanmaktan vazgeçebileceği son andı. 250 kilometreyi aştı mı, sonuna kadar gitmek, ne pahasına olursa olsun, uçağı havalandırmak zorundaydı. Artık «V - Bir» i geçmişlerdi. Gitgide hızlanarak iki uçuş pistinin kesiştiği yeri geçerken, sağda, konmak üzere bulunan uçağın ışıklarını seçtiler. Yine kılı kırk yararak tehlikeli bir hesap yapılmış ve hesap yine tutmuştu : Ancak kötümser biri, böyle bir havada bu tehlikeyi göze almanın... Saatta 300 kilometreyi bulduklarında ön tekerleğin yerle ilgisi kesil-

di. Birkaç saniye sonra, hız durmadan artıyor ve uçağın tümü havalanıyordu.

— Uçuş takımlarını içeri alın, dedi Harris.

Demerest ortadaki kumanda tablosuna eğildi ve bir kolu çevirdi. Kalkan tekerleklerin çıkardığı ses uçağın içinde çınladı; ardından, uçuş takımlarını gizleyen kapak kapandı, titreşim kesildi.

Çabucak hızlanıp 200 metreden daha az yükseklikte biriken yoğun bulut tabakasına daldılar. Bir dakika kadar, zorlu itişlerle uçak sallandı durdu. Az sonra, Demerest yine kontrol kulesini aradı.

— Trans Amerika'nın 2 sefer sayılı uçağı. Soldan, bir-sekiz-sıfır rotasına giriyoruz. 500 metreyi aşmak üzereyiz.

Alışılmış «sola dönüyoruz» yerine «soldan... giriyoruz» deyiimiyle eğlenen ve gülümseyen Harris'i yan gözle farkettil. Doğru, fakat resmî olmayan bir deyimdi bu. Demerest özellikle kullanmıştı; pek çok tecrübeli pilot, harfiyen uymak zorunda olup çok katı buldukları yönetmeliğı protesto için uydurdukları deyimleri kullanırlardı. Öyle ki, denetimciler, sık sık kullandıkları deyimlerden bazı pilotların kimliğini çıkarabilirlerdi.

8000 metre kadar yüksekten uçmağı başlamışlardı bile. Birkaç dakika sonra çok sakin, bulutların epey üzerindeki bir bölgeye, yıldızlarla aydınlanan huzur dolu bir dünyaya ulaşacaklardı.

Kontrol kulesindeki radar odasında, hiç olmazsa bir kişi «soldan... giriyoruz» deyimini farketmişti : Keith Bakersfield'di bu.

İşinin başına döneli bir saat oluyordu. Hava trafiğı hep aynı yoğunluktaaydı, bakışlarını bir an bile ayıramıyordu ekrandan. Yine de zaman zaman, pantolon cebinde, az sonra kullanacağı anahtarı yoklama gereğini duyuyordu - O'Hagan otelinde tuttuğı

odanın anahtarı. - Kararını vermişti nasılsa...

Trans Amerika'nın 2 sefer sayılı uçuşu onun kesimiyle ilgili değildi. Ama kalkışları denetlemekle görevli meslekdaşı bir metre kadar ötesinde oturduğundan, iki mesaj arasında «soldan... giriyoruz» dendiğini işitmiş, hemen anlamıştı bu sözleri kayın biraderinin söylediğini. Yine de merak edip, uçağın nereye gittiğini sormamıştı. Vernon Demerest'le ilişkileri, Mel'inki kadar kötü olmasa bile, el sıkışma ve sıradan bir takım sözler gevelemeden ileri gitmiyordu.

Bir çeyrek sonra, radar bölümü şefi Wayne Tevis, tekerlekli koltuğuyla Keith'in yanına geldi.

— Beş dakika dinlenin dostum. Sizin yerinizi alacağım, kardeşiniz geldi.

Keith, kulaklıklarını çıkarırken, Mel'le karşılaşmamak için az önce çok şey verebileceğini düşündü: Hayatla ilişkisini kesmeye kararlıyken, tasarladığını yapmasına birkaç saat kala ağabeyinin sevindiğini farkettiler. Her zaman iyi anlaşmışlardı, Mel bunun bir elveda olduğunu henüz bilmese de, birbirleriyle vedalaşma fırsatını da bulmaları gerekliydi doğrusu.

— Merhaba ! dedi Mel. Geçiyordum, çıkıp bir bakayım dedim. İşler yolunda mı ?

Keith omuz silkti.

— Valla, her zamanki gibi işte.

Mel, radar odasında sürüp giden canlılıkla ilgili gibiydi. Kardeşine açık açık bakmaktan çekiniyordu : Keith'in renksiz, delice bakışlı, gözlerinin altı morarmış yüzü Mel için gerçek bir şok olmuştu. Son aylarda Keith'in sağlık durumu bozuldukça bozulmuştu; ama Mel, onu hiç böylesine düşkün halde görmemişti.

Salonu kapsayan geniş bir hareketle, içerdeki yığınla aracı gösterdi.

— Bizim ihtiyar ne derdi bunlara, onu düşünüyorum.

İhtiyar dediği babaları Wally Bakersfield'di. Kahramanlık çağının pilotlarından olan akrobat Wally havacılıkla ilgili her işi yapmış, tavuk kümesini andıran uçağıyla mısır tarlalarına ilâç serpmiş, posta torbaları taşımış, paraşütle atlamıştı (hayat boyu para sıkıntısı çeken bir pilotun, son başvurduğu çare paraşütle atlamaktı). Orville Wright'ın yakın dostu ve Lindbergh'in çağdaşı olan Wally Bakersfield, hayatının sonuna kadar da uçak kullanmıştı. Üstelik, hiç de beklenmedik bir şekilde gelmişti sonu. Hollywood'da hileli bir uçak kazası filme çekiliyordu. Ne yazık ki bu hileli kaza gerçeğe dönüverdi. O çağda Mel'le Keith çocuktular, ama babaları, ölmeden önce onlara her şeyin üstündeki büyük havacılık sevgisini aşılamıştı. Keith konusunda babasının iyi edip etmediğini, Mel defalarca düşünmüştü ya.

— Yüzün hiç iyi değil, dedi tatlı bir sesle. Açık söylemek gerekirse, korkunç bir görünüşün var. Sen de bunu biliyorsun ya. Öyleyse neye yarar bu güldürüyü oynayıp durmak ? Yalvarırım, bırak sana yardım edeyim. Niçin olup biteni bana anlatmıyorsun ? Bir-birimizden hiç gizlimiz saklımız olmadı.

— Doğru, diye mırıldandı Keith. Aramızda hiç gizli saklı olmadı.

Mel, bir baş işaretiyle kapıyı gösterdi. Salondan boş koridora çıktılar.

— Dinlenmeye ihtiyacın var, diye directti Mel. Uzun bir dinlenmeye, belki toptan bir değişikliğe. Bence meslek değiştirmelisin.

Keith, ilk kez gülümsedi.

— Neler diyeceğini kestirebiliyorum. Natalie seni de kandırmış.

— Natalie sağduyu sahibi kadındır. Ama bunun

dışında, daha başka bir şey var. Şimdiye kadar sözünü etmedim, belki tam sırasıdır. Leesburg'da olup bitenler hakkında bana gerçeği söylemediğine eminim. Hani şu kaza günüyle ilgili. Kimseye de bir şey anlatmadığını sanıyorum : Soruşturma kuruluna verilen bütün ifadeleri inceledim. Haklıyım değil mi ? Başka bir şey olmadı mı ?

Keith bir an durakladıktan sonra :

— Evet oldu, dedi.

— Demek düşündüğüm doğruymuş. Aynı zamanda, benimle konuşmak isteseydin konuşacağını da düşündüm. Sustuğuna göre, herhalde bu işin beni ilgilendirmedikçe karar vermiştin. Ancak, sana çok bağlı olduğumdan - eninde sonunda kardeşimsin yahu - istesen de istemesen de olayın beni ilgilendirdiği sonucuna vardım. Anlıyorsun değil mi ?

— Çok iyi anlıyorum, diye homurdandı Keith.

Bu konuşmaya bir son vermek geliyordu içinden. Konuşmayı kesmek, özür dilemek, radar odasındaki görevinin başına dönmek. Böylesi kolay da olacaktı üstelik : Mel konuşmaya bir gün devam edeceklerini sanacaktı. «Başka bir gün» ün hiç olmayacağını nasılsa bilmiyordu. Hiç olmayacaktı böyle bir gün.

— Leesburg olayı, diye devam etti Mel, bana söylemek istemediğin şey... yüzünden bu haldesin değil mi ? Yanılıyor muyum yoksa ?

— Yalvarırım, dedi Keith. Bırak şu işi.

— Demek yanılmamışım. Öyleyse bu inatçı suskunluk neden? Er geç içini birine dökmek ihtiyacını duyacaksın. - Mel'in sesi yalvarıyordu şimdi - İçini kemiren bu sırla ebediyen yaşıyamazsın. Ağabeyine söylemezsen kime söyleyeceksin ?

— Evet, diye düşündü Keith. Ebediyen yaşıyamam... Kardeşine söylemezsen kime söyleyeceksin? Sanki Mel'in sesi çok uzaktan, uzun bir tünelin öbür

ucundan geliyordu. Uzun süreden beri her türlü ilişkiyi yitirdiği bir takım kişilerin - Natalie'nin, Brian'ın, Perry Yount'ın - bulunduğu yerden. Ve birden, Mel, atılan köprüleri birbirine bağlamaya kalkıyordu... ama tünel çok uzundu, ayrılıkları pek fazla sürmüştü...

Yine de...

Keith, elinde olmaksızın bu çağrıya karşılık vermeye çalıştı :

— Sana şimdi anlatmam gerektiğini mi söylemek istiyorsun ? Burada, koridorda mı ?

— Neden olmasın ?

Öyle ya, neden olmasın ? Birden Keith, boğucu şırdan kurtulma gereği duydu. Evet, kurtulsa da bir şey değişmiyecekti ya. Ama belki... Katoliklerin günah çıkarmalarının anlamı da bu değil miydi ? Günahlarını itiraf etmek, pişmanlığını belirtmek, bağışlanmak. Kendi kendini bağışlayamadığına göre, ya bağışlanması mümkün değilse ?... Neyse, Mel'in vereceği cevaba göre gereğini düşünecekti.

Keith'in kafasının bir köşesinde, o ana kadar kapalı duran bir kapı aralanmaya başlıyordu.

— Aslında, sana bunları anlatmamda bir sakınca yok, dedi pişmanlık duyarcasına. Peki kabul : Söyleyeceğim her şeyi. Uzun sürmeyecek. Soruşturma kuruluna verilen çeşitli ifadeleri okuduğuna göre meselenin ne olduğunu biliyorsun nasılsa. Bilmediğin, benden başka kimsenin bilmediği... soruşturma sırasında hiç üzerinde durulmayan, ama gece - gündüz düşünmekten bir türlü kurtulamadığım...

Devam etmesi imkânsızlaşmış gibi, sustu.

— Kararını ver.. Tanrı aşkına... Natalie için, kendin için, konuş artık !

— Konuşacağım, diye mırıldandı Keith.

Bir buçuk yıl önce yaşadığı gibi Leesburg sa-

bahını anlatmaya koyuldu. Tuvalete gitmek üzere radar odasından ayrıldığını, tecrübeli, sevimli Perry Yount'ı, ekranın denetimini bıraktığı stajyeri. Bir dakika sonra, diye düşünüyordu, kayıtsızlık yüzünden, görüntüye bakıp hayale kapılma uğruna geciktiğimi, işimin başına geç döndüğümü anlıyacağım. Zavallı ailenin sırf benim yüzümden öldüğünü, bir başkasının benim yerime suçlandığını itiraf edeceğim. Şimdi, uzun zamandan beri farkına varmadan içini dökme ihtiyacı duyduğunu anlıyordu. Konuşması hızlanıyor, sözcükler birbirini itiyor kakıyor, sanki, suların itişisi sonucu bir set birdenbire yıkılıveriyordu.

Mel dikkatle, sinirleri gerilmiş, dinliyordu kardeşini.

Birden, koridorun epey ilerisinde bir kapı açıldı. Biri, kontrol kulesi şefi seslendi :

— Hey, Mr. Bakersfield ! Herkes sizi arıyor. Teğmen Ordway sizi bulmaya çalışıyor, bir de temizlikten arayan biri var... Telefon etmenizi istiyorlar.

Mel az kaldı adamı susturacak, birkaç dakika daha Keith'le başbaşa bırakması için yalvaracaktı. Ama bunun artık bir işe yaramıyacağını anladı. Adamın sesi duyulur duyulmaz, Keith, cümlelerin ortasında susuvermişti.

Bu kez de vicdanını ezen ağır yükü boşaltmıyacaktı. Belki böylesi daha da iyiydi. Bunları anlatırken ne ummuştu ? Ruhunu temizleyip peşini bırakmayan anıdan kurtulmak mı? Ne büyük yanılgı ! Birkaç dakika süreyle, son bir cankurtaran simidi gibi, bu olanağa yapışmıştı. Şimdi bu olanağın da kalmadığını anlıyordu.

Yine yalnızlık üzerine çöküyor, Keith'i aşılmaz bir perde gibi sarıyordu. Düşünceleriyle birlikte, kimsenin, kardeşinin bile yardımına koşamıyacağı bir işkence odasına kapatılıyordu sanki. Bu zindandan

kurtulmanın tek yolu vardı : Çoktandır seçtiği ve beklemeden girmesi gereken yol...

Şef yaklaşmıştı.

— Rahat odasında size ihtiyaçları olduğunu sanıyorum Keith, dedi.

Sözleri görünürde kibarcaydı ama, belliydi paylama amacını güttüğü. O akşam Keith, bir kere daha dinlenmişti nasılsa; ikinci bir mola vermekle, arkadaşlarına fazladan iş yüklemiş oluyordu. Belki de şef, istediği kadar havaalanı müdürü olsun, otoritesinin kontrol kulesinden içeri giremediğini Mel'e hatırlatmak istiyordu.

Belli belirsiz bir şeyler mırıldanan Keith, döndü ve radar odasına girdi. Mel, korkunç bir güçsüzlük duygusuyla kardeşinin gidişini izliyordu. Keith'i daha fazla dinlemenin gerektiğini anlayacak kadar çok şey işitmişti. Mutlak, umut kırıcı bir gereklilikti bu, yalnız konuşmanın ne zaman devam edebileceği kestirilemiyordu. Birkaç dakika önce, Keith'in o güne kadar içine çekildiği kabuğu kırabilmeyi başarmıştı. Aynı şeyi ikinci kez yapabilecek miydi ? Bilmiyordu hiç.

Kar temizleme bölümü kulenin alt katında olduğundan, Mel doğru oraya uğradı. Bağlandığı çalışma masasından bir türlü kopamıyan Danny Farrow, onu gözle görünür bir rahatlamayla karşıladı. Yarım saattir boş yerleri paylaşamayan uçak şirketleriyle boğuşup duruyor, herkes kendi uçuş yerinin öncelikle temizlenmesini istiyordu. Mel bir sürü yere telefon etmek zorunda kaldı, ihtilâfı tatlıya bağlamak için her keresinde de sesini yükseltmesi gerekti. Çamura saplanan Meksika Hava Yolları Boeing'inin tıkadığı üç - sıfır sayılı uçuş pistinde bir değişiklik yoktu. Neyse ki Joe Patroni gelmiş ve çalışmaların başına geçmişti. Bir saata kadar yeni bir kurtarma denemesine giri-

şeceliğini de az önce bildirmişti. Mel onu tekrar aramayı gereksiz buluyordu : Kimsenin daha iyisini yapamayacağını bilecek kadar tanıyordu Patroni'yi.

Sonra Teğmen Ordway'ı aradı. Polis şefinin, Meadowood halkının gürültüye karşı girişeceği gösteri konusunda bir şeyler söyleyeceğini sanıyordu ama yanılmıştı. Bu soruna değinir değinmez Ordway sözünü kesti :

— O yönden şimdilik bir şey yok. Gelenlerin birkaçını gördüm, kalabalığı bekliyorlar herhalde. Ses çıkarmadan duruyorlar, henüz sizinle görüşmek istemediler. Söylemek istediğim şu : Adamlarımdan biri, iyiden iyiye aklını kaçırmışa benzeyen bir kadıncağız buldu. Büyük holde gözleri yaşlı geziniyormuş. Sorguya çektim durdum, ağzından doğru dürüst bir lâf almanın imkânı yok. Rezalet de çıkarmadığı için kendisini merkeze götürmem çok güçtü. Bana kızmayacağınızı umarım, bu akşam alanda sakın bir yer bulmak çok güç, kadını sizin bekleme odanıza aldım. Haber vermek istiyordum...

— İyi yaptınız. Nasılsa şimdi yerime dönüyorum. Kendisiyle konuşurum, belki sizden daha talihli çıkar, bir cevap alırım ağzından. Adını söyledi mi?

— Evet. Aşağı yukarı bütün söylediği adından ibaret. İspanyol adı gibi bir şey... bir kenara not etmiştim. Nereye koydum şu kâğıdı ? Hah, işte : Adı Guerrero, Mrs. Inez Guerrero.

Tanya Livingstone kulaklarına inanamıyordu.

— Yani Mrs. Quonset'in 2 sefer sayılı uçakta olduğunu mu söylemek istiyorsunuz ?

— Hiç kuşkusuz öyle, korkarım. Tıpkı anlattığınız gibi bir yaşlı kadının geçtiğini gördüm.

Altın Post'a giren yolcuları gözden geçiren memur, Ulaşım Müdürünün odasındaki Tanya ile genç Coakley'in yanına dönmüştü. Coakley telefonla, bü-

tün Trans Amerika memurlarından yakalanamayan Quonset'e göz kulak olunmasını istediğinde koşarak gelmişti.

— Kuşkulanmam için hiç bir sebep yoktu, dedi. Birkaç ziyaretçiyi daha içeri almıştım, hepsi geri döndü. Üstelik yeterli sayıda memurumuz da yoktu, iki kişinin işini yapıyordum ben. Yanılmıyorsam, yaşlı kadın oğlunun cüzdanını unuttuğunu söyledi. Cüzdanı da elinde tutuyordu zaten...

— Biliyorum, biliyorum... diye homurdandı Tanya. Başlıca hilelerinden bîridir.

Coakley, kendinden pek memnun :

— Demek bu akşam kandırdığı tek insan değilim ? dedi. Önce beni, sonra sizi...

— İki sefer sayılı uçak kalktı herhalde? diye sordu Tanya.

— Evet. Buraya gelmeden baktım. Hem uçak kalkmak üzere de olsa, pilotun kadını geri getirmeye razı olacağını sanmıyorum. Hele bu havada.

— Getirirse ben de şaşarım doğrusu.

Tabii, diye düşünüyordu Tanya, sırf kaçak bir yolcu yüzünden **Altın Post**'un geri dönüp hareket noktasında durması binde bir ihtimal. Böyle bir manevra binlerce dolarlık zarara yol açar ki bu zarar, Roma'ya gidiş-dönüş biletinin çok üstündedir. Mrs. Ada Quonset büyük bir başarı elde etmişti: Para vermeden İtalya'ya kadar gidecek, sonra dönecek, herhalde iki uçak yolculuğu arasında bir gecesini de otelde geçirecek, yemek yiyecek, sinema seyredecek ve bütün masrafları şirket sineye çekecekti. Git-gide öfkelenen Tanya, sevimli İhtiyarın kararlılığına fazla önem vermediğini düşündü. Los Angeles'e dönmekte direttiğine göre, her türlü çareye başvuracak demekti. New York'a giden bir uçak bulamamış mıy-

dı acaba ? Ne önemi var, rahat rahat Roma'nın yolunu tutmuştu işte.

Bir çeyrek önce Tanya, bu olayı kendisiyle «if-lâh olmaz, kaçak yolculuk meraklısı» arasında bir kurnazlık savaşı olarak görmüştü. Şimdi Mrs. Quonset'in, oturduğu yerde zaferi kazandığını kabul etmek zorundaydı. Hem de uçak koltuğunda !

Genç Coakley'in bir şey söylemeye hazırlandığını görünce, öfkesini olduğu gibi kustu :

— Siz lütfen kapayın çenenizi !

Coakley'le memur gittiler. Birkaç dakika sonra, şirketin Ulaşım Müdürü çalışma odasına döndü. Eşine sık rastlanan, çok çalışıp astlarını da kendisi gibi çalıştırmak isteyen bir yüksek memurdu. Hayata, bavulların denetimiyle görevli bir memur olarak atılmıştı Bert Weatherby. Genellikle, şakacılıkla karışık bir kibarlığı vardı. Ama fırtınalı üç gün onu da bitirmişti, bu akşam sinirlerinin iyice gergin olduğu görülüyordu. Tanya'nın anlattıklarını, gizlemeye kalkışmadığı bir öfkeyle dinledi.

— Bundan ötürü sizi kutlamıyorum. Başımızı derde sokan sizsiniz, yine siz deritten kurtarmaya bakın. Hemen ilgililerle konuşun : Şirketin radyo frekansı üzerinden kaptan pilotu arayıp durumu bildirsınler. Yapabileceği bir şey de yok ya. 10.000 metreye çıktığında ihtiyar cadıyı aşağı atsa ben sevinirim doğrusu. Yine de işin bu yanı onu ilgilendirir. Ha, kaptan pilot kim ?

— Vernon Demerest.

— Bu daha da güzel ! Onu tanırım, şirketin hatta yaptığını duyduğunda çok sevinir. İhtiyarı İtalya'da polise teslim etmesi kendisine söylensin. Polisler kadını içeri tıkmak isterlerse bir sakınca görmem doğrusu. Roma'daki temsilcimize de haber verin :

Yardımcıları benimkilerden daha beceriklidir, umarım.

— Peki efendim. Şimdi bir şey daha var, yine 2 sefer sayılı uçakla ilgili...

Tanya, müfettiş Standiŝ'in gördüğü şüpheli adamdan söz etti. Müdür, sözünü bitirmesine bile fırsat vermedi.

— Unutun bu işi ! Gümrükçülerin istediği nedir yani ? Onların işini biz mi yapalım ? Uçağa binen herif de, çantasının içinde ne olduğu da vızgeliyor bana. Bizi ilgilendirmeyen bir meseleden ötürü, yolculardan birinin - bilet parasını veren bir adamın - başına ekşiyemeyiz ya.

Tanya, bir an durakladı. Bu garip yolcu onu kuşkulandırıyordu. Nedenini bilmiyordu, görmemişti adamı, yine de... Buna benzer durumlar hatırlıyordu... Tabii, saçma bir düşünceydi, yalnız...

— Acaba... diye mırıldandı. Ya adam kaçakçı ya da basit bir sabıkalı değilse...

— Unutun dedik ya ! diye bağırdı müdür.

Tanya boyun eğdi ve dışarı çıktı. Çalışma odasına döndüğünde, Mrs. Ada Quonset adında bir kadınla ilgili olarak kaptan pilot Demerest'e göndereceği mesajı hazırlamaya köyuldu.

2

CINDY Bakersfield, kendisini havaalanına götürren taksinin koltuğuna yığılmış gözlerini kapıyordu. Yağmaya devam eden ve otomobillerin işini güçleştiren kara kayıtsız. az önce duyduğu büyük zevkin yavaş yavaş tadını çıkarıyordu.

Derek Eden sayesinde duyduğu zevkin.

Sefahat düşkünü, buruşuk elbiseli, silik bir gazeteci dışı gibi içi de leş kokan bir Chevrolet arabanın

sahibiydi Derek E en. Cindy'nin savunmasız olduğu, bir adama ihtiyaç duyduğu (hangisi olursa), en s n   yle bile yetinmeye karar verdiği sıra çıkagelen acınacak haldeki Derek Eden. Aynı Derek Eden,  ak tatlı, olağanüstü bir sevgili çıkmıştı.

Sergi Sarayının yakınındaki bir otele götürmüştü Cindy'yi. İlk viski kadehinde gavezelik etmekle yetinmişler, ikincide öpüşmeye başlamışlardı. Cindy adamın çok hafif elleri olduğunu hissetmişti. Bu elleri önce sa larında, sonra vücudunda hissedince  rperivermişti. O an, sevişmelerinin eşsiz bir şey ol ok tatlı, olağanüstü bir sevgili çıkmıştı.

Genç kadını soyarken durmadan mırıldanmıştı Eden : «Yavaş yavaş Cindy, hiç acele etmiyelim, yavaş yavaş,» Az sonra sıcacık yatağa girdiklerinde, Cindy elini çabuk tutmasını istemiş, yalvarmıştı : «Gel, şimdi gel ! Dayanamıyorum!» Ama dinlememişti Eden. Ve Cindy ona boyun eğmiş, zevkin eşiğine kadar getirip beklemeyi, oyunu yarıda kesmeyi, kendinden geçene kadar yeniden, tekrar tekrar başlamayı kabul etmişti. Kendilerini daha fazla tutamadıkları ana varmışlar, yüce doruğa, mutlu tükenişe varıp kendilerinden geçmişlerdi. Cindy, son anda : «Insan, bu çocukla sevişip ölebilir !» diye düşünmüştü.

On dakika sonra, yorgun argın, konuşmadan sigaralarını t tt r rken, Cindy başka bir şey keşfetti : Derek Eden'in duygululukla ilgisi yoktu. Bu nitelik, Cindy'nin gözünde çok büyük bir önem taşıyordu.

Dirseğine dayanıp doğrulan genç adam, kendinden emin, gülümsüyordu Cindy'ye.

— Harikaydık değil mi ? diye sordu. Yakında yine buluşmalı, aynı şeyi sık sık tekrarlamalıyız.

Cindy, görünürde büyük önem taşımayan bu sözlerin, aslında iki şey gizlediğini anladı. Bir yan-

dan, bu kısa süreli yakınlık tamamen fizikî alanda kalıyordu ama, yine de çok iyi anlaşmalarını engellememişti. Öte yandan da, canları istedikçe bu cennete gömülebileceklerini ortaya koyuyordu. Bu cennetin kıyısının, bucağının kırçılanması her kere-sinde yenilenen sevinçler yaratacaktı.

İşin bu türlüsü, genç kadının çok işine geliyordu.

Yatak dışında, Derek Eden'le ortak yollarının bulunmadığı belliydi. Üstelik Derek, kibar çevrelerde birlikte görünmekten kıvanç duyacağı adamlardan değildi. Zaten, aile yuvasının çok sağlam temellere dayandığını da lâf arasında belirtmişti. Herhalde yatak zevkinin dışında : Cindy, Derek'in evinde gerekli doyumunu sağlayamadığını sanıyordu. Bir süredir kendisi de aynı durumdaydı.

Her türlü duygusal bağdan uzak duracağına göre, Derek, elden kaçırılmıyacak biriydi. Bu yönden, Cindy'nin hiç kuşkusu yoktu. Ne yaptığını bilerek özenle bakacaktı Derek'e. Yani çok şey beklemeden, ama ara sıra da kendini arzulatarak. Bu da pek güç olmayacaktı. Bu geceki gibi bir «seans» uzunca süre şen ve mutlu olmasını sağlayacak, aynı zevki yeniden yaşamak için olup bitenleri hatırlaması da yetecekti. Böylece ilişkileri yıllar boyu sürüp gidebilirdi.

Üstelik Derek, bilmeden, ne zamandır düşlediği hareket özgürlüğünü sağlıyordu Cindy'ye. Şimdiye kadar Lionel'le evlenmek üzere Mel'den ayrılmadıysa, kararsızlığının nedeni birkaç sözcükle özetlenebilirdi : Zavallı Lionel iktidarsızdı. Derek gibi bir aygıra gizlice sahip olabilmek, sorunu çözümlemeye yetmişti : Lionel'le evlenecekti.

Sonunda taksi, havaalanına giden yola girdi ve ana binanın önünde durdu. Cindy şöföre parasını ve-

rip indi. Kar altında koşarak binaya daldı. Geçerken, üniformalı bir zenci polisin devamlı itirazlarına rağmen ses düzeni yerleştirmekle uğraştığı anlaşılan bir grup adam gördü. Cindy görüntüyü, büyük ilgi duymadan yerleştirdi kafasına : Havaalanına değgin hiç bir şey onu ilgilendirmiyordu. Kalabalığı yararak, asma kattaki odalara doğru yürüdü.

Çalışma odalarının ışıkları yanıyordu ama, memurlar gitmişti. Cindy, bir tek kişi gördü, orta yaşlı, yoksul giyimli, Mel'in bekleme odasında bekleyen bir kadın. Geniş bir koltuğa yığılmış, gözleri dalıp gitmişti. Cindy içeri girdiğinde başını bile kaldırmadı. Gözlerinin kızarıklığına bakılırsa ağlamıştı.

Kadının önünden geçen Cindy kocasının odasına daldı. Odada da kimse yoktu. Cindy bir koltuğa yerleşti ve başını elleri arasına alıp yeniden sevgilisinin uyandırdığı zevkli düşüncelere daldı.

On dakika sonra Mel, aceleyle girdi içeri. Cindy, kocasının her zamankinden çok topalladığını hemen farkettti.

— Geldin mi! - Şaşırdığı belliydi, dönüp kapıyı kapadı. - Geleceğini sanmıyordum.

— Herhalde seni rahat bıraksam daha çok sevinirdin. Sence, gelmek istememin nedeni nedir ?

Mel omuz silkti.

— Telefonda, kavga çıkarmaya çalıştığını rahatça anladım. Evde yeterince dalaşıyoruz ama. Burada, çalışma odamda da bir kavga çıkarmanın gereğini görmüyorum.

— Belki başka şey yapmanın imkânı yok da onun için : Eve hiç uğramıyorsun denebilir.

— Havası daha rahat olsa sık sık gelirdim.

— Yok canım ? diye alaya aldı Cindy kocasını. Genellikle, yokluğun gerekçe olarak bunu göstermiyorsun ama. Duyan, senden vazgeçilemediği için

bir türlü havaalanından ayrılamıyorsun sanır. Yirmi dört saat burada kaldığın da oluyor. Hiç durmadan meydana gelen önemli olaylar - tabii sence - yüzünden mi...

— Bu akşam çok önemli şeyler oldu, diyerek karısının sözünü kesti Mel.

— Yani, diğer akşamlar önemli olaylar yoktu. Bunu mu demek istiyorsun?

— Niyetin eve dönmektense burada kalıp kalmadığımı mı öğrenmek? Peki öyleyse, evet. Hem eve döndüğüm zaman da, bugünkü gibi cansıkıcı toplantılara seninle birlikte gitmemi istiyorsun...

— Demek, bu akşam gelmek niyetinde değildin?

— Tam tersi, çok niyetliydim gelmeye. Yalnız...

— Yalnızı malınızı bırak! diye patladı Cindy. Son anda bir bahane bulmayı umuyordun, bana hep aynı oyunu yaptın. Kendi kendini inandırmak için bahaneler uyduruyorsun. Ben senin sözde bahanelerini yutmuyorum. Aslında yalancının, sahtekârın te-kisin!

— Yalvarırım sakın ol.

— Sakin olmak istemiyorum.

— Hiç olmazsa beni dinleyebilirsin, diye belirtti Mel. İnan bana, bu gece seninle gelmeye gerçekten kararlıyım. Ama son anda bir aksilik oldu. Suç bende değil: Kar fırtınasına yol açan ben değilim. Fırtına başladığından beri burada aksilikler zincirleme gidiyor. Çok iyi niyetli de olsan, görevimin başından ayrılamazdım. -Kapıyı işaret etti.- Tıpkı dışarda bekleyen kadın gibi. Onunla konuşmam gerekecek, bir takım dertleri var herhalde...

— Asıl senin karının bir takım dertleri var, diyen Cindy Mel'in sözünü kesti. Dışardaki bekleyebilir sanıyorum.

— Peki, dedi Mel karısına boyun eğip.

— İkimiz de pes dedik sanırım. Sence öyle değil mi?

Mel hemen cevap vermedi. Acele etmenin gereği yok, diye düşünüyordu, dikkatli olalım. Belki de karar verme anına geldik dayandık, işte o zaman numara sökmez.

— Korkarım öyle, diye mırıldandı sonunda. Ben de pes ettiğimiz inancındayım.

— Değişmek istemediğinden suç sende. Şimdiye kadar benim de zevklerimi dikkate almak zahmetine katlansaydın...

— Yani haftanın altı günü smokin, yedinci gününü elbise mi giyseydim?

— Neden olmasın?

— Nasıl, benim de en az senin kadar söyleyeceğim var. Sen de değiştirmekte diretiyorsun. İşin kötü yanı, kimse gerçekten, köklü bir değişiklik geçiremez. İnsanlar ancak uyusabilirler. Evlilik de karşılıklı bir uyuşmaydı, dedi Mel. Ben sana uymaya çalıştım, sanırım sen de aynı yönde elinden geleni yaptın. Hangimizin daha büyük çaba harcadığını bilmem; sen tam tersine düşünsen bile, bana sorarsan «ben çok daha fazla çalıştım,» derim. Her neyse, sonuç ortada: Son yıllardaki bütün çabalarımıza rağmen başarısızlığa uğradık işte.

— Haklısın sanırım, dedi Cindy düşünceli düşünceli. Hiç olmazsa son cümlede. Bu noktada, aşığı yukarı senin gibi düşünüyorum. - Bir an sustu, birden, çok daha sert bir sesle sözlerini noktaladı. - Boşanmak için mahkemeye başvuracağım.

— Emin misin? İyi düşün, yine de önemli bir karar.

— Eminim, hem çok eminim.

— Öyleyse, sanırım yapılacak tek şey bu, dedi Mel sakın sakın.

— Anlaştık, değil mi?

— Evet. - Birden, Mel, karısına doğru yürüdü. - Çok üzgünüm Cindy, çok...

— Ben de üzgünüm. Ama yapacak başka şey olmadığına göre...

Söylenecek ne varsa söylemişlerdi, ikisi de farkındaydı bunun. Ayrıntıları halletmekten başka şey kalmıyordu geriye. Cindy, şimdiden işin bu yanıyla uğraşmaya başlamıştı.

— Tabii, Roberta ile Libby beñde kalacak. Sen de, ne zaman istersen onları görmeye gelebilirsin. Ziyaretlerine asla engel olmayacağım.

— Şüphem yok...

Kızlar anneleriyle kalacaklardı demek, - normal bir şey bu, diye düşündü Mel. Özleyecekti onları - En geniş ziyaret hakkı bile, aynı çatı altındaki ortak bir hayatın yerini tutamıyacaktı. Özellikle küçük kızı Libby için. Birkaç saat önce, telefondaki neşeli konuşmasını hatırlıyordu: «Baba, bir şubat haritası istiyorum.» İşte Mel bulmuştu şimdi aradığı haritayı, üstelik üzerinde beklenmedik olduğu kadar da karışık bir yol görünüyordu.

— Bir avukat tutmam gerekecek, dedi Cindy - Adını sana bildiririm.

Mel başını salladı. Bütün evlilikler, boşanma kararına varıldı mı böyle soğuk, buz gibi mi bitiyordu acaba? Uygar kişiler arasında herhalde bu yol tutuluyordu. Cindy'nin, umulmadık bir çabuklukla kendini topladığını görmek Mel'i şaşırttı. Koltuğuna rahatça yerleşmiş, pudriyerinin aynasında yüzünü inceliyor, boyasını bile tazeliyordu. Mel düşüncelerinin bambaşka bir yere yöneldiğini hissetmişti: Dudakları hafifçe büzülüyor, belli belirsiz bir gülümseme yayı-

lıyordu yüzüne. Bir de böyle durumlarda, kadınların çok daha allak bullak oldukları, erkekten fazla üzül-dükleri söylenirdi. Oysa Cindy kendine çok hakim-di. Mel'di ağlamak üzere olan.

Birden, bekleme odasını bir uğultudur kapladı. Kapı vuruldu.

— Girin, diye homurdandı Mel.

Gelen Teğmen Ordway'di. Cindy'yi görünce ge-riler gibi oldu.

— Özür dilerim Mrs. Bakersfield... Az sonra uğ-rasam belki daha iyi olacak...

— Ne var Ned? diye sordu Mel.

— Gürültüye karşı düzenlenen gösteriyle ilgi-li. Meadowood'lular, en az iki yüz kişi var, büyük hol-de toplandılar. Sayıları da durmadan artıyor. Sizinle görüşmek istediklerinden, birkaç temsilci seçmelerini istedim. Temsilcileri seçtiler. İçeri almayı kabul etti-ğim üç gazeteciyle birlikte, bekleme odasında sizi bekliyorlar.

Mel, Meadowood'lularla görüşmek zorunda ol-duğunu biliyor, yine de o sıra, canı hiç tartışmak istemiyordu.

— Dinle Cindy, birkaç dakikalık işim var. Beni bekler misin? Lütfen...

Cindy, kayıtsız bakışlarla aynada kendini seyre-diyordu. Ordway öksürdü.

— Eğer sırası değilse, başka bir gün gelmelerini söyleyebilirim.

— Yok, yok, dedi Mel. Alın içeri. Yalnız... o ka-dınla konuşma fırsatını bulamadım... adını da unut-tum kadının...

— Mrs. Guerrero. Konuşmanızın gereği kalma-dı sanıyorum. İçeri girdiğimde gitmeye hazırlandığını gördüm.

Birkaç saniye sonra, Meadowood temsilcileri

- dört adamla iki kadın - arkalarında üç gazeteciyle içeri girdiler. Mel, kapının aralığında, yerinden kalkıp mantosunu ilikleyen Mrs. Guerrero ile konuşan Ordway'ı görüyordu. Cindy'ye gelince, koltuğundan kıpırdamamıştı bile.

Mel, Meadowood temsilcilerine döndü.

— İyi akşamlar. Kendimi tanıtayım: Mel Bakersfield, Lincoln International Havaalanı Genel Müdürü. Lütfen oturun...

— Tabii oturacağız dedi delegeler arasındaki zarif giyimli, kır saçlarını özenle arkaya taramış bir adam. Yalnız, havadan südan konuşmak üzere gelmediğimizi hatırlatmak isterim. Çok belirgin bir takım noktalara değinmek niteyindeyiz, aynı açıklık ve kesinlikle, her zamanki kaçamaklara başvurmadan cevap vereceğinizi umuyoruz.

— Sizi memnun etmeye çalışacağım. Kiminle görüşüyorsunuz?

— Adım Freemantle, Elliott Freemantle. Avukatım, yanımdaki kişiler ve bizimle gelip aşağıda, büyük holde bekleyenlerin vekiliyim.

— Peki Mr. Freemantle. Sizi dinliyorum.

Mel, yan gözle, bekleme odasının boşaldığını görüyordu: Bekleyen kadın gitmişti. Ordway içeri girdi, kapıyı kapadı, oturmayıp kapadığı kapıya yaslandı.

TRANS Amerika şirketinin 2 sefer sayılı uçağı havalandıktan yirmi dakika sonra önceden tesbit edilen 11.000 metrelik yüksekliğe tırmanırken bir yandan da kendisini Roma'ya götürecek rotasına girmişti. Uçak çok sakin bir bölgede, yoğun ve fırtınanın hiç

durmadan karıştırdığı bir bulut yığınının epey yukarısında ilerliyordu. Buz gibi parıltılı yıldızların serpiştirildiği gök yüzünde, dörtte üçü seçilen ay tersine asılmış bir fener gibiydi.

Pilot yeri, ikinci pilotun arkadaki masasının altından gelen cırtlak bir zil sesiyle çınlayıverdi. Aynı zamanda da, radyo levhasında kehribar rengi bir ampûl yanıp sönmeye koyuldu. Zil ve ampûl bir Selcal mesajını haber veriyordu. Bu, havadaki büyük uçakları aramak için başvurulmuş bir radyo sistemi, bir bakıma özel bir telefon hattıydı. Harris, radyo frekansını Selcal'inkine ayarladı.

— Trans Amerika'nın 2 sefer sayılı uçağı. Sizi dinliyorum...

— Ben Cleveland havaalanı **dispaçer**'i. Lincoln International'de görevli Ulaşım Müdüründen size bir haberim var. Not almaya hazır mısınız? Başlıyorum yazdırmaya...

Tanya Livingstone'un hazırladığı, **Altın Post**'ta kaçak bir yolcu bulunduğunu belirten mesajdı bu. **Dispaçer**, San Diego'lu yaşlı kadını anlattıkça, pilotların önce hafif olan gülümsemeleri neredeyse kahkahaya dönüşüyordu.

— ... Lütfen, Mrs. Quonset'in uçakta olup olmadığını anlayın...

— Peki, dedi Harris. Bakıp yine sizi arıyacağız. Tamam.

— İnanılır gibi değil, diye söylendi Jordan.

— Neden? dedi Demerest. Kendi hesabıma bu haberin doğrulanmasını çok isterim. Bir şey olduklarını zanneden, ikide bir atıp tutan yer görevlileri, ihtiyar bir dul kadına mat oluverirler işte böyle! - Ön taraftakilerle görüşmesini sağlayan düğmeye bastı. - Bana Gwen'i yollayın.

Şef hostese ihtiyar dulu tarif ettikten sonra:

— Gördün mü kendisini? diye sordu.

— Hayır. Turist sınıftaki yolcuların ne halde olduklarını gidip görecektir fırsatı bulamadım henüz.

— Şimdi git öyleyse, bu ihtiyar kadını da bulmaya bak. Zor olmasa gerek.

— Bulunca ne yapayım?

— Hiç. Dön gel buraya.

Üç dakika sonra, pilotlar kadar keyiflenen Gwen göründü.

— Evet, kadın uçakta, dedi. 14b numaralı koltukta oturuyor. Tam söyledikleri gibi, üstelik daha da çarpıcı.

— Aşağı yukarı kaç yaşında? diye sordu Jordan.

— Seksen değilse bile, en azından yetmişbeş. Dickens'in romanlarından çıkıp gelmiş gibi.

— Daha çok **Arsenik ve Eski Danteller**, (*) diye düzeltti Harris.

— Gerçekten kaçak bir yolcunun sözkonusu olduğuna inanıyor musunuz?

— Yerdeki insanların söylediği bu. Böylece sizin fazla yolcu da meydana çıkıyor.

— Anlamak kolay, dedi Gwen. Biletini sorarım, olur biter.

— Hayır, dedi Demerest. Bilet sormayacağız. Şirket bizi, uçakta olup olmadığını anlamakla görevlendirdi. Uçağa binip bir koltuk bulduğuna, biz de şimdiden sonra geri dönemiyeceğimize göre, kadını boş yere ürkütmek neden? Roma'ya inene kadar sekiz saat süreyle titreyip dursun diye mi? Belki kim-

(*) **Arsenik ve Eski Danteller** : Türkiye'de Arsenik kurbanları adıyla oynanan oyun.

seye belli etmeden, Roma'ya varışımızdan az önce onu uyarmalıyız; böylece İtalyan polisinin karşılama töreni şaşırtmaz kadını. Yemeğini verirsin, ardından büyük anne rahat rahat filmi seyrederek.

Gwen düşünceli düşünceli Demerest'e baktı:

— Bazı anlarında, seni gerçekten sevimli buluyorum.

— Öyleyse, birinci sınıf yolcular tepsileri boşaltmadan bizlere yiyecek bir şeyler getir.

Gwen'in pilotlara sunduğu yiyecekler, New York'un en iyi lokantalarında bile yadırganmazdı. Bir dilim isli yayın balığının tadına bakan Demerest, Harris'e tabak uzatmak için eğilen genç kadını belli etmeden gözlüyordu. Belinin eskisi gibi ince, esnek oluşu onu sevindirdi. Fazla kalınlaşmamasına göz kulak olacaktı: Gwen aldıracaktı çocuğu, döner dönmez bu işle ilgilenecekti.

Mrs. Quonset pilot yerinin yirmi metre kadar gerisinde, turist sınıfta, orta yaşlı, kibar olduğu kadar da sevimli bir adam olan sağındaki komşusuyla neşe içinde konuşuyordu. Adamın, Sikago Senfonî Orkestrasında Obua çaldığını öğrenince duygulanarak gülümsedi:

— Ne güzel meslek! Zavallı kocamda da büyük bir müzik sevgisi vardı. Keman çalardı üstelik, amatörce tabii, sizin gibi büyük bir sanatçıyla kıyaslanamaz!

Yeni ahpabının sunduğu bir badeh «sherry» (*) yaşlı kadını tatlı tatlı ısıttığından ikinci kadeh geldiğinde kırıtmaya başladı.

— Gerçekten çok kibarsınız! İçmemem gerekir, ama, bir kereden ne çıkar değil mi? Doğrusu, içeceğim sanırım.

(*) Sherry: Vişne likörü.

Buna karşılık salondaki adamla dostluk kurmayı başaramamıştı. Bütün çabalarına, taraz bıyıklı ve cılız boyunlu adam cesaret kırıcı homurtularla karşılık vermişti. Mrs. Quonset, bir kadeh skoç ısmarlayan adamın, parayı vermek için cepelerini iyice karıştırdığını, hostese vermeden önce bir sürü bozukluğu uzun uzun saydığını görmüştü. Sonra, kadehi bir diğışte bitirip elleri küçük yassı çantasına sıkı sıkı yapıpışık, lumboza dönmüştü.

Yine de, az sonra kaptan pilot uçağın hızını, rotasını, şu ya da bu nokta üzerinden geçtiğini bildirdiğinde - Mrs. Quonsét bunları hiç dınlemezdi - uyuşukluğundan sıyrılıverdi. Eski bir zarfın arkasına bir takım sayılar karalıyor, sonra, şirketlerin yolculara dağıttığı haritalardan birini dikkatle gözden geçiriyordu. Haritayı çantasının üstüne yayıyor, sık sık saatına bakıp üzerine bir takım işaretler yapıyordu. Çocuksu bir uğraş, diye düşündü Mrs. Quonset: Hiç kuşkusuz, izleyecekleri yolu denetlemekle görevli, bir uzman vardı uçakta.

Neyse ki, obua çalan adam konuşkan çıkmıştı. ikinci sherry'den sonra iyimserliğı artan Mrs. Quonset hayatı çok güzel buluyordu. Bu seferi seçtiğine ne iyi etmişti: Havacılığın en son yenilikleriyle donatılmış bir uçakta güzel bir yolculuk yapıyordu, hostesler kibar, yanındaki adam tatlıydı. Yakında yemek verecekler, ardından da en sevdiği sinema oyuncularından Michael Caine'in baş rolünü oynadığı bir film gösterilecekti.

Mrs. Quonset bir noktada yanıliyordu: Pilot yerinde, uçağın yolunu denetlemekle görevli biri yoktu. Uzun yola giden dev uçaklar, kıtalar arası uçuşlarda bile, radyo ve radar aracılığıyla yönetim yollarının artması sonucu bu uzmanlardan vazgeçebiliyorlardı. Rotanın tespitinde çıkan ufak tefek sorun-

lara gelince, izledikleri yolu devamlı denetleyen pilotlar bu işi üzerlerine alıyorlardı.

Yine de, eskiden kalma uzmanlardan biri uçakta olsa, uzmanca hesaplar yapıp vardığı sonuç, D. O. Guerrero'nun ilkel hesaplarıyla şaşılacak ölçüde uyuşurdu. Birkaç dakika önce, D. O. Guerrero, **Altın Post**'un Detroit'e yaklaştığını bulmuş, haklı da çıkmıştı. Şimdi, kaptan pilotun yaptığı açıklama sonucu, arka arkaya Montreal, New Bruswick'te Fredericton, Cap Ray ve Terre-Neuve'ün il merkezlerinden St. John üzerinden geçeceklerini biliyordu.

İki buçuk saat sonra, Terre-Neuve'ün doğu kıyılarını aşacaklardı. Plânına göre, Guerrero bir saat daha bekliyecekti. Sonra uçak, Atlantik Okyanusuna iyice açıldı mı dinamit lokumlarını ateşlemek için ucu bavulun dışına çıkan sicimi çekecekti. Kendisini bütün dertlerden kurtaracak bu hareketi düşündüğünde, parmaklarının kasıldığını hissetti. O dakikanın bir an önce gelmesini diliyordu şimdi. Uçak Terre Neuve'ü geçtikten sonra, her an işini görebilirdi...

Viski Guerrero'ya iyi gelmişti. Havalandıktan hemen sonra, özellikle yanındaki ihtiyar köstebek kendisiyle konuşmaya çalıştığında sinirliliği birden artmıştı ama şimdi gevşediğini, rahatladığını hissediyordu. Konuşmak istediği yoktu, kiminle olursa olsun, bağlantı kurmaya niyetli değildi. Bütün dileği rahat bırakılması, hayatı boyunca sahip olamadığı ve yakında Inez'le iki çocuğunun eline geçecek üç yüz bir dolarlık servetin hayalini kurmasına izin verilmesiydi.

İkinci bir kadeh viskiyi de içerdı ama parası yoktu. Sigorta primi düşündüğünden çok fazla çıkınca... ilk kadehi bile güç içebilmişti... yine de, hayat sigortasını üç yüz bin dolarlık yaptığı için pişmanlık duyacak değildi herhalde. Gözleri kapalı, pa-

raların birbirini ardından geçişini izliyordu. Yavaş ya-
vaş banknotlar uygun adım ilerleyen sayılara, her
biri yığınla sıfırı ardında sürükleyen üç'lere dönüşü-
yordu...

Dalmış olmalıydı. Yeniden gözlerini açıp saata
kaçamak bir göz atışı yirmi dakika uyuduğunu orta-
ya koydu. Bir hostes kendisine doğru eğiliyordu, İn-
gilizler gibi konuşan bir esmer güzeli.

— Şimdi yemek istiyor musunuz efendim? Öy-
leyse, alabilir miyim çantanızı ?

4

MEL Bakersfield, görür görmez sevmemişti Free-
mantle'ı. On dakika sonra, bu duygu nefrete dönüş-
tü.

Avukat, elinden geldiğince iğrenç davranmaya
çalışıyordu. Mel, «her zamanki kaçamaklar» yollu de-
yimini hiç beğenmemiş, Freemantle, sonradan hep
aynı şüpheci sataşma koluna başvurmaktan geri dur-
mamıştı. Mel, karşısındaki adamın kendisini kışkırt-
maya çalıştığını anlıyordu. Umudu, kızdırıp uygun-
suz açıklamalar yaptırmak olmalıydı. Avukatın tak-
tiği buysa Mel, hiç de onun isteğine uymak niyetlisi
değildi. Yine de, soğukkanlılığını yitirmemek için
kendini zorlaması gerektiğini anlıyordu.

Freemantle, «havaalanı yönetiminin, müvekkilleri-
nin yani Meadowood halkının sağlık ve huzurunun
sağlanmasında suçlu bir kayıtsızlık gösterdiği»ni söy-
lüyordu.

— Ne havaalanı, ne de uçak şirketleri gürültü
sorununa kayıtsız değildir, karşılığını verdi Mel. Bu
sorunun varlığından haberliyiz, çözümlmek için de
elimizden geleni yapıyoruz.

— Öyleyse, «elimizden gelen» dediğiniz şey önemsiz bir çaba. Şimdiye kadar ne yaptınız? Müvekkillerimle benim, gördüğünüz - özellikle işittiğimiz - kadarıyla verilmiş bir takım sözlerin ardına sığınmıyorsunuz. Bu sorunun sizi hiç ilgilendirmedeği açıkça ortada: Zerrece aldırıldığınız yok. Bu nedenle biz, mahkemeye başvurmak niyetindeyiz.

Karşılıklı, bu tür bir takım sözler daha ettiler. Mel kendi payına konuşmayı kısa kesmek niyetindeydi. Bir kere, bu «hitabet oyunu» nun sonuç vermeyeceğine inanıyordu. Sonra da, koltuğundan kımıldamayan ve çok sıkıldığı belli olan - havaalanıyla ilgili her şey onun canını sıkardı. Cindy'nin varlığı onu rahatsız ediyordu. Bir de, kardeşini merak etmekteydi. İşini bırakması için Keith üzerinde baskı yapması, kontrol kulesi şefinin gelişiyile kötü bir şekilde kesilen konuşmaya hemen devam etmek istemesi gerekmez miydi? Çok geç kalınmamıştı belki... Söyleve devam eden lânet olasıca avukattan kurtulmak şartıyla...

— Şu ünlü, «gürültü kesme yöntemi» ne de değiştiğinize göre, sözkonusu yöntemin bu akşam nereye gittiğini sorabilir miyim?

Mel içini çekti.

— Üç günden beri büyük bir fırtına hüküm sürüyor. Bu yüzden bir takım aksilikler oldu. Özellikle, çamura saplanan bir uçak yüzünden uçuş pistlerimizden birinin kapanması bu aksilikler arasında. Dolayısıyla da, şimdilik, uçaklarımızı Meadowod üzerinden kaldırmak zorunda kalıyoruz.

Temsilcilerden biri:

— Fırtınadan bizim de haberimiz var, dedi. Yalnız, uçaklar tam tepenizin üstünden geçtiğinde, bu yolun seçilmesinin nedeni ve hatta fırtına hiç bir şeyi değiştirmiyor. Özür dilerim, kendimi tanıtmadım: Adım

Floyd Zanetta, toplantıya başkanlık ediyordum...

— Sözünüzü kestiğim için özür dilerim, dedi Freemantle, ama başka bir noktayı belirtmekte fayda var sanıyorum. - Avukatın, temsilcilerin sözcülüğü görevini korumak istediği belliydi. - Sonuçları çok olmakla birlikte - bozulan sinirler, sağlık durumları, uykusuz kalan çocuklar gibi - yalnız gürültü sözkonusu değil. Üstelik, aile yuvalarımıza bir saldırı var ki, bunu hemen kesmek gerekir...

— Sakın, havaalanını kapatmamızı istemiyesiniz? diye sordu Mel.

— İstemekle kalmıyacak, sizi buna zorlamaya çalışacağım. Müvekkillerimin kurbanı olduğu «meskene saldırı» konusunu işleyeceğim, kazanacağımdan da eminim.

Mel, büyük bir soğukkanlılıkla:

— Kanunî yolların seçimi tabii, yalnız sizi ilgilendirir, dedi. Bunu belirttikten sonra, kamu ihtiyaçlarının görülebileceği ölçüde, yakında oturanların şikâyetlerine rağmen, mahkemelerin havaalanlarına her zaman normal bir işletme hakkı tanıdıklarını söylemek isterim.

Freemantle, şaşkınlık numarasına girişti.

— Karşımda bir meslekdaşımdın bulunduğundan habersizdim...

— Avukat olmadığımı çok iyi biliyorsunuz.

— Peki, kabul edelim. Ne yazık ki ben avukatım ve bizi ilgilendiren konuda da tecrübe sahibiyim. Dolayısıyla, içtihatların müşterilerimden yana olduğunu size söyleyebilecek yerdeyim. Böylece...

Toplantı sırasındaki gibi mahkemelerin dâvacılar lehine sonuçlandırdığı olayları kendine göre sıralamaya koyuldu. Mel, gülmemeye çalışarak söylediklerini dinledi. Bütün bu örnekleri biliyor, ama çok daha değişik sonuçlara varan başka örnekleri de ha-

tırılıyordu. Ya Freemantle'in onlardan haberi yoktu, ya da bilerek hasır altı ediyordu. İkinci var sayım, ilkinden çok daha akla yakındı. Yine de Mel, bir hukûî tartışmaya sürüklenmek niyetlisi değildim. Mahkeme karşısında bulunmuyorlardı, - ya da, hiç olmazsa şimdilik - mahkemeye çıkmamışlardı.

Buna karşılık avukatın, olayları dilediği biçime sokma kolaylığı sağlamanın gereği yoktu. Karşısındaki soluk almak zorunda kalır kalmaz, bundan faydalanıp saldırıya geçti.

— Uzun uzun konuştunuz Mr. Freemantle. Ne yazık ki, çoğu kere kibarlıktan yoksundu konuşmanız. Şimdi söz alma sırası bende. Bildiğiniz, ya da bilmeniz gerektiği gibi, Lincoln International havalalanında, gürültünün verdiği zararları azaltabilmek için bir sürü tedbir aldık. Örneğin motörlerin yerde denenmesi gerektiğinde, alınan Meadowood'dan en uzak olan kesimlerini kullanıyoruz. Bir başka örnek, uçaklar havalanırken gürültüyü kesiyoruz. Fırtınadan ileri gelen olağanüstü durumlardan ötürü bugün, «gürültüyü azaltma yöntemi» ne başvurmadığımızı az önce belirttim. Açık konuşmak gerekirse, ben kapitan pilot olsam ve bu fırtınada havalanmam gerekse, en önemli anda, yani tekerleklerim yerden kesildiği sıra motörlerimin gücünü azaltmayı kabul etmezdim. Her neyse, mesele bu değil. Şurası bilinmelidir ki, gerek Lincoln ve gerekse diğer alanlar, gürültüyle mücadelede daha ileri gidemezler. İstesek de istemesek de, bir takım maddî imkânsızlıklar vardır. Yüz elli tonluk bir araç, çıt çıkarmadan, ayaklarının ucuna basarak gidemez. Büyük bir uçağı yerde kondurduğunuz, ya da yerden kaldırdığınız zaman, yakında oturan kişilerin kulak zarlarını, kaçınılmaz şekilde zorlarsınız. Demek ki, havaalanları hepimiz için gerekli olduğundan - bence bu nokta tartışılmaz - gü-

rltye katlanmak zorundayız. Ŗu sıra incelenmekte olan dev uçakların hizmete girmesinin, durumu daha da ağırlaştıracasını sözlerime eklemek zorundayım. Havacılık ağdaş hayatın bir parçasıdır, bugünkü hayatımızı değiştiremediğimiz sürece gürültüyle haşır neşir yaşamayı öğrenmemiz gerekecek.

— Öyle mi? dedi Freemantle. Başka bir deyimle müvekkillerimin, her türlü rahatlık, sakın gece geçirme, gerçek bir aile gizliliği umudunu, hayatlarının sonuna kadar kesmeleri mi gerekecek ?

— Tabii ki değil. Ama ben, taşınmak zorunda kalacaklarına inanıyorum. Tabii resmî bir kişi olarak konuşmuyorum ama, havaalanlarının er ya da geç, pistlerin yakınındaki evlerle arsaları, milyarlarca dolar döküp almak zorunda kalacaklarına inanıyorum. Tabii gayrimenkulleri istimplâk edilenler, mallarının değer karşılığını alacaklardır.

Freemantle kalktı, diğer temsilcilere de kendisini izlemelerini işaret etti. -

— Son cümle, bu akşam duyduğum en aklı başında sözdü, dedi. Yalnız, ödenecek para sandığınızdan çok daha büyük olacak, özellikle bu parayı kısa sürede vermek zorunda kalacaksınız. Yakında alırsınız haberlerimi. Mahkemede görüşürüz.

Yanındakilerle birlikte ıktı. Mel kapıyı kapamak üzereydi ki, gazetecilerden birinin bekleme odasında sallandığını farketti. **Tribunē** gazetesinden Tomlinson'u tanıdı.

— M. Bakersfield; sizinle bir saniye görüşebilir miyim?

Mel, canından bezmiş gibi:

— Yine ne var? diye homurdandı.

— Mr. Freemantle ile aranızda eski bir aşk olduğunu hiç sanmıyorum. Yanılıyor muyum yoksa?

— Cevabını gazetenizde yazmayı düşünüyorsanız...

— Hayır. Sadece aramızda kalmak şartıyla...

— Görüşümün doğruluğundan emindim. Bir şey daha var, bunun sizi ilgilendireceğini sanıyorum.

Freemantle'ın, Meadowood'daki toplantı sonunda dağıttığı, doldurulacak kâğıtlardan birini Mel'e uzattı.

Mel kâğıda göz gezdirdi.

— Kaç kişi vardı toplantıda?

— Aşağı yukarı altı yüz. Tabii, kaçının bu kâğıt altına imza attığını bilmiyorum. Yüz elliye yakın diyelim. Kâğıdı doldurup postayla gönderecekler de cabası.

Mel başını salladı. Şimdi anlaşılıyordu Freemantle'ın saldırganlığının nedeni, o afur tafur, o dinleyicileri etkileme isteği.

— Sanırım aynı hesabı yapıyoruz, dedi gazeteci. Bir akşamda, bizim sevgili üstat, yüklü para kaldırdı. Şahsen, bu paranın yarısı benim kabulümdü.

— Benim de, diye homurdandı Mel. Siz ve ben mesleğimizi yanlış seçmişiz. Söyler misiniz, avukatlık ücreti diye sağladığı paranın on beş bin dolara varacağını kimse belirtmedi mi?

— Yok canım. Ya Meadowood'lular işin bu yanını düşünmediler, ya da aldırmıyorlar. Freemantle'ın kişilik sahibi olduğunu da kabul etmek gerekir. Dinleyicisini avucunun içine almayı biliyor, bir takım vaizler gibi onları büyülüyor.

Mel kâğıdı geri verdi.

— Yazınızda bu kâğıttan söz edecek misiniz?

— Tabii ama yazı işleri müdürünün, bu bölümü atması çok mümkün. İş ahlâkı konusunda insanlar ihtiyatlıdır hep. Üstelik de Freemantle, gerçekten kınanacak bir şey yapmadı.

— Doğru, dedi Mel. Bu hareket şekli ahlâk kurallarına pek uygun değil belki, baro bu yöntemi beğenmiyebilir, ama kanunsuz sayılamaz. Tabii, Meadow halkı birleşmekle daha iyi ederdi; böylece bir grup olarak, mahkeme karşısında aynı avukat tarafından temsil edilirdi. Ama insanlar saf da avukatlarını zengin etmekten başka bir şey düşünmüyorlarsa, işin bu yanı kendilerini ilgilendirir diyorum.

Tomlinson gülümsedi:

— Bunu da yazmama izin veriyor musunuz?

— Sakın ha. Bu özel bir konuşmadır. Beni arkamdan vurmayacaksınız ya ?

— Merak etmeyin. Karşılığında size havaalanının yönetimiyle ilgili birkaç genel soru sormak istiyorum. Bana beş dakikanızı verebilirseniz...

Mel imkânsızlığını belirtmek için ellerini kaldırdı.

— Bu akşam değil de başka bir sefere. Şu sıra, kırk türlü belâ birden çöküyor başıma.

— Anlıyorum. Nasılsa buralardan ayrılmıyacağım. Freemantle ile arkadaşlarının yeni bir oyun hazırladıkları söyleniyor. Belki bir süre sonra görüşürüz...

5

GAZETECİ gider gitmez Cindy yerinden kalkmıştı. Eldivenlerini ellerine geçirirken, acı bir sesle:

— Demek kırk türlü belâ birden çöküyor başına? diye sordu. Otuz dokuzu benden önce geliyor herhalde.

— Ne olursun büyütme, lâf gelişi söylediğimi biliyorsun. Bu adamların, tam konuştuğumuz sıra gelip başıma belâ olacaklarını kestirebilir miydin?

— Her neyse hiç önemi yok. Boşanma konusunda anlaştık ya.

Yeniden kapı vuruldu.

— Ulu Tanrım! diye inledi Cindy. Rahat rahat konuşmanın imkânı yok mu?

Öfkelenen Mel:

— Ne var? diye bağırdı.

Kapı açıldı, eşikte Tanya göründü.

— Benim ben Mel, bir şey danışmaya geldim... Cindy'yi görünce birden sustu:

— Özür dilerim, yalnız olduğunuzu sanıyordum.

— Şimdi yalnız kalacak, diye atıldı Cindy. Onu size bırakıyorum.

Tanya kızarmıştı.

— Lütfen Mrs. Bakersfield, az sonra gelirim. Sizi rahatsız etmek istemezdim.

— Tam tersine, dedi Cindy. İyi yaptınız. Yalnız kalalı neredeyse üç dakika olacak ; genellikle başbaşa geçirdiğimiz zamanlar çok daha kısa. Bütün bunlardan başka, beni nereden tanıdığınızı merak ettim doğrusu.

Tanya kendini toplamıştı bile. Gülümsüyordu.

— Tahmin ettim, herhalde.

— Öyle mi? Ben de aynı şeyi yapmak zorunda mıyım?

Kocasına dönmüştü. Mel, hemen iki kadını tanıştırdı. Cindy'nin, şüpheli bakışlarla Tanya'yı süzdüğünü farkediyordu. Bazı sonuçlara vardığı açıkça belliydi: Sevgili karısının, aşk ilişkileri konusunda şaşmaz bir sezgisi olduğunu çoktan beri biliyordu. Tanya ile gece yarısı, ya daha sonra buluşacaklarını bile kestirmişti belki. Bunu da bilirse şaşardı doğrusu, aslında aldırdığı da yoktu ya. Nasılsa boşanmak isteyen karısıydı, hayatına başka bir kadının girmesini ne hakla yasaklıyabilirdi? Sorunu, şu çok özel meş-

hur dişi mantığı açısından görmemek şartıyla...

Ama Cindy, meseleyi sözkonusu mantık açısından görmek isteklisi gibiydi.

— Yalnız, başına dert olan bir takım temsilciler kabul etmek zorunda olmamak sana çok hoş geliyor herhalde! - Yine Tanya'yı süzdü. - Bir şey danışacağınızı söylemiştiniz değil mi? Nasıl bir şey danışacaktınız... işinizle mi, yoksa özel hayatınızla mı ilgili? Şimdiye kadar unutmadınızsa tabii...

— Yeter Cindy, diye karısının sözünü kesti Mel: Hiç hakkın yok...

— Neye hakkım yok? Niçin yetiyormuş? Senin meslek sorunlarınla yeterince ilgilenmediğimi hep başıma kakarsın... İşte, sırf dikkat kesilmiş, meslekdaşının danışacağı şey ibekliyorum... danışacağı bir şey varsa tabii.

— 2 sefer sayılı uçak hakkında, dedi Tanya. Yarım saat önce, Roma'ya hareket etti Mrs. Bakersfield... düşünüyorum da... aslında benimkisi bir tahminden başka şey değil ama...

— Devam edin! diye cesaret verdi Cindy. Uydurun bir şey.

— Çeneni kapıyacak mısın? diye patladı Mel. Evet Mrs. Livingstone, nedir söylemek istediğiniz?

Tanya, birkaç cümleyle, gümrük müfettişi Standish ile aralarında geçen konuşmayı anlattı. Yassı çantası, daha doğrusu bu çantayı tutuşuyla Standish'in şüphelerini uyandıran adamı tarif etti. Müfettişe göre adam, hiç kuşkusuz, bir kaçakçıydı.

— Bunun bizi ne yönden ilgilendirdiğini anlamıyorum, dedi Mel. Bu adam kaçakçılık yapıyorsa, İtalya'daki ilgililer düşünsün. İtalyan gümrükçüleri baksın adamın icabına!

— Ulaşım müdürümüz de aynı şeyi söylüyor. Bana da, artık bu konuyu düşünmemek için kesin

emir verdi. «Unutun!», işte bütün söylediği.

Mel biraz şaşırmişti.

— Doğrusu, bir şey göremiyorum...

— Bir tahmindir işte, hatta saçma bir düşünceydi belki. Yalnız hep aynı şeyi düşünüp duruyordum, başladım araştırmaya.

— Neyi araştırdınız canım?

Cindy'nin varlığını hepten unutmuşlardı.

— Müfettiş Standish, yassı çantalı adamın uçağa en son bindiğini söylemişti. Söylediği hiç kuşkusuz doğru, çünkü bir süre çıkış kapısında durdum, hatta oradan ayrıldığım sıra bir yaşlı kadını da... Neyse, bunun şimdilik büyük önemi yok. Birkaç dakika sonra, kapıda görevli memuru yakaladım ve onunla birlikte yolcu listesini inceledim. Çantalı adamı hatırlamıyordu ama, arayıp tarayıp yolcuların çoğunun adını eledik. Geriye kala kala beş kişi kalıyordu.

— Sonra?

— Telefonu açtım ve buradaki bilet gişelerimizle şehirdeki şubelerimizi aradım. Şehirdeki şubede bir memur, çantalı adamı farketmişti. Tarifi tıpa tıp Standish'inkine uyuyordu. Dolayısıyla adamın adını buldum.

— Bir kere daha, hikâyenizde olağanüstü bir yan göremiyorum. Adam biletini kontrol ettirmek zorundaydı. Şubeye uğrayıp bu işi yaptırdı, o kadar.

— Yassı çantanın dışında, her hangi bir eşyası bulunmadığı için memurun dikkatini çekmişti. Üstelik çok da sinirli görünüyordu.

— Hareket öncesinde pek çok kişi... -Mel birden sustu ve kaşlarını çattı. - Başka eşyası yok muydu? Roma'ya gidiyordu üstelik!

— Evet. Memur kesin konuştu. Yassı çantanın dışında bir şeyi yokmuş.

— Akla yakın gelmiyor. Kimse böyle bir yolculuğa bavulsuz çıkmaz. Ben de aynı şeyi düşünüyordum. Bavulsuz yola çıkışı mantıklı bir şekilde açıklanamaz, yalnız.

— Yalnız ne?

— Yalnız, uçağın asla Roma'ya varmayacağını bilmesi şartıyla. Bu durumda, bavula ihtiyaç duymayacağını bilir.

Mel, uzun uzun Tanya'ya baktı.

— Ne demek istiyorsunuz Tanya, açık konuşun. Genç kadının tedirginliği gitgide artmaktaydı.

— Pek bir şeyden emin değilim. Bunun için size danışmayı düşündüm. Düşündükçe saçma geliyor, belki benimkisi melodram ama...

— Açık konuşacak mısınız siz?

— Sözkonusu adamın, kaçakçılıkla ilgisi bulunmadığını düşünelim. Sinirliliğinin, bavulsuz yola çıkışının, çantasına garip bir şekilde yapışmasının başka bir şeyden ileri geldiğini kabul edelim... ya elmas ya da keyif verici zehir yerine bir bomba taşıyorsa?

Mel Tanya'ya bakmaya devam ediyordu. Düşünüyor, bir takım varsayımlar, bir takım ihtimaller geçiyordu kafasından. O da, Tanya'nın görüşünün gü-lünç olduğu kanısındaydı. Yine de bu tür işlere kaç kere raslanmıştı. Bu kez de, aynı felâketin hazırlanıp hazırlanmadığını nereden anlamalı? Düşündükçe, çantalı adam olayın ne denli sıradan bir şey olabileceğini daha iyi anlıyordu. Bu durumda, boş yere, ortalığı birbirine katan kişi herkesin maskarası haline gelecekti. Pek tabii, Mel bu duruma düşmek istemiyordu. Öte yandan, uçağın ve dolayısıyla yolcuların güvenliği tehlikedeysse maskara olma korkusu bir yana bırakılmalıydı. Yine de, Boeing uçağında bir bomba bulunması olanağının gerektirdiği kesin tedbirler, basit bir önseziden çok daha ciddi nedenlere

dayanmak zorundaydı. Daha belirgin ipuçları, Tanya'nın belli belirsiz şüphelerini doğrulayacak unsurlar bulunabilseydi.

Şimdilik Mel, hiç bir olanak görmüyordu. Yalnız... Akla yakın değil, diye düşündü, yine de bir telefon etmek yeterli... Havaalanının iç telefon listesini gözden geçirip büyük holde bulunan sigorte şirketinin numarasını çevirdi. Cevap veren, epeydir tanıdığı memurelerden biriydi.

— Ben Bakersfield. İyi geceler Marj. Bugün, Trans Amerika'nın 2 sefer sayılı uçağının yolcularına çok poliçe satıp satmadığını söyleyebilir misiniz?

— Her zamankinden çok sattık Mr. Bakersfield. Ama bütün seferler için durum aynı: Hava iyice kötülediğinde, aynı şey tekrarlanıyor. 2 sefer sayılı uçağa bir düzine kadar poliçe ben sattım, Bunnie'nin de benimle birlikte çalışan arkadaştır - bir o kadar sattığını sanıyorum.

— Mükemmel. Şimdi size, bütün müşterilerin adlarını ve kaç paralık hayat sigortası yaptırdıklarını soracağım. - Kızın durakladığını hissedince belirtti:

— Gerekirse müdürünüzü arayıp alabilirim. Ama hayır demiyeceğini biliyorsunuz. Öte yandan, size yemin ederim ki, çok ciddi bir durum söz konusu. Hemen cevap vermekle bana zaman kazandıracaksınız.

— Öyleyse mesele yok Mr. Bakersfield. Yalnız, poliçeleri bulmam için birkaç dakika gerekecek.

— Telefonu kapamıyor, bekliyorum.

Eliyle ahizeyi kapayıp Tanya'ya döndü:

— Şüphelendiğiniz adamın - yassı çantalının - adı ne?

Tanya not defterine göz attı.

— Guerrero, ya da Buerrero: İki ayrı yazılış var elimizde. İlk iki adının baş harfleri D. O.

Mel birden irkiliverdi. Eli ahizenin üzerinde, ka-

fasını toplamaya çalışıyordu. Yarım saat önce odasına getirdikleri kadının da adı Guerrero'ydu. Havaalanı binasının içinde başıboş dolaşırken buldukları kadının: Teğmen Ordway'a bakılırsa kadının akli başından gitmişti, ağlıyordu, ağzından doğru dürüst bir lâf alamamışlardı. Mel'in kadınla konuşması gerekiyordu, boş vakti olmamıştı, sonra Meadowood temsilcileri görüldüğünde kadının gitmek üzere olduğunu farketmişti. Tabii, bir raslantı olabilirdi ama raslantının da bu kadarı...

Telefonun öbür ucundan, yine bir uğultu geliyordu. Mel, Tanya'ya baktı ve yaklaşmasını işaret etti

— Yirmi dakika kadar önce, bekleme odasında bir kadın bekliyordu: Orta yaşlı, yoksul giyimli, üstü başı ıslanmış bir kadın. Belki hâlâ binadan ayrılmamıştır. Onu bulmaya çalışın ve buraya getirin. Gelmek istemezse yanından ayrılmayın ve haber verin. Ama, her ne pahasına olursa olsun kaçırmayın kadını. Adı Mrs. Guerrero.

Tanya dışarı çıkarken, sigorta şirketinde görevli memurenin sesi duyuldu.

— Bütün poliçeleri topladım. Mr. Bakersfield. Adları hemen okumamı istiyor musunuz?

— Başlayın okumaya.

Dikkatle dinledi. Listenin sonuna gelirken, birden haykırdı.

— Durun Marj. Şu son poliçeyi siz mi hazırladınız?

— Hayır, Bunnie doldurdu doldurdu. Kendisini size bağlıyorum.

Bunnie'nin söylecek fazla bir şeyi yoktu. Mel, iki üç soru sorduktan sonra telefonu kapadı. Başka bir numarayı çevirirken yine Tanya içeri girdi.

— Bizim katta kimse yok, dedi. Tabii büyük hol tıklım tıklım dolu, ama kadını kalabalığın içinde bulup

çıkarmak... Oparlörle çağırmanı ister misiniz?

— Bir deneyebiliriz. Ama, çağırımıza karşılık verirse şaşarım doğrusu.

Ordway'ın söylediğine göre, diye düşünüyordu. kadının akli başından gitmişti, soruların anlamını kavramıyacak haldeyse, oparlörle yapılacak bir çağrıya da tepki göstermiyecekti her halde. Hem havaalanından ayrılmış da olabilirdi; belki şehre dönmek üzere yoldaydı. Bir kere daha, kadınla konuşmadığı için kendi kendine kızıyordu. Tabii o uğursuz Meadowood temsilcileri çıkmıştı başına, bir de Keith için duyduğu üzüntüyle Cindy'nin odada bulunuşu... Irkiliverdi: Guerrero olayına dalmış, Cindy'nin kalkıp gittiğini görmemişti bile.

Neyse, aradığı numara sonunda cevap verdi:

— Burası Lincolh International merkezi. Sizi dinliyorum...

— Bana acele Teğmen Ordway gerekli. Binanın içinde mi hâlâ?

— İyi geceler Mr. Bakersfield. Evet, teğmen binanın içinde. Nerede olduğunu bilmiyorum ama...

— Kendisini mümkün olduğu kadar kısa sürede buluverin. Bir şey daha var, memurlarınızdan birinin az önce alanda yakaladığı Mrs. Buerrero'nun ilk adını aldınız mı?

— Bir saniye efendim. Bakacağım. Tamam, Adı Inez, Mrs. Inez Guerrero, Teğmene «beeper» le haber verdim bile.

Rahatlayan Mel, telefonu kapadı. «Beeper» cebe sığabilecek büyüklükte bir radyo alıcısıydı. Aracı taşıyan çağrıldığında hafif bir «bip bip» sesi çıkarıyordu. Ordway, en yakın telefona koşuyordu herhalde.

Tanya'ya son talimatı verirken, bütün diğer oparlörlere oranla önceliği bulunanın mikrofon düğ-

mesine bastı. Aralık kapıdan duyulan Amerikan Airlines şirketinin bir seferiyle ilgili bildiri cümlesinin ortasında kesiliverdi. Hemen ardından, Tanya'nın soğukkanlı ve kolayca anlaşılabilen konuşması havaalanı binasını çınlattı.

— Dikkat dikkat! Mrs. Inez Guerrero ya da Buerrero'nun, ana binanın asma katında bulunan havaalanı müdürlüğüne hemen başvurması rica olunur. Müdür odasını bulabilmesi için, alan memurlarından herhangi birine danışması yeterlidir. Tekrar ediyoruz: Mrs. Inez Guerrero..

Telefon kesik kesik çaldı. Mel açtı.

— Ordway. Beni istemişsiniz?

— O kadın gerekli bize. Az önce bekleme odasındaki kadın. Oparlörle uyarıda bulunduk...

— Duydum.

— Kendisini hemen bulmalıyız; nedenini sonra anlatırım. Çok ciddî bir durumla karşılaşmamız mümkün. Her işi bırakıp adamlarınızı kadının peşine salmanızı istiyorum. Kendisini bulamazsanız, ilk fırsatta buraya gelin.

— Peki.

— Tanya mikrofona kapamıştı. Oparlörler başka bir uyarıya geçmişti bile.

— Mrs, Lester Mainwaring ve grubunun üyeleri, lütfen havaalanı binasının ana kapısına. Mr. Lester Mainwaring ve grubunun bütün üyeleri...

Aslında Lester Mainwaring diye biri yoktu: «Polis memuru» anlamına gelen şifreli bir addı. «Grubunun bütün üyeleri» deyişimi de «görevli bütün memurlar» anlamına geliyordu. Halkı ürkütmeden bütün polisleri harekete geçirmek için, büyük havaalanlarının çoğunda başvurulmuş bir yöntemdi bu. Rahatlayan Mel, Teğmen Ordway'ın vakit kaybetmediğini görüyordu.

— Tanya, ulaşım müdürünü arayıverin. Hemen buraya gelsin. Bir harekât plâni hazırlamalıyız.

Tanya telefon ederken gitti, kapıyı kapadı. Bir dakika sonra, genç kadın bitirdi konuşmasını.

— Geliyor, şimdi sorabilir miyim... elde ettiğiniz sonuçları bana söylemediniz.

Mel, kullanacağı sözcükleri dikkatle seçerek:

— Sizin Mr. Guerrero, dedi, yassı çantasından başka eşyası bulunmayan ve bomba taşıdığından şüphelendiğiniz adam, uçağın hareketinden hemen önce ölümü halinde Mrs. Inez Guerrero'nun faydalanacağı üç yüz bin dolarlık hayat sigortası yaptırmış. Primi ödemek için de, cebindeki paraları kuruş kuruş saymış.

Tanya sapsarı kesildi.

— Tanrım! diye mırıldandı. Tanrım... olamaz böyle şey!

6

PATRONİ, ara sıra satış bölümünde değil de bakım hizmetlerinde görev aldığına şükrederdi. Örneğin, böyle gecelerde.

Üç - sıfır sayılı uçuş pistinin kenarındaki jet uçağının, tekerlekleri önünde ve altında kalan çamurun kazılmasını denetlerken, aynı şeyi düşünüyordu.

Patroni'nin gözünde, satış bölümünde, hatta işletme hizmetlerinde görevli bulunanlar vakitlerinin çoğunu, durmadan kavga eden yumurcaklar gibi, birbirlerini yemekle geçiriyorlardı. Teknik hizmetlerde görev alanlar ise, sorumluluklarının bilincinde bulunan olgun kişiler gibi davranıyorlardı. Bunun kanıtı mı isteniyordu? Çok basitti: Ayrı ve birbirine rakip

şirketlerde bile çalışsalar, teknisyenler devamlı olduğu kadar da uyumlu bir yardımlaşma uyguluyor, edindikleri yeni bilgileri, tecrübelerini, hatta meslek sırlarını paylaşıyorlardı.

Tabii hepsi de, gerektiğinde arkadaşlarına yardım etmeye hazırdılar.

Patroni de böyle bir yardıma güvenebileceğini düşünmüş, yanılmamıştı. Bir buçuk saat önce alana gelişinden bu yana, çalıştırdığı adamların sayısı iki kat artmıştı. Başlangıçta, kendi emrindeki TWA personelinin bir bölümüyle desteklenen Meksika Hava Yollarının bir avuç adamına, Braniff'in, Pan Amerikan'ın, Amerikan Airlines ve Eastern'inkiler katılmıştı..

Bu iyi niyetli yardımlaşmaya rağmen, Patroni yine kuşkudaydı. Hazırlık süresini bir saat olarak hesaplamış, oysa bu süre aşılmıştı. Halbuki, çalışanlar boş durmuyorlardı. Ama uçak tekerleklerinin önünde iki hendeğin kazılması ve kalın tahtaların yerleştirilmesi çok ağır yürümüştü. Nedeni de, işçilerin, on dakikada bir kapalı yerlere sığınıp ısınma gereği duymalarıydı. Sığınak ve sıcaklık, uçuş pistinde duran iki arabayla sağlanıyordu. Araçlara doluşan adamlar, hemen kollarını göğüslerine vurmaya, buz gibi rüzgârın dondurduğu yanaklarını ovalamaya koyuluyorlardı. Biraz ötede çıkardığı gürültüyle kulak zarlarını titreten bir jeneratör, kamyonlar, kar temizleyiciler ve bir tankerle çevrilmişti. Bir ışıldak bataryası görüntüyü gözkaştırıcı ışığa boğuyor, karanlığın çevrelediği bir ışık vahasına çeviriyordu.

Altı ayak genişliğindeki iki hendek şimdi, uçağın tekerleklerini hafif bir eğimle sert toprağa bağlıyordu. Boeing'in bu eğimi motörlerinin gücüyle tırmanabilmesi gerekirdi. Daha dar ve diğerleri kadar derin o'mayan üçüncü bir hendek, ön tekerleğin ge-

çişini sağılıyacaktı. Hazırlıklar sona ermek üzereydi. Artık çalışmaların başarısı, yerden metrelerce yüksekteki pilot yerinde oturan meksikalı pilotlara bağılıydı. Boeing'i, tepe üstü dikmeden çamurdan çıkarmayı sağlayacak motör gücünü hesaplamak onlara kalmıştı.

Şimdiye kadar Patroni, Meksikalı pilotlarla konuşmamış, çalışmaların gidişiyile ilgili bilgileri onlara ulaştırma işini Meksika Hava Yollarının bakım şefi Ingram'a bırakmıştı. Şimdi pilotlara talimat vermek, üstelik bunları kabul ettirmek gerekiyordu. Büyük bir gayretle salladığı küreği bırakıp, uçağın ön kapısında duran merdivenin karlı basamaklarını tırmandı. Zevkle, vazgeçemediği purosunu yaktı ve pilot yerine girdi.

İçerde tatlı bir sıcaklık hüküm sürüyor, çevre istasyonlarından birine bağlanan radyo alıcısının yaydığı müzik bu samimi ve rahat havayı iyice arttırıyordu. Gömleğinin kollarını sıvamış oturan kaptan pilot, Patroni'nin girdiğini görünce radyoyu kapayan ko'lu indirdi.

Üstünde biriken karları silkelemek için tepinen Patroni:

— Zahmet etmeyin, diye homurdandı. Hoşca vakit geçirmenizi kafanıza kakacak değilim. Nasılsa; kimse, hendek kazmakta bize yardım edeceğinizi düşünmüyordu.

Anihony Quinn'e benzeyen zeytunî tenli ve kısa boylu kaptan pilot, Patroni'yle yüzyüze gelmek için döner koltuğunu çevirdi. Dikkatli bir İngilizceyle :

— Bizim görevimiz ayrı, sizinki ayrı, dedi.

— Kabul. İşin kötü yanı, bazı kişiler yüzünden biz eni konu zorlandık.

— **Madre De Dios!** (*) diye kükredi pilot. Uçağımı bile bile çamura soktuğumu sanmıyorsunuz herhalde?

— Tabii ki hayır. Yalnız, bir kere çamura soktuğunuza göre, gelecek deneyde kurtaracağımızı umuyorum. Çünkü, başarısızlığa uğrarsak uçak daha da gömülecek. Siz dahil biz de, uçakla birlikte gömüleceğiz dolayısıyla. - Pilot yerini işaret etti. - Kuşunuzu düştüğünüz delikten çıkarmak için kumanda yerine ben geçsem ne dersiniz?

Kaptan pilot kıpkırmızı kesildi. Genellikle, bakım şefleri, dört sırmalı bir havacıyla böyle saygısız konuşmazlardı.

— Teşekkür ederim, hayır, dedi kaskatı.

Daha ters bir cevap vermek istediği belliydi. Bu kadarıyla yetinmesi vicdanının pek rahat olmasından ileri geliyordu. Güç durumdaydı, üstelik kendisinden başka kimse bu durumun sorumlusu değildi. Ertesi gün, Mexico City'de, şirketin baş pilotuyla yapacağı görüşme pek hoş geçmiyecekti herhalde.

— Dışarda, sizin için çabalayıp duran, yarı donmuş yirmi kadar adam vardı, diye directti Patroni. Uçağı kurtarmak kolay bir iş olmayacak. Bir kere denememe izin verseniz iyi edersiniz sanırım.

Meksikalı kaptan pilot inat ediyordu.

— Kim olduğunuzu biliyorum Mr. Patroni. Bizi, sizden başkasının kurtaramıyacağını da söylediler. Dolayısıyla, yerde uçak kullanmaya hakkınız olduğuna inanıyorum. Yalnız, müsaadenizle, bu uçağı havada kullanma hakkına sahip iki kişiyi bulunduğunu size hatırlatırım. Bize bu iş için para veriyorlar. Dolayısıyla, uçağın kumandasını bırakmıyacağız.

(*) **Madre De Dios:** Hay Allah - İspanyolca.

Patroni omuz silkti.

— Nasıl isterseniz. Bütün dileğim işaret verdiğimde, motörleri var güçleriyle çalıştırmanız. Var güçleriyle. İlkindeki gibi korkmayın sakın.

Yirmi dakikaya kadar hendeklerin işi bitmişti. Patroni, kendisini pilot yerine bağlayan telefon kullaklıklarını başına geçirdi.

— Tamamdır! Hazır olur olmaz işletin motörleri!

Uçağın burnunun birkaç metre ötesindeki adam, iki ışıklı yuvarlağı sallıyordu. Görevi, geçiş yoluna çıkana dek dev uçağa yön vermektir. Patroni onu uyarmıştı «Uçak birden fırlayıverirse güç durumda kalırsın. Sakın ezilme!»

Jet motörleri harekete geçtiğinde, Patroni, ön tekerleğin yanına dizçöktü. Tehlikeli bir yerde duruyordu, uçak onu da ezebilirdi. Gerektiğinde hemen görüşmeyi sağlamak üzere bir eli telefon fişinde, ilerleyecekleri umuduyla uçağın tekerleklerini gözlüyordu.

Kaptan pilot:

— Hızlanmaya başlıyorum, dedi.

Jet motörlerinin ısıkları, kulakları sağır eden bir gök gürültüsüne dönüşüyordu. Uçak, gitgide daha büyük bir şiddetle titriyor, yer sarsılıyordu. Ama tekerlekler, bir santim bile oynamıyordu yerinden.

Boru yaptığı elleriyle telefonun ağızlığını iyice kapayan Patroni, gırtlığını paralıyordu neredeyse:

— Bütün gücünüzle yüklenin! Hadisenize canım, hadisenize!

Motörlerin uğultusu daha da artıyordu, hafiften istemez gibi. Tekerlekler birkaç santim ilerliyor, fakat yokuşu çıkamıyordu.

— Hay Allah kahretsin! Bütün gücünüzle yüklenin, hadisenize!

Birkaç saniye süreyle, kükreme aynı güçte sürdü gitti. Derken birden hafifledi. Kulaklıklarda, kaptan pilotun sesi duyuldu:

— Patroni, **Por favor** (*), sonuna kadar dayanırsam uçak tepesi üstü dikilecek. Çamura saplanmış bir Boeing değil, bir enkaz halini alacak.

Patroni, cevap vermeden önce tekerleklerin durumunu inceledi: Çamurun dibine inmişlerdi.

— Uçağın kurtulup çıkacağını söylüyorum size! Gerekli olan şey, motör gücünü sonuna kadar kullanacak cesareti bulmak. Tabii, sizde yürek diye bir şey yoksa...

— Siz kendi yüreğinize bakın! Vazgeçiyorum...

Kendinden geçen Patroni:

— Hayır! diye bağırdı. Vazgeçmeyin, bırakın motörler ağır ağır çalışsın, geliyorum!

Kollarını sallıyarak adamlara, merdiveni yerine getirmelerini işaret etti. Ama motörlerin sesi azalıyordu bile. Dört motör birden susuverdi.

Patroni pilot yerine vardığında, pilotlar kemerleri çözüyorlardı..

— Yine ödünüz patladı!

Kaptan pilot, Patroni'nin hareketine karşılık vermedi.

— Belki. Yine de bu akşam yaptığım en akıllıca iştir sanıyorum. - Resmî bir havayla konuşmasına devam etti. - Bakın servisiniz uçağı bu haliyle kabul ediyor mu?

— Ediyor, diye homurdandı Patroni. Kurtarma işini biz üzerimize alıyoruz.

— Tek başınıza seçeceğiniz yollarla kurtardığınızda, herhalde şirketiniz bizimkiyle bağlantı ku-

(*) **Por favor** : Lütfen — İspanyolca.

rar. Şimdilik **Buenas Noches.** (*)

Pilotlar kalın paltolarını giydiler, önlerini iyice ilikleyip çıktılar. Patroni, arkalarından inmeden önce kumanda tablosunu gözden geçirdi.

Ingram kendisini merdiven başında bekliyordu. Somurtuk bir yüzle, Meksika Hava Yollarının arabasına doğru hızla ilerleyen pilotları gösterdi.

— Bu ödlekler, size de aynı numarayı yaptılar. Sonuç aynı. Tekerleklerle göz attım; gidip gelince daha da çok gömülmüşler çamura. Bir dev vinç kullanmadıkça...

Patroni başını salladı.

— Başvuracağımız bir yol daha kalıyor bence. Hendekleri daha da derinleştirip tekerleklerin altına kadar uzatırsak, iş olur sanıyorum. Çünkü bu kez, uçağı ben kullanacağım.

Zorlu bir rüzgâr, Ingram'ın ürpermesine yol açtı. Elinde olmaksızın, başını omuzları arasına gömüdü.

— Çıkacak mı dersin? Her neyse, patron sizsiniz. Hem böylesi, bence daha iyi.

Patroni güldü.

— Ya kurtarırım uçağı, ya da parçalarım.

Kontrol kulesini uyarmak için, verici radyonun bulunduğu arabaya yürüdü. Üç-sıfır sayılı uçuş pisti, bir saattan önce açılmıyacaktı.

— Evet, en azından bir saat. İşlerin yolunda gitmesi şartıyla hem. Bu kadar.

(*) **Buenas Noches** : İyi geceler.

MEL Bakersfield'in odasına ilk varan, Tanya'nın üstü Bert Weatherby oldu. Teğmen Ordway da, hemen onun ardından yetişti. Memurları Inez Guerrero'nun peşine salar salmaz koşmuştu, kadının aratıldığını da henüz bilmiyordu. Büyük holde, televizyon kameralarının karşısında elini kolunu sallayıp bir şeyler söyleyen Freemantle'in çevresine toplanan Meodowood'lulara gelince, onlarla daha sonra uğraşacaktı. Vakit bulduğunda.

Ulaşım müdürü, kapıda görünür görünmez sert bir sesle sordu:

— Ne oluyor Mel?

— Henüz bir şeyden emin değiliz Bert, elimizde pek az ipucu var. Yine de, 2 sefer sayılı uçağınızda bomba olduğunu sanıyoruz.

— Neler öğrendiğinizi anlatır mısınız.

Mel, birkaç cümleyle bildiklerini ve vardığı sonucu özetledi : Gümrük müfettişi Standish'in verdiği rapora göre yolculardan biri, elindeki çantayı garip bir şekilde tutuyordu. Müfettişe bakılırsa adamın hali şüphe uyandırıcıydı. Tanya'nın araştırmaları, adamın, D.O. Geurrero ya da Buerrero adını taşıdığını ortaya koymuştu. Trans Amerika şubesindeki memur, adamın, yassı bir çanta dışında eşyası olmadığını belirtmişti. Guerrero'nun havaalanında üç yüz bin dolarlık hayat sigortası yaptırması, sigorta priminin güçlükle ödeyebilmesi, 8000 kilometrelik yolculuğa parasız, yanına bir yedek elbise bile almadan çıktığını gösteriyordu. Üstelik - bu, belki de bir rastlantıydı -, adamın karısı ve ölümü halinde sigortadan faydalananak yakını olan Mrs. Guerrero, havaalanı binasın-

da, akli başından gitmiş, gözyaşları içinde dolaşırken bulunmuştu.

Mei, sözlerine devam ederken, gümrük müfettişi Standish'le Bunnie Vorobioff da içeri girdi. Iyice şaşırdığı anlaşılan Bunnie, kuşkulu bir bakışla kendisini çevreleyen yabancıları süzüyordu. Derken, duyduğu cümlelerin ne anlamına geldiğini kavradı, sapsarı kesildi.

— İçimizden birinin soru sorabileceğini düşünerek ilgililerin hepsini topladım, dedi Mel. Bana kalırsa, her şeyden önce, kaptan pilotu uyarmamıza yetecek kadar ipucumuz bulunup bulunmadığını kararlaştırmalıyız. - Ulaşım Müdürüne döndü. - Trans Amerika'nın uçağı olduğuna göre de, kararı vermek size düşüyor.

— Bırakın da bir saniye düşüneyim, diye homurdandı müdür. - Tanya'ya döndü. - Her şeyden önce Royce Kettering'e danışmalıyım. Kaptan pilot Kettering, Trans Amerika'nın Lincoln International'de görevli baş pilotuydu. - Herakât dairesine telefon edin, orada olup olmadığını öğrenin. Oradaysa hemen gelsin.

Tanya telefonu açtı. Bir dakika sonra da kapadı.

— Kaptan pilot Kettering'i buldular. Geliyor.

— İyi. Şimdi bir şey daha var. Inez Guerrero, adamın karısı, şu sıra nerede?

— Bilmiyorum, diye cevap verdi Teğmen Ordway. Adamlarım binayı arıyor ama pek umutlu değiliz. Herhalde geri dönmüş olacak. Yine de merkezi uyardım. Havaalanı önünde duran otobüslerden inen yolcuların kimliğine bakılıyor.

— Dışarda beklediği sıra, dedi Mel, henüz bir şey bilmiyorduk...

— Bu işte herkes ağır davrandı, diye homur-

dandı ulaşım müdürü. Hiç kuşkusuz, ben dahil.

Bakışı Tanya'yı takıldı, hemen çevirdi başını. Genç kadın, az kaldı gülümsüyordu : Bir saat önce «Unutun!» demişti kendisine. Hem de, karşılık istemeyen bir sesle. Şimdi pişman olmuştu herhalde.

Kaptan pilotu uyarmak gerekecek, dedi müdür. Şimdilik kesin bir şey bilmesek bile bizim kadar onun da durumu öğrenmek hakkı var.

Guerrero'nun tarifini de yapmamız gerekir mi sizce? diye sordu Tanya. Kaptan Pilot Demerest, farkettirmeden adamı bulmak ister belki.

— Bu iş için size rahatça yardım edebiliriz, dedi Mel. İçimizden bir çoğu adamı yakından gördü.

— Mükemmel. Mümkün olduğu kadar açık bir metin hazırlıyacağız. Bu arada Tanya, siz **Dispaçer'i** arayacaksınız. Birkaç dakika sonra, 2 sefer sayılı uçağa gönderilmek üzere, kendisine acele bir mesaj ulaştıracağımızı söyleyeceksiniz. Selcal aracılığıyla görüşme hazırlığını yapsın : Olayın dillenmesini istemiyorum. Hiç olmazsa şimdilik.

Tanya yeniden telefona sarılırken, Mel, Bunnie'ye döndü.

— Miss Vorobioff sizsiniz değil mi?

Bütün bakışlar genç kadının üzerinde toplandı. Erkeklerin gözleriyse, kendiliğinden koca göğüsleri üzerinde birleşti. Ulaşım müdürü ıslık çalmamak için güç tuttu kendini.

— Hangi adamdan söz ettiğimizi anladınız mı? diye sordu Mel.

— Ben... şey, pek emin değilim.

— D.O. Guerrero adlı biri sözkonusu. Az önce kendisini sigorta ettiniz değil mi? Poliçeyi hazırlarken, adama bakmak fırsatını bulamadınız mı?

Bunnie başını salladı. Şaşkınca:

— Pek bakamadım, dedi.

— Nasıl? Telefonda başka türlü konuşuyordunuz ama.

— Çok kalabalıktı da.

— Oysa, adamı hatırladığınızı söylediniz bana.

— Herhalde başka bir müşteriye karıştırmış olacağım.

— Demek Mr. Guerrero'yu hatırlamıyorsunuz?

— Hayır.

Mel iyiden şaşırdı.

— İş bana bırakın Mr. Bakersfield. - Nel Ordway, Bunnie'nin önünde durup yüzünü genç kadının yüzünün on santim yakına kadar getirdi. Sesi kaba laştı, artık şüpheli birini sorguya çeken polisin bilinen sesi idi bu. -

— İşin içine bulaşmaktan korkuyorsunuz, öyle mi? Bu yüzden her şeyi unutuverdiniz değil mi? Cevap verin!

— Nasıl bilmezsiniz! Ne yaptığınızı çok iyi biliyorsunuz. Güç durumunda kalmaktan çekindiğiniz için, bize yardım etmekten kaçınıyorsunuz. Sizin gibileri çok iyi tanırım! Şimdi beni dinleyin kızım! Başınızın derde girmesinden çekiniyorsanız, şu sıra kendinize bir yığın belâ hazırlamakta olduğunuzu söyleyebilirim. Bu belâlardan kurtulmak için de, bir tek yolunuz var: Sorularımıza cevap vermek. Hem de çok çabuk! Pek fazla vaktimiz yok çünkü.

Bunnie titriyordu. Doğu Almanya'da geçirdiği zorlu gençlik yılları sırasında, polis sorgusundan çekinmeyi öğrenmişti. Bir sürü de sorgudan geçmiş, hayatı boyunca tam kurtulamıyacağı şekilde şartlanmıştı. İri yarı zenci polis şefi, bu yanını farketmiş olmalıydı.

— Bakın Miss Vorobiôff, dedi Mel, 2 sefer sayılı uçakta iki yüze yakın insan var. Büyük bir tehlike içinde bulunduklarını sanıyoruz. Bunun için bize

yardım etmek zorundasınız. Yeniden Soruyorum: Guerrero adlı adama iyice bakma fırsatını bulabildiniz mi, bulamadınız mı?

Genç kadın, ağır ağır, evet dercesine başını salladı.

— Adamı bize tarif edebilir misiniz?

Önce çekinen, sonra yavaş yavaş kendine güvenini kazanan Bunnie, garip müşterisini anlattı. D. O. Guerrero'nun dış görünüşü, yavaş yavaş belirginleşiyordu: Zayıf, incecik bir gövde, soluk, somurtuk bir yüz, fırtlak çene, ip gibi bir boyun; taraz taraz bıyıklar altında ince dudaklar; titreyen eller. Doğrusu, Bunnie Vorobioff'un gözlemci yanı güçlüydü.

Ulaşım müdürü, **Altın Post**'a göndereceği mesajı düşünüp en ufak ayrıntıları bile not ediyordu. Birden durdu. Bunnie, anlattıklarının son bölümüne geçmişti: Müşterinin primi ödeyecek parası güç çıkmıştı - üzerinde İtalyan parası yoktu, yirmi beş ve on sentleri tezgâha dizerkenki sinirliliği, iç ceplerinden birinde beş dolar bularak sevinmesi. -

— Ulu Tanrım! Bu haldeki adama polişe mi satarsınız? İyiden iyiye aklınızı mı kaçırdınız siz?

— Düşünüyordum...

— Gerçekten düşünüyordunuz! Ama bir şey yaptığınız yoktu.

Sapsarı kesilen ve dehşete düşen Bunnie güçlükle başını sallıyabildi.

— Hadi Bert, vakit kaybetmiyelim, dedi Mel.

— Biliyorum, biliyorum. Yine de... Yalnız bu kız, ya da onun patronları değil. Biz, uçak şirketleri, hepimiz onlar kadar suçluyuz. Havaalanlarında polişe satılmaması gerektiğini savunan pilotların görüşünü hepimiz paylaşıyoruz, yalnız bunu söyleyecek cesa-

retimiz yok. İşin en pis yanını pilotlara bırakmayı yeğ görüyoruz...

Bu kısır konuşmaya son verme çabasındaki Mel, müfettiş Standish'e döndü:

— Ya siz Harry, Guerrero'nun dış görünüşü konusunda ekleyecek bir şeyiniz yok mu?

— Hayır. Kendisini Miss Vorobioff kadar yakından görmedim. Ama, daha da önce belirttiğim gibi, çantasını nasıl tuttuğunu dikkatle inceledim. Sizi uyarırım. Eğer çantada gerçekten bir bomba varsa, kimse elinden almaya kalkmasın.

— Sizce nasıl hareket edilmeli?

Müfettiş, bir şey bilmediğini gösteren bir işaret yaptı.

— Benden çok şey istiyorsunuz: Uzman değilim. Yine de, çantayı adamın elinden almak için kurnazca davranmanız gerektiğini sanıyorum. Nedeni de şu: Eğer çantada bomba varsa, bir yerinde kapsülü de bulunmalı. Her halde bu kapsül, kolayca erişilecek bir noktaya yerleştirilmiştir. Gerçekten, adamımız çantaya çok dikkat etmektedir. Biri çantayı elinden almaya kalkarsa, her şeyin sona erdiğini, kaybedecek şeyi kalmadığını düşünecektir. İnanın bana, böyle durumlarda, tetikteki parmak çoğunluk sinirlidir.

— Eğer bütün bunlar bizim kuruntumuz değilse, diye mırıldandı Mel. Aslında, hiç bir şey bilmiyoruz. Belki adam zararsız ve garip bir kişidir de, çantasında pijamasından başka şey yoktur.

— Öyleyse çok şaşarım, diye homurdandı müfettiş. Yine de öyle olduğuna inanmak isterim, çünkü yeğenlerimden biri uçakta. Sözlerime bir şey daha eklemeyi gerekli görüyorum. Acelemiz olduğuna göre, her türlü alçak gönüllüğü bir yana bıraktığım için kusuruma bakmazsınız sanırım. İnsanlar hakkında, ilk bakışta hüküm veririm. Genellikle de, kar-

şımdakinin şüpheli yanını yakalarım. Bir çeçit altıncı duyu, nasıl işlediğini sormayın bana, tamamen içgüdüsel bir şey. Üstelik bizim meslekte, insan, ruhbilimi de biraz öğrenir. Gerçekten, adamı görür görmez «şüpheli» buldum. Kaçakçılık düşündüğüm için bu deymi kullanıyorum, öyle ya, kaçakçıları ortaya çıkarmak için yetiştirildim ben. Şimdi, bildiklerinizi öğrenince, elde büyük bir ipucu olmaşa da «şüpheli» den güçlü bir deyim kullanıyorum : Bu adam tehlikelidir. - Ulaşım müdürüne döndü. - Size bir öğüt verebilir miyim Mr. Weatherby ? Mesajınıza «tehlikeli» sözcüğünü de koyun.

— Benim de niyetim bu. Üstelik, söylediklerinizin hepsini belirttim. Tanya hâlâ, şirketin New York'taki **Dispaçer**'iyle konuşuyordu.

— Evet, uzun bir mesaj. Stenoyla alacak adaminiz var mı ?

Kapı sertçe vuruldu, uzun boylu, yüzü keskin çizgilerle kaplı, mavi gözlü bir adam içeri girdi. Ulaşım müdürü, adamın Mel'i selâmlamasına fırsat bile vermedi.

— Bu kadar çabuk geldiğiniz için teşekkür ederim Royce. Korkarım, pis bir işe çattık. Bakın.

Demerest'e yollayacağı mesajı Kettering'e uzattı. Şirketin baş pilotu, metni sonuna kadar, dikkatle okudu. Hiç bir şey söylemedi; yalnız çenesinin birden kasılması heyecanını ortaya koyuyordu. İkinci telefonun sesi, odaya çöken sessizliği dağıttı. Mel cevap verdi, biraz dinledi. Ordway'a işaret edip ahizeyi ona uzattı.

Ketering yazıyı okuyup bitirmişti. Ulaşım müdürü yüzüne baktı.

— Bunu yollamamız gerektiğine sen de katılıyor musun ? **Dispaçer** uyarıldı, Selcal frekansı üzerinden bildirmeye hazır.

— Kabul, yalnız bir cümle daha eklenmesini istiyorum : «Lincoln'e dönmenizi, ya da yakın havaalanlarından birine inmenizi teklif ediyoruz. Bu arada da **Dispaçer**, hava durumuyla ilgili en son bilgileri onlara ulaştırır.

— Tamam.

Ulaşım müdürü metni tamamladı, sonra Tanya'ya uzattı. Tanya yazdırmaya koyuldu.

Kettering Mel'e döndü.

— Bütün bildiklerimiz bu kadar mı?

— Evet, şimdilik bu kadar.

— Bir dakika sonra, belki daha fazlasını öğreniriz, dedi Teğmen Ordway .Guerrero'nun karısı bulundu.

Lincoln International'deki ulaşım müdürünün, Trans Amerika 2 sefer sayılı uçağına yolladığı mesaj şöyle başlıyordu :

Doğrulanmamakla birlikte, D. O. Guerrero adındaki yolcunun bomba taşınması mümkün. Bavul taşımayan ve parasız olduğu anlaşılan bu yolcu, hareketten önce büyük bir hayat sigortası yaptırmış. El çantası olarak yanına aldığı yassı çantayı, şüpheli bir şekilde tutmasıyla dikkati çekmiş, Yolcunun tarifi..

Uçak Ontarlo (Kanada) üzerindeyken, New York **Dispatching** bürosunun çağrısı **Altın Post'a** ulaştı. Hemen, kaptan pilot Demerest'in sesi karşılık verdi :

— Trans Amerika, 2 sefer sayılı uçağı. Selcal üzerinden dinliyoruz...

— New York **Dispatch**'dan 2 sefer sayılı uçağı. Vereceğimiz önemli bir mesaj var. Almaya hazır olduğunuzda bildirin.

Kısa bir sessizlik, ardından yine Demerest'in sesi duyuldu.

— New York tamam. Başlıyabilirsiniz.

«Lincoln International'deki ulaşım müdüründen

Trans Amerika, 2 sefer sayılı uçağın kaptan pilotuna : **Doğrulanmamakla birlikte...**

Bir çift sosıs aldığı büfenin yakınındaki kuytu köşeye rahatça yerleşen İnez, kocaman bir elin omuzuna yıpşıp sarsmasıyla irkildi.

— İnez Guerrero ! Siz, İnez Guerrero değil misiniz ?

Ürkek başını kaldırdı. Karşısındakinin polis olduğunu anlaması için birkaç saniye geçmesi gerekti.

Memur onu yeniden sarstı ve sorusunu tekrarladı. Kadının başını salladığını görünce omuzunu iyice sıkıp kalkmaya zorladı. Bir memur beyaz olduğu halde, bir süre önce kendisini sorguya çekmeye çalışan iri yarı zenci kadar sevimli değildi.

— Hadi bakalım, gidiyoruz hanım ! Duydunuz mu ? Gidiyoruz dedim. Yukardan bağırış çağırışı, sizi arıyorlar. Alanın bütün polisleri de peşinizde.

Beş dakika sonra İnez, Mel'in çalışma odasında, ortaya yerleştirilen bir koltukta buldu kendini. Teğmen Ordway yanında duruyordu, kendisini buraya getiren memur gitmişti.

— Mrs. Guerrero, kocanızın neden Roma'ya gittiğini bize söyleyebilir misiniz ?

Sersemlemiş, gözleri dalıp gitmiş, susuyordu. Polis şefinin sesi biraz daha directti.

— Mrs. Guerrero, beni dikkatle dinlemenizi istiyorum. Size çok önemli birkaç soru soracağım. Kocanızla ilgili olduğundan yardımınıza güveniyorum. Anladınız mı beni ?

— Bil... bilmiyorum...

— Size neden bu soruları sorduğumuzu bilmeniz gerekli değil. Sonra aynı noktaya döneceğiz nasılsa. Şimdilik cevap vermeniz gerekiyor. Cevap verecek misiniz ? Sizden rica ediyorum...

Öfkelenen ulaşım müdürü :

— Bütün gece bekleyemeyiz teğmen, diyerek sözünü kesti. Uçakla aramızdaki uzaklık, saata göre kilometre artıyor. Kızmamız gerekiyorsa kızalım.

— Rica ederim Mr. Weatherby, diye homurdandı Ordway. Hepimiz bağırmaya başlarsak, küçücük bir sonuç almak için gerektiğinden çok zaman harcarız. Bırakın da işimi göreyim. - Yeniden kadına döndü. - Bakın Inez... size Inez dememe izin veriyor musunuz... cevap vermeyi kabul edecek misiniz ?

— Evet... verebildiğim kadarıyla.

— Kocanız neden Roma'ya gitti ?

Inez'in sesi güç duyulabilen bir fısıltıydı.

— Bilmiyorum.

— Orada dostlarınız, yakınlarınız var mı ?

— Hayır. Kocamın Milono'da epey uzak bir yeğeni var ama, kendisini hiç görmedik.

— Kocanız bu yeğeniyle mektuplaşır mı ?

— Hiç mektuplaşmaz.

— Demek Roma'ya gitmesi için hiç bir neden yok ?

— Üstelik de teğmen, dedi Tanya, Milâno'ya gitmek için kimse 2 sefer sayılı uçağımıza binmez. Alitalia şirketinin doğrudan bir Milâno seferi var, daha da ucuz. Hem de bu gece kalkıyor.

Ordway başını salladı.

— Demek Milâno'daki yeğeni bir kenara bırakabiliriz. Söyler misiniz Inez, kocanızın İtalya'ya gitmesini gerektiren işleri var mıdır ?

Kadın, hayır dercesine başını salladı.

— Ne işle uğraşır ?

— Kendisi... İnşaat müteahhidiydi. Resmî binalar, ticarethaneler, evler...

— «Müteahhidiydi» dediniz. Artık inşaat işiyle ilgisi kalmadığı sonucuna varıyorum. Neden ?

— Çünkü... Çünkü işleri yolunda gitmedi.

— Malî yönden mi demek istiyorsunuz ?

— Evet ama... anlamıyorum... bütün bu sorular...

— İnanın bana, bu soruları sormamın gerçekten önemli nedenleri var. Kocanızın ve herhalde hiç tanımadığımız bir sürü insanın hayatı söz konusu. Bana inanabilirsiniz.

Kadın, ilk kez başını kaldırdı. Bakışları karşılaştı.

— Size inanıyorum, diye mırıldandı.

— Çok iyi. Şu sıra kocanızın malî sıkıntısı varmı ?

Kadın biraz durakladı.

— Evet.

— Büyük mü bu sıkıntısı ? İflâs etti mi, borçlu mu ?

— Öyleyse Roma'ya gidecek parayı nereden buldu ?

— Sanıyorum ki...

D.O.'nun rehinciye bıraktığı yüzükten söz etmek üzereydi. Birden, taksitle alınan uçak biletini hatırladı. Çantasını açıp Trans Amerika başlıklı kâğıdı çıkardı ve Ordway'a uzattı.

Ulaşım müdürü yaklaştı ve kâğıdı inceledi.

— «Buerrero» adına hazırlanmış, dedi. Tabii imza okunmuyor.

— Buerrero, resmî yolcu listesindeki addır, dedi Tanya.

— Şimdilik hiç önemi yok, diye homurdandı Ordway. Kredi bulamayan kişilerin başvurdukları eski bir numara. Adlarının baş harfini değiştirmekle karşılarındakini yanıltmayı, soruşturma açılması halinde birkaç gün kazanmayı umarlar. Parayı aldılarsa, kâğıdı dolduran adama yüklerler hatayı.

Kâğıdı sallıyarak Inez'e döndü.

— Siz neden bu işte suçortaklığı ettiniz ? Kocanızın dolandırıcılık suçu işlediğini çok iyi biliyordunuz herhalde ?

— Hiç bir şey bildiğim yoktu, dedi kadın.

— Öyleyse nasıl oluyor da bu kâğıt sizde bulunuyor ?

Her cümlede takılarak, kâğıdı akşam eve döndüğünde bulduğunu, uçağın hareketinden önce kocasını yakalamak amacıyla hemen alana koştuğunu anlattı Inez.

— Demek, bu akşama kadar yola çıkacağından haberiniz yoktu ?

— Aklıma bile gelmezdi...

— Şu anda da, bu yolculuğa neden karar verdiğini bulamıyor musunuz ?

— Hayır. Hiç bir şey anladığım yok...

— Garip davrandığı olur muydu ?

Kadın duraladı.

— Söyleyin, diye directti Ordway. Garip davrandığı olur muydu, olmaz mıydı ?

— Ara sıra, özellikle son zamanlarda.

— Şiddete başvuracak kadar kaybeder miydi kendini ? Can acıtacak kadar ?

— Evet.

— Kocanızın elinde bir çanta varmış. Büyük bir özenle korumaya çalıştığı, yassı bir çanta varmış. İçinde ne olduğu hakkında fikriniz var mı ?

— Hiç bir fikrim yok.

— Kocanızın inşaat müteahhitliği yaptığını söylediniz. İşinde, patlayıcı madde kullanır mıydı ?

Teğmen, bu soruyu öylesine rahat sormuştu ki, olaya tanıklık edenler bir süre dikkat bile etmediler. Sonra, odadaki sessizlik, birden daha da ağırlaştı.

— Tabii, dedi Inez. Hem de sık sık kullandığı

olurdu. Patlayıcı maddelerden anlar, işini çok kolaylaştırdığını söylerdi. Ama...

— Ne aması ?

İnez'in bitkinliği yerini, gözle görünür bir sinirliliğe bırakmıştı.

— Patlayıcı maddeleri çok dikkatli kullanır... niçin soruyorsunuz bütün bu soruları ? Açıklayın, yalvarırım size.

— Bir şeyden şüpheleniyorsunuz değil mi ? Neden, Inez ? Bu arada, nerede oturduğunuzu da söyler misiniz ? Inez cevap verdi. Ordway adresi kaydetti.

— Bugün, öğleden sonra, kocanız evde yalnız mıydı ?

Kadın evet dercesine başını salladı. İyiden iyiye aklının başından gittiği görülüyordu.

Ordway Tanya'ya döndü.

— Hemen merkezi arar mısınız lütfen. 17 numarayı isteyin, telefon başından ayrılmamalarını söyleyin. -Yine, Inez'e döndü : - Kocanız evde, patlayıcı madde bulundurur muydu ? - Kadının durakladığını görünce, sesi sertleşti : - Şimdiye kadar gerçeği söylediniz. Şimdiden sonra yalana başlamayın ! Evde patlayıcı madde var mıydı ? Evet mi ? Ne türdendi bu patlayıcı maddeler ?

— Birkaç dinamit lokumu... iki, üç tane de kapsül... son şantiyesinden başka şey kalmamıştı.

— Bunları neden sakladığını size söyledi mi hiç ?

— Hayır... Sadece, kullanmayı bildikten sonra tehlikeli olmadığını anlatırdı.

— Dinamit lokumlarıyla kapsülleri nerede saklıyordu ?

— Komodinin gözlerinden birinde.

— Nerede bu komodin ?

— Yatak odasında. Ve...

Dehşet dolu bir ifade yüzünü kapladı. Ordway bunu farkettiler.

— Bir şey düşündünüz ? Ne düşündünüz Inez ?

— Hiç... emin olun...

— Evet, evet, bir şey düşündünüz ' - Yüzü sertleşen Ordway kadına doğru eğildi. Yarım saat içinde ikinci kez, amansız, kaba, gerekli bilgiyi edinmek için her türlü çareye başvurmayaya kararlı polis oluyordu. - Yalan söylemeye çalışmayın, Suçsuz nûmarasına da kalkışmayın, bana sökmez ! Ne düşündünüzü söyleyin ! Zırlamanın gereği yok, cevap istiyorum !

— Bu akşam... dikkatimi çekmemişti, önce... dinamit lokumlarıyla kapsüller... komodinde değildi.

Odayı kaplayan gergin havada, Tanya'nın sakin sesi duyuldu :

— Merkezi buldum teğmen.

Ordway, koltuğa büzülmüş oturan kadına bakmaya devam ediyordu.

— Kısa bir süre önce, uçağa binmeden, kocanızın adınıza hayat sigortası yaptırdığını - hem oldukça yüklü - biliyor musunuz ?

—Hayır efendim.. Yemin ederim ki bilmiyordum.

— İnaniyorum size. - Polis şefi, sert bir sesle sözlerine devam etmeden, kısaca düşündü. - Beni dikkatle dinleyin Mrs. Guerrero. Kocanızın bu patlayıcı maddeleri yanına aldığına inanıyoruz. Bu inancımızı kuvvetlendiren ipuçları var elimizde. Daha açık konuşmak gerekirse, patlayıcı maddeleri uçağa götürdüğünü sanıyoruz. Bu hareketine bir anlam veremediğimizden uçağı havaya uçurup içindeki yolcularla birlikte kendini de öldürmek niyetinde olduğunu düşünüyoruz. Şimdi size son bir soru daha soracağım. Cevap vermeden önce iyi düşünmenizi, aynı zamanda bu uçakla yolculuk eden bütün insanları

- adamları, kadınları, çocukları - hatırlarınızdan çıkar-mamanızı istiyorum. Inez, kocanızı tanıyorsunuz, onu herkesten iyi siz tanıyorsunuz. Sigorta parasına ko-nabilmeniz için, böyle bir şey yapabileceğini sanıyor musunuz ?

Gözyaşları içindeki Inez Guerrero, kendinden geçmek üzereydi.

— Evet, diye hıçkırdı. Evet, yapabileceğine ina-nıyorum.

Ordway, iki adımda telefonun yanına vardı. Al-çak sesle bir takım bilgiler verdi, açıklamalar yap-tı. Bir dakika sonra telefonu açık bırakıp geldi. Inez'-in önünde durdu.

— Dairenizde arama yapacağız. Gerekirse bir de arama izni çıkartırız, ama siz razı olursanız işi-miz çabuklaşır. Evinizde arama yapmamıza razı mı-sınız ?

Serseme dönen kadın başını salladı. Ordway te-lefona döndü yine.

— Kabul ediyor. Hemen yola çıkın. Sonra be-ni ararsınız. - Telefonu kapadıktan sonra, Mel'le Weatherby'ye döndü : - Adamlarım, evde fazladan bir takım şeyler bulmaya çalışacaklar. Bunun dışında, şimdilik yapacak pek bir şeyimiz yok.

— Bizim de yok, diye homurdandı Weatherby. Tanrıya yakarmaktan başka...

8

BOEING'in pilot yerinde, kaptan pilot Demerest mesajın son sözlerini kaydediyordu.

— Tekrar okumamı ister misiniz ? diye sordu **Dispaçer**'in sesi. İstemiyor musunuz ? Öyleyse bu ka-dar.

Demerest metni Harris'e uzattı, ses çıkarmadan

okuyan Harris de Jordan'a geçirdi. Birkaç saniye süreyile kime ağzını açmadı. 'Düşünüyordlardı.

Son cümle - «Lincoln'a dönmenizi ya da en yakın havaalanlarından birine inmenizi teklif ediyoruz» - otorite sorununu ortaya çıkarıyordu. Aslında uçağın kaptan pilotu Harris'di. Tabii Demerest, uçuş müfettişi olarak, her an onun yerine geçebilirdi.

Harris'in, soran bakışlarla kendisini süzdüğünü görünce, Demerest omuz silktilti.

— Pilot sizsiniz. Şimdi söyleyin bakalım, ne bekliyoruz ?

— Öyle ya, diye mırıldandı Harris. Döneceğiz öyleyse, ama ağır, çok ağır bir dönüş yapacağız. Böylece yolcular, bir şeyin farkına varmayacaklar. Aynı zamanda da, Gwen Meighen'i, adamın yerini bulmakla görevlendiririz. İkimizden biri içeri girer de yolcuları incelemeye kalkarsa hemen pırelenir. Yerini bulduktan sonra, ne yapacağımızı düşünürüz.

— Kabul, uçağı kullanmak size, adamı bulmak bana aittir.

Hostesleri çağırmak için kullanılan düğmeye üç kere basarak Gwen'i istedi. Bu arada da Harris, hava yolları denetimiyle radyo bağlantısını sağlıyordu.

— Trans Amerika 2 den genel denetime. Uçakta bir takım şeyler oldu. Lincoln International'e dönüş izni, ve bulunduğumuz yerle Lincoln arasındaki radar doğrultusunu istiyoruz.

Çabucak düşünen Harris, aradaki alanlardan birine inme olanağını kafasından çıkarıvermişti. Hareketten önce, kar fırtınası yüzünden Ottawa, Toronto ve Detroit alanlarının kapatıldığı bildirilmişti kendisine. Nasılsa şüpheli yolcuyu zararsız hale getirebilmeleri için zamana ihtiyaçları vardı. Lincoln'a varıncaya kadar bu işi yapabilirlerdi.

Demerest de aynı sonuca varmış olmalıydı ki, itiraz etmiyordu.

Toronto'daki denetimci gereken cevabı veriyordu bile :

— Toronto'dan Trans Amerika 2 ye. Anlaşıldı. Sola, iki-yedi-sıfır rotasına doğru dönebilirsiniz. İn-meye hazırlanın... bir saniye... üç-üç-sıfır koridoruna kadar inmeye hazırlanın. Tamam.

— Trans Amerika 2 den Toronto'ya. Dönüşe geçiyor ve alçalmaya başlıyoruz. Tamam.

Harris'in ardındaki Jordan, şirketin radyo frekansı üzerinden, **Altın Post**'un geriye döndüğünü bildiriyordu.

Bir dakika sonra, Gwen Meighen içeri girdi.

— Daha yemek istiyorsanız yavrularım, özür dilerim, veremem. Unuttunuzsa hatırlatayım, uçaқта birkaç tane de yolcu var.

— Emirlerle karşı gelmenin bir örneği, dedi Demerest. Bu işi daha sonra hallederiz. Şimdilik başımızda başka dertler var. Bir yolcunun yerini bulmanı istiyorum, ama dikkatini çekmeden. Nasıl biri olduğunu öğrendim. Al. Her şeyi bilmen daha iyi.

Mesajı Gwen'e uzattı. Genç kadın not defterini lâmbaya yaklaştırmak üzere eğilirken, hafif bir sarsıntı yüzünden sendeledi. Bir an eli, Vernon Demerest'in omuzuna dokundu. Demerest vücudunun yakınlığını hissetti, alışkın olduğu kokuyu duydu. Başını çevirip Gwen'in yüzünü yandan inceledi. Genç kadın ciddi görünüyordu ama kuşkulu değildi hiç. Bir kere daha soğukkanlılığına, dişiliğine hiç eksiltmeyen o sakin gücüne hayran oldu. Havalanmadan önce, iki kere, kendisini sevdiğini söylemişti. Demerest de kendi kendine aynı şeyi sormuş, hayatında bir kere gerçekten âşık olup olmadığını düşünmüştü ! Hiç bilmiyordu : Duygularına gem vura vura, insan

bunları tanımlıyamaz olurdu. Yine de o an, aşka çok yakın bir şey duyuyordu, herhalde şimdiye kadar duyduklarının aşka en yakın gelenini.

Bu pis iş yüzünden Napoli tatilinin tehlikeye, belki de suya düştüğünü hatırlayınca büyük bir öfkeye kapıldı. Yine de kendini tuttu : Böyle bir durumda, kişisel meseleler mesleğinin zorunlukları karşısında silinip gitmeliydi. Henüz bir şey kaybetmemişlerdi nasılsa. Talihleri yaver giderse, **Altın Post**, Lincoln'a dönüp ertesi sabah yeniden hareket edebilirdi. Şirket, seferi iptâl etmemek için, herhalde elinden geleni yapacaktı. Bombanın çok daha büyük bir tehlike olduğu düşüncesi, henüz hatırına gelmemiştii.

Metni tekrar tekrar okuyan Gwen, not defterini Demerest'e uzattı.

— Ne yapmamı istiyorsunuz ?

— Senden, yapmanı istediğim şey şu : Adamın yerini bulmak için turist sınıfa döneceksin. Çantasını da görmeye, elinden alınıp alınamıyacağını anlamaya çalış. Anladın sanırım. hiç birimiz içeri giremeyiz : Bizden birini görürse herif korkabilir.

— Çok iyi anlıyorum. Ama oraya dönmenin hiç gereği yok. Nerede oturduğunu biliyorum : 14 a numaralı koltukta. Boşuna çatma kaşlarını. Eminim.

Yarım saat önce, birinci sınıf yolcuların yemeğini verdikten sonra, diğer hosteslere yardım etmek için turist sınıfa geçtiğini anlattı. Lumboz yanındaki yolculardan birinin uyuklamakta olduğunu görmüştü. Konuşmaya başlar başlamaz, yolcu uyanmıştı. Dizlerinin arasında yassı bir çanta tutuyordu, Gwen, yemek sırasında çantasını almayı teklif etmişti. Adam, bir hazineyi korurcasına iki eliyle çantaya yapışmış, vermemişti. Sonra, önündeki koltuğun arkasına takılı masayı indirecek yerde, yemek tepsisini çantanın üstüne koymuştu. Yolcuların garipliklerine alışkın

olan Gwen de pek aldırmamıştı. Yine de adama dikkatli bakmıştı : Mesajda belirtilene tıpatıp uyuyordu.

— Yaşlı kadının, kaçak yolcumuzun yanında oturduğu için onu bu kadar iyi hatırlıyorum.

— Lumbozun yanında mı dedin ? Bu da işimizi karıştıracak.

Demerest, mesajın bu bölümünü hatırlıyordu : **Şüpheler doğrulanırsa, bir mekanizmanın işleteceği kapsül herhalde çantanın dışında, kolayca erişilebilecek bir yerde olacak. Dolayısıyla, çantayı almaya kalkıldığında çok dikkatli davranılması gerekecek.** İlk kez şüphelendi. Korku değildi henüz - bu duygu daha sonra kendini gösterecekti. - Ama ya bu bomba haberi, çok daha belirgin, her an başgösterebilecek, korkunç bir tehlikeye dönüşürse ? Tabii, böyle bir durumu arkadaşlarıyla sık sık konuşmuştu ama hep «başkalarının başına gelen bir dert» açısından.

Anson Harris, başladığı gibi büyük bir yumuşaklıkla tamamlamıştı dönüşü. Artık geldikleri yönde yol alıyorlardı.

Selcal sisteminin zili yeniden çaldı. Demerest'in işaretiyle Jordan cevap verdi, New York'taki **Dispaçer**'in yazdırdığı ikinci bir mesajı not etti. Demerest, Gwen'le tartışmaya devam ediyordu.

— Düşünüyorum da, acaba Guerrero'nun sırasında oturan iki kişinin yer değiştirmesini sağlayamaz mıyım diyorum ? Onlar yer değiştirirken birimiz arkadan gelir, geçitten uzanıp bu uğursuz çantayı kapıverir.

— Yer değiştirme başlamadan tetikte bekliyecektir. Zaten çok sinirli. Bulacağımız bahane ne olursa olsun iki yolcudan yer değiştirmelerini istedik mi, bir şeyden şüphelenecek, en ufak bir hareketimizi kollayacak...

Jordan'ın, yazdığı mesajı uzattığını görünce sus-

tu. Demerest kâğıdı aldı, Gwen'in de okuyabileceği şekilde tuttu.

Yeni alınan haberlere göre, Guerrero'nun çantasında bomba bulunması olanağı çok kuvvetli.. Tekrarlıyoruz, çok kuvvetli, yolcunun iş durumu gibi umutsuz, belki aklî dengesi de bozuk. Önceki mesajımızda belirttiğimiz gibi çok dikkatli davranmak gerektiğini hatırlatırız. Başarılar.

— Özellikle sonunu beğendim, dedi Jordan. Bize başarı dilemeleri büyük şey.

— Kapayın çenenizi, diye homurdandı Demerest.

Üç adam ve genç kadın ses çıkarmadan birkaç saniye durdular. Sonra Demerest, yüksek sesle düşünmeye koyuldu.

— Bilmiyorum ama, çantayı bırakması için bir hile bulabilseydik, bir kurnazlık, bir manevra... çantayı yakalayıp ondan uzaklaştırarak, erişemeyeceği bir yere aşırarak...bu iş çok çabuk olabilirdi...

— Çantayı yere bile koymak istemiyor, dedi Gwen.

— Biliyorum, biliyorum... arıyorum sadece... Baştan başlayalım. Guerrero ile geçit arasında iki kişi var. İlki...

— İlki bir adamdır ; geçitin yanında oturuyor. Ortada ihtiyar Mrs. Quonset var. Sonra da Guerrero.

— Yani ihtiyar tam çantanın yanında, en uygun yerde.

— Sonra ! Olup biteni kendisine anlatsak bile nasıl edecek de...

— Sen sus, diyerek sözünü kesti Demerest. Belki bir yol vardır. Şu Mrs. Quonset'e henüz bir şey söylemedin mi ? Kaçak olduğunu anladığımızı bilmiyor mu ?

— Tabii ki hayır, rahat bırakmamı sen öğütledin mi ?

— Mükemmel... Bakalım, aklıma bir şey geldi. Pek yürümeyecek belki, ama tek çare... Ne yapman gerektiğini sana söyleyeceğim. Beni iyi dinle...

Turist sınıfta yemek sona eriyordu. Hostesler tepsileri toplamaya başlamışlardı bile. Tatlı gülüşlü bir sarışın güzeli, tabakları kaldırmak için 14 numaralı sıranın yanında durmuştu, Mrs. Quonset de, sevimli bir gülümsemeyle, tepsiyi kendine uzatıyordu. Birden, yaşlı kadın sarsılıverdi. Geçitte, kendisine sert sert bakan başka bir hostes görmüştü. Mrs. Quonset farketmişti bu hostesin sık sık gelip geçtiğini, diğerlerine komuta eder gibiydi. Çok esmer, çekici ve elmacık kemikleri çıkık yüzlü, kara gözlüydü. Bu kara gözler, şimdi Mrs. Quonset'e dikilmişti.

— Özür dilerim ama, biletinizi görebilir miyim efendim ?

— Biletimi mi ? Tabii.

Mrs. Quonset, dertlerinin başlayacağını düşünerek şaşkınlık numarasına geçti. Biletsiz yolculuk ettiğinden kuşkulandıkları açıkça belliydi, belki de bundan emindiler. Ama Ada Quonset, kolay kolay boyun eğecek kadınlardan değildi. Sakin ol Ada'cığım, diye düşünüyordu, sinirlenme, kafanı işlet. Bu kızın, durumunu gerçekten bilip bilmediğini anla, Yoksa sadece bir takım şüpheleri mi var...

Çantasını açıp içindeki kâğıtlar arasında bir şeyler araştırır gibi yaptı.

— Öz önce buradaydı... Çantanın içinde, bir yerde olmalı... -Suçsuz bir havayla başını kaldırdı. - Yoksa uçağa binerken şirketin memurunda mı kaldı? Açıkçası, pek dikkat etmedim...

— Kesinlikle öyle bir şey olamaz dedi Gwen. Bir gidiş-dönüş bileti söz konusu olsaydı, İtalya - A. B. D. parçası elinizde olacak. Yalnız gidişle de, hem koçanı, hem de biletin kabı sizde kalacaktı.

— Tabii, oldukça garip, diye mırıldandı. Mrs. Ada Quonset çantasını karıştırmaya devam ederek. Gwen'in sesi daha da dikleşti.

— Ben bakabilir miyim? Ya bilet çantanızdadır, bulurum o zaman. Ya da değildir, vakit kaybetmemiş oluruz.

Mrs. Quonset, öfkeyle karşı çıktı:

— Böyle bir şey yapamazsınız! Çantamda özel kâğıtlarım... Siz, bir ingiliz olarak, insanların özel hayatına saygı göstermelisiniz. İngilizsiniz çünkü, değil mi?

— Nereli olduğumdan size ne? Şimdilik beni bütün ilgilendiren biletiniz. Eğer bir biletiniz varsa tabii.

Gwen sesini yükseltmişti. Bir takım başlar şimdiden onlara dönüyordu.

— Tabii ki bir biletim var. Bütün mesele bileti bulmakta. - Mrs. Quonset tatlı tatlı güldü. - Konuşmamızı duyar duymaz ingiliz olduğunuzu anlamıştım, yanılmamışım. Doğrusu dilimize bu tatlı havayı ancak ingilizler verebiliyor. Bizde, Amerika'da, böyle konuşan ne kadar az. Zavallı kocam, sık sık derdi ki...

— Kocanızın ne dediği vız gelir bana. Bileti gösterecek misiniz?

Gwen için bu kadar kaba, bu kadar sevimsiz görünmek oldukça güçtü. Aynı şey başka bir gün başına gelse, hiç kuşkusuz sert bir tavır takınırdı. Yine de kibarlığı elden bırakmazdı, özellikle de kendinden en az iki kere büyük bu yaşlı kadın karşısında. Ama Vernon yapması gerekenleri kesinlikle söylemişti, onlara uyması gerekiyordu.

Mrs. Quonset, pek alınmış göründü.

— Size oldukça sabırlı davranıyorum yavrum, yalnız her şeyin bir sınırı vardır. Biletimi bulur bul-

maz, hakkınızda neler düşündüğümü söyleyeceğim.

— Ciddi misiniz Mrs. Quonset?

Adını duyan yaşlı kadın irkildi. İlk kez, o ana kadar sürdürdüğü sapasağlam cephede bir çatlama oldu.

— Siz, Mrs. Ada Quonset değil misiniz? diye belirtti Gwen.

Yaşlı kadın bir dantel mendil çıkardı, hafif hafif dudaklarından kuruladı.

— Bildiğinize göre, diyerek çini çekti, neden inkâr edeyim.

— Doğru. Hiç gereği yok. Sizi çok iyi tanıyoruz Mrs. Quonset, nereden tanıdığınızı da anlıyorsunuz sanırım.

Şimdi, yolcuların büyük bir bölümü tartışmayı izliyordu. Herkesin yaşlı kadına büyük yakınlık duyduğu açıkça ortadaydı. Geçidin kenarında oturan sağdaki komşusu rahatsız olmuş gibi hafifçe kalktı yerinden.

— Bir anlaşmazlık herhalde, dedi çekinerek. Sizi faydam dokunabilirse...

— Hiç bir anlaşmazlık yok, diyen Gwen adamın sözünü kesti. Siz bu hanımla birlikte mi yolculuk ediyorsunuz?

— Hayır, ama...

— Öyleyse durum sizi hiç ilgilendirmez efendim...

Canı sıkılan adam sustu. Kurbanına bakan Gwen, yan gözle de en uçtaki, lumbozun yanındaki koltukta oturan yolcuyu, Guerrero olduğunu bildiği adamı süzüyordu. Şimdiye kadar Gwen'e bakmaktan kaçınmıştı; ancak başını eğiş şekli, tartışmanın tek kelimesini bile kaçırmadığını açıkça ortaya koyuyordu. Gwen, dizlerinin üstüne yerleştirdiği yassı çantasına hep iki elle sarıldığının farkındaydı. Çantanın içinde-

kini hatırlayınca, korkudan buz kesiverdi. Titrediğini hissetti, dayanılmaz şekilde bir kaçmak, pilot yerine sığınmak, Vernon'a bu korkunç işle uğraşmasını söylemek isteği geldi içinden. Sonra dikildi, bir an süren zayıflığı geçmişti.

— Gerçekten de sizi çok iyi tanıyoruz, diye tekrarladı Gwen. Birkaç saat önce, şirketimizin uçaklarından biriyle, kaçak olarak Los Angeles'e geldiniz. Suçüstü yakalandınız ve alanda bir memur kondu başınıza. Ama onu da atlatmayı başardınız. Ardından, kıvırdığınız bir yalanla bu uçağa da bindiniz.

Mrs. Quonset hiç de şaşkın değildi.

— Bu kadar şey bildiğinize, ya da bildiğinizi sandığınıza göre, boşuna nefes yormayalım, dedi nesheli sayılabilecek bir sesle. Her şey açıkça söylendiğine göre, değil mi...

En iyisi kes artık dırdırı, diye düşündü. Her şey bir yana, bunu bekliyordum nasılsa. Yine de nefis bir yemek yedim. Sonra başıma bir iş de açamazsınız? Lincoln International'daki kıvılcı saçlı güzelin dediği gibi, uçak şirketleri kaçak yolcuları polise vermiyor hiç. Yine de, şimdi ne yapacağımızı merak ediyorum.

— Geri dönecek miyiz?

— Kendinizi çok önemli biri sanıyorsunuz galiba? Roma'da sizi, İtalyan yetkililerine teslim edeceğiz. Size ne yapacaklarını bilirler.

Gwen, kendinden pek memnundu, rolünü çok iyi oynadığını farkediyordu. Vernon Demerest bu nokta üzerinde iyice diretmişti: Yolcular, uçağın yoluna devam ettiğinden emin olmalıydılar. Hiç bir şekilde, geriye döndüklerini kabul etmemeliydi. Guerrero'nun kuşkularını yok etmek için, Mrs. Quonset'e elinden geldiğince kaba davranmasını da sıkı sıkı öğütlemişti. Guerrero, olayın sırf kendisi için düzenlendiğini anlamamalıydı.

— Benimle geleceksiniz, diye emretti Gwen. Kaptan pilot uçakta olduğunuzu biliyor, rapor vermek zorunda kalacak. Daha önce de sizi görmek istiyor .

— Geçitin yanındaki yolcuya döndü. - Bu hanıma yol verir misiniz lütfen?

Mrs. Quonset, birden işkillenmişti.

— Kaptan pilot, beni mi görmek istiyor?

— Evet, üstelik beklemeyi de hiç sevmez.

Obuacı çekilir çekilmez, Gwen yaşlı kadının koluna yapıştı, pilot yerine doğru itti onu. Kendisini izleyen düşmanca bakışlar karşısında başını eğmemek için epey zorlanması gerekti.

— Ben kaptan pilot Demerest. İçeri girin hanımefendi, mümkün olduğu kadar yaklaşın. Gwen kapıyı kapadığında, elimizden geldiğince sıkışacağız. -Özür dilercesine gülümsedi. - Ne yazık ki, pilot yerleri konuk kabul edilecek şekilde yapılmamıştır.

Mrs. Quonset biraz sersemlemiş gibiydi. İçerinin gündüz gibi ışığından sonra, gözleri, pilot yerinde hüküm süren alaca karanlığa güç alışıyordu. Şimdilik, sayısız ışıklık kadrarla çevrili bir takım karaltılar görbiliyordu. Buna karşılık, kendisiyle konuşan sesin dostça havasının çok iyi farkındaydı: Hiç kuşkusuz, korktuğu gibi değildi karşılanışı.

Jordan, Harris'in ardındaki boş koltuğu geriye çekti. Gwen de, az önceki kabalığına çok ters düşen bir yumuşaklıkla, yaşlı kadının oturmasına yardım etti.

— Mrs. Quonset, diye devam etti Demerest, önce içinizin rahat etmesini istiyorum : Olup bitenleri unutabilirsiniz. Uçağa kaçak bindiğiniz için istemedim buraya getirilmenizi... gerçekten. -Gwen'e döndü. - Çok kaba davrandın mı?

— Korkarım evet.

— Miss Meighen emirlerimi uyguladı. Böyle

davranmasını söyleyen benim. Yolculardan birinin özellikle dikkatli bir tanık olacağını biliyorduk. Miss Meighen'in, akla yakın bir bahane bulup sizi buraya getirebilmesi için bu küçük güldürüye gerçek görünüşü vermemiz zorunluydu.

Mrs. Quonset bu girişin ne anlama geldiğini pek kestiremiyordu. Devamını beklerken de merakla çevresine bakınmaktaydı. Şimdiye kadar, pilot yerine girmek fırsatını bulamamıştı. Üstelik içerisi çok da sıcaktı: Artık yüz çizgilerini seçebildiği üç adam gömlekliydi. Bir gün New York'a varabilmek şartıyla, kızına anlatacağı meraklı bir şey daha çıkmıştı işte.

— Söyler misiniz nine, dedi Demerest, korkak mısınız?

Soru oldukça garipti, Ada Quonset de düşündükten sonra cevap verdi.

— Doğrusu, pek sanmıyorum.. Sinirlendiğim oluyor ama, eskisi kadar değil. Belirli bir yaştan sonra, insanın korkması için pek fazla sebep kalmıyor.

Demerest, buruşuk yüzü dikkatle süzmekteydi.

— Size bir sırrı açmak ve yardımınızı istemek kararındayım. Zamanımız sınırlı olduğundan kısaca anlatacağım. Solunuzda, lumbozun yanında oturan komşunuzu farketmiş olmalısınız.

— İnce bıyıklı, zayıf adamı mı?

— Evet, dedi Gwen, o adamı.

Mrs. Quonset başını salladı.

— Gerçekten de, çok garip biri. Kimseyle konuşmuyor, elinden bırakmak istemediği yassı bir çantası var. Anlıyamadığım bir şeyden korkuyor, kuşkulu sanki.

— Biz de çok kuşkuluyuz. Bırakmak istemediği çantanın içinde bir bomba taşıdığını sanıyoruz. Çantayı ele geçirmenin yolunu arıyoruz. İşte bunun için yardımınıza ihtiyacımız var.

Burası ne kadar sessiz, diye düşündü Mrs. Quonset. Şaşırtıcı bir sessizlik var. Kaptan pilotun sözlerinin hemen ardından, tam yanındaki oparlörden gelen sesi duydu.

— Toronto denetimden Trans Amerika 2 ye. Kleinburg fener ve radyo istasyonunun 23 kilometre doğusundasınız. Yüksekliğinizi ve niyetinizi bildirin.

Kaptan pilot Demerest'in yanında oturan adam hemen cevap verdi:

— Trans Amerika 2 den Toronto denetime. İkî-sıfır- dokuz yüksekliğinden aşağı iniyorum. Yeni bir uyarıya kadar da, yavaş yavaş alçalma izni istiyoruz. Lincoln'a konmak niyetimizden vazgeçmedik.

— Anlaşıldı Trans Amerika. Yolunuzu açıyoruz. yavaş yavaş alçalmaya devam edebilirsiniz. Tamam.

Kadranlarla çevrili küçük bir masanın başında oturan adam, konuşana doğru eğildi.

— Yaptığım hesaplara göre, bir saat on yedi dakikamız var. Hava raporunda belirtilen rüzgârları da hesaba kattım. Tabii, alçak basınç bölgeleri öngörül- düğünden çabuk yer değiştirirse, daha çabuk yapaca- ğız.

— Geri döndük değil mi? diye sordu.

— Evet, dedi Demerest. Ama, dördümüzün dı- şında sizden başka bilen yok bunu. Yolcuların, özel- likle de Guerrero adındaki adamın bilmemeleri gerek.

Soluğu kesilen Mrs. Quonset olağanüstü bir düş- görür, televizyonda tefrika edilen en hoş serüvenler kadar heyecanlı bir olay yaşar gibiydi. Tabii, yine de ürkütücüydü ama,- işin bu yanını sonradan düşün- mek için bol bol zamanı olacaktı nasılsa. Bir kere o- laya bulaştığına, işin içine girdiğine, bu sevimli kap- tan pilot kendisini de sırdaşları arasına aldığına gö- re... kızının ağzı açık kalacaktı.

— Evet hanımefendi, bize yardımcı olmayı kabul ediyor musunuz?

— Tabii efendim. Sanırım, bir yolunu bulup çantayı almamı istiyorsunuz benden...

— Sakın ha! - Demerest, sözlerinin önemini iyice belirtmek için yaşlı kadına doğru eğildi. - Elinizi, değil çantanın üzerine, yanına bile koymaya kalkmayın.

— Söylediğinizi yapacağım...

— Ne dediğimi de çok iyi biliyorum. Guererro, niyetlerinden haberli olduğumuzu hiç bir zaman farketmemeli. Anlaşıldı mı? Mükemmel. Şimdi, yolcuların arasına döndüğünüzde ne yapacağınızı ayırtılarıyla anlatacağım. Beni dikkatle dinleyin.

Sözlerini bitirdiğinde Mrs. Quonset hafifçe gülümsedi.

— Evet, işin içinden çıkacağımı sanıyorum.

Yerinden kalkarken, Demerest beklemesini işaret etti.

— Bugün yaptığınız ilk kaçak yolculuk - Los Angeles-Lincoln arasındaki - konusunda bana söylenene göre New York'a gitmek istiyormuşsunuz. Niçin?

Yaşlı kadın, Los Angeles'te kendini yalnız hissettiğini, Doğu kıyısında oturan kızını görmek istediğini anlattı. Demerest başını salladı.

— Eh nine, başarıya ulaşırsak şirketin size hiç bir güçlük çıkarmıyacağını kesinlikle söyleyebilirim. Daha da iyisi, New York'a birinci sınıf bedava bir bileti şirket size sağlayacak.

Mrs. Quonset'in gözleri yaşardı.

— Teşekkür ederim efendim! Sağolun, diyebildi. Gerçekten, ne söyleyeceğimi kestiremiyorum.

İlk kez konuşmasının sonunu getiremez olmuştu. Bu kaptan pilot ne eşsiz adamdı. Bunca sevimlilik, bunca iyilik Mrs. Quonset'i allak bullak etmişti.

San Diego'lu yaşı kadının geçirdiği heyecan, yolcular arasındaki rolünü iyi oynamasına yardım edecekti. Gwen Meighen kendisini ite kaka geçitten götürürken elinden hiç bırakmadığı dantel mendiliyle durmadan gözlerini siliyor ve çok inandırıcı bir üzüntüyü ortaya koyuyordu. Aslında, gözyaşlarına rağmen, çok sevinçliydi. Birkaç saat içinde ikinci kez numara yapıyordu. İlk keresinde öyle ustalıkla bayılmıştı ki, kendisini kollamakla görevli memur yutuvermişti. Neden şimdi de aynı başarıyı gösteremesin?

Birinciden turist sınıfa geçerken, Gwen, iki bölüm arasındaki perdeyi ardından çekti. Başını döndürdüğünde, pilot yerinin ardından kapısını gördü. Kapının öbür yanında Vernon'un beklediğini biliyordu. Birkaç saniye sonra, Gwen'in küçük bir aralık bırakacak şekilde çektiği perdenin ardına gizlenecekti. Sırası geldiğinde de yardımına koşacaktı.

Mrs. Quonset'i yerine götürürken, Guerrero adındaki adam onlardan yana baktı. Hemen ardından, önüne dönüp yine kaskatı kesildi. Gwen adamın çantayı hep dizlerinin üstünde tuttuğunu görüyordu. Geçidin yanındaki koltukta oturan obuacı, yaşı kadına yol vermek için yerinden kalktı. Gwen belli belirsiz bir hareketle, geçitle adamın arasına kaydı ve adamı geçitte hareketsiz bıraktı. Yanında ayakta duran Mrs. Quonset de inlemeye koyuldu.

— Rica ederim... yalvarırım gidin görüşün kaptan pilotla, onu yumuşatmaya çalışın. Beni italyan polisine teslim edecek... istemiyorum...

— Daha önce düşünmeliydiniz, diyen Gwen kabaca sözünü kesti. Hem, kaptan pilota, ne yapması gerektiğini ben hatırlatacak değilim.

— Hiç olmazsa bir deneyebilirsiniz. Sizi dinler. Gwen yaşı kadının koluna yapıştı.

— Yeter artık! Gidin oturun yerinize!

Ada Quonset'in sesi daha da tiz çıkıyordu şimdi.

— Bütün istediğim beni geri götürmeniz. Amerikada ne isterseniz yaparsınız, yabancı bir ülkede değil ama.

Gwen'in ardındaki obuacı lâfa karıştı:

— Canım, kadıncağızın ne durumda olduğunu görmüyor musun...

— Siz bu işe karışmayın, diye patladı Gwen. Uçakta bulunmaya bile hakkı yok. Kendisi kaçak bir yolcudur.

— Öfkelenen obuacı:

— Vız gelir, dedi. Her şeyden önce yaşlı bir kadın.

Daha fazla konuşmadı. Gwen yaşlı kadını itmiş, bu itişle Mrs. Quonset sendelemişti. Koltuğuna yığılıp haykırmaya koyuldu:

— Canımı acıttınız! Canımı acıttınız!

Öfkelerini gürültüyle belirten bir çok yolcu yerlerinden kalkmışlardı. Yalnız D. O. Guerrero, elleri hep çantasının üzerinde, önüne bakmaya devam ediyordu. Mrs. Quonset büyük bir içtenlikle hıçkırmaktaydı.

Gwen, buz gibi bir sesle:

— İsteri nöbetçi geçiriyor! dedi.

— Büyük bir soğukkanlılıkla eğildi, kendi kendinden iğrenerek yaşlı kadını tokatladı. Güçlü, suratta şaklayan, uçağı bir uçtan öbürüne çınlatan bir silleydi bu. Yolcular neye uğradıklarını şaşırdılar. Hosteslerden ikisinin gözleri faltaşı gibi açıldı. Obuacı Gwen'in koluna yapıştı. Gwen hemen itti adamı.

Mrs. Quonset birden Guerrero'ya döndü.

— Bana yardım edin! Yalvarırım, yardım edin bana!

Guerrero hep kayıtsız, kaskatı ve uzak duruyordu. Görünüşte korkusunu yenemeyen Mrs. Quonset

bunun üzerine hafifçe doğrulup ani bir atılımla kollarını Guerrero'nun boynuna doladı. «Acıyın, yardım edin bana!» Guerrero, kadının kollarından kurtulmak için boşuna uğraştı. Çırpındıkça yaşlı deli daha sıkı sarılıyordu. Yüzü kıpkırmızı, soluğu kesilmek üzere, bileklerini yapışıp itmeye çalıştı. Hemen, umutsuzluğun son kertesine varmış gibi, kurbanının boynunu bırakan Mrs. Quonset ellerine yapıştı.

Aynı anda da Gwen Meighen, Guerrero'nun koltuğuna doğru eğildi, kolunu uzattı, soğukkanlılık ve kendinden emin bir hareketle çantayı kaptı. Sonra doğruldu, çantayı arkasında tutarak bir adım geriledi. Guerrero ile çanta arasında kendisi ve Mrs.. Quonset sağlam bir engel meydana getiriyorlardı.

Yolcu salonunu ikiye ayıran perde aralandı. Üniforması içinde upuzun ve erkek görünüşlü Vernon Demerest yardıma koşuyordu.

Olayın bu noktada sona ermesi gerekirdi aslında: Bombası elinden alınınca, Guerrero bir sorun olmaktan çıkıyordu. İşin başka bir yöne sürüklenmesi sırf Marcus Rathbone'un yüzündendi.

Rathbone, o kadar, geçidin öbür başındaki 14 d sayılı koltukta oturan isimsiz bir yolcuydu. Kendinden başka kimse, ona önem vermemişti. Kendini beğenmiş, yüksekten atan Rathbone ise, yaşayışını bile önemli bir olay sayardı.

Basit bir dükkân işlettiği Iowa eyaletinin küçük kasabasında, komşuları ona «yıkıcı» adını takmışlardı. Kasaba halkından biri, her hangi bir teklif yaptı mı, Marcus Rathbone hemen karşı çıkıyordu. Bu tür davranışları efsane halini almış, kasaba halkının dilinde dolaşıyordu. Kaza kitaplığına kitap seçimini, bir ortak anten şebekesinin kurulmasını, oğlunun en kötü öğrencilerinden biri sayıldığı okulda ceza verilmesini ayırım yapmaksızın eleştirirdi. Kısacası her şeyi,

ama her şeyi yıkmaya çalışırdı; buna karşılık kimse, onun yapıcı bir öneride bulunduğunu görmemişti.

İkinci özelliği, karısı dahil bütün kadınlardan nefret etmesiydi. Dolayısıyla, Mrs. Quonset'e yapılanlar karşısında kılı bile kıpırdamamıştı. Buna karşılık, çantayı kapam Gwen'in davranışı onu çok daha fazla öfkelen-dirmişti.

Marcus Rathbone'un gözünde bu hareket otoritenin kötüye kullanılmasıydı. Hele bir kadın tarafından yapıldığı için hiç desteklenemezdi. Öfkeyle, Gwen ile Demerest'in arasına girmek üzere yerinden kalktı.

Kıpkırmızı kesilen Guerrero'ya gelince, anlaşıl-maz şeyler mırıldanarak hem koltuğundan hem de Ada Quonset'in kollarından sıyrılmıştı. Geçide varacağı sıra Marcus Rathbone çantayı Gwen'in elle-rinden kaptı, saygıyla eğilerek sahibine uzattı. Deli deli bakan Guerrero bir vahşi hayvan gibi sıçrayıp aldı çantasını.

Vernon Demerest atıldı ama geç kalmıştı. Geçidi tıkayanlar yüzünden -Gwen, Rathbone, obuacı - zamanında yetişemedi. Üç kişilik topluluğun yanın-dan dolanan Guerrero geriye doğru kaçıyordu bile. Yolunun üzerinde, dehşete düşen yolcular doğruluyorlardı.

— Durdurun onu! diye bağırdı Demerest. Bomba taşıyor!

Artık herkes haykırıyor, deliye dönen yolcular geçidi dolduruyorlardı. Demerest iyiden iyiye tıkanıp kalmıştı. Yalnız Gwen, dirsekleriyle kendine yol açıp Guerrero'nun peşinden gidebildi.

Uçağın kuyruğuna varan Guerrero döndü. iyice büzülmüş bir hayvana benziyordu gitgide, köşeye kısı-tırılmış bir hayvana. Kendisiyle uçağın kuyruğu arasında bir bölme kalmıştı: Gerideki üç tuvalet. Sırtını bölmeye vermiş, çanta sapıyla altından ucu çıkan si-

cimi tutuyor, çantayı kalkan olarak kullanıyordu.

— Olduğunuz yerde durun! diye homurdandı. Yaklaşmayın!

Sessizlik oldu. Birkaç saniye süreyle, jet motörlerinin düzenli ısılgından başka ses gelmedi. Sonra Demerest'in sesi uçağın içini doldurdu.

— Beni dinleyin Guerrero! Duyuyor musunuz? Duyuyorsanız anlamaya çalışın. Kimliğinizi ve ne yapmak istediğinizi biliyoruz. Hayat sigortası yaptırdığınızı öğrendik, taşıdığınız bombadan da haberimiz var. Lincoln'dekiler de bizim bildiklerimizi biliyorlar, yani sigortanızın hiç bir değeri kalmadı. Duyuyor musunuz? Sigortanız hükümsüz, geçersiz, bir kâğıt parçasından başka bir şey değil. Bombanızı patlatırsanız bir hiç uğruna öleceksiniz. Aileniz bir sente bile konamıyacak, tersine, halkın öfkesinden kurtulmak için kaçmak zorunda kalacak. Düşünün Guerrero, bol bol zamanınız var...

Kadının biri çığlık attı. Guerrero ne yapacağını kestiremiyordu.

— Bütün bu insanların rahatlamasını sağlayın, dedi 'Demerest... Sonra konuşabiliriz. Bana soracağınız bütün sorulara cevap verebilirim, kimsenin yanınıza yaklaşmıyacağına yemin ediyorum.

Demerest'in hesabı basitti. Yolcular gereken akıllılığı gösterip geçidi boşaltabilirlerse, bu süre içinde delinin dikkatini bir noktaya toplamak istiyordu. Sonra, Guerrero'yu kandırıp çantayı elinden almaya çalışacaktı. Ya da, en son çare, üzerine saldırıp bombayı patlatacak mekanizmayı işletmeden çantayı elinden kapmayı deneyecekti. Umutsuzca bir çözüm yoluydu bu, ama tek çare olduğundan başvurmak gerekiyordu.

Yolcular, teker teker yerlerine dönmektedirler.

— Mr. Guerrero, size söylediğim gibi, tasarladım

ğınız şey anlaşıldı. Artık, bunu uygulamaya kalkmanın gereksizliğini siz de öğrenmiş bulunuyorsunuz. Bu nedenle, çantanızı bana vermenizi istiyorum.

Demerest sakın konuşmaya çalışıyordu: Guerrero, kendisini dinlemeyi kabul ettiği sürece her şey mümkündü.

— Verin çantanızı bana: yemin ediyorum, ne yolculardan ne mürettebattan kimse size el kaldırmıyacak.

Ürkek bakışlı Guerrero dilini dudaklarında gezdiriyor, iki adım ötesindeki Gwen Meighen'in gözleri üzerinden ayrılmıyordu.

— Sakin ol Gwen, dedi Demerest titremeyen bir sesle. Git yerine otur.

İleri atılması gerekiyorsa önünün açılması zorunluydu. Üç adımda, belki de iki...

Guerrero'nun ardındaki tuvalet kapılarından biri açıldı. Eşikte bir genç adam görüldü. Ürkek yüzü ve kalın gözlükleri ona bir baykuş görünüşü vermekteydi. Ne yapacağını şaşırılmış halde, kuşkuyla çevresine bakınarak durakladı. Bir şey duymadığı belliydi.

— Çantalı herifi yakalayın! diye haykırdı yolculardan biri. Üstüne atılın, bomba taşıyor!

Arkasındaki kapının çıkardığı gürültüyü duyan Guerrero geriye dönmüştü. Birden ileri atıldı, gözlüklü genci itip tuvalete daldı. Ardından da Gwen saldırdı. Demerest, hâlâ geçidi tıkayan yolcular yüzünden birkaç adım gerideydi.

Guerrero kapıyı kaparken Gwen tuvaletlere vardı. Ayağını kapı aralığına sokabildi. Kapı kapanmıyordu ama genç kadın da açamıyordu bir türlü. Ayağını büyük bir acı kaplıyor, öte yanda kapıya yüklenen Guerrero'nun ağırlığını hissediyordu.

Guerrero için, son birkaç dakikanın olayları kar-

makarışık bir sis halindeydi. Zincirleme giden olayları gerçekten anıyamamış, Demerest'in sözlerinin ancak bir bölümünü seçebilmişti. Bir tek noktayı açıkça görebiliyordu: Bütün tasarıları gibi bu da suya düşmüştü. Hep aynı şey tekrarlanıyor, ne zaman bir işe girişse, bir hata, bir beceriksizlik, sersemce bir gaf bu işi başarısızlığa uğratiyordu. Hayatı, bir uçtan öbürüne başarısızlıklarla doluydu. Artık, ölümünün bile bir başarısızlık olacağını anlamıştı.

Kapıyı kapalı tutmak için, omuzuyla kanada dayanabilecek şekilde durmuştu. Şimdiden kapı dışardan itiliyor, bu itişin birkaç saniye sonra daha da artacağı ve dayanılmaz bir hal alacağı anlaşıyordu. Umutsuzca çantaya sarıldı, dinamit lokumlarını patlatacak mandalın arasındaki plâstik dörtgeni çekmek üzere yerleştirdiği ipin düğümünü aradı. Titreyen parmakları ilmiği buldu. Son hareketi yapmadan önce, elleriyle meydana getirdiği bombanın da başarısız bir şey olup olmayacağını düşündü.

Yaşadığı son saliseler içinde, D. O. Guerrero, hayatında, hiç olmazsa bir kez iyi iş gördüğünü farkettiler.

9

Sımsıkı kapalı uçağın içinde patlama çok şiddetli oldu. Dev bir çekiç tarafından indirilmiş müthiş bir darbe ve ardından fışkıran alevler.

Patlama merkezinde bulunan D. O. Guerrero o an ölüverdi. Bir saniye önce yaşıyordu; bir sonraki saniye ondan geriye, kanlı parçalar kalmıştı.

Guerrero'ya dolayısıyla da patlama merkezine en yakın kişi olan Gwen Meighen bombanın soluğunu olduğu gibi yüzünde ve göğsünde hissettiler.

Aynı anda, uçağın gövdesinin kaplaması yırtıl-

dı. Boşalma da patlama kadar korkunç ve ani oldu. O ana kadar içeriyi dolduran basınçlı hava bir kasırga gücüyle açılan deliğe saldırdı ve solunumu güçleştiren atmosfere dağıldı gitti. Uçağın başından kuyruğuna doğru, kopkoyu bir toz sürüklendi ve sıkıca bağlı bulunmayan ne varsa - gazete, yemek tepsisi, şişe, el çantası, giysi - önüne katıp sürdü. Perdeler uçup gitti, iç kapılar - pilot yerinin, mutfak ve tuvaletlerin - menteşelerinden sökölüp birer saman çöpü gibi sürüklendi.

Bu uçuşan şeyler, yolcuların bir çoğunu yaraladı. Kemerlerini çözen herkes, kendilerini sürükleyebilecek olan bu dev soluğa karşı koymak için, ellerinden geldiğince tutunuyorlardı.

Yolcuların oturduğu yerin iki yanında ve her koltuk dizisinin üzerindeki kapaklar açıldı, bir lâstik boruyla ana oksijen deposuna bağlanan oksijen maskeleri ortaya çıktı.

Birden havanın emişi azaldı. Ama tatlı sıcaklık yerini korkunç bir soğuğa bırakmıştı bile. Jet motorlarıyla rüzgârın gürültüsü kulakları sağır edecek gibiydi.

Geçitte, bir koltuğun arkılığına yapışan Deme-rest güçlükle bağırabildi: «Oksijen! Çabuk!» Kendisi de, hemen bu sözlerin ardından, en yakın oksijen maskesine yapıştı.

Yetiştirilişi ve tecrübesi sayesinde, olup biteni viyeye düşmüştü. Oysa, oksijeni iyice azalan bu havada insan vücudu yaşayamazdı. Yolcuların kendilerini toplayıp hemen oksijen maskelerini takabilmeleri için on beş saniyeleri kalıyordu.

hemen anlamıştı. Uçağın içinde basınç, dışındaki se-

İlk beş saniyenin sonunda, duyuşsal algıları ve düşünme yetenekleri iyice azalmıştı. Sonraki beş saniye içinde, bir çeşit iyimserlik, oksijeni gereksiz gör-

melerine yol açabilirdi. Sonra sıra hareketsizlik ve baygınlığa gelecekti.

Dişlerini sıkkan Demerest hızla düşünüyordu. İkinci bir uyarıda bulunacak, iki-üç metre ötesinde ölü ya da ölüm halinde yatan Gwen'i düşünecek zamanı yoktu. Şu an en önemli şey pilot yerine dönüp, uçağı kurtarmakta Harris'e yardımcı olmaktı. Kurtarma imkânı kalmışsa tabii.

Derin soluklar alırken, pilot yerine kadar ulaşmanın yollarını düşünmeye koyuldu.

Her koltuk dizisinin üstünde dört oksijen maskesi asılıydı - yolcu başına bir maske ve fazladan, geçitte kalabilecek adam için yedek bir maske. - Demerest'in kaptığı da, bu yedek maskelerden biriydi.

Ama maskesinin borusu, yer değiştirmesine imkân vermiyecek kadar kısaydı. Pilot yerine varmak istiyorsa, her türlü hareket kolaylığı sağlayacak, bağılı bulunmayan bir maskeden yararlanması gerekliydi.

Daha ilerde, birinci sınıf bölmesinin yakınında, taşınabilir iki oksijen tüpünün bir filede durduğunu biliyordu. Oraya varabilirse, tüplerden biri bile yolun geri kalan bölümünü almasına fırsat verirdi.

Bir koltuk dizisinden öbürüne, ilerlemeye başladı. İlerledikçe de, yedek maskelerden birini bırakıyor diğerini alıyordu. İki dizi ötede, maskelerin dördü de kullanılmaktaydı: Biri genç kız olan üç büyük ve annesinin, dizlerinde yatan bir bebek vardı o koltuklarda. Maskeyi bebeğin yüzüne bastıran genç kızdı. Demerest geçidin öbür yanına döndü, borusunun ucunda sarkan boş bir maske görünce kendininkini bırakıp onu kaparak ağzına yapıştırdı. Öne doğru yürüyüşüne devam etmek üzereyken, zorlu bir sarsıntıyla yana yatan uçak dikine inmeye koyuldu.

Demerest, az kaldı devriliyordu. Bir mucize so-

nucu, ayakta kalabilmeyi başardı. Şimdilik hiç bir şey yapamıyacağını biliyordu. Olayların birkaç dakika içindeki gelişimi iki unsura bağlıydı: Patlama sonucu uçaakta meydana gelen zararın büyüklüğüne ve şu sıra, kumanda yerinde tek başına mücadele eden Harris'in ustalığına.

Pilot yerindekilerin bir şeyden haberleri olmadığı için, sarsıntı orada daha da zorlu olmuştu. Gwen Meighen ile Mrs. Quonset'in ardından Demerest de gidince, kaptan pilot Harris ile yardımcısı Jordan'ın, içerde olup bitenleri öğrenme olanakları kalmamıştı. Dolayısıyla patlama ve hemen ardından gelen aynı şiddetteki basınç azalması ikisini de gafil avlamıştı. Yine de durumu anlamakta gecikmemişlerdi. Uçağın kuyruk bölümü gibi pilot yeri de, sökülüp giden kapının boşluğundan hemen içeri dolan yoğun bir toz bulutuyla kaplanmıştı. Bağlı bulunmayan her şey, içeri doğru sürüklendi.

Yardımcı pilotun masası üzerindeki uyarıcı kesik kesik çalmaya koyuldu. Pilot koltuklarının üzerinde sarı ampuller yandı. İki işaretin de anlamı aynıydı: Uçağın içindeki basınç, tehlikeli bir şekilde azalıyordu. Sonra toz bulutunun yerini hafif, buz gibi bir sis aldı. Harris kulaklarında devamlı bir acı duyuyor, kulak zarları patlayacak gibi geriliyordu.

Ama, durmadan geliştirilen hazırlık çalışmaları ve yılların verdiği tecrübeyle, hemen harekete geçmeyi bildi.

Gösterdiği tepki hemen olduğu kadar içgüdüsel-di. Yerde yapılan uçuş deneylerinde, çeşitli kazalarla - motor arızaları, yangın, fırtınanın yol açtığı sarsıntılar, yıldırım, elektrik kesilmesi - karşılaşan pilotlar bunların hepsiyle başa çıkmayı öğreniyorlardı. Akılları başlarından gitmeden, duraklamadan, değerli saniyeler yitirmeden. Özenle yetiştirilmeleri de uça-

ğı, yeryüzünün en emin taşıtlarından biri haline getiriyordu. Tecrübeli bir pilot olan Harris, hemen, gerekli kararları alacak durumdaydı.

Basıncın birden azalması karşısında, kesinlikle uyulacak bir kural vardı: Mürettebat, her şeyden önce kendini düşünecekti. Demerest'in yaptığı da buydu, Harris'le Jordan'ın yapacakları da.

Bir kere oksijen maskelerini, yolculardan bile önce takmalıydılar. Sonra, düşünme yeteneğini yitirmeyeceklerinden emin, durumu bilerek yapacakları şeyleri kararlaştırabilirlerdi.

Her koltuğun ardında, tavana bir oksijen maskesi asılmıştı. Defalarca yaptığı hareketi bir kez daha tekrarlayan Harris radyo kulaklıklarını çıkarıp kolunu uzattı, bir çengel çekti, oksijen maskesini alıp yüzüne bastırdı. Maskede, ana oksijen deposuna bağlanan bir borudan başka bir de mikrofon vardı. Kulaklıkları takmadan duyabilmek için, Harris, tam tepesindeki oparlöre bağlı bulunan mekanizmayı çevirdi. Ardındaki Jordan da, hemen aynı şeyleri yaptı.

Sonra, yine içgüdüsel bir hareketle sağ elini uzatan Harris, dört jet motörünün de hızını kesti. Uçak yavaşladı. Harris, uçağı daha da yavaşlatmak için, sol eliyle hava frenlerinin kolunu çekti.

Jordan da, uyarıcıyı susturmuştu.

İki adam şimdiye kadar içgüdüleriyle hareket etmişlerdi. Artık, ilk kararı almak gerekiyordu.

Her şeyden önce alçalmak zorunluydu. Yani, şimdi bulundukları 28 bin ayak yükseklikten (8500 metre) beş kilometre kadar aşağıya, atmosfer yoğunluğunun yolcular ve mürettebatın oksijene başvurmada soluk alabileceklerini sağladığı yere.

Harris'in çözümlemek zorunda olduğu sorun birkaç sözcükle özetlenebilirdi: Ağır ağır mı, yoksa dikey mi inmeli?

İyi kıl önce, ani basınç değişikliklerinde yapılacak şeyler kesinlikle ortaya konmuştu: Hemen, dikine inişi başlatmak gerekiyordu. Yalnız bir kere, bu her yönüyle kurallara uygun manevra felâketle sonuçlanmış, kademeli bir inişle belki kurtarılması sağlanacak olan uçak havada parçalanmıştı. Onun için, şimdi pilotlar uyarılıyorlardı: **Önce uçakta meydana gelen sakatlığı anlamak gerekir. Sakatlık çok büyükse, dikine iniş durumu ağırlaştırabilir. O zaman, kademeli bir iniş seçilmelidir.**

Bu çözüm yolu da bir takım tehlikeler ortaya koyuyordu. Harris hepsinin farkındaydı.

Hiç kuşkusuz, **Altın Post**'ta yapısal bir sakatlığa uğramıştı. Basıncın birden azalması bunu ortaya koyuyordu; üstelik basıncın azalmasından önceki patlama - bir dakika kadar öncesinde kalmıştı - da bir takım arızalara yol açmıştı herhalde. Başka koşullarda, Harris, uçaktaki sakatlığın ölçüsünü anlamak için Jordan'ı arkaya gönderebilirdi. Ama Demerest içerde bulunduğuna göre, Jordan yerinde oturmalıydı.

Yine de, uçağın sakatlığı ne olursa olsun, başka bir unsur çok daha büyük öncelik kazanıyordu. Uçağın dışında hava sıcaklığı —50 derecedeydi.

Pilot yerinde hüküm süren dondurucu soğuğa bakılırsa, içerinin sıcaklığı da dışarıdan pek farklı olmamalıydı. Böyle bir soğukta, kimse, birkaç dakikadan fazla yaşayamazdı.

En az tehlikeli çözüm yolu hangisiydi acaba: Yüzde yüz donarak ölmek mi, yoksa dikine iniş tehlikesini göze almak mı? Harris saniyenin onda biri kadar duraladı. İç telefonla, Jordan'a:

— Hava kontrol merkezini uyarın, dedi. Dikine inişe geçiyoruz!

Aynı zamanda sağa doğru keskin bir dönüş ya-

pıp iniş takımlarını çıkardı. Bu ilk dönüş iki amaç güdüyordu. Kemerlerini bağlamayan ya da ayakta kalan yolcular, merkez kaç kuvvetin etkisiyle bulundukları yere yapışacaklardı. Halbuki hemen inişe geçerse, hepsi tavana yapışvereceklerdi. Üstelik bu dönüş, uçağı, o ana kadar izlediğı hava koridorundan ve altından geçen uçaklardan uzaklaştırmış olacaktı. (Aslında bunun doğruluğundan da kesinlikle emin değildi ya.)

İniş takımları çıkınca uçağın hızı daha da kesilecekti; dolayısıyla dikine iniş daha sert olacaktı.

Harris oparlörde, ilk tehlike işaretini veren Jordan'ın sesini duyuyordu :

— Mayday ! Mayday ! (*) Trans Amerika 2 sefer sayılı uçağı. Patlama ve ani bir basınç azalması var. Dikine iniyoruz !

Direksiyonu sonuna kadar iten Harris, omuzunun üstünden seslendi :

— 10.000 ayakta durma izni isteyin.

Jordan söyleneni yaptı. Harris, başparmağının tersiyle radar vericisinin frekansını 77 ye geçirdi, - tehlike işaretiydi bu. Yerde, bütün ekranlar üzerinde uçağın «yankı» sı çiftleşecek, hem **Altın Post**'un kimliğini hem de tehlikeli durumunu ortaya koyacaktı .

Şimdiden, hızla yükseklik kaybetmeye koyulmuşlardı. Yüksekliği gösteren ibre, zembereğı çılgına dönmüş bir saati andırmaktaydı... 26.000 ayak... 24.000... 23.000... Pilot yerindeki araçlara bakılırsa, dakikada 8000 ayak alçalmaktaydılar. Toronto kontrol merkezi, gönderdikleri mesaja karşılık verdi :

— Altınız boşaltılmıştır. İlk fırsatta ne yapmak

(*) **Mayday** : Havacılıkta, denizcilerin S.O.S. inin yerini tutan imdat işareti.

istediğinizi bildirin. Sizden gelecek haberleri bekliyoruz.

şimdi Harris d6n6ř6 tamamlamış, dikine inişe ge7mişti. Soğuğu d6ř6necek zamanı yoktu : 7abuk inmeyi başarabilirlerse bir kurtulma olanakları kalıyordu... U7ağın par7alanmaması şartıyla. Harris, şimdiden, bazı kumanda ara7larının karşılık vermediğini g6r6yordu : Y6n değişikliği sağlayan d6men ağırlaşmıştı; dengeleme ara7ları hepten takılmıştı... 21.000 ayak... 19.000... Patlamanın kuyruğa zarar verdiği anlaşılıyordu. Bu zarar ne 6l76deydi ? Bir dakika sonra, - hayır elli saniye - u7ağı doğrulttuğunda anlıyacaklardı. Işte u7ağın en 7ok zorlanacağı andı o an. Eğer o sıra hayatı par7alardan biri koparsa d6şmeye devam edeceklerdi. Harris'in yardıma ger7ekten ihtiya7ı vardı ama yanındaki yardımcı koltuğu boştu. Jordan'dan, yardımına gelmesini isteyemiycek kadar ge7 kalmıştı. 6stelik ikinci pilotun da yapacak bir 7ok işi vardı : Hava deliklerini kapamak, eldeki b6t6n ısıtma ara7larını hareket ge7irmek, mot6rlere giden yakıtın kesilip kesilmediğini devamlı denetlemek, yangın işaretlerini kollamak gibi... 18.000 ayak... 17.000... 14.000 de Harris, u7ağı d6zenlemeye başlıyacaktı. 10.000 ayakta dengeleneceği umuduyla... 15.000... 14.000... şimdi! Dikine inişten hafif7e sıyrılma...

D6menler iyice kasılmıştı ama, şimdiden biraz oynatılabiliyordu. Harris b6t6n g6c6yle direksiyonu kendine doğru 7ekti. Iniş hafifliyordu... 12.000... inişi yavaşlatmalı... 11.000... 10.000... 10.000 ! Tamam!

U7ak doğrulmuştu. Her zamanki gibi, yatay u7uyordu. Bu y6kseklikte hava, soluk alıp vermeyi sağlamaktaydı. Oksijensiz bile oturulabilirdi. Dışarının sıcaklığını g6steren termometre —5 teydi. Pek sıcak

sayılmazdı ama, yükseklerdeki öldürücü soğukla da kıyaslanmazdı.

Dikine iniş, topu topu iki buçuk dakika sürmüştü.

Tepesindeki oparlör işlemeye başladı :

— Toronto'dan Trans Amerika 2 sefer sayılı uçağa. Neredesiniz ?

— 10.000 ayakta dengeyi sağladı, iki - yedi sıfır rotasına devam ediyoruz. Yapısal sakatlıklar var uçakta, ölçüsünü henüz anıyamadık. Hava durumuyla Toronto, Detroit ve Lincoln International havaalanlarının ne halde olduklarını öğrenmek istiyoruz.

Böyle büyük yaralar almış, felâkete yol açabilecek bir inişe geçmiş uçağı, ancak kazalara karşı özel hazırlıkları da bulunan söz konusu alanlar karşılıyabilirdi.

— Anlaşıldı, dedi Toronto. Beş dakika sonra gerekli bütün bilgileri vereceğiz.

Vernon Demerest kapının kalıntılarını aşarak koltuğuna geçti.

— Uçağı yönetebileceğinize inanıyor musunuz ?

— Şimdilik öyle gibi, diye homurdandı Harris Kuyruk kopmazsa kurtulmamız mümkün. Her ne kadar yön veren dümen bozulma belirtileri gösteriyor, denge sağlayan araçlar bozulmuş bulunuyorsa da. Geride ne oldu ? Biri çatapat mı attı ?

— Onun gibi bir şey. Koca bir delik açıldı. Ölcek zamanı bulamadım.

Herkes, yanındakinin kayıtsızlığının bir numara olduğunu biliyordu. Harris, uçağı daha iyi dengelemek ve düz bir çizgi üzerinde ilerletmek için çaba harcıyordu hep.

— Yine de çok iyi plândı Vernon, dedi. Yürüyebilirdi.

— Tabii. Hem de nasıl. - Demerest Jordan'a ses-

lendi. - Turist sınıfa dönün. Yaranın boyutlarını anlayıp iç telefonla bana bildirin. Sonra yolcularla meşgul olun. Kaç yaralı olduğunu ve yaraların ağırlık ölçüsünü bilmeliyiz. Ve... ilk kez, bu korkunç şeyi düşünebilmek cesaretini buluyordu... Gwen'in ne durumda olduğunu anlayın.

Toronto merkezi, Harris'in istediği bilgileri verdi. Toronto havaalanı yine kapalıydı, bütün pistler karla dolmuş, buzlarla kaplanmıştı. Detroit de seferlere kapatılmıştı. Ama **Altın Post** ile de inmek isterse, üç sayılı pistin solundan kar temizleyiciler çekilebilir ve uçak oraya konabilirdi. Bu uçuş pisti, on beş-yirmi santimlik bir kar tabakasıyla örtülüydü. Kar tabakasının da altında buz vardı. Lincoln International'da ise, şimdilik kapalı bulunan üç-sıfır'ın dışındaki pistler temizlenmişti. Görüş 1.500 metre; rüzgâr kuzey batıdan, saatte 50 kilometre hızla aralıklı esmekteydi.

— Yakıt boşaltmak niyetinde değilim, dedi Harris.

Demerest başıyla, bu kararı onayladığını belirtti. Harris'in neden bu karara vardığı açıktı. İnış çok güç olacaktı, özellikle Roma'ya kadar gitmelerini sağlayacak yakıtın yol açtığı ağırlıkla. Yine de, içinde bulundukları durumda, yakıt boşaltmak onları daha büyük tehlikelerle karşı karşıya getirebilirdi. Patlama, uçağın gerisinde elektrik kontağına yol açmış, iki maddenin sürtünmesine sebep olmuştu; tam şu sıra kıvılcımlar çıkıyordu belki. Havadaki uçak yakıt bıraksa, bazen ateş yumağı haline gelmesi için bir tek kıvılcım yeterdi. İki pilot bu gerçeği iyice anlamışlardı : Yangın tehlikesini uzaklaştırıp zorlu bir inişi göze almak daha doğrudu.

Aynı zamanda da bu, çaresiz kaldıklarında ancak en yakınlarındaki büyük alan Detroit'e konabile-

cekleri anlamına geliyordu. Ağır uçak büyük hızla yere konduğunda, mümkün olduğu kadar uzun bir uçuş pisti ve rahatça fren yapma olanağı gerekiyordu. Oysa Detroit'in en uzun pisti olan üç, hem buz hem de kar kaplı, yani böyle bir iniş için en uygunsuz koşullar içindeydi.

Yine en büyük güvenliği Lincoln International sağlıyordu. Ancak oranın da önemli bir sakıncası vardı : Lincoln, en az bir saatlik uzaktaydı.

Saatta 470 kilometre hızla gidiyorlardı şimdi, bu hız büyük yüksekliklerde vardıkları hızın çok altındaydı. Harris ise, yeni arızalara yol açmamak için bu hızın ötesine geçmekten çekiniyordu. Ne yazık ki, bu akli başında tedbirin de bir takım sakıncaları vardı: Uzun süre fırtınanın üstünde giden uçak şimdi çalkantının göbeğine düşmüş, amansızca sarsılıp duruyordu.

Aslında bütün mesele tek bir soruda toplanmaktaydı : **Altın Post**, bir saat daha havada kalabilecek miydi ? Bu sorunun cevabını kesinlikle vermek imkânsızdı : Patlama, ancak beş dakika önce meydana gelmişti çünkü.

Hava kontrol merkezinin sesi yeniden duyuldu :
— Trans Amerika 2, niyetinizi söyleyin.

Demerest, cevap yerine, arızanın boyutlarını henüz anıyamadıklarından Detroit'a yol istedi. Henüz karar vermemişlerdi ; bir kaç dakika sonra bildireceklerdi vardıkları kararı.

— Anlaşıldı Trans Amerika 2. Detroit, kar temizleyicilerin üç sayılı pistin sol kesiminden çekildiğini bildiriyor. Mecburî iniş için hazırlıklara başlayacaklar.

Arkadan, iç telefonun zili duyuldu. Yine Demerest cevap verdi. Jordan uçağın arkasından arıyor. rüzgârın uğultusunda sesini duyurmak için haykırıyordu :

— Arka kapının hemen gerisinde, aşağı yukarı iki metre genişliğinde bir delik var. Mutlaka tuvaletler yok olmuş gibi. Bunun dışında, gördüğüm kadarıyla büyük bir sakatlık yok. Yön veren dümene kumanda etmeyi sağlayan mekanizma parça parça, ama önemli kablolarla bir şey olmamış.

— Uçağın dengesini sağlayan araçta bir şey görüyor musunuz ?

— Denge sağlayan aracın kaplaması delinmiş, işlemeyişi bundan ileri geliyor herhalde. Havada uçan kalıntılardan ileri geldiği anlaşılan birkaç delik ve yarık görüyorum ayrıca, ama bir şey kopmamış. Patlamanın dev soluğu içerden çok dışarı çıkmış anlaşılan.

— Yine talihimiz varmış, diye homurdandı Demerest. Sizce bir saat daha havada kalabilir miyiz?

— Uçağın dayanacağını sanıyorum; ama aynı şeyi yolcular için söyleyemem.

— Kaç yaralı var ?

— Henüz bilmiyorum. Bana söylediğinizi yaptım ve önce uçağın durumunu inceledim. Ama, yolcuların durumu pek parlak değil gibi.

Demerest emretti :

— Orada kalın. Elinizden geleni yapın. - Soracağı soru karşılığında alacağı cevaptan çekinerek durakladı : - Gwen'i gördünüz mü ?

Gwen'in uçakta olup olmadığını bile bilmiyordu: Belki uçağın dışına sürüklenip gitmişti. Aynı şey bir kere daha görülmüş, açılan deliğin yakınındaki hostes uçuvermişti. Uçakta olsa bile, patlamanın en yakınında bulunan kişi Gwen'di.

Jordan'ın cevabı da hiç ferahlatıcı değildi.

— Gwen burada ama korkarım, çok ağır yaralı. Uçakta üç doktor var, şu sıra Gwen ve diğer yaralı-

lara bakıyorlar. İlk fırsatta gelip durumu anlatacağım.

Demerest telefonu kapadı. Kendisine, kişisel kaygılara dalma hakkını tanımıyordu; şimdilik, uçağın güvenliğinden başka şey düşünmemeliydi. Harris'e dönüp yardımcı pilotun raporunu özetledi.

Harris, Demerest'i dinlerken düşünüyordu. Şimdiye kadar Demerest, kumanda yerine geçeceğini gösteren bir söz söylememiş, bir hareket yapmamıştı : daha da öte, verdiği kararları onaylamıştı. Göründüğü kadarıyla, inecekleri yer hakkında karar vermemi de kendisine bırakıyordu. Yani, müfettişlik görevinin dışına hiç çıkmıyordu.

— Lincoln'e varmaya çalışacağız, dedi Harris.

Demerest başıyla onayladı ve Toronto'ya durumu bildirdi ; birkaç dakika sonra, **Altın Post**, Cleveland'in denetimine girecekti. Demerest, son saniyede meydana gelebilecek bir değişikliğin de düşünülmesini ve Detroit alanının hazır beklemesini istedi. Lincoln'e de, 2 sefer sayılı uçağın yaklaşmakta olduğu ve öncelik istediği bildirilmeliydi.

— Anlaşıldı Trans Amerika 2. Detroit ve Lincoln'e haber veriyoruz. Tamam.

Kanada ile Birleşik Amerika sınırının birkaç kilometre ötesindeki Huron gölünün batı kıyısına yaklaşıyorlardı. Şimdi yerdekilerin dikkati Boeing üzerinde toplanmıştı. Yol boyu, denetimcilerle yardımcıları, izledikleri uçuş koridorunu boşaltmakla meşgûl olmalıydılar. Her istedikleri hemen karşılanacaktı.

Bütün tehlikeleri göze alıp uçuşa bir saat daha devam etmeyi kararlaştırdıklarından bu yana, ancak birkaç dakika geçmişti. Yine de, alana yaklaşma ve iniş hazırlıklarını yapmanın sırasıydı. Demerest haritaları seçip dizlerine yaydı.

Lincoln International, iki pilotun her zamanki üs-

süydü. Uçuş pistleriyle alanı çevreleyen hava boşluğunu ezbere biliyorlardı. Yine de yönetmelik, belleklerinin kaybettiği bu bilgileri bir kere daha karşılaştırmalarını gerektirmekteydi.

Haritalar, bildiklerini doğruladı. Uçak çok ağır olduğundan büyük bir hızla konacaklardı. Dolayısıyla da, mümkün olduğu kadar uzun bir uçuş pisti gerekliydi onlara. Uçağa yön veren dümenin gerektiği gibi çalışmaması, aynı zamanda bu pistin mümkün olduğu kadar da geniş olmasını zorunlu kılıyordu. Üstelik hava raporuna göre saatte elli kilometre hızla kuzey-batıdan esen rüzgâra karşı inmek zorundaydılar. Bu vazgeçilmez koşulları ancak üç - sıfır sayılı pist sağlayabilirdi.

— Bize, üç-sıfır sayılı pist gerekli, dedi Deme-rest.

— Aldığımız en son habere göre bu pist kapalı, cevabını verdi Harris. Bilmiyorum neyle, ama bir şeyle tıkanmış.

— Söylediğiniz yeni bir şey değil. Bir meksika jeti pistin kıyısında çamura saplanmanın yolunu bulduğundan, namussuz saatlardan beri kapalı. Ama bize vızgelir. Pisti temizlemeleri için onlara elli dakikalık bir süre tanıyoruz, bir dakika fazla değil.

LINCOLN International'in ana binasında, Mr. Freemantle, meslek hayatının en önemli anlarından birini yaşıyordu. İki televizyon istasyonunun kameraları önünde, çağrısına karşılık veren yüzlerce Meadowood'luya yarım saattan beri söylev vermekteydi. Büyük bir şiddetle, uçakların dayanılmaz gürültüsü-

ne veriştiriyor, havaalanı yönetiminin suçlu kayıtsızlığı üzerinde bulunuyordu - müvekkillerinin dvası, adalet tarafından tartışılmaz bir zafere ulaştırılacaktı. - Birden, kalabalığı yarıp yanına yaklaşan Mel. Bakersfield ile Teğmen Ordway'i gördü. Avukat hızını alamadı ve sözüne devam etti ama, polis şefinin araya girmesiyle cümlesi yarıda kesiliverdi.

Ordway çok öfkeliydi.

— Havaalanı binası içinde gösteri yapılamıyacağını size bildirmiştim.

— Ama teğmen, bunun bir gösteri olmadığını size kesinlikle söyleyebilirim. Sadece havaalanı yönetimiyle yaptığım umut kırıcı bir konuşmadan sonra televizyoncuların sorularına cevap verdim. Ayrıca bu konuşmanın hesabını mvekkilime de vermek zorundaydım...

— Hesabı başka yerde verirsiniz ! - Ordway dönüp kalabalığa baktı. - Hemen dağılın ! Hadi bakalım boşaltın burasını.

Bir takım öfkeli sesler duyuldu. Freemantle, yaşıtırıcı bir hareketle elini kaldırdı.

— Hayır dostlarım ! Rezalet çıkarmaktan kaçınıp otoritenin önünde eğilelim. Bu polis şefi dağılmamızı emrediyorsa, gideceğiz. Dışarda basına bir beyanat vereceğim...

Bakersfield'in sert sesi :

— Bir dakika! diyerek sözünü keşti. Bu beyanatta, neler üzerinde duracağınızı merak ediyorum. Herhalde olayları yine değiştireceksiniz. Yine hukukî durumun hileli bir açıklamasını yapacak, bir şeyin farkında olmayan bu bilgisiz kişileri yanıltacaksınız değil mi ? Yoksa baştan sona uydurduğunuz ve uzmanı olduğunuz masallardan birini mi anlatacaksınız ?

— İftira ! diye haykırdı Freemantle. Hakaretin

ta kendisi ! - Omuz silktili. - Bu alçakça imalara karşılık verecek kadar düşünmedim...

— Neden ? Eğer hakaret ve iftira sözkonusuy-
sa, mahkeme, kolaylıkla sizi haklı çıkarır. Ama belki
de, bu sözlerimi doğrulayacak şeyleri ortaya atmam-
dan çekiniyorsunuz ?

— Hiç bir şeyden çekindiğim yok Mr. Bakersfi-
eld. Polis şefi dağılmamızı istedi. Dediğini yapaca-
ğız. Şimdi, izin verirsiniz...

— Dağılma emri sizinle ilgili, dedi Ordway. Mr.
Bakersfield dilediğini yapabilir. Hem, burada her şe-
ye o hakim.

— Bana imtiyazlı davranılmasını istemiyorum,
dedi Mel. Ama Mr. Freemantle görüşünü uzun uzun
açıkladığına göre sanırım, benim de aynı şeyi yap-
maya hakkım var. - Elini uzattı. - Mikrofonu bana ve-
rin.

Avukatın protesto etmek üzere olduğunu gören
Ordway ilerledi, karşılık istemiyen bir hareketle mik-
rofonu alıp Mel'e uzattı.

Meadowood halkının meydana getirdiği sık ka-
labalıkta çalkantılar oldu. Alanın büyük holü tıkan-
mıştı, saat on ikiyi yirmi geçtiği halde kalabalık azal-
mak bilmiyordu. Bir sürü sefer geciktirildiğinden, ka-
labalık herhalde sabaha, tarifelerin normale dönece-
ği ana kadar devam edecekti. Şimdilik alana inen ya
da çıkış kapılarına yürüyen binlerce yolcu, gösteri
yapanlarla duvar arasından güçlükle sıyrılıp geçmek
zorundaydılar. Bu dayanılmaz duruma en kısa sü-
rede son vermek gerekiyordu.

— Kısa konuşacağım, dedi Mel. Önce kendimi
tanıtıyorum.

Bir saat önce kabul ettiği temsilcilere söyledik-
lerini özetliyerek konuya geçti.

— On iki yıl önce, Meadowood diye bir belde

yoktu. Bir değeri olmayan, boş bir yerdı burası. Yakınındaki havaalanı gelişir gelişmez arsaların metre kare fiyatları, bildiğiniz yere çıkıverdi. Dünyanın her yerinde, büyük havaalanları yakınında aşağı yukarı aynı şey olup gitmiştir.

Kadının biri haykırdı :

— Biz buraya yerleştığımız sıra, bu kadar gürültü çıkaran jet uçaklarının kullanılacağını nereden bilebilirdik ?.

— Belki, ama biz bunu önceden düşünmüştük ! karşılığını verdi Mel. Havaalanı yönetimi, jet uçaklarının hizmete girmesinin kaçınılmaz olduğunu biliyordu, jet motorlarının büyük gürültü çıkaracağından haberliydi, buna uygun davrandı. Halkı uyardık (şehircilik heyetleriyle bağlantı kurduk, alan yakınında inşaat izni vermemelerini rica ettik. Arşivlerimizdeki vesikalar bu sözlerimizi doğruluyor. Bugün Meadowood şehrinin bulunduğu yere tabelâlar bile diktirdik. Tabelâlar : **Uçaklar, bu arsaların üzerinden kalıp konacaktır** yazdırdık. Arsa satıcılarıyla emlakçılar alelacele bu tabelâları yok ettiler. Sonra da, gelecek te burada oturacak olanların gürültüden neler çekeceklerini söylemeden, çok iyi bildikleri «alanın genişletilmesi tasarıları» ndan söz etmeden, arsaları parselleyip sizin gibi saf insanlara sattılar.

Mel sustu. Kalabalığın gürültülü düşmanlığı yerini, düşünceli bir sessizliğe bırakmıştı bile. Mel bundan biraz utanç da duydu. Karşısındaki adamlar ezmek zorunda bulunduğu düşmanlar değil, çözümlemek için çabaladıkları güç sorunla boğuşan kurbanlardı.

— Hukukî duruma gelince, diye devam etti, sınıırım Mr. Freemantle size bundan uzun uzun söz etmiştir. Tabii kendine göre yorumlar yaparak. Şimdi, izin verirseniz kişisel görüşümü açıkliayım...

Avukatın söylemediği bir sürü olayı ezberden sıraladı : Bu dâvaların hiç birinde mahkeme, havaalanının normal çalışmasını sınırlandırmak isteyen çevre halkına hak vermemişti. Konuştukça, görüşlerinin etkilerini farkediyordu. «Bu sözlerime körü körüne inanmanızı istemiyorum», dedikten sonra dinleyicilerinin, hukuk dergilerine bakarak doğru söylediğini anlıyacaklarını belirtti.

Derken, ön sıradaki kadınlardan biri Freemantle'a döndü :

— Bize bunların hiç birinden bahsetmemiştiniz. Sizi duyan, işi çantada keklik sanırdı.

Freemantle omuz silkti. Nasılsa yüz altmış kadar imzayı toplamış, alan binasına girmeden bunları arabasının torpito gözüne kilitlemeyi unutmamıştı. Bakersfield görüşlerini çürütmeye çalışabilirdi, yüz altmış imzayı silemezdi nasılsa.

Bir dakika geçince güveni sarsılmaya başladı. Birçok kişi, imzaladıkları kâğıt konusunda Bakersfield'e sorular soruyorlardı. Davranışları, şaşkınlık içinde bulunduklarını ortaya koymaktaydı. Mel'in tutumu, üzerlerinde, tartışılmayacak ölçüde büyük bir etki yapmıştı. Şimdiden kalabalık topluluklara ayrılıyor, bu topluluklar aralarında tartışıyorlardı.

— Imzalanan anlaşma konusunda bana bir takım sorular soruldu, dedi Mel. Hangi anlaşmanın söz konusu edildiğini herhalde biliyorsunuz. Bir örneğini ben de gördüm. Sanırım Mr. Freemantle, avukat olmadığım için, anlaşmanın geçerli olup olmadığı hakkında bir fikir veremeyeceğimi söyleyecektir. Ben size yalnız, bir iş adamı olarak öğüt vereceğim. Bazı koşullarda, bu akşam imzaladığımız anlaşmalar, mahkeme karşısında size karşı kullanılabilir. Anlaşma anlaşmadır. İşe kuramsal açıdan bakıldığında, bu parayı ödemeye zorlanabilirsiniz. Ancak, bana kalırsa,

anlaşmayı hemen feshetmek şartıyla bu zorunluluktan kurtulursunuz. Bir kere, anlaşma şartları yerine getirilmeye başlamamıştır : Şimdilik, avukatınız sizler için bir şey yapmamış bulunuyor. Ayrıca, parayı almak için, hepinizi teker teker takip etmek zorunda kalacaktır. Bu da epey güç bir iştir. Bir de, bence, hiç bir mahkeme on beş bin doları bulan bir vekâlet ücretini olumlu karşılamaz.

— Öyleyse ne yapabiliriz ? diye seslendi biri.

— Kararınızı değiştirdiyseniz, bu akşam ya da yarın sabah Mr. Freemantle'a bir mektup gönderirsiniz. Mektupta, iyice düşünüp taşındığınızı ve kendisini avukat olarak tutmaktan vazgeçtiğinizi belirtir, nedenlerini açıklarsınız. Tabii, bir kopyasını da alıyorsunuz. Yine bence, mektubu yolladıktan sonra, bu işten bahsedildiğini duymazsınız bir daha.

Yan gözle, Freemantle'ın, nefret dolu bakışlarla kendisini süzdüğünü gördü. Avukat fırsat bulsaydı Mel'i oracıkta boğazlardı. Ama Mel hiç aldırmadı. Karşısındaki adamın, müşteri toplama yöntemlerinin açığa vurulmasını istemediğini hissediyordu. Freemantle, dâva açmaya cesaret edemezdi. Yargıç bir takım tatsız sorular sorabilir, meslek ahlâkının koruyucusu olan bir takım bilgiler edinmek isteyebilirdi. Mel, kendi kendine, korkacak şeyi olmadığını söylüyordu.

Freemantle'ın da aynı sonuca vardığından haberi yoktu. Pratik bir adam olan avukat, hayatta hep üstün gelinemiyeceğini biliyordu. Bu kez kaybetmişti. Başka bir zengin damar bulurdu nasılsa.

Teğmen Ordway'la birkaç memur, kalabalığı dağıtıyorlardı. Tanya'yı gördü. Ona doğru yürümek üzereyken bir kadın yolunu kesti. Zeki bir yüzü, omuzlarına dökülen uzun saçları vardı. Sakin bir sesle konuşuyordu.

— Özür dilerim Mr. Bakersfield. Konuşmanızdan sonra durumu daha iyi anladığımız muhakkak. Yalnız, gürültü uyumalarına engel olduğu için ağlayan çocuklarıma ne cevap vereceğimi düşünüyorum.

Mel başını eğdi. Kadın, birkaç cümleyle, bütün bu tartışmaların ne denli boş olduğunu ortaya koymuştu. Ona, doğru dürüst bir cevap veremeyeceğini biliyordu. Havaalanı yakınında oturduğu sürece, doğru dürüst bir cevap da alamıyacaktı.

Tanya kâğıdı uzattığında hâlâ, ne diyeceğini düşünüyordu. Kâğıtta şunlar yazılıydı:

Altın Pos't'da patlama oldu. Bir çok kişi yaralandı, uçağın arızası önemli. Lincoln'a dönüyor ve öncelik istiyor. 1.30'a doğru burada olacak. Kaptan pilot üç-sıfır sayılı piste inmekte diretiyor. Kontrol kulesi, üç-sıfır'ın açılmadığını bildirdi.

11

TURİST sınıfın ardındaki kanlı parçaların arasında, bir mahalle doktoru olan Milton Compango, bütün bilgisi ve tecrübesini seferber etmiş Gwen Meighen'i kurtarmaya çalışıyordu. Bu işi başaracağından da pek emin değildi.

Guerrero'nun bombası patladığında, Gwen, patlama yerine en yakın olan kişiydi.

Guerrero gibi onun da ilk anda ölmesi gerekirdi. Kurtuluşunu - kurtulamıyabilirdi de - bombayla arasında Guerrero'nun gövdesi ve tuvalet kapısının bulunmasına borçluydu. Gülünç bir kalkanda belki bunlar, ama bombanın güçlü itişini saniyenin onda biri kadar geciktirebiliyorlardı.

Oysa, saniyenin onda birini geçmeyen bu süreçte, uçağın kaplaması yırtılmış ve bu yırtılma ikinci bir patlamaya yol açmıştı.

Yine de, bombanın soluğu genç kadına çarpmış, ağır yaralı ve kan içinde geriye fırlatmıştı. Ama bu soluk, tersine tepen etkin bir güçle karşılaşmıştı. Bu güç, inanılmaz şiddetle yarıktan dışarı fırlayan havaydı. Olay, birbirine toslayan iki «siklon» un durumuyla karşılaştırılabilirdi. Bir an sonra dışarı süzülen basınçlı hava üstün gelmiş, ilk patlamanın güçlü soluğunu beraberinde, yükseklikten buz gibi karanlıklarına sürüklemişti.

Bir mucize sonucu, pek yaralanan olmamıştı.

En ağır durumdaki Gwen Meighen, kendini bilmez bir halde, koridora yatıyordu. En kötü anda tuvaletten çıkan baykuş suratlı genç, yanında, kolundaki derin yaradan çok kan kaybediyordu; sersemlemişti, inleyip duruyordu ama ayakta kalabilmeyi başarmıştı. Yolculardan beş-altısının çeşitli yerleri be-re-lenmişti; cam ya da maden parçaları ise bazılarının sıyrıklar almalarına yol açmıştı. Bütünüyle durumun bilânçosu pek ürkütücü değildi. Gwen'in durumunun dışında.

Kimse, onun yüzüne bir oksijen maskesi bastırmayı düşünmemişti. Oksijensiz kaldığından boğulmak üzereydi.

Harris'in inişe geçmesi, onu, hemen ölmekten kurtardı. Uçak 12.000 ayağa vardı, hava, soluk alıp vermeyi sağlayacak hale gelmişti. 10.000 ayakta, maskesizlikten bayılan herkes teker teker ayıldı. Çoğu, başlarına geleni bilmiyorlardı bile. Yalnız, tek bilinçsiz halde yatan Gwen'di.

Dr. Compagno, uçağın arkasına yürümek için, geleneksel «aranızda doktor var mı acaba?» sorusunu beklememişti. Uçağın gövdesindeki yarıktan içeri dolan rüzgârın ıslığını bastırmak için sesini yükselterek en yakın hostese talimat verdi.

— Mümkün olduğu kadar çok sayıda yolcu.

birinci sınıfa geçirmenizi öğütüyorum. Herkes, mümkün olduğu kadar çok şeye sarınsın. Yaralılar için de battaniye gerekli.

— Bulmaya çalışacağım, dedi hostes kötümser bir ifadeyle.

Koltukların üstündeki filelerde bulunan battaniyelerin çoğu, yolcuların palto ve boyun atkılarıyla birlikte uçup gitmişti.

Yolcular arasındaki öteki iki doktor da, Compango'nun yanına koştular. Çantasını yanında taşıyan Compango, adamların ellerinin boş olduğunu farketti. «Bunlar mütehassıs herhalde, diye düşündü, elleri ceplerinde yola çıkabilen adamlar. Randevusuz hasta kabul etmiyenler. Oysa babadan kalma bir mahalle doktoru, kendini hep görevli saydığından, ilk yardım çantasını yanına almadan bir yere gitmez.»

— Siz diğer yaralılara bakın, dedi meslekdaşlarına. Ben buna ancak yetişebiliyorum.

Gwen'i yan döndürdükten sonra, soluk alıp almadığını anlamak için eğildi. Düzenli ama belli belirsiz bir soluk ve ardından gelen hırıltıyı duydu.

— Çabuk, oksijen verin!

Hostes, bir oksijen tüpüyle maske getirmeye gince, solunum yollarının tıkanıp tıkanmadığını anlamak için yaralının ağzına baktı. Bulduğu kırık dişlerle kanı temizledi; nefes borusu sağlama benziyordu. Hostes geri döndüğünde, oksijen maskesini Gwen'in yüzüne bastırıp tutmasını istedi. İki dakika sonra, genç kadının kireç gibi yüzüne bir parça renk geldi.

Bu arada doktor, yüz ve göğüsteki kanamaları durdurmaya çalışmış, köprücük kemiğiyle sol kolun kırıldığını da görmüştü; ilk fırsatta kırıkların içabına bakacaktı. İşin en kötü yanı, sol göze bir ta-

kım parçalar girmişti; neyse ki sağ göz sağlam gibiydi.

Pilot yerinden gelen Jordan yaklaştı.

— Doktor, kaptan pilot Demerest size teşekkürlerini bildiriyor. Konacağımız alandan ne gibi bir yardım istemesi gerektiğini öğrenmek için, boş vaktiniz olduğunda, kendisiyle görüşmenizi istiyor.

— Acele etmeyin bakalım. Alın şu bezi iyice yerleştirin yaranın üstüne. Tamam. Şimdi tahtayı bağlamama yardım edeceksiniz. Havluya saracağım bir mukavva cilt kapağını kullanacağım. Bulabileceğiniz en kalın ciltli dergi ya da kitabı getirin, dergi de içinde kalsın... Mükemmel. Bence, ilk fırsatta yolcularla konuşması gerektiğini söyleyip kaptan pilota Büyük bir darbe yediler, yeni yeni topluyorlar kendilerini. İç rahatlatıcı birkaç söz hepsine iyi gelir.

— Anlaşıldı doktor. - Jordan, kuşku bakışlarını hareketsiz yatan Gwen'in gövdesinde gezdirdi. - Kurtulabileceğini sanıyor musunuz?

— Kurtulabilir yavrum, ama kurtulma şansı pek yüksek değil. Bu iş, büyük ölçüde, hayata olan bağlarıyla ilgili.

— Hayata her zaman bağlı olduğunu sanıyorum.

— Şimdi pek anlaşılmıyor ama, güzel kızdı değil mi?

— Gerçekten çok güzeldi.

Doktor bir an sustu. Yaralı bir daha, güzel bir kız olamayacaktı. - Estetik ameliyat yaptırmazsa tabii. -

Jordan, eskisinden daha da sarsılmış bir halde, pilot yerine döndü. Arkadaşlarının yanına varır varmaz da, Demerest'in sakin sesi uçağın içini çınlattı.

— Baylar, bayanlar, kaptan pilot 'Demerest konuşuyor. Az önce geçirdiğimiz büyük kazanın öne-

mini küçümseyecek değilim, sizleri bir takım şakalarla oyalamaya da çalışmıyacağım. Pilot yerinde bulunan bizler, şakalaşmak için hiç bir sebep görmüyoruz, sizlerin de bizler gibi düşündüğünüzü sanırım. Ancak, patlama uçağı parçalamadı, kumandayı ele alabildik, geri dönmeyi başardık, kırk beş dakika kadar sonra Lincoln International'a ineceğimizi umuyoruz.

Ses kesildi. Pilot yerinde bu kez, daha konuşkan olma gereğini duydu: Öyle ya, yolcuların her şeyi öğrenmeye hakları vardı.

— Henüz kurtulmuş sayılamıyacağımızı sizden gizlemiyorum. İniş çok güç olacak, üstelik manevra gücümüzü ne ölçüde yitirdiğimizden haberimiz yok. Az sonra mürettebat, koltuklarınızda nasıl oturmanız gerektiğini, kemerlerinizi nasıl takacağınızı gösterecek. Yere iner inmez, en kısa zamanda uçaktan nasıl çıkabileceğiniz de anlatılacak. Yere konduğumuzda soğukkanlı ve çabuk davranmanızı, mürettebattan her hangi birinin sözlerine boyun eğmenizi istiyorum.

«Yerde, her türlü tedbirin alınmakta olduğunu kesinlikle söyleyebilirim.»

- Demerest, yine, bir an sustu. Bu söylediklerimi doğru çıksa da, beceriksiz herifler pisti zamanında temizleyebilseler, diye düşündü. - Bir bakıma talihi-niz varmış, çünkü kumanda yerinde bir yerine iki tecrübeli pilot var: Kaptan pilot Harris ve ben, Canımızın çektiğinden çok daha fazla uçuş saati doldurmuş iki yaşlı pelikanız biz. Ama şu sıra, yaptığımız uçuşlar boyunca edindiğimiz tecrübelerin büyük faydasını göreceğiz. Yolculuğun bir bölümünü sizlerle geçirecek ikinci pilotun da yardımını görüyor, birbirimize destek oluyoruz. Sizler de, birbirinize destek

olmalısınız. Bunu yaparsanız, hep birlikte, sağ salim kurtulacağımızı söyleyebilirim.

Mikrofonu yerine asarken radyodan ses geldi :

— Cleveland merkezinden Trans Amerika 2 ye Lincoln, üç-sıfır sayılı pistin hâlâ tıkalı olduğunu bildiriyor. Siz gelene kadar pisti temizlemeye çalışıyorlar. Açamazlarsa iki-beşe konacaksınız.

Demerest dilinin ucuna gelen küfürü güç tuttu. İki-beş, üç-sıfırdan yedi yüz metre daha kısa, daha dardı. Üstelik o sıra iki-beşte rüzgâr, yandan esiyordu. Bu unsurlar, iniş tehlikesini arttıran şeylerdi.

Jordan'a döndü:

— İçeriye girin ve çalışmaların yönetimini ele alın. Hosteslerin gereken bütün bilgileri vermelerini, yolcuların da her şeyi gerektiği gibi anlamalarını sağlayın. İmdat kapılarını ve bu kapıların nasıl açılacağını gösterin. Pisti aşarsak, ki iki-beşe konduğumuzda başımıza gelecek olan budur, uçak göz açıp kapayıncaya dek parçalanabilir. Yardımaınıza koşmaya çalışırız ama vakit bulabileceğimizi sanmıyorum.

Birkaç dakika sonra, Doktor Compagno pilot yerine girdi.

— Yaralı listesini getirdim efendim. Durumu ağır olan bir kişi var, hostesiniz Gwen Meighen. Yüz ve göğüste bir sürü yara var, kan kaybı büyük. Üstelik sol kol kötü bir şekilde kırılmış. Bir de patlamanın yol açtığı sarsıntı var tabii. Üstelik, Lincoln'deki ilgililerle bağlantı kurduğunuzda, bir göz doktoru bulundurmalarını da söyleyin.

Kendini çok zorlayan Demerest, doktorun istediklerini uçuş defterine geçirebilmişti. Son cümleyi duyunca irkildi. Allak bullak:

— Göz doktoru mu? diye sordu. Yani... gözleminde bir şey mi demek istiyorsunuz?

— Korkarım. Sol göze birkaç parça girmiş. Retinanın ne halde olduğunu ancak bir göz doktoru bilebilir. Buna karşılık, sağ göz sağlam gibi.

Ani bir bulantıya karşı koymaya çalışan Demerest elini alnına götürdü:

— Tanrım! Tanrım!

— Bir şey söylemek için henüz çok erken, dedi Doktor Compagno. Ama çağdaş cerrahî harikalar yaratıyor. Yalnız zaman unsurunun önemi büyük

— Hemen durumu şirketimize bildireceğiz. Gerekeni yapacaklar.

— Güzel. Diğer yaralılara gelince...

Demerest, makine gibi, listenin geri kalanını da deftere geçirdi. Ezik, şiş, çürük, kesik, sıyrık; önemli bir şey yoktu. Sonra, doktor dışarı çıkmak üzereyken kolunu tuttu.

— Bir saniye doktor, Gwen... Miss Meighen demek istiyorum... hamileydi. Hamilelik durumunu güçleştirir mi?

Harris'in şaşkın şaşkın kendisine baktığını farketti.

Belli belirsiz savunmaya geçen doktor:

— Hamile olduğunu bilemezdim, diye homurdandı. İleri bir hamilelik söz konusu değil sanırım.

Demerest başını eğdi.

— Doğru, dedi. Pek ileri değil.

— Anlıyorum. Her neyse, hamileliğin kurtulmasını etkileyeceğini sanmıyorum. Çocuğa gelince... ceninde her hangi bir sakatlığa yol açacak kadar oksijenden yoksun kalmadı. Üstelik karnında da yarası yok. Dolayısıyla... - sustu, hemen ardından sözünün sonunu getirdi: - Kazanın çocuğa bir etki yapmaması gerekir. Hemen hastaneye yatırılmak şartıyla, Miss Meighen'in yaşama ihtimali vardır... çocuğu da normal olacaktır.

Doktor gittikten sonra, pilot yerine bir sessizlik çöktü. Derken Harris gırtlığını temizledi:

— İnışe geçmeden dinlenmek istiyorum. Biraz kullanır mısınız?

Demerest başını salladı. Elleri ve ayakları, kendiliğinden kumanda araçlarına gidiverdi. Gwen konusunda soru sormadığı için, Harris'e içten teşekkür ediyordu. Herhalde meraklanmıştı, kendi kendine bir takım şeyler düşünüyor ama sözünü etmemek efendiliğini gösteriyordu.

Demerest, kendini uçağın yönetimine vermek için boşuna çaba harcamaktaydı. Onun gibi tecrübeli bir pilot, kendini bütünlük yaptığı işe vermek zorunda değildi aslında, özellikle düz bir çizgi üzerinde giderken. Şu sıra da, Gwen'i düşünmemesi imkânsızdı.

Yola çıkmadan önce ne kadar güzel, nasıl da keyifliydi... Onunla hiç gidemiyecekti Napoli'ye... İki saat önce: «Seni seviyorum!» demişti. Kendisi de seviyordu Gwen'i... ve çocuğu aldırmaya razı etmişti.

Artık çocuğu aldırma söz konusu olamazdı, bebek dünyaya gelecekti. Rahatlatıcı mı, yoksa acı mıydı bunu bilmesi? Kestiremiyordu.

Oparlör, birden düşünce dizisini kesiverdi.

— Cleveland merkezinden Trans Amerika 2'ye. Sola dönün, yeni rotanız iki-sıfır-beş. Hazır olunca 6.000 ayağa inmeğe hazırlanın. 10.000 ayaktan alçalmaya başladığınızda bildirirsiniz.

Demerest elini uzattı, alçalmak için jet motorlarının gücünü azalttı. Göstergeyi düzenledikten sonra dönüşe geçti.

— Trans Amerika'dan Cleveland merkezine. İki-sıfır-beş rotasına giriyoruz. 10.000 ayaktan şimdi ayrılıyor.

Alçaldıkça sarsıntı ve yalpa artıyordu. Ama geçen her dakika da onları hedefe, kurtuluşa yaklaştırıyordu. Bu arada, Cleveland'den Şikago merkezine aktarılacakları noktaya da yaklaşılmaktaydılar. Sonra, Lincoln International'in kontrol kulesine bağlı bölgeye girmeleri için, yarım saat daha uçmaları gerekecekti.

Uçağın iniş yolu üzerinde tutarken, Demerest, karısının tepkisini düşünüyordu. Sarah'a önce kendisini aldattığını, sonra devamını söylemek... Aynı sorun, on bir yıl önce, ilk evlilik dışı çocuğunun doğacağı sıra ortaya çıkmıştı. Haftalarca düşünmüş, sonunda söylemeye cesaret edememişti. Baba olduğunu, çocuğu evlât edinmelerini söylemek imkânsız gelmişti o sıra. Oysa her duruma uymaya alışkın olan Sarah, bunu da benimserdi nasılsa. Uyuşukluğuna ve basit eğlencelerine rağmen - **Curling** (*) Kulübü, Pazar Günü Resim Yapanlar Birliği gibi - Sarah'ın sağlam bir sağduyusu vardı. Herhalde bunun için evlilikleri dayanıyor, bunun için Demerest, şu sıra bile boşanmayı düşünmüyordu.

Evet, Sarah bu duruma da uymanın yolunu bulurdu. Tabi davranışının acısını çıkarırdı kocasından - belki uzunca bir süre - ama sonunda çocuğu benimserdi. Bir çocuğun acı çekmesini asla istemezdi Sarah.

Ama bütün bunlar geçmişte kalmıştı; şimdi yeni bir bebek, Gwen'in çocuğu sözkonusuydu. Çocukla ilgili kararı da şimdi vermeliydi: Evet konuşacaktı karısıyla, her şeyi söyleyecekti. Evde, haftalar ve belki aylar boyu sürecektik günlük isteri nöbetlerine göğüs germek pahasına, yine de herşeyin iyi sonuç-

(*) Curling: Amerikalıların çok ilgi duydukları bir oyun.

lanacağı umuduyla. 'Daha doğrusu, iyi sayılabilecek bir sonuca varacağı umuduyla.

Hem de işte, Gwen'in de söz hakkı vardı. Demerest, aldığı ağır yaralara rağmen Gwen'in iyileşeceğinden emindi. Yürekli, canlı bir kızdı, kurtulmak için çabalıyacaktı - daha kendine gelmeden başlıyacaktı kurtulma çabasına. - Sonradan da, kazanın bütün sonuçlarını kabullenmeyi bilecekti. Çocuk konusunda onun da bir fikri olacaktı herhalde. Belki çocuğu bırakmak istemiyecekti. Gwen, her söylene-ni yapan boynu eğik kızlardan değildi.

Belki de işin sonunda. Demerest iki karı ve bir çocukla kalacaktı ortalıkta. İşte o zaman, epey karışalı bir hayatı olacaktı.

Tanrım, diye düşündü, ne karışık iş!

Birkaç dakika sonra, uçağın yönetimini alması için Harris'e işaret etti.

— Ben, yerdeki miskinlerle uğraşayım, daha iyi. Biraz kımıldansınlar. - Mikrofona yapışıp dişlerini gıcırdatarak: - Şikago merkezi, dedi, Trans Amerika 2'nin kaptan pilotu Demerest konuşuyor. Bizi dinliyor musunuz, yoksa her zamanki gibi, uyku ilâcınızı yutmak için evinize kadar mı uzandınız?

— Şikago merkezinden kaptan pilot Demerst'e, Sizi dinliyoruz; görevi başından ayrılan yok.

— Ne diyorsunuz! Öyleyse, işe koyulmak için ne beklersiniz? Ciddî dertlerimiz var, yardım görmemiz gerekiyor yahu!

— Bir saniye lütfen. - Bir sessizlik oldu, sonra değişik bir ses duyuldu:

— Ben Şikago merkezi şefi. Son sözlerinizi işittim. Elimizden geleni yaptığımızdan emin olabilirsiniz. Her türlü önceliği sağlayacak, özel bir radyo frekansı ve doğrudan Lincoln'e yönelen rotanızı vereceğiz.

— Yeterli değil; diye kükredi Demerest. Şikago merkezinin sayın şefi, beni dikkatle dinlemenizi istiyorum. Doğrudan Lincoln'a uzanan rotayı sağlamanız, iki-beş ya da diğer pistlerden birine varacaksa işe yaramaz. Üç-sıfırı istiyoruz. İşe yarar halde olmadığını söylemenizin gereği yok: Biliyorum. Size gönderdiğim mesajı dikkatle yazın ve Lincoln'dekilerin anlamını iyi kavramalarına bakın. Tamam mı? «iki-beş sayılı piste indirirseniz paramparça bir uçak ve bir yığın ölüyle karşılaşacaksınız.» Bunu Lincoln'e iletin ve kafalarına kakın. Ne yapıp edip üç-sıfırı açsınlar, pist bize çok gerekli. Anladınız mı?

— Anladım efendim. Mesajınız hemen iletilecektir.

— Peki. Şimdi Lincoln Havaalanı Genel Müdürü Mel Bakersfield'e ikinci bir mesajım var. İlk yazdırdığım metin kendisine verilsin, özel olarak kayınbiraderinden gelen şu not da yanına eklensin: «Bu belâya çattıysak, suç büyük ölçüde sizindir alçak herif. Havaalanı binasında, sigorta poliçesi satışını yasaklamak için hiç bir şey yapmadınız. Pisti açmak için kımıldanın biraz, borcunuzu ödeyin hiç olmazsa.» Not aldınız mı?

Şefin sesi hafif bir duraklamadan sonra:

— Her şeyi not ettik Trans Amerika 2, karşılığını verdi. Peki ama, bu deyimleri aynen kullanmakta diretiyor musunuz?

— Evet! Metni olduğu gibi vermenizi istiyorum. Duydunuz mu: Olduğu gibi!

MAKAM arabasıyla kar altındaki alanı gezen Mel Bakersfield, radyoyla, kurtarma çalışmalarını izliyordu. İtfaiyeciler, cankurtaranlar, onarım kamyon-

ları iki uçuş pisti arasında - iki-beşle üç-sıfır yer almaya başlamışlardı bile. Her an, gereken yere gitmeye hazır, bekliyeceklerdi. Hiç bir şey rastlantıya bırakılmamıştı: Havaalanının, tehlikeli olaylar karşısında izlenecek yolla ilgili plânı, bu tür manevraları en ince ayrıntılarına kadar düzenliyordu.

Bir anlık sessizlikten yararlanan Mel, mikrofonunu işletti:

— Hareket halindeki denetimden yer kontrol merkezine. Üç-sıfır sayılı pistte çamura saplanan uçağın yanındaki Joe Patroni'ye durum bildirildi mi?

— Evet. Kendisiyle devamlı bağlantı halindeyiz.

— Ne durumda?

— Uçağı yirmi dakika içinde yerinden oynatacağını umuyor.

— Emin mi?

— Pek değil.

Mel, kuşkuyla kesti görüşmeyi. Bu gece ikinci kez alanı dolaşüyor, kar fırtınası ve görüş azlığının elverdiği ölçüde hızla sürüyordu arabasını. Yanında, Tanya Livingstone ile **Tribune** gazetesinden Tomlinson, tek kişilik yere sıkışmışlardı.

Birkaç dakika önce, **Altın Post**'ta patlama olduğunu bildiren mesajı Tanya'nın elinden aldığı anda, hemen kalabalığın arasından sıyrılıvermişti. Ardında Tanya, hemen garaja koşmuştu. Yolda Tomlinson'u da arabaya almıştı. Gazeteci, Freemantle'in çevirdiği dolapları kendisine bildirmişti, o da Tomlinson'a bomba gibi bir haber sağlayacaktı. Bunu yapmak zorundaydı.

Şimdi, hareket yerine doğru giden bir uçağın önünde, geçiş yollarından birinde ilerliyorlardı. 2 sefer sayılı uçuş konusunda bilinenleri Tanya özetlemişti.

— Yanlış anlamadıysam, dedi Tomlinson, yeterince uzun bir tek pist var. Öyle mi?

— Öyle, diye homurdandı Mel. En azından bunun gibi iki pist yaptırmak zorundayız ama, yönetim kurulu tınmıyor. Beyler halkın görebileceği şeyler için harcama yapıyorlar da, kimsenin bakmadığı bir uçuş pistine beş para vermek istemiyorlar. Hep aynı mahallî politika!

— Bütün bunları, adınızı vererek yazmamı istiyor musunuz?

— Doğrusu, hiç bir sakınca görmüyorum. Bu akşam yaptığım ilk gözüpeklik değil nasılsa.

Omuzunda Tanya'nın sıcaklığını hissedince yumuşadı. Genç kadın sinirli gibiydi.

— Biz de oturmuş sakın sakın tartışıyoruz, dedi. Uçuş pistleri, halk, Meadowood hakkında... Oysa, 2 sefer sayılı uçakta yolcular en ufak bir tartışma isteği duymuyorlar sanırım. Ne hissettiklerini, korkup korkmadıklarını anlamak isterdim.

— Hiç kuşkusuz korkuyorlar, dedi Mel. İyiden iyiye aptal değillerse korkuyorlardı. Onların yerinde olsam ben de korkudan tir tir titrerdim.

Radyoda seslerin yine bir an kesilmesinden yararlanıp, mikrofon düğmesine bastı:

— Hareket halindeki denetimden yer kontrol merkezine. Kaza geçiren uçak hakkında yeni bilgi var mı?

— Durumları çok ciddî. Siz misiniz Mr. Bakersfield?

— Evet, benim.

— Biraz beklerseniz... Şikago merkezi aracılığıyla şu mesajı aldık: «İki-beş sayılı piste indirirseniz paramparça bir uçak ve bir yığın ölüyle karşılaşacaksınız.» Mesaj burada bitiyor. Özel olarak size

iletilmesi istenen bir ikinci mesaj daha var. Yakında özel telefonunuz var mı?

— Hayır. Söyleyin.

— Şey... Kullanılan sözler gerçekten çok kişisel.

— 2 sefer sayılı uçakla ilgili değil mi?

— Evet, ama...

— Öyleyse okuyun.

— Peki efendim. Mesaj şöyle: «Bu belâya çattıysak, suç, büyük ölçüde sizindir alçak herif...»

Dişlerini sıkan Mel, titremeyen bir sesle mesajı aldığını bildirmek için sonunu bekledi. Bu metni yollarken, Vernon, zevkten dört köşe olmuştu herhalde. Yine de zahmeti boşunaydı: İlk mesaj, yetiyor da artıyordu.. Mel kararını vermişti bile.

Üç-sıfır sayılı piste girerken, karla mücadeleyi aradı. Danny Farrow'un bitkin, kısık sesi karşılık verdi.

— KTj-Hs ev ,m SDROT SDROTU

— Karla mücadele. Buyurun.

— Danny, elinizdeki adamları iyice zorlayacaksınız. Kar temizleyicilerle en büyük traktörleri üç-sıfır sayılı uçuş pistine yollayın. Meksika Hava Yolları jetinin çamura saplandığı yere gitsinler ve söyleyeceklerimi beklesinler. Dediğimi hemen yapın ve beni arayın.

— Anlaşıldı, tamam.

İki dakika sonra Danny yeniden aradı.

— Karla mücadele hareket halindeki denetimi arıyor. Konvoy şefinin komutasında dört kar temizleyici ve bir o kadar traktör üç-sıfır sayılı piste gönderildi. Emirleriniz nelerdir?

— Mel, kullanacağı terimleri özenle seçmek için kısaca düşündü. Hava kontrol kulesinin dev elektronik donatımının bir yerinde, bir ses alma aracı söz-

lerini kaydedecekti. Sonradan, belki kendini savunması gerekebilirdi. Bir de, her türlü anlaşmazlıktan uzak durma zorunluluğu vardı.

— Hareket halindeki denetimden karla mücadelede, Konvoy şefinin sorumluluğu altındaki bütün araçlar, çamura saplanan jet uçağının yanında kalacaklar. Ne pahasına olursa olsun, tekrarlıyorum, ne pahasına olursa olsun, birkaç dakika sonra kendi olanaklarıyla çamurdan sıyrılmayı deneyecek uçağın yolu bu araçlar tarafından tıkanmamalıdır. Eğer bu deney de başarısızlığa uğrarsa, kar temizleyicilerle traktörler, pisti boşaltacak şekilde, uçağı kenara itme emri alacaklardır. Üç-sıfır pistinin en geç yarım saat sonra kullanılır halde bulunması, dolayısıyla da o sıra gerek araçlar ve gerekse Meksika Hava Yollarının jeti tarafında boşaltılması zorunludur. Araçların ne zaman harekete geçeceğine karar vermek için hava kontrol kulesiyle devamlı ilişki halinde bulunacağım. Mesajımı alıp almadığınızı, sözlerimi iyi anlayıp anlamadığınızı belirtin.

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra yine Danny'nin sesi duyuldu:

— Anladığımı sanıyorum. Daha emin olabilmek için, sözlerinizi tekrarlıyorum.

Metni okuduğunda Mel, son bir şey daha ekledi.

— Özellikle şu noktayı iyice belirtin: Araçlara, jet uçağını pistin kenarına itme emrini ben vereceğim. Yalnız ben.

— Anlaşıldı. Hem, bu işi sizin yapmanızı ben de isterim. Kar temizleyicilerimizin Meksika Hava Yolları jetini ne hale getireceklerinden haberiniz vardır sanırım.

— Yine de onu yerinden oynatacağım, diye homurdandı Mel. Şu sıra, en önemli şey bu. Tamam.

Tomlinson uzun bir ısıklık koyverdi.

— Uçağı oynatmak ha! dedi inanmaz bir yüzle. Altı milyon doları kar temizliyicilerin önüne katıp sürüklemek!... Uçağı parça parça edeceksiniz ama! Sigorta şirketiyle mal sahipleri de sizi parçalarlar.

— Mümkündür. Unutmayın ki bu bir görüş meselesi. Eğer mal sahipleriyle sigortacılar havada kaza geçiren uçakta olsalar, herhalde yapacağımı alkışlardı.

— Herhalde, dedi gazeteci. Ama, yine de bazı kararlar yürekli olmayı gerektirir.

Tanya'nın eli, hafifçe kondu Mel'in koluna. Genç kadın heyecanını gizlemiyordu.

— Ben de alkışlıyorum, diye mırıldandı .Sizi alkışlıyorum. Ne olursa olsun bu yaptığınızı unutmayacağım.

— Hadi canım. Boş yere aklımız başımızdan gidiyor, belki gerekmez. - Meksika Hava Yollarının jeti görüldüğünden hız kesti, sonra da arabayı durdurdu. - Umutla geçireceğimiz yirmi dakikamız var.

Mel'in niyetini öğrenen Joe Patroni'nin yüreğine iniyordu. Karşısındaki başka biri olsa, öfkesini olduğu gibi kusuverirdi. Mel dostu olduğundan, çiğnemekte olduğu sönük puroyu tükürmekte yetindi. Soluğu kesilmiş gibi:

— Sapasağlam bir Boeing'i itmek için kar temizleyici kullanmak mı? diye sordu. Aklınızı mı kaçırdınız yahu?

— Bu pistten vazgeçemem.

Patroni, küçümseyen bir hareketle, birkaç metre ötede dizili kar temizliyicilerle traktörleri gösterdi.

— Neyse ki ben sizi delilikten kurtarmak için buradayım. Geriletin şu gülünç oyuncakları. Onbeş dakikaya kadar, belki daha kısa bir sürede lânet olasıca uçağı yerinden oynatacağım.

Mel'in, rüzgârın kükremesi ve motörlerin homurtusu arasında sesini duyurmak için haykırması gerekti.

— Aramızda bir anlaşmazlık olmasın sonra Joe. Hava kontrol kulesi kaybedecek zamanımız kalmadığını bildirdiğinde hiç bir tartışma kabul etmem. Kaza geçiren uçaktaki insanları kurtarmak sözkonusu. O jet motörleri çalışsa bile susturacak adamlarınızla araç - gerecinizi hemen çekeceksiniz. Şimdiden gereken talimatı verin. Kar temizliyeciler, benim emrimle harekete geçtiklerinde iş hemen olup bitecek.

Patroni'yi kara kara düşünürken bırakıp, hava kontrol kulesi şefini aramak üzere arabasına döndü. Kar temizliyecilerle traktörleri piste sokmadan önce ne kadar zamanı kalacağını kesinlikle anlamak istiyordu.

— Bildiğimiz kadarıyla, dedi kontrol kulesi şefi, 2 sefer sayılı uçak sandığımızdan erken gelecek. On iki dakikaya kadar, Şikago merkezi onu bizim denetimimiz altına devredecek. Biz de sekiz, en fazla on dakika uçağı denetimimiz altında tutacağız. Böylece alana konması, en geç 1.28'e rastlıyacak.

Mel saatına baktı: Biri bir dakika geçiyordu

— İki pist arasında yapılacak seçime gelince, inişten en geç beş dakika önce sonucun bildirilmesi zorunlu. Sonra uçak yoluna girecek, artık onu geri çeviremeyiz.

Mel hemen hesaba girişti: En geç on yedi dakika içinde kararını vermesi gerekecekti. Yani Patroni'ye söylediğinden daha çabuk. Terlemeye başlamıştı.

— Dinleyin şef, 2 sefer sayılı uçak hakkında bana devamlı bilgi vermenizi istiyorum. Bu dalga

üzerinden bağlantıyı devamlı sağlayabilir misiniz?

— Oldu. Nasılsa hava trafiğini başka bir frekans üzerinden yapıyoruz artık. Bu yönden bir mesele yok.

— Anlaşıldı. Tamam.

— Şimdi ne olacak? diye sordu Tanya.

— Bekliyoruz.

— Candan, çamura saplanan Boeing'in önünü kazıp duran Patroni'nin adamlarını görüyorlardı. Bir başka kamyon geliyor, sarınıp sarmalanmış karaltılar yere atlayıp çalışanlara katılıyorlardı. Kısa boy-
lu, geniş yapılı Patroni, talimat verip adamlarını gayrete getirerek durmadan yer değiştiriyordu. Biraz daha geride duran kar temizleyicilere traktörler nöbete girmiş gibiydiler. Akbabalar gibi, diye düşündü Mel.

Radyonun sesini duyunca irkildi.

— Kontrol merkezinden hareket halindeki denetime. Şikago merkezi, 2 sefer sayılı uçağın biri on yedi geçe Lincoln merkezine devredileceğini bildiriyor.

Saat biri altı geçiyordu. Bu mesaj, 2 sefer sayılı uçağın bir dakika daha erken geleceğini ortaya koymaktaydı. Patroni'ye bırakılan süre bir dakika daha eksilmiş. Mel'in, üzerine düşen kararı vermesine on bir dakika kalmıştı.

— Burası hareket halindeki denetim, 2 sefer sayılı uçaktan yeni bir haber var mı?

— Hayır. Hiç bir değişiklik yok.

Mel, saniyesi saniyesine hesap yapmakla hataya düşüp düşmediğini düşünüyordu. Kar temizleyicileri hemen harekete geçirmek geliyordu içinden. Sonra karar değiştirdi. Sorumluluk iki yönde de işliyordu; karar değiştirdi. Sorumluluk iki yönde de işliyordu; özellikle altı milyon dolar değerindeki bir uçağın par-

çalanması emrini vermek söz konusu olduğunda. Yine de, Patroni'nin başarıya ulaşma olanağı vardı, her an biraz daha azalan bir olanak. Şu sıra işçiler, birkaç ışıldağı geri çekiyorlardı. Ama Boeing'in motörlerinden ses gelmiyordu henüz.

Birden Tanya çığlık attı.

— Bakın! Motörleri işlettiler.

Üç numaralı jet motörünün arkasından, kurşunî bir duman bulutu fışkırmıştı. Duman yoğunlaştı, ateşleme sağlanınca kayboldu. Birbiri ardından diğer motörler de harekete geçti.

— Kontrol merkezinden hareket halindeki denetime. Şikago merkezi hesapta biraz yanıldığını bildiriyor. 2 sefer sayılı uçak, biri on altı geçe denetimimiz altına girecek... yani tıpatıp yedi dakika sonra.

Çamura saplanan Boeing'in önündeki adam iki ışıklı levhayı sallıyor, şimdi levhaları kaldırmış, «yol açık» demek istiyordu. Altı dakika kalmıştı... jet motörleri hep ağır ağır çalışmaktaydı. Patroni, motörleri hızlandırmak için ne bekliyordu?

Otuz saniye daha: Birden, motörlerin gürültüsü arttı. Uçağın arkasından, ışıklık bölgenin ötesine koca koca kar yığınları fışkırdı. Boeing hareketsizdi ama kımıldayacağı hissediliyordu. İleri atılmak istediği, kendisini tutsak eden çamurla mücadele ettiği belliydi.

— Hareket halindeki denetimden kontrol merkezine. Beni dinleyin. - Meî'in sesi sertleşmişti. - 2 sefer sayılı uçağı, ne pahasına olursa olsun, iki-beş sayılı piste indirmemek gerek. Nasılsa üç-sıfır sayılı uçuş pistinde bir değişiklik olacak.

Baş parmağıyla düğmeyi, karla mücadele bölümünün frekansına itti. Kar temizleyicileri harekete geçirmeye hazırdı.

GENELLİKLE, radar odasında yapılan çalışma, gece yarısından sonra iyice yavaşlardı. Bu gece, fırtına yüzünden durum değişmişti. Bütün şirketler saatlarla ölçülen gecikmeler yüzünden, uçaklarını indirip kaldırmaya devam ediyorlardı.

Kardeşiyle aralarında geçen konuşmadan beri - dilenen sonuca varmadan önce kesilen konuşma. - Keith, bütün dikkatini önündeki ekrâna verip rahatlamaya çalıştı. Bu dikkatliliği sürdürebilirse geri kalan zaman - yeryüzündeki son saatları - çabucak geçecekti. Soluna oturan genç bir yardımcının desteğiyle, doğudan gelen uçaklara yön veriyordu. Salonun ortasında duran Wayne Tevis bütün teknisyenleri göz altında tutuyor, ayağına geçirdiği Teksas çizmelerini yere vurup tekerlekli koltuğunu salonun bir ucundan öbürüne itiyordu.

Keith, 2 sefer sayılı uçağın başına gelenleri, bölüm bölüm öğrenmişti. Önce Lincoln International uçağın geri dönme ihtimali olduğunu haber almıştı. Doğrulanmayan bir haber olduğundan, kaptan pilotun üç-sıfır sayılı uçuş pistini istediği alana bildirilmiş, bu kadarıyla yetinilmişti. Sonra kontrol kulesi şefi gelip Tevis'e ne yapmak gerektiğini bildirmişti. Bu bilgiler arasında, uçaktaki sakatlıklar, aşağı yukarı kaçta alana varacağı uçuş pisti seçiminin ortaya çıkardığı sorun yer alıyordu.

Kontrol kulesi şefinin söylediklerini dinlerken, Tevis, kuşkulu kuşkulu Keith'den yana baktı. Vardiya değişmezse, doğudan gelen uçaklara yön veren Keith 2 sefer sayılı uçağı devralacak, alana inene kadar yön verecekti.

Kontrol kulesi şefine, hafifçe:

— Keith'in yerine hemen birini oturtmak gerekli mi sizce? diye sordu.

Şef, bir an durakladı. Bir önceki olayı, hava kuvvetlerine bağlı KC-135 jet uçağını hatırladı. O sıra, Keith'i görevi başından kaldırmak için bir bahane bulmuş, sonra da acelecilik edip etmediğini düşünmüştü. Bir adam kendine hakim olmayla yıkılma arasında boğuşuyorsa, beklenmedik bir hareket bile teraziyi kötü yana eğmeye yeterdi. Üstelik şef, Bakersfield kardeşler arasındaki konuşmayı kesmekle gaf yaptığını hissetmişti. Birkaç dakika daha sabretse ne iyi olacaktı.

Tevis, hep alçak sesle:

— Yerini değiştiriyor muyum, yoksa değiştirmiyor muyum? diye sordu.

Şef başını salladı.

— Fazla acele etmiyelim. Keith'i görevi başında bırakın ama, göz altında tutun.

Keith, tartışmayı yan gözle izlerken, bir felâketin kaçınılmazlığını farkettil. Her şey bir yana, bir krizin ön belirtilerini yorumlayacak kadar tecrübesi vardı. Bu fısıldaşmanın, kısmen de olsa, kendisiyle ilgili bulunduğunu anlıyordu. Hiç kuşkusuz, birkaç dakika içinde yerine bir başkasını geçireceklerdi. Vızgeliyordu ama.

Birkaç dakika sonra, Tevis, güç durumdaki bir uçağın, «öncelikle» alana inmesinin beklendiğini bildirdiğinde hiç şaşırmayan Keith, çabucak harekât plânını hazırladı. Uçak kendi denetimine girer girmez, doğrudan üç-sıfır sayılı piste inmesini sağlayacak bir yol gösterecekti. Ayrıca gerekirse, ani dönüşler yaptırmadan uçağı iki-beş sayılı piste indirmek için kendine de bir pay ayırdı.

Yavaş yavaş daha belirgin bilgiler gelmeye başladı. Çoğunluk, kontrol kulesi şefi tarafından yaka-

lanan cümle parçacıklarıydı bunlar. Havada patlama, uçakta büyük sakatlıklar, süreyle yaralı, yönetimi eni konu güçleşen bir uçak... Pilotlar en uzun uçuş pistine inmekte diretiyorlardı... «İki-beş sayılı piste inerseniz, paramparça bir uçak ve yığınla ölüyle karşılaşacaksınız...» Alan müdürü olay yerinde, üç-sıfır sayılı pisti temizletmeye çalışıyordu...

Birden Keith, delice bir korku duydu. Dayanılmaz bir içine kapanma, yokluğa sığınma eğilimiydi bu. **İstemiyordu bu olaya karışmayı, rolünü oynamak istemiyordu.** Uçağı alana kadar indirebilse de kişisel durumunu değiştiremeyecek, bu olay ona bir şey kazandıramıyacaktı. Nasılsa sorunlarını halletmişti artık. Başarısızlığa uğrar, uçağı alana kondu ramazsa, bütün yolcuların ölümüne sebep olurdu. **Tıpkı önceki olayda yaptığı gibi.**

Yanında oturan genç yardımcı ekranı gösterdi: — İşte, diye mırıldandı, sakın sakın.

Gerçekten de ekranın bir ucunda, çift «yankı» görölüyordu - tehlike işareti. - Hiç kuşkusuz Trans Amerika'nın 2 sefer sayılı uçağıydı görülen.

Keith yerinden kalkacak oldu. **İstemiyordu bu uçağı, ona yön veremezdi.** Akli, iyiden iyiye başından gitti: «Yerime birini koysunlar», diye düşündü. Tevis'in yerime geçmesi yeter, daha zaman var nasılsa.

Döndü baktı. Tevis, havalanan uçakların denetimini yapanla konuşuyordu, teknisyenle tartışma halindeydi.

Keith, ona seslenmek için ağzını açtı. Ağzından ses çıkmadığını dehşetle farketti. Yeniden denedi: Ses telleri işlemek istemiyordu. Düşlerindeki, bitip tükenmek bilmeyen kâbuslarındaki gibi: Tek söz söylemesi imkânsızdı. Yalnız bu, düş değil gerçektir artık. Eğer...

Ekranın tepesindeki levhada beyaz bir ampul yandı: Şikago merkezi arıyordu. Yardımcı, Keith'in dinlemesini sağlayan oparlörü de açıp cevap verdi.

— Trans Amerika 2, Lincoln'un 50 kilometre güney doğusunda, Rotası iki-beş-sıfır.

— Anlaşıldı Şikago. Radarda kendisini gördük. Bizim radyo frekansımıza geçmesini söyleyin. Tamam.

— Trans Amerika 2'den Lincoln yakınlarıyla ilgili denetime. İki-beş-sıfır rotasını izliyor ve 6000 ayak yüksekliği devam ettiriyoruz.

Yardımcı bekliyordu. Cevap vermek ve uçağın denetimini üzerine almak Keith'e düşerdi. Ama Keith istemiyordu, konuşacak halde değildi.

— Alo, Lincoln yakınlarıyla ilgili denetim. Ne halt karıştırıyorsunuz orada canım?

Ne halt mı karıştırıyorum? Elimden bir şey gelmediğine göre... Tevis buraya dönmeyecek mi artık? Hepsinin canı cehenneme! Tevis ve hava kontrolun, bana bu yanlış eğilimi aşıl原因an babamın canları cehenneme! Lânet olasıca etkililiği, lânet olasıca ustalığıyla Mel'in de canı cehenneme! Hepsi vızgeliyor, hepsi!...

Yardımcı garip garip bakıyordu. Demerest her an masajını tekrarlıyabilirdi. Keith, tuzağa düştüğünün farkındaydı. Titreyen eliyle mikrofon düğmesine dokundu:

— Lincoln yakınlarıyla ilgili denetimden Trans Amerika 2 ye. Beklettiğim için özür dilerim. Üç-sıfır sayılı uçuş pistini boşaltabilmeyi umuyoruz. Üç-dört dakika sonra durum aydınlanacak.

— Anlaşıldı Lincoln. Bize haber verin. Tamam.

Keith, büyük bir şaşkınlıkla, toparlandığını farketti. Herşeyi, Tevis'i, babasını, Mel'i, hatta kendini unutabilmeyi başarmıştı. Kafası pırıl pırıl, 2 sefer

sayılı uçuşun ortaya çıkardığı sorundan başkasını düşünmüyordu.

— Trans Amerika 2, alanın çevresini gösteren ışıkların 40 kilometre ötesinde bulunuyorsunuz. Ne zaman isterseniz inişe geçebilirsiniz. Sağa doğru dönün, yeni rotanız iki-altı-sıfır.

14

PATRONİ bu işi başaramıyacağını biliyordu.

İşçilerin, uçağın tekerlekleri önündeki hendekleri biraz daha derinleştirmelerine fırsat vermek için, jet motorlerini işletmeyi bilerek geçiktirmişti. Daha fazla bekliyemeyeceğini anladığında, son bir denetimi başvurmuştu. Sonuç yüzünü buruşturmasına yol açtı. Vakit olsa daha iyisini, çok daha iyisini yapmak gerekirdi.

Yine de bir kere denemek zorunluydu. Uçağın temizleyicilerle itilerek yerinden oynatılması gerçekten çok gücüne gidiyordu. Tabii, her şeyden önce kaza geçiren uçaktaki yolcuların güvenliğini sağlamak gerekliydi, bunu çok iyi anlıyordu; bakım şefi olarak biri için güvenlik sorunu peynir ekmek gibiydi. Ama bu işi, pırıl pırıl bir Boeing'i teneke yığını haline getirmeye kadar vardırmak, Patroni'nin aklının alacağı şey değildi. Onun gözünde bir uçak - hangi uçak olursa olsun - akıl almaz boyutlara varan bir bağlılık, zekâ, çalışma saatları ve ara sıra da sevgi gerektiriyordu. Yapılacak her şey böyle bir şaheserin yokêdilmesiinden yeğdi. Aşağı yukarı her şey.

Dört jet motorü de, bir anda çalışıverdi. Uçağın önünü dolduran bütün araçları gerileten Patroni, yanına aldığı makinist gence döndü.

— İşte evlât, zamanı geldi. Kes sesini, sıkı sıkı tutun. Eğer umduğumuz gibi çıkarsa bu uçak ceylân gibi yerinden fırlayiverecek.

Sonra motörlerin gücünü yarıya kadar getirdi. Frenleri gevşetti, hafifçe yükselmeyi sağlayacak bir itiş kazanmak için kanatların kapaklarını biraz indirdi. Makinist direksiyonu çekerken Patroni, uçağın hareketlerini kolaylaştırmak için yön veren dümenleri sırasıyla harekete geçiriyordu. Yan gözle, solunda duran Mel Bakersfield'in arabasını görmekteydi. Dişlerini sıkıp en fazla iki, belki bir dakikası olduğunu düşündü.

Biraz daha gaz verdi. Motörlerin ıslığı daha da tizleşti. Gürültüye bakılırsa sağlanan itiş, Meksikalı pilotların cesaret edebildikleri noktayı şimdiden aşıyordu. Aslında uçak, bu kadarıyla rahat rahat ilerlemeye başlamalıydı. Tekerlekleri saplandığından, şiddetle sarsılıyordu: Uçağın üstü, çamurda hareketsiz kalan iniş takımlarının direncini yenme çabasıındaydı. Yanılmak imkânsızdı: Uçak, tepesi üstü dikilme tehlikesiyle karşı karşıyaydı şimdi. Genç makinist korkuyla çevresine bakınıyordu.

— Sakin ol evlât. Ya bu kuş uçmaya razı olacak, ya da hepten hapy yutacak.

Uçak bir türlü kımıldamak istemiyordu. Patroni motörlerin gücünü azaltıp azaltıp arttırıyor, en ufak bir sonuç alamıyordu. Dilinin ucuna gelen küfürü yutup daha da gaz verdi.

— Kımıl da be, diye homurdandı öfkeyle. Kımıl da, itoğlu it!

— Dikkat Mr. Patroni, diye uyardı makinist. Daha fazlasını kaldırmaz.

Birden, pilot yerindeki oparlör ses verdi:

— Meksika Hava Yolları jetinde bulunan Patroni'ye: Zamanımız kalmadı. Motörleri durdurun. Tekrar ediyorum, durdurun motörleri!

Patroni ön camdan, kar temizleyicilerle traktörlerin harekete hazırlandıklarını gördü. Tabii, motör-

ler çalıştığı süre yaklaşmıyacaklardı. Mel'in uyarısını hatırladı: «Hava kontrol kulesi kaybedecek zamanımız olmadığını bildirdiğinde hiç bir tartışma kabul etmem!» Ben tartışmaya kalkıyor muyum be yahu? diye düşündü acı acı.

Radyo üsteliyordu: «Joe Patroni, bizi duyuyor musunuz? Duyduğunuzu söyleyin.»

Genç makinistin, akli iyiden iyiye başından gitmiş gibiydi.

— Mr. Patroni... yalvarırım... motörleri durdurmamızı istiyorlar.

— Bu gürültüde nasıl duyarım? diye homurdandı Patroni. Jet motörleri çok ses yapıyor.

Bakım bölümünde çalışanlar, her zaman, bir dakika fazlaları olduğunu bilirlerdi. Yerdeki ödleğlerin, en ufak şeyde akılları başlarından giderdi. Bir dakika, bu deneyi bir kez daha yapmasına değeri. Elinin tersiyle sonuna kadar gaz verdi. Hemen, kumanda tablosundaki ampullerin bir sürüsü yandı. Makinistin daha sonra anlattığı gibi: «Las Vegas'taki tilt makinelerinden biri sanırdınız.»

Oparlör, emir yağdırmaya devam ediyordu. Patroni belli belirsiz, «pilot yerini hemen terketmek», sözlerini duydu. Boyun eğmek zorunda kalacaktı. Gaz kesmek için elini uzatıyordu bile .

Birden uçak kımıldadı. Önce ağır ağır, ardından ani bir hızlanmayla Patroni gaz kesecek zamanı güç buldu. Delice bir hızla yaklaşan geçiş yolunu seçebilmek için iyice öne eğilip: «Kaldır kapakları!» diye haykırdı.

Yola elli metre kala, son hızla ilerliyorlardı. Hemen dönmezlerse, beton zemini geçip öte yandaki buzlara saplanacaklardı. Lâstiklerin betona değdiğini hisseden Patroni bütün güçleriyle sol frenlere ası-

İrken sağdaki iki jet motörüne gaz verdi. Uçak, doksan derecelik bir daire çizerek döndü. Birkaç metre daha gitti, yavaşladı, durdu.

Patroni'nin ağız kulaklarındaydı. Uçağı tam geçiş yolunun ortasına çıkarmıştı. İki yüz metre ötede kalan üç-sıfır sayılı uçuş pisti boştu.

Kar temizleyicilerle traktörler geri dönüyorlardı. Konvoyun en arkasındaki Mel kontrol kulesini aramaktaydı.

— Üç-sıfır işletmeye hazır. Bütün araçlar eski yerlerine dönüyorlar. Pistin durumuna bakıyorum.

Ağır ağır ilerlerken, pistin üzerini ışıldaklarıyla inceliyordu. Temizlik işinde çalışanlar, konmak ya da havalanmak üzere bulunan uçaklar için gerçek bir tehlike olan kürek, küskü gibi araçları ara sıra pistte unuturlardı. Ama pistte, ince bir kar tabakası dışında hiç bir şey görülüyordu.

— Hareket halindeki denetimden hava kontrol kulesine. Uçuş pistinin çok iyi durumda olduğunu doğruluyoruz. Tamam.

Lincoln'ün on kilometre ötesindeki **Altın Post**, 500 metre yükseklikte ve bulutlar arasında yol alıyordu. Pilot yerindeki Demerest, özel bir hesap cetveliyle, yardımcı pilotun verdiği ağırlıkla ilgili bilgilerin doğru olup olmadığını anlamaya çalışıyordu.

— Gerçek hızınız 280 kilometre, dedi sert bir sesle.

Ağırlıkları ve denge sağlayan araçların işlemez oluşu yüzünden, alan sınırlarını bu hızla aşmaları gerekecekti.

Harris başını salladı. Yüzü kasılarak, hız göstergesine bir kırmızı işaret koydu. Demerest de aynı şeyi yaptı.

Yere konmak için tehlikeli sayılabilecek bu hızla, çok uzun bir uçuş pisti üzerinde bile büyük teh-

likeyle karşı karşıyaydılar. Uçağın yavaşlaması engel olacaktı. Yine de gaz kesmeyi gözë alamazdı. Bir intihar olur, hızı azalan uçak döne döne yere düşebilirdi.

Demerest mikrofonu almak üzereyken, sakın ve rahatça anlaşılır bir ses oparlörde duyuldu:

— Trans Amerika 2, sağa dönün, yeni rotanız iki-sekiz-beş. Üç-sıfır sayılı pist açıldı.

— Tanrı'ya şükürler olsun! diye bağırdı Demerest. Tam sırasıydı!

Yere konmak için yapılması gereken şeyleri liste halinde sıralarken, bu işin içinden nasıl sıyrılacaklarını düşünüyordu. Uçaktaki arızanın boyutlarını bilmiyorlardı... tabii, bir de delik vardı... bu çok ağır uçak, büyük bir hızla tehlikeli şekilde toslayacaktı yere konarken. Kuyruk koparsa felâket demektir. O bombalı it... yazık ki hemen ölmüştü... Demerest. Herifi elleriyle boğmayı, paralamayı, gebertmeyi nasıl da isterdi.

Yeniden, oparlörde Keith'in sesi duyuldu:

— Trans Amerika, yolunuz ve alana yaklaşmanız iyi. Uçuş pisti üzerinde, önemli sayılmayacak bir kar tabakası var. Rüzgâr kuzey doğudan saatte 50 kilometre hızla aralıklı esiyor. Öncelikle konacaksınız.

İki saniye sonra, bulutlar arasından sıyrılan uçağın pilotları, alandaki adamları farkettiler.

— Lincoln yakınlarıyla ilgili denetim, dedi Demerest. Pist göründü.

Denetimcinin sesi, büyük bir rahatlamayı ortaya koyuyordu.

— Trans Amerika 2, anlaşıldı. Hemen yere inebilirsiniz. Kontrol kulesinin frekansına geçin. Başarılar!

Alanı çevreleyen çiti gümbürtüyle aşp, inci ger-

danlık gibi göz alabildiğine uzanan ışık dizisine doğru gidiyorlardı. Harris, cesaret edebildiği kadar alçaktan gelmişti alanın üstüne; tekerleklerin altından geçip giden yeri görünce, olağanüstü sayılabilecek hızlarını ölçebilirlerdi. Önlerinde uzanan üç kilometrelik uçuş pisti, onlara hiç bu kadar kısa gelmemişti..

Harris uçağın burnunu hafifçe doğrulttu ve gazı kesti. Gürültü azaldı, rüzgârın öfkeli ısığını örtmez oldu. Pistin girişi üzerinden geçerlerken, Demerest, bekleyen itfaiye arabalarıyla cankurtaranları gördü. Arkalarından da hemen hareket edeceklerini biliyordu. Öfkeyle, «belki de onlara ihtiyacımız olacak», diye düşündü. Dayan Gwen, buraya kadar gelmişken bırakma kendini.

Tekerlekler yere değdi. Sert, tüm ağırlığıyla. Bu ilk toslama hızlarını pek kesmedi. Harris hemen hava frenlerini çalıştırdı, jet motorlarını tersine çevirdi. Gürültü, eskisinden de yüksek, yeniden başladı. Şimdi jet motorları fren görevi yapıyor, itişlerini gittikleri yönün tersine kullanıyorlardı.

Pistin dörtte üçünü geçmişlerdi ki, hız kesilmeye başladı. Ama hafif, çok hafif bir kesilmeydi bu. Şimdiden, gecenin karanlığında, pistin öbür ucu belirmişti. Kendilerini çevreleyen karanlıkta beyazımsı, belirsiz bir yığın.

Harris umutsuzca fren yapıyor, uçak inliyor, tekerlekler karşı çıkıyordu. Karanlık hep yaklaşmaktaydı. Sonunda hız kesildi... yavaş yavaş, derece derece... yine.

Pistin ucuna bir metreden az kalmıştı ki, **Altın Post** durdu.

15

KEITH, radar odasının duvar saatına baktı: Var-

diya değiştirmesine daha yarım saat vardı. Bu yarım saatlık çalışmayı yapmıyacaktı.

Koltuğunu itip kulaklıklarını çıkardı. Bakışları, büyük bir kayıtsızlıkla salonda gezindi: Nasılsa son çalışmasıydı bu...

Tevis yanına geldi.

— Hey, Ne oluyor?

Keith kulaklıkları ona uzattı.

— Alın şunları. Birinin ihtiyacı olabilir.

Döndü, dışarı çıktı. Bu kesin hareketi yapmayı yıllar önce düşünmeliydi. Soyunma yerine girince, iş elbisesini günlük giysileriyle değiştirmek için dolabı açtı. Raflarda birkaç eşya duruyordu; onlarla ilgilenmedi bile. Götürmek istediği istediği tek şey, Natalie'nin renkli fotoğrafıydı. Büyük bir dikkatle, kapının içinden söktü resmi. Gülüşü, muzip havası, o küçücük, çilli burnuyla bikinili Natalie. Resmin arkasında, çok sevdiği şiirle mektup vardı:

Şükredelim, aşktan ve ihtirastan biz

Aldık payımıza düşeni, ikimiz.

Resimle mektubu cebine yerleştirdi. Geri kalanlara gelince, biri, dolabı boşaltmayı üzreine alırdı nasılsa. Yıllarca çalıştığı bu yerden en ufak bir anı kalsın, istemiyordu.

Çıkmak üzereyken durdu.

Hiç niyetlenmediği halde, bir karara vardığını anlamıştı. Bu kararın neler gerektirdiğini pek kestiremiyor, yirmi dört saat sonra ne düşüneceğini bilmiyor, bu kararda direnip direnemiyeceğini bile kesinlikle söyleyemiyordu. Verdiği kararla yaşayabilecek miydi? Cevap hayırsa bir kurtuluş volu kalıyordu nasılsa, kutunun içinde bulunan hapiarın sağladığı kurtuluş yolu.

Ama bu akşam ne yapacağı hakkında kesin kararını vermişti. O'Hagan otelindeki odaya gidip ka-

panmıyacaktı. Evine dönecekti.

Kendisi için bir gelecek varsa, bunun havacılıkta olmadığını biliyordu. Daha önce işlerini bırakan arkadaşları, yeni bir şeye başlamanın güçlüğüne anlamışlardı. Hiç kuşkusuz, mücadele etmek, eski işine dönme eğilimini yenmek zorunda kalacaktı. Bir takım anılar kafasını kurcalıyacak, bir bölümünü unutsa bile, bir bölümünü unutamıyacaktı. Kendi hatası yüzünden ölen Redfern ailesinin, haykırarak yardım isteyen Valerie'nin anısı gibi.

İnsan, belleğinden yakasını kurtaramıyordu. Yine de belleğini yepyeni koşullara uydurabilirdi. İncil'de yazılı olduğu gibi: **Ölüler, kendi ölümlerini görmüyorlar**'dı.

Keith, Redfern ailesi olayını unutmadıkça normal bir hayat sürüp süremeyeceğini düşündü. Önce Natalie'yi, çocuklarını düşünmeliydi aslında. Bunu yapabileceğinden pek emin değildi - yıllardır bir şeyden emin değildi aslında - ama yapmaya çalışacaktı.

Dışarı çıkıp park yerine yürürken ani bir istek duydu. Pişman olabileceğini düşünerek uyku hapi kutusunu cebinden çıkardı ve karın içine boşalttı.

Geçiş yolu üzerinde duran Mel Bakersfield, 2 sefer sayılı uçak pilotlarının zaman kaybetmediklerini görüyordu. Boeing, durur durmaz yeniden harekete geçmiş, çıkış kapısı önündeki yerine bir an önce varabilmek için geçiş yollarından birinde ilerlemeye devam ediyordu. Yaralılar hâlâ uçaktaydı. Harris, hemen, cankurtaranların beklediği 47 sayılı kapıya gitme emrini almıştı.

— Beni oraya kadar götürebilir misiniz? diye sordu Tanya. Bana ihtiyaçları olacak.

Arabadan inmeden önce de uzun uzun Mel'e baktı.

— Buluşmamız, diye mırıldandı, sözünüze güvenebilir miyim? Eve geleceksiniz değil mi?

— Sizin için geç olmadıkça, memnunlukla gelirim.

Motörü çalıştırıp, ana binanın kapısına varmasını sağlayacak yan yollardan birine saptı. Sağında üç-sıfır sayılı pistin ıssız şeriti uzayıp gidiyordu. Şimdiden, havalanmak üzere bulunan bir sürü uçak, geniş yollarının ağzında bekliyorlardı. Daha da ötede, gökyüzündeki ışıklar, başka bir uçağın gelişini haber veriyordu.

Birden, bulutların dağıldığını farketti. Kar kesilmişti; gökyüzü, güneye doğru açılıyor, fırtına uzaklaşıyordu.

SON

arthur hailey roman

HAVA ALANI

Hailey 1920 yılında İngiltere'nin Luton şehrinde doğmuştur. İkinci Dünya Savaşı sırasında Kraliyet Hava Kuvvetlerinde (R.A.F.) pilot olarak çarpışmış, savaştan sonra Kanada'ya göçmüştür. Önceleri iş hayatına atılan Hailey, 1956 yılında televizyon oyunları yazmaya başlamış, 1959 yılında da ilk romanını hazırlamaya koyulmuştur.

1966 yılındanberi karısı ve üç çocuğuyla birlikte kaliforniya'da yaşayan Hailey «Hava alanı - Airport» adlı romanı için tam üç yıl çalışmış, Avrupa'nın, Kuzey Amerika'nın büyük havaalanlarında incelemeler yapmıştır.

«Hava alanı - Airport» yazarın beşinci romanıdır. Bir önceki romanı «Otel» gibi büyük ilgi uyandırmıştır. Ülkemizde de gösterilen «Otel» le birlikte romanlarından üçü filme alınmıştır. «Hava alanı» nın çekimi de tamamlanmak üzeredir.

24

